கழக வெளியீடு—௩௨௫.

சீவகசிந்தாமணி - சுருக்கம்

உரைக் குறிப்புக்களுடன்

செங்கம் போர்டு உயர்நிலைப்பள்ளித்
தமிழாசிரியரும்,
ஐங்குறுநூறு உரையாசிரியரும்
ஆகிய வித்துவான்
ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்
தொகுத்தெழுதியது.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: & சென்னை.
விசு—மார்கழி

Published by

: THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA :
WORKS PUBLISHING SOCIETY,
TINNEVELLY, LTD.,
:: TIRUNELVELI & MADRAS. :
December, 1941.

The Jupiter Press, Madras. 820/12-41

பதிப்புரை

செந்தமிழ் மொழியிற் சிறந்து விளங்குகின்ற பழைய பெருங் காப்பியங்கள் ஐந்து. அவற்றுள் சீவக சிந்தாமணி ஒன்று.

சமண் சமயத்தவனுன சீவகன என்னும அரசனது வரலாற்றை இது விளக்குகின்றது. சொற்சுவை பொருட்சுவை வாய்ந்து தனி சிறந்த இலக்கியமாகப் பண்டுதொட்டே அறிஞர்களாற் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றது. பழைய உரையாசிரியர்களால் யாண்டும் மேற்கோளாக வழங்கப்படும் பெருமை கனிந்தது. இந் நூல் ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் இயற்றப்பட்டதாயினும், இது முன்னைச் சங்க நூல்களின் தமிழ் நலம் நன்கு வாய்ந்து திகழ்கின்றது. பின்னைக் காப்பிய நூல்கட்கும் பலவகைகளில் இது வழி திறந்து உதவியிருக்கின்றது.

மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடிய சிறந்த அறவுணர்வுகள் பலவும் இதன்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சமண் சமயக் கொள்கைகளை அறிந்துகொள்ளுதற்கும் இந்நூல் உதவும்.

இதனை இயற்றியருளிய ஆசிரியர், திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமண் சமயப் பெரியார். உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இதற்கு அரியதோர் உரை எழுதியிருக்கின்றார்.

இனிக்குந் தீங் காப்பியமான இத்தகைய அரியநூல் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களுடையதாயிருக்கின்றது. ஆதலால், நூல் முழுமையும் படித்து நலம்நுகர மலைவுறுவோர்க்கு அதன் கதைத் தொடர்பும் இனிமைகளுங்

குறையாத முறையில ஒரு 'சுருக்கப் பதிபபு' இருப்பின், எல்லாரும் எளிதில் படித்தறிந்துகொள்ள உதவியாயிருக்கும். ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் இத்தகைய சுருக்கப் பதிப்புக்கள் பல வெளிவநதிருக்கின்றன. தமிழ் மொழியிலும் அம் முறை பின்பறறப்படுவதனல் தமிழ் மொழிக் கல்வி பெருகப் பரவுவதற்கும, முழுநூலைக கற்க ஆர்வமெழுதற்கும் இடமுணடாகும்.

இச் சுருக்கப் பதிப்பு, முழு நூலில ஏறக்குறையக் காற்பஙகளவாக வெளிவருகினறது; இதனல், அம முழுநூற் கருத்தை எல்லாரும் இதன்முகமாக எளிதிற் படித்தறிநது கொள்ளலாம்.

கதைப் போக்குக கெடாமல் இனிய செய்யுட்களைத் திரட்டிக் கோத்து, இடையிடையே விடுக்கப்பட்ட பாட்டுக்களின் தொடர்பைச் சுருக்கமாக அஙகங்கும் எளிய உரை நடையில் எழுதிச்சேர்த்து, ஒவ்வொரு பக்கத்திலும அடியில் தெளிவான உரைக் குறிப்புக்களுங் கொடுத்து விளக்கமான ஓர் ஆராய்ச்சி முனனுரையோடு இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாட்டுக்கள் சீர்பிரித்தும் சந்திபிரித்தும் உரிய தலைப்புக்களுடன் அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு வைத்துப் பயிலவதற்கும் இந்நூலும் உரையும் உதவும்.

இதனை இத்தனை நலம்பெறத் தொகுத்தியற்றியவா, செங்கம போர்டு உயாநிலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியரும் சஙகநூற் புலவருமான **வித்துவான் திரு. ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்.** அவர்கட்குத் தமிழுலகம பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்கட்கு எங்கள் அகமார்ந்த நன்றியைப் புலப்படுத்திக்கொள்கின்றேம்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

சீவக சிந்தாமணி - சுருக்கம்

முன்னுரை

பொது

சீவக சிந்தாமணி யெனபது சமண முனிவர்கள் தமிழில் செய்துள்ள காவியங்களுள் தலையாயது. தமிழில் வழங்கும் காவியங்களுள் பெருங்காவியம், சிறுகாவியம் என இருவகை யுண்டு. இவை வகைக்கு ஐந்து காவியங்களாகக் கூறப்படும். பெருங்காவியம் ஐந்தனுள், வளையாபதி, குண்டலகேசி என்ற இரண்டொழிய, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை யென்ற மூன்றும் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றன. சிறு காவியம் ஐந்தனுள் நாககுமார காவியம், யசோதர காவியம் என்ற இரண்டுமொழிய, சூளாமணி, நீலகேசி, உதய ணன் பெருங்கதை என்ற மூன்றும் அச்சாகி வெளிவந் துள்ளன; யசோதர காவியம் நெடுநாட்களுக்கு முன்பு அச்சாகி வெளிவந்ததுண்டு; இப்போது கிடைப்பது அரிது; நாக குமார காவியம் கிடைக்கவேயில்லை.

தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கண் இருந்த ஆர்வக்குறைவா லும் தமிழ் படிப்பவர் தொகை குன்றி யிருந்ததுடன் தமிழ் நூல் ஆராய்ச்சி மக்கள் மனக் கண்ணிற்கு உயர்வாகத் தோன்றாமையாலும் தமிழ் நூல்கள் பல வெளிவரத் தடை யுற்றன; வெளி வந்தவை மறுபதிப்பு எய்த மாட்டாது மடியலாயின.

இக்காலத்தே தமிழ் நூலாராய்ச்சி சிறிது உயர்வு பெற்று வருகிறது; தமிழ் கற்போரும் பெருகுகின்றனர்; மக்கட்கும் தமிழிடத்தும் தமிழ் நூல்களிடத்தும் பற்று உண்டாகி வருகிறது. திங்கள் வெளியீடுகளும், கிழமை வெளியீடுகளும், நாள் வெளியீடுகளும் பல்கி யிருப்ப தொன்றே, யாம் கூறிய கருத்தை வலியுறுத்துவதாம்.

இப்போது, இனிய தமிழ் நூல்கள் பல எளிய விலையில் அழகுற அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகின்றன. பதினைந்தாண்டுகட்கு முன் இருந்த தமிழ் நூல்களின் தொகையினும் இப்போது அத்தொகை பன்மடங்கு பெருகி இருக்கிறது; படிப்போர் திரளும் மிகுந்தே யிருக்கிறது. இந்நிலையில், உண்மையாகவே தமிழ்த்தொண்டு புரியும் நன்மக்களும், கழகங்களும் மேற்கொண்டு புரியத்தக்க பணியொன்றே உளது; அஃதாவது, உயரிய நூல்களை யாவரும் பெறத்தக்க முறையில் வெளியிடுவதும், அவற்றின் அரிய கருத்துக்களை எளிய வகையில் சுருக்கியும் வடித்தும் உரைப்படுத்தும் மொழி பெயர்த்தும் மக்கள் தமிழ்வேட்கை மிகக் கொள்ளுமாறு செய்வதுமாம். இத்துறையில் பல கழகங்கள் வேலை செய்கின்றன. அவற்றுள் இச் **சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்** அவ்வெல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்டிருக்கிறது என்பது ஒருதலை. இக் கழகம் இப்போது **சீவக சிந்தாமணி**யைச் சுருங்கிய வடிவில் தமிழுலகிற்கு வழங்குகிறது.

நூலாசிரியர்

சீவகசிந்தாமணியை யியற்றிய ஆசிரியர், **திருத்தக்க தேவர்** என்னும் சமணமுனிவராவர். **நரி விருத்தம்** என நிலவும் சிறுநூலும் இவர் இயற்றியதே யென்பர். சீவக சிந்தாமணி **பதின்மூன்று இலம்பகங்களாக** வகுக்கப்பெற்று * **மூவாயிரத்து நூற்று நாற்பத்தைந்து** செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளது; **சீவகன்** என்னும் அரசகுமரன் வரலாறு கூறும் வாயிலாகச் சமண சமயக் கருத்துக்களையும் உடன் உரைக்கும் திறம் உடையது.

இந்நூலாசிரியரான **திருத்தக்க தேவர்** பிறந்த ஊர், குலம், காலம் முதலியன வெளிப்படையாக ஒன்றும் தெரிய

---

* திருத்தக்கதேவர் செய்தவை இரண்டாயிரத்து எழுநூறு என்றே சிந்தாமணியின் ஓம்படைச் செய்யுள் உரை தெரிவிக்கின்றது; மிகுந்த நானூற்று நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களும் கந்தியாரால் செய்யப்பட்டவை யென்பர்.

வில்லை. சைனர் மட்டில் கேள்வி வழியாகப் பெற்ற ஒரு குறிப்பை யுரைக்கின்றனர்.

" திருத்தக்க தேவர் சோழர் குலத்திற் பிறந்தவர். இளமையிலேயே தென்மொழி, வடமொழியென்ற இரு மொழியிலும் நிரம்பிய புலமை பெற்றவர். அப்போதே, துறவு பூண்டு சமண்சமயத்தாக்குரிய நூல் பலவும் கற்றுச் சீரிய சமண முனிவராய் விளங்கினவர். இவர் காலத்தே மதுரையிலிருந்த சங்கப் புலவருடன் இவர் நட்புற்றுப் பழைய தமிழ் நூல்களை இனிதாராய்ந்தனர். அச் சங்கப் புலவர், " சமண் சமயத்துப் புலவர் பலர்க்கும் துறவினை வியந்து பாடத் தெரியுமேயன்றி, இன்பச் சுவை கனியப் பாடல் இயலாதுபோலும் " என்றனர். அதுகேட்ட இவர் இச் சீவகசிந்தாமணியை யெழுதி அவர் கருத்து மாறச் செய்தனர்."

இக் கேள்வி வரலாற்றை நோக்கின் இவர் சோழநாட்டவர் என்றும், சோழர் குலத்தவர் என்றும், பாண்டிநாட்டில் தம் புலமை நிரம்பப்பெற்று, இவ்வினிய தமிழ்க் காவியத்தை யியற்றினர் என்றும் ஓராற்றால் உணரலாம். இவர் காலத்திருந்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், சிலப்பதிகாரம் இறையனுர் அகப்பொருள் என்ற செற்றுட் கூறப்படும் கடைச்சங்கம் அன்று என்பது, இந்நூற்கு உரைகண்ட நச்சினுர்க்கினியரது உரைக் குறிப்பால் தெரிகின்றது. அவர் இந்நூலை, " பின்னுள்ளோர் செய்த சிந்தாமணி முதலியனவாம் " என்று குறிக்கின்ருர். இனி, இத் திருத்தக்க தேவரது காலத்தை ஆராய்ந்து காண முயன்ற ஆராய்ச்சியாளர், " இவருடைய காலம் கி. பி. 900-அல்லது அதற்குப் பிந்தியதாக இருக்கலாம் " * என்று கூறுகின்றனர்.

நூல் வரலாறு

தமிழ் நாட்டில் சமண் சமயத்தவ ருள், இச்சிந்தாமணியேயன்றிச் சத்திரசூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, சீவந்தர நாடகம், சீவந்தர சம்பு என்பன வடமொழியிலும், மகாபுரா

* PP. 375 Ancient India By Dr. S. K. Iyengar.

ணம், ஸ்ரீபுராணம் என்பன மணிப்பிரவாள நடையிலும் உள்ளன என்பர். இவற்றுள் தேவரியற்றிய சிந்தாமணிக் குக் காலத்தால் முற்பட்டன இவை, பிற்பட்டன இவை என் பது நன்கு காணப்படவில்லை. சைனருட் சிலர் கத்திய சிந்தாமணி இதற்கு முதல் நூல் என்கின்றனர். மற்று, இதனைத் தேவரும் எடுத்தோதவேயில்லை. "சிந்தாமணியின் சரிதம் சிதர்ந்தேன்", இதனைத் "தெருண்டார்" ஏற்றுக் கொண்டனர் என்றே கூறுதலால, சீவகன் வரலாறு தேவர் காலத்தே சமணருலகத்தில் பயில வழங்கிய தென்பதுமட் டில் இனிது தெரிகின்றது.

சீவகன் பிறப்பு

கோடாத செங்கோல் குளிர்வெண்குடைக்
கோதை வெள்வேல்
ஓடாத தானை உருமுக்குரல்
ஓடை யானை,
வாடாத வென்றிமிகு சச்சந்தன்
என்ப மன்னன்;
வீடாத கற்பின் அவன்தேவி
விசையை யென்பாள்.

இதன்கட் கூறிய சச்சந்தனுக்கும் விசயைக்கும் பிறந்த மகன் சீவகன். இவன் பிறந்த அன்றே சச்சந்தன் இறந்தான்; இவனும் தன்னைப் பெற்ற தாயை விட்டுப் பிரிந்து கந்துக் கடன் என்பவனால் வளர்க்கப்பட்டான். அச்சணந்தி என்ற பெரியோன்பால எல்லாக் கலைகளும் கற்றான்; ஒப்பா ரும் மிக்காரும் இல்லாத உயர்தனித் தோன்றலாய்ச் சீவகன் விளக்கமுற்றான். விசயை தெய்வமொன்றின் துணையால் தண்டக வனத்துத் தவப்பள்ளியில் தன் மகன் வாழ்க என நோன்பு நோற்கலுற்றாள்.

வளர்ப்பு

சீவகன் கலைபலவும் கற்றபின், ஆசிரியனால் தன் பிறப்பு வரலாறு உணர்ந்தான். ஆசிரியன் பணித்ததனால், ஏற்ற காலம் வருமளவும், தன் பிறப்பு உண்மையினை வெளிப்படா வாறு மறைத்துக்கொண்டான். தந்தையாய் வளர்த்த கந்

துக்கடன்பாலும், அவன் மனைவி சுநந்தைபாலும் மாறா அன்பு பூண்டொழுகினான். இவனுக்குரிய அரசுரிமையைத் தனக்கே யாக்கிக்கொண்ட கட்டியங்காரனே ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். அந்த நகரின்கண்ணே சீவகனும் வளர்ந்து சிறப் புற்றான்.

கோவிந்தை திருமணம்

சீவகன் சிறப்புற்று வரும் நாளில், இராசமாபுரத்து ஆயர் நிரைகளைக் கவர்ந்து சென்ற வேடர் கூட்டத்தை அரசன் தானை வீரர் வெல்லமாட்டாது முதுகிட்டோட, சீவகன் தன் தோழருடன் சென்று, "ஆளற்றமின்றி" வேடருடன் பொருது துரத்திவிட்டு, ஆனிரையை மீட்டுத் தந்து, ஆயர் தலைவனான நந்தகோன் என்பவன் மகள் கோவிந்தை யென்பவளைத் தன் தோழருள் ஒருவனான பது முகனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தான்.

காந்தருவதத்தை திருமணம்

அவ்விராசமாபுரத்தே வாழ்ந்த சீதத்தன் என்னும் வணிகன், தன்பால கலுழவேகன் என்னும் விஞ்சையர் வேந்தன் அடைக்கலப்படுத்திய அவன் மகள் காந்தருவ தத்தையை இசைப்போர் செய்து வெற்றி பெறுவோனுக்குத் திருமணம் செய்து தருவதாகத் தெரிவிப்ப, அப்போரில் அரசர் பலரும் தோற்றது கண்டு, சீவகன் சென்று அவளைத் தோல்வியுறுவித்து மணம் செய்து கொண்டான்.

குணமாலை திருமணம்

அந் நகரமாந்தர் வேனிற்காலத் தொருநாள் பொழில் விளையாடிப் புனலாட்டயர ஒரு பூம்பொழிலுக்குச் சென் றிருந்த பொழுது, குணமாலை சுரமஞ்சரி என்ற இரண்டு செல்வ மங்கையர், சுண்ணப்பொடி காரணமாகத் தம்முள் நட்பு மாறுபட்டுப் பிரிந்தேகினர். அவருள் சுண்ணத்தால் மேம்பட்ட குணமாலை நீராடிவிட்டு வரும்போது, அசனி வேகம் என்னும் அரச யானை, மதம் மிக்க அவளைக் கொல்ல ஓடிவரவே, அது கண்ட சீவகன், அவ் யானையை அடர்த்து,

அவளை உயிருய்வித்தான். பின்பு அவன் அவள் மீதும் அவள் அவன்மீதும் கருத்தைப் போக்கிக் காதல் மிகுந்து மணம் செய்துகொண்டனர். இதற்குள், அரசன் யானை அடர்க்கப்பட்டது தெரிந்து, சீவகனைப் பற்றிக் கொணரு மாறு வீரரைப் பணிப்ப, அவர் போந்து, அவனைக் கொண் டேகுங்கால், பெரும்புயலும் மழையும் வந்து மோதிப் பேதுறுப்ப, அதனிடையே வந்த சுதஞ்சணன் என்னும் நன்றி மறவாத் தேவன், சீவகனைத், தான் வாழும் மலை முடிக்குக் கொண்டுபோயினன்.

பதுமை திருமணம்

பின்னர், சீவகன், அத் தேவன்பால் சில நாள் தங்கிப், பின் வேறு நாடுகளைக் காண வேட்கைகொண்டு, விடைபெற்றுப் பல மலைகளையும், காடிடையிட்ட நாடுகளையும் கடந்து, பல்லவ தேயத்துச் சந்திராபமென்னும் தலை நகரையடைந் தான். அந் நகரவேந்தன் மகன் உலோகபாலன் என்பானுடன் நட்புற்றான்; அவன் தங்கை பதுமை என்பவளைப் பாம்பு தீண்ட, அவள் அறிவுசோர்ந்தாள். பலரும் பலவகையால் முயன்றும் ஒருபயனும் எய்தவில்லை. முடிவில் சீவகன் நஞ்சினைப் போக்கி அவட்கு நலம் செய்து, அவளை மணந்து கொண்டான். சின்னாள் கழிந்ததும், சீவகன் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல், வேற்றுருக்கொண்டு, அந்நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டான்.

கேமசரி திருமணம்

போனவன், தக்க நாட்டையடைந்தான். அந்த நாட்டுக் கேமமாபுரத்தில் வாழ்ந்த சுபத்திரன் என்னும் வணிகன் நாடோறும் செய்துவந்த விருந்துக்குச் சென்றான். அவனுக்குக் கேமசரி என்று ஒரு மகளிருந்தாள். அவள் பிறந்த நாளைக் குறித்த காலக் கணக்கர், "இவட்குக் கணவனாவான் எவனோ அவனன்றிப் பிற ஆடவர் எவரும் இவள் கண்ணிற்கு ஆடவராகத் தோன்றமாட்டார்" என்று உரைத்திருந்தனர். சீவகனைக் கண்டதும் அவள் நாணித் தலை கவிழ்ந்து நிற்ப, இவனும் அவள்பால வேட்கை கொண்

டான்; இருவர்க்கும் திருமணம் இனிது நடந்தது. அங்கே சிலநாளிருந்த சீவகன் அவளிடத்தும் பிறர் எவரிடத்தும் கூறாமல், பிரிந்தேகி, எதிர்ப்பட்ட ஒருவனுக்குத் தன் அணி கலனை ஈந்து அறம் சில பகர்ந்து ஏகினன்.

கனகமாலை திருமணம்

பின்பு சீவகன் மத்திமதேயத்து ஏமமாபுரத்தை யடைந்து அந் நகரத்து வேந்தன் மக்கட்குப் படைக்கலம் பயில்விக்கும் ஆசிரியனாய் அமர்ந்து, வில் வாள் முதலிய படைப் பயிற்சி நல்கிவந்ததோடு, அவ்வப்பொழுது அற நெறியும் அறிவுறுத்தி வந்தான். அவ்வரசன் மகள் கனக மாலை என்பாளுக்கும், சீவகனுக்கும், கருத்தொருமை எய்த, அரசன் தன் மக்கட்கு இவன் வழங்கியுள்ள பயிற்சிச் சிறப் புக்கண்டு வியந்து, தன் மகளை மணம் செய்துகொடுத் தான்; இங்கேயும் சீவகன் சின்னாளே தங்கினான். இதற் கிடையே இவன் உயிரோடிருப்பதை இராசமாபுரத்தே யிருந்த காந்தருவதத்தை தன் விஞ்சையாலுணர்ந்து, சீவகன் தம்பியான நந்தட்டன் என்பவனை விஞ்சையால் ஏமமா புரத்தை அடையுமாறு செய்தனள். நந்தட்டன் சீவகனு டன் இருந்து வந்தான். பதுமுகன் முதலிய (சீவகன்) தோழர்கள் இவனைத் தேடிவருங்கால், தண்டக வனத்துத் தவப்பள்ளியில் விசயையைக் கண்டு அளவளாவிக்கொண்டு இவ் வேமமாபுரத்தை யடைந்து, நிரை கவர்வார்போல் போர் தொடங்கிச் சீவகனையடைந்து தாம் விசயையைக் கண்ட செய்தியைக் கூறினர். சீவகன் அவர் அனைவரையும் அரசனுக்கும், அவன் மக்கட்கும், கனகமாலைக்கும் அறி வித்து அவர்பால் விடைபெற்றுவந்து விசயை யடி வீழ்ந்து வணங்கினன்.

விமலை திருமணம்

மகனைக் கண்டு மனம் மிக மகிழ்ந்த விசயை, சீவகனை உடனே விரைந்து சென்று, மாமனான கோவிந்தராசனைக் கண்டு, அவன் துணைபெற்றுக், கட்டியங்காரனை வெல்ல வேண்டுமெனப் பணித்தனள். அப் பணியை மேற்கொண்ட

சீவகன், இராசமாபுரத்தை யடைந்து, தோழரை ஓரிடத்தே இருக்கவைத்துத் தான் வேற்றுருக்கொண்டு நகர்க்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன், அந் நகரத்துச் சாகரதத்தன் என்னும் வணிகன் கடையை அணுகினன். அப்போது, அவ் வணிகன் மகள் விமலை யென்பவள், பந்தாடிக்கொண் டிருந் தவள், சீவகனைக் கண்டு வேட்கை கொண்டாள்; இவனும் அவள்பால வேட்கை மிகுந்தான். இதற்குள் அவன் கடையில் விலையாகாமலிருந்த சரக்கு விலையாகிவிட்டது. "மகட்குக் கணவன் வருங்கால் விலையாகாப் பண்டம் விலையாகி விடும்" என்று சாகரதத்தன் மகளது குறிப்புக் குறித்தோர் கூறியிருந்தமையின், அவன் சீவகனுக்கு அவளை மணம் செய்துவைத்தான். சீவகன் அவளுடன் இரண்டு திங்கள் இருந்தான்.

சுரமஞ்சரி திருமணம்

பின்பு அவன் தன் தோழரை யடைந்தான். அவர்கள், குணமாலையுடன் பிணங்கி நீங்கிய சுரமஞ்சரி, "ஆடவர் முகத்தையும் பாரேன், அவர் பெயரையும் செவிகொடுத்துக் கேளேன்" என்று நோன்பு பூண்டிருப்பதைத் தெரிவித்து, அவளை மணந்து வருமாறு தூண்டினர். சீவகன் முதிய வொரு வேதியன் வடிவுகொண்டு சுரமஞ்சரியின் கன்னிகா மாடம் அடைந்து, சுவை பொருள்பட இனிய சொல்லாடி, பாட்டிசைத்து, அவளைக் காமன் கோட்டத்துக்குச் செல்வித்துத் தானும் உடனே சென்று தாழ் சூழ்ச்சியால் மணந்து கொண்டான்.

இலக்கணை திருமணம்

பின்பு, சீவகன் குதிரை வாணிகன் வடிவுபூண்டு, விதைய நாட்டினையடைந்து, தன் மாமன் கோவிந்தராசனைக் கண்டு கட்டியங்காரனை வெல்லற்கு வேண்டியதைச் சூழலுற்றான். கோவிந்தராசனும் கட்டியங்காரன் தனக்கு வஞ்சனையாக விடுத்திருந்த ஓலையைக் காட்டினான். பின்னர், திரிபன்றி யொன்றை நிறுவி, "இதனை அம்பெய்து வீழ்த்துபவர்க்கு என் மகள் இலக்கணை உரியள்" என்று கோவிந்தராசன்

அரசர்கட்கும் கட்டியங்காரனுக்கும் ஓலை விடுத்தனன். அரசரும் கட்டியங்காரனும் அவன் மக்கள் நூற்றுவரும் வந்து கூடி அத் திரிபன்றியை வீழ்த்தமாட்டாராய் மெலிவுற்றனர்; சீவகன் அதனை வீழ்த்தி வென்றிகொண்டான். அவன் இன்னான் என்பதைக் கோவிந்தராசன் வேந்தர் பலருக்கும் அறிவித்தான். வானிடத்தே, ஓர் இயக்கன் தோன்றி, "சீவகன் என்னும் அரிமா கட்டியங்காரன் என்னும் யானையின் உயிரைச் செகுக்கும்" என்று கூறினான். கட்டியங்காரன் சினங்கொண்டு போருக்கு எழுந்தான். அவன் படையெழுந்தது; மக்கள் எழுந்தனர்; போர் மிகக் கடுமையாக நடந்தது; போரில் கட்டியங்காரன் பட்டழிந்தான்; அவன் தானை பட்டது, மக்களும் பட்டனர். விசயை கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி எய்தினாள்.

பின்பு சீவகன் ஏமாங்கத நாட்டுக்கு அரசனாய் மணி முடி புனைந்துகொண்டு, தம்பியர்க்கும் தோழர்க்கும் செய்தற்குரிய சிறப்புக்களைச் செய்தான். கோவிந்தராசன் மகள் இலக்கணையாரையும் அரசற்குரிய முறைப்படியே திருமணம் புரிந்தான்.

சீவகன் துறவு

சீவகன் நாடாட்சி புரிந்து வருகையில் விசயமாதேவி துறவு பூண்டாள். சீவகன் மனைவியரான காந்தருவதத்தை முதல் இலக்கணை ஈறாக உள்ள மனைவியர் பலரும் முறையே நன்மக்களைப் பயந்தனர். அவர்களும் செவ்வியராக வளர்ந்து சிறப்பெய்தினர். சீவகனுக்கும் முதுமை யெய்தலுற்றது. ஒருநாள் சோலைபுக்கு இனிதிருந்த சீவகன் ஆங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி யொன்றைக் கண்டு, துறவு பூணத் தொடங்கினான். தன் மூத்தமகன் சச்சந்தனை அரசனாக்கி, ஏனைத் தம்பியரை அவனுக்கு உரியராக்கினன். பின்பு முனிவர்களைக் கண்டு நல்லறம் கேட்டு, நற்றுறவு மேற்கொண்டு, நோன்பு பல ஆற்றி, கடையிலா இன்ப நிலையாகிய சிவகதி பெற்றான். அவன் மனைவியரும் அவன் பிரிவு ஆற்றாது வருந்திப் பின்பு துறவு பூண்டனர்.

நூலின் நோக்கம்

இனி, இந்நூலாசிரியர் இந்நூலைச் செய்தற்குக்கொண்ட நோக்கம் இஃது எனக் காண்டல் வேண்டும். திருத்தக்க தேவர் இந்நூலைத் தொடங்குங் காலத்தே, தம் ஆசிரியர் அருள் பெற்றுப் பாடி, முடிவில் அவர்கட்குக் காட்ட, அவர் இந்நூலின் சொற்பொருள் நலங் கண்டு வியந்து, "சிந்தா மணி யோதியுணர்ந்தார் கேட்டார் இந்திரராய் உயர்வர்" "பூந்தாமரையாள் காப்பாளாம்" என்று பாராட்டினார். தேவரும், "ஐயனே, நின் பாதம் ஏத்தி, சிந்தாமணி யின் சரிதம் சிதர்ந்தேன்; தெருண்டவர் நன்றென்று மேற் கொண்டனர்" என்று கூறினர். நூல் முடிவில் இவ்வாறு தேவருக்கும் அவர்தம் ஆசிரியருக்கும் இன்பவுரையாட்டு நிகழக் காண்கின்றேம்; நூலின் தொடக்கத்தும் நூல் செய் யும் தம் கருத்தனைதயும் தேவர் இனிது விளங்கக் கூறுகின்று ரில்லை.

கேள்வி வழியாக வழங்கும் வரலாறு, "சமண முனி வர் காமச்சுவை முற்றும் கனியக் கவிபாடும் வன்மையுடை யார்" என்பதனை நிலைநாட்டுவது கருத்தாகக் கொண்டு, தேவர் இந்நூலினை எழுதினார் என்று கூறுகின்றது. இதுவே தேவர்க்குக் கருத்தென்பதனை அவர் தாமே எவ் விடத்தும் இனிது விளங்கக் கூறினாரில்லை. நூற் புணர்ப்பும் அக் கருத்தைத வற்புறுத்தவில்லை.

நூற்புணர்ப்பு ஆராய்ச்சி

சச்சந்தன் விசயைபாலும், கட்டியங்காரன் அநங்கமாலை என்னும் பரத்தைபாலும், சீவகன் காந்தருவதத்தை முதலிய மகளிர்பாலும் தேசிகப் பாவை முதலிய பரத்தையர்பாலும் காமவின்பம் துய்த்த செய்தியே இச் சிந்தாமணிக்கண் காணப்படும் காமப் பகுதிகளாகும். காமக் காதலுற்ற இரு வர், ஒருவரையொருவர் காண்டலும் காதல் கொளலும், இடையீடின்றிக் கூடலும் நிகழ்த்துவரேல், அவரது இன்பம் கேட்போருக்கும் கற்றறிவோருக்கும் சீரிய இன்பம் தருவ தாகாது. காதலிருவர் தம்மிற்கூடி இன்பம் சிறத்தலும்,

இடையீடுபட்டுத் துயருறுதலும், பின்னர் அது நீங்கலும், இருவரும் கூடி இன்புறுதலும், காமச்சுவை கனிய யாக்கும் நூல் யாப்புக்குச் சிறந்தனவென்பது யாவரும் கண்ட நூற் புணர்ப்பாகும். இப்பெற்றித்தாய நூற்புணர்ப்பு இந் நூற்கண் யாண்டும் இல்லை. காம வயப்பட்ட காதலர் ஒருவரும் தம் காதலொழுக்கம் இடையீடுபட்டதாக இந் நூல் கூறுகின்றதில்லை. தாதுக்காம நெறியாகிய களவொழுக்கத்தே பல முட்டுப்பாடு நிகழாதவழி, இன்பம் சிறவாது என்ற மெய்ம்மை நெறியைத் தமிழ் இலக்கணம் இற்செறிப்பு, சேட்படை முதலியவற்றை இடையிட்டுத் தொடுத்துக் கூறுகிறது. "பல்முட்டின்றாற் றோழிநங் களவே" எனப் பரணர் முதலாயினோரும் விளக்கியுள்ளனர். மேனாட்டு ஜான்ஸன் முதலிய பேராசிரியர்களும் இக் கருத்தே இன்பச் சுவை மிகவுறைக்கும் நூற்புணர்ப்புக்கு இன்றியமையாததென இயம்புகின்றனர். * தமிழ் நூல் துறையும் பிற வடமொழித் துறையும் நன்கு உணர்ந்த தேவர்க்கு, இந்நெறி தெரியாததன்று. ஆகவே, திருத்தக்க தேவர், "சமணமுனிவர்க்குக் காமச்சுவை கனியப்பாடும் திறனுண்டு" என்பதை நிலைநாட்டப் பாடினார், என்றலும் செய்தி சிறிதும் பொருந்துவதன்று. அஃது உண்மையாயின், திருத்தக்கதேவர் "காமச்சுவை கனியத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் யாக்கும் துறையில் பயிற்சிக் கல்வி எய்தினார்" என்பதே துணிவாம். சீவகன், சச்சந்தன், பதுமுகன், கட்டியங்காரன் முதலாயினோர் காமவின்பம் துய்த்தநெறி கூறுமிடத்தும் தேவரது புலமைத்திறம் கற்பார் அறிவிற்கு அறிவின்பம் தரும் நெறியில் அமையவில்லை. இதனாலும் தேவர் காமச் சுவை கனியப் பாடவேண்டுமென இந்நூலைப் பாடினர் என்பது பொருந்தாமை இனிது துணியப்படும். ஈண்டு அப் பொருந்தாமையினை எடுத்தோதின் பெருகும்.

மணநூல் என்னும் கொள்கை

இனி, இந்நூலை, "மணநூல்" என்று அறிஞர் வழங்குவர். சீவகன் காந்தருவதத்தை முதலிய மகளிரைத் திரு

* Johnson's Preface to Shakespeare.

மணம் செய்து கொண்ட செய்தி பெரிதும் கூறப்படுவதே யன்றி, அவன் கல்வி பயின்று சிறந்த செய்தி கூறுமிடத்தும், சிவநெறி பெற்ற செய்தி கூறுமிடத்தும், அவற்றைத் திருமணமாகவே கூறி யுள்ளனர். சீவகன் கல்வியறிவு பெற்ற செய்தியை, "குழைமுக ஞான மென்னும் குமரியைப் புணர்க்கலுற்றான்" என்றும், அவன் ஏமாங்கத நாட்டின் அரசேற்று முடிபுனைந்து கொண்ட செய்தியை, "பொருவில் பூமகட் புணர்ந்தனன்" என்றும் அவன் சிவநெறிக்குரிய பரி நிருவாண மெய்திய செய்தியை

"கேவல மடந்தை யென்னும்
கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கண்
பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப்
பொன்னொரு பாக மாகக்
காவலன் தானோர் கூருக்
கண்ணிமை யாது புல்லி
மூவுல குச்சி யின்பக்
கடலினுள் மூழ்கி னானே"

என்றும் கூறியிருத்தலால், இதனை "மணநூல்" என அறிஞர் வழங்கும் பெயர் மிகப் பொருத்தமாகவே யுளது.

இல்லிருந்து செய்தற்குரிய இல்லறத்தையும், அதனைத் துறந்து செய்தற்குரிய துறவறத்தையும் காமக்கூட்டமாக வைத்துப் புணர்த்த திறத்தால் காமச்சுவை கனியப் பாடினார் திருத்தக்க தேவர் என்பது கருத்தாயின், காமக் கூட்டத்தின் சிறப்பை அவர் நன்கறிந்து பாடினாரில்லை என்பதே துணிபாம். இடையீடில் வழிக் காமம் சிறவாதென்பது, "அலரிற் றோன்றும் காமத்திற் சிறப்பே" என்ற நூற்பாவினை நுணுகி நோக்கியவழிப் புலனாகும்.

சமயநுண் பொருள் கூறல்

இனி, தேவரது கருத்துத்தான் யாதோ வெனின் கூறுதும்: தேவர் காலத்தே வேத வழக்கொடு பட்ட வைதிக சமயம் தமிழ் நாட்டில் நன்கு வேரூன்றி வேற்றுச் சமயங்கள் இடம் பெறுவகையில் தகைந்துகொண்டிருந்தது. மக்கள்

மனத்தே அவ் வைதிகநெறி பற்றிய வரலாறுகளும் கொள்கைகளுமே பதிந்திருந்தன. அகப்பாட்டாராய்ச்சியும், அதன் வழிப்பெறு மின்பமும் அறிஞர் அறிவைப் பணிகொண்டொழுகின. அவரைத் தம் வயமாக்கி அவருள்ளத்தே தாமுணர்த்தக் கருதிய சமண்சமயக் கருத்துக்களை யுணர்த்து தற்கு வேறு வாயில் காணாது, இந்நூற் புணர்ப்பினைத் தேவர் மேற்கொண்டனர் என்பது துணிபாம்.

இனி, தேவர், இத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் யாப்பின்கண் இடையிடையே பல்வகை நிலையாமைகளையும் வினைத்தொடர்பின் வீறுபாட்டினையும் தெளித்துச்சென்று சீவகன் முத்தி பெற்ற செய்தி கூறும் இலம்பகத்தே அவற்றை நன்கு வற்புறுத்திச் சமண் சமயக் கருத்துக்களை இனிய பாக்களால் அரிய சொற்பொழிவு செய்து முடிக்கின்றார்.

மணிமேகலையில் ஆதிரை என்பாளது கணவன் சாதுவன் என்போன் நாகர்வாழ் மலைப்பக்கம் சார்ந்து அவர் பான்மையனாகியபோது, நாகர் தலைவனுக்கும் சாதுவனுக்கும் கள்ளும் ஊனும் உண்டலைப் பற்றியதொரு சொல்லாடல் நிகழ்கின்றது. அவ்வாறே சீவகன் சுதஞ்சணன்பால் விடைபெற்றுப் பல்லவ நாட்டை நோக்கி வருங்கால், காட்டிடையே வேட்டுவர் தலைவன் ஒருவனைக் கண்டு, அவனோடு கள்ளுண்டல், ஊனுண்டல் என்பவற்றைப் பேசி அவனைத் தெருட்டுகின்றான்.

கிளைக் கதைத் தொடர்பு

இவ்வாறு, இந்நூற்கண் கிளைக் கதைகள் சில வருகின்றன. நாய் தேவனானது, வேட்டுவர் தலைவனைக் கண்டது, அநங்கமாவீணை அலமந்து தெருண்டது, தேசிகப்பாவை அனங்கமாலைபால் தோழியாய் அமைந்தது முதலியனவாகும். இவற்றைச் சீவகன் வரலாற்றுடன் இணைக்கும் திறம் ஆசிரியரது புலமை நலத்தை மிகுவிக்கின்றது. நாய் தேவனான கதை சுதஞ்சணனால் சீவகன் கட்டியங்காரன் கையகப்படாது நீங்கி ஏனை மகளிரை மணத்தற்கு வாயிலமைக்கின்றது. அசனிவேகம் மதம்பட்டது, குணமாலைக்கும் சீவகற்கும்

காதலுண்டாக்கியபோது, கட்டியங்காரற்குச் சீவகன்பால் செற்றம் நிகழ்விக்கிறது. வேடுவர் தலைவனைச் சீவகன் காண்பதும், அனங்கமாவீணை அலமந்து வெருள்வதும் சீவகன் வரலாற்றிற்கு யாதொரு பயக்கும் இயைபுடையனவல்ல. சீவகன் பதுமையாளை மணந்த கதைக்கு, ஆசிரியர் சீவகனைக் கூத்தராங்கொண்டு நிறுத்தி, தேசிகப்பாவையின் சிந்தனையைச் சிதைத்து, ஆதாரமில்லாத, சீவகற்கும் உலோகபாலற்கும் நட்பு உண்டுபண்ணுகின்றார். இன்றேல், சீவகன் பதுமையை மணந்தற்கு எது அமையாது போலும்! அநங்கமாலை சீவகன்பால் காதலுற்றாளை வெகிற் பற்றிக் கொடியோன் கட்டியங்காரன் என்றனர், தேசிகப்பாவை சீவகன்பாற் கொண்ட காதற்பெருக்கை, பதுமையை மணந்திருந்த ஞான்று காவிற்கூடிக் கதைகண்டு, சீவகன் மணிமுடி சூடி அரசிருக்கும் நாளில் அநங்கமாலையின் தோழியாய்ப் போந்து அவனைக் கூடித் தணிந்துகொள்ளச் செய்கின்றார். பல்வேறு கதை நிகழ்ச்சிகளால் எளிதாக வரலாற்றைச் சிக்குப் படுத்தி, படிப்படியாக அச் சிக்கலையறுத்து முடிவெய்துவிக்கும் நாற்புனைப்பு முறை இக் காவிய காலங்களிலாதல், பின் வந்த புராண காலங்களிலாதல் நம் நாட்டில் புலவர் மனத்தே இடம் பெறவில்லை. சங்க காலத்திருந்த இடைப்பிடிச் சிக்கல் நெறி வாறுவல் இயற்றன இல்லாதாயிற்று என்பது விளங்கவில்லை. இடைப்புகுதற்போலும் அது நீங்கத் தெளிவுறுதலும் அறிவுக்கு இன்பந்தருவன வென்பது காவிய ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

ஆடவர் பெண்டிர்களின் குணஞ்செயல் காண்டல்

இக் காவியத்தின்கண் வரும் சிறப்புடைய ஆடவர் பெண்டிர்களின் பண்பினைச் சிறிது காண்பாம்.

சச்சந்தன் :

சச்சந்தன் என்பான் சீவகனுக்குத் தந்தை. இவன்,

" தருமன் தண்ணளி யால் ;தனது ஈகையால்
வருணன் ; கூற்றுஉயிர் மாற்றலில் ; வாமனே

அருமை யால்; அழ கில்கணை யைந்துடைத்
திரும கன்; திரு மாநில மன்னனே"

அருமையால் இவன் வாமனேயாயினும், பெண்ணின்பத்துள் மூழ்கி, அரசியற்றும் தன் உறுதொழிலைத் தாங்கமாட்டாது, அமைச்சன்பால் வைத்து உயிர் துறக்கின்றான். அமைச்சனை கட்டியங்காரனை அரசனுக்குத் தற்கெண்ணி, அவன்பால் தன் கருத்தைச் சொல்லுங்காலும், பெண்ணின்பத்தையே பெரிதும் நினையும் நினைவால், தன் மனைவி விசயை,

"வசையிலாள் வயிற்றின் வந்தாள்;
வான்சுவை யமிர்தம் அன்னாள்;
விசையையைப் பிரித லாற்றேன்"

என்றே விதந்தோதி, "நீ வேந்தனாகி வையம் காத்தல் வேண்டும்" என்கின்றான். இவனை யவ்வமைச்சர் தெருட்டிய காலத்தில், காமச் செருக்கால் கருத்திழந்து,

"எனக்குயி ரென்னப் பட்டான்
என்னலால் பிறரை யில்லான்
முனைத்திறம் முருக்கி முன்னே
மொய்யமர் பலவும் வென்றான்
தனக்குயான் செய்வ செய்தேன்
தான்செய்வ செய்க ஒன்றும்
மனக்குஇன்னா மொழிய வேண்டா
வாழியர் ஒழிக"

என்று கூறுகின்றான். பின்பு விசயை கனவு கண்டு கூறியது கேட்டு, "எந்திர வூர்தி யியற்றுமின்" என ஏற்பாடு செய்த இவனது அறிவு, இப்போது மழுங்கியதற்கு, அவனது காமக் களிப்பே காரணமாகின்றது. "காதல் மிக்குழிக் கற்றவும் கைகொடா வாதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால்" (சீவக. 1632) எனப் பிறிதொரு காலத்தே சீவகன் தெளிந்து தனக்குள் உரைத்துக்கொள்ளும் இலக்கணத்துக்கு இவன் இலக்கியமாகின்றான். ஆயினும் இதற்கு ஏதுக் கூறப் போந்த திருத்தக்கதேவர்,

"இனமா மென்றுரைப் பினும்வ தமெணுன்,
முனமா கியபான் மைமுளைத் தெழலால்;
புனமா மலர்வேய் நறும்பூங் குழலாள்
மனமா நெறியோ டியகா வலனே"

என்கின்றார்.

இவ்வாறு முற்கண் மழுங்கிய சச்சந்தன் அறிவு, விசயை கண்டு கூறிய கனவால் எந்திரவூர்தி இயற்றச் செய்ததே யன்றிக் கட்டியங்காரனை விலக்கி அரசுரிமை அடைவியா தொழிகின்றது. கட்டியங்காரன் வளைந்துகொண்ட போதுதான் சச்சந்தன் தெளிவடைகின்றான். செல்வம், யாக்கை இளமை முதலியவற்றின நிலையாமை அவற்றுப் புலனுகின்றது. "நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டும்; நன்பொருட் கிரங்கல் வேண்டா" "உரிமைமுன் போக்கி யல்லால் ஒளி யுடை மன்னர் போகார்; கருமம ஈது" என்றெல்லாம் கழறிக் கூறுகின்றான்.

சீவகன் :

இனி, சச்சந்தனது காமக்கள்ளாட்டின் பயனுகத் தோன்றிய சீவகன் வரலாறு முழுதும் அக் காமக் கூத்தே பெரிதும் நடைபெறுகிறது. சீவகனை வளர்த்த கந்துக்கடன் தன் மனைவி சுநந்தையுடன் கூடிச் சீவகற்குக் கல்வி கற்பித்த செய்தியையும், காமக் குறிப்பே நிலவத் திருத்தக்கதேவர் "மழலையாழ் மருட்டும் தீஞ்சொல் மதலையை, மயிலஞ் சாயல் குழைமுக ஞான மென்னும் குமரியைப் புணர்க்க லுற்றார்" என்றே கூறுகின்றார். இவ்வாறு கல்வி பெற்ற சீவகன் காந்தருவதத்தையை வென்று மணந்து, "அலமரல் இலாத இன்பக் கடலகத் தழுந்தி" னவன், குணமாலையை அசனி வேகத்தினின்றும் காத்து உயிர் வழங்கித் தன் மனையேகி அவளது உருவெழுதிக் காமக் கனலால் வெதும்புகின்றான். ஆண்டுப் போதரும் தத்தை அவ் வுருவு கண்டு புலந்த போது,

"பாவைநீ புலவியில் நீடல் பாவியேற்கு
ஆவியொன்று இரண்டுடம் பல்லது"

எனப் பொய்யும் கவர் பொருளும் எய்தப் பேசுகின்றான். பின்பு, பதுமையை நோக்கி, அவளுற்ற விடநோய் நீக்கி நலஞ் செய்தவன், அவள் பார்வையால் காமக் கொதிப் பெய்தி,

போது லாஞ்சிலை யோபொரு வேற்கணோ
மாது லாமொழி யோமட நோக்கமோ
யாதும் நானறி யேன்அணங் கன்னவள்
காத லால்கடை கின்றது காமமே.

என்று தன்னுட் கூறுகின்றான். இவ்வண்ணமே சென்ற விடமெங்கும் பல மகளிரை மணந்து கூடியவன், சுரமஞ்சரி என்பவளையும் தன் தோழரால் "காம திலகன்" என்ற சிறப்புப்பெய ரெய்துவதற்காக, வேற்று வடிவம் கொண்டு சென்று காதற்காமம் சிறந்து கடிமணம் செய்துகொள்ளுகின்றான். முடிவில் சீவகன், பரிநிருவாணமென்னும் கேவல ஞானத்தை யெய்தியதையும் ஆசிரியர் கேவல மடந்தை யென்னும் மங்கையைக் "கண்ணிமை யாது புல்லி, மூவுலகுச்சி யின்பக் கடலினுள் மூழ்கினனே" என்கின்றார்.

இவ்வாறு காமமே கன்றிய உருவினனாக வரும் சீவகன் பால் அறம் திறம்பிய காமம் சிறிதும் இல்லை யென்பது அநங்கமா வீணையென்பாள் வரலாற்றாலும், கோவிந்தையாரைப் பதுமுகனுக்கு மணம் செய்த வரலாற்றாலும் விளங்குகின்றது. மேலும், அந்தணர்க்காக்கிய சோற்றை நாய் கதுவிற்றென அவர்கள் அதனைப் புடைத்துக் கொன்றதும், அதற்குரிய களிமகன் அந்தணரை அலைத்ததும் சீவகன் கண்டு, அந்தணரைக் காத்தும், களிமகனை விலக்கியும், நாய்க்கு அருமறை வழங்கியும் தன் உயர் குணத்தை வெளிப்படுக்கின்றான். கேமசரியை மணந்து அவளிடம் சொல்லாது பிரிந்து சென்ற சீவகன் வழிப்போக்கன் ஒருவற்கு அறம் கூறித், தன் ஆடையணிகலன்களைக் கொடுத்து நீங்குகின்றான். இவற்றாலெல்லாம் இவனது அறவுணர்ச்சி விளங்குமேனும், சித்திரகூடத்துத் தவப்பள்ளியில் மகளிரொடு வாழ்ந்த துறவிகட்கும், வழிப்போக்கனுக்கும், பவதத்தனுக்கும் மகளிரின் மனப்புன்மை கூறித் தெருட்டிய இச் சீவகன்,

தான் மட்டில் பலமகளிரைக் கண்டு காமத்தால் நயந்து மணந்து கூடிச் சிலர்பால் சொல்லியும், சிலர்பால் சொல்லாமலும் பிரிந்தேகுகின்றான். இவன் மனப் புன்மையை ஆசிரியர் எடுத்தோதாதொழிவது என்னோ? நூலுடைத் தலைமகன்பால் குற்றம் காண்டல் கூடாது என்பது பற்றிப் போலும்!

இனி, சீவகனது போர்வன்மை மிக இனிதாகக் கூறப் படுகிறது. குணமாலையை யழித்தற்குச் சென்ற அசனி வேகம் என்கிற யானையைச் சீவகன் அடர்த்த திறம்,

மல்லல் நீர்மணி வண்ணனைப் பண்டொர்நாள்
கொல்ல வோடிய குஞ்சரம் போன்றதுஅச் ;
செல்வன் போன்றனன் சீவகன் தெய்வம்போல்
பில்கு மும்மத வேழம் பெயர்ந்ததே.

எனக் கண்ணன் மேல் வந்த குவலயாபீடமென்னும் களிற்றை அவன் வென்ற செய்தியால் உவமித்துக் காட்டப் படுகிறது. சீவகனது வில்வன்மையை வியந்த விசயன் என்பான், "மராமர மேழு மெய்த வாங்குவில் தடக்கை வல்வில், இராமனை வல்லனென்பது இசையலாற் கண்டதில்லை; உராமனம் இவன்கண் இன்றி உவக்குமா செய்வல்" எனத் தனக்குள் கூறிக் கொள்வதனாலும், நிரை கவர்ந்த வேட்டுவரைச் சீவகன் "ஆளற்றமின்றிப்" புறங்காண்பதனாலும், கட்டியங்காரனை, "மையார் விசும்பின் மதி வீழ்வதுபோல" வீழ்த்தலாலும் அவனது வில்வன்மை விளக்கப்படுகிறது. இவை தவிர, ஒரு காவியத் தலைவற்குரிய தலைமைப் பண்புகள் பலவும் பல்லாற்றானும் உரைக்கப்படுகின்றன.

சீவகன் விசயமாதேவி துறவு பூண்டு தண்டாரணியத்துத் தவப்பள்ளியி லிருத்தலைத் தோழரா லுணர்ந்து, ஆங்குச் சென்று கண்டு வணங்கி நின்றபோது, விசயைக்குத் தேற்றரவு கூறுவான்;

"கெடலருங் குரைய கொற்றம்
கெடப்பிறந் ததுவு மன்றி
நடலையுள் அடிகள் வைக
நட்புடை யவர்கள் நைய

இடைமகன் கொன்ற இன்று
மரத்தினேன் தந்த துன்பக்
கடலகத் தழுந்த வேண்டா
களைகநீக் கவலை யென்றான்"

இதனைக் கேட்ட விசயை, ஒருவாறு தேறி,

"யானலன் ஔவை யாவாள்
சுநந்தையே யாற்றின் மிக்க
கோவலன் தந்தை கந்துக்
கடன்எனக் குணத்தின் மிக்க
பாலின்நீந் துறையும் நீந்தேன்
அனையவாய் அமிர்த மூற
மானலங் கொண்ட நோக்கி
மகன்மனம் மகிழச் சொன்னாள்"

என்று கூறியதைத் தெளிவுறக் கேட்டு உளங்கொண்ட சீவகன், பின்பு, விசயையுடன் சுநந்தையும் துறவு பூண்டு அவனை நீங்கியபோது, அவன் சுநந்தையை நோக்கி,

"அடிகளோ துறக்க ஒன்றும்
உற்றவர் யாது மல்லர்;
சுடுதுயர் எங்கட் செய்தாய்,
சுநந்தைநீ ஔவை யல்லை
கொடியைநீ கொடிய செய்தாய்,
கொடியையோ கொடியை என்று
இடருற்றோர் சிங்கம் தாய்முன்
இருந்தழு கின்றது"

போலக் கூறினான்.

சீவகன் தன் மனைவியர் ஊடல் நீக்குதற்கும், பிறவற்றிற்குமாக நிகழ்த்தும் சொற்கள் மிக்க இன்பம் பயப்பன வாகும். அவற்றுள், சீவகன் கேமசரியைப் பிரியக்கருதிய அன்று, அவன் கூறும் சொற்களும், விமலையைக் கூடியிருந்த ஞான்று வேட்கை மேலிட்டுரைப்பதும், சுரமஞ்சரியுடன் சொல்லாட்டயர்தலும், பிறவும் படிக்குந்தோறும் மிக்க இன்பந் தருவன வாகும்.

இன்பத் துறையின்கண்ணே யன்றி, வேறு துறையின் கண்ணும், அமைச்சர்களுக்கு அறவுரை வழங்கல், தாயருற்றுரைத் தெளிவித்தல், உயர்ந்தோரை வழிபடல், தோழமை யளித்தல் முதலிய துறையின்கண்ணும் சீவகனது தெளிந்த அறிவு நலம் இன்பம் பயக்கின்றது.

நந்தட்டன்:

சீவகனுடன் கந்துக்கடன் மனையில், அக் கந்துக்கடற்கு மகனாய்ச் சீவகன் வந்தடைந்த பின் பிறந்த நந்தட்டனென்பான் ஒள்ளிய தம்பியர்க்குரிய உயர்குணமும், கடமையுணர்வும் மிகக்கொண்டு விளங்குகின்றான்.

குணமாலையை மணந்த பின் சீவகன் காணாமற்போனது கண்டு, அவன் தம்பியரும் தோழரும் கலக்கமுற்றிருக்கையில், நந்தட்டன் காந்தருவதத்தை மனையை யடைந்து, சீவகனிருப்பை அறியக் கருதியபோது, அவள், கவலையின்றி யிருப்பது கண்டு வியப்பும் மருட்கையும் கொண்டு, மூன்று விற்கிடை நீளத்தே நின்று, உயரிய உணர்வும் ஒழுக்கமும் தோன்ற,

> " பொறிகுலாய்க் கிடந்த மார்பின்
> புண்ணியன் பொன்றி னானேல்
> வெறிகுலாய்க் கிடந்த மாலை
> வெள்வளை முத்தம் நீக்கி
> நெறியினால் நோற்றல் ஒன்றோ
> நீள்எரி புகுதல் ஒன்றோ
> அரியலென் கொழுநன் மாய்ந்தால்
> அணிசுமந் திருப்பது ?"

என்று வினவுகின்றான். இவன் தம்பிமாரான நபுல விபுலர்களும் போரற நெறியினும் பிறவறத்தினும் நிகரின்றி விளங்குகின்றனர்.

சீவகன் தோழர்:

சீவகன் தோழன்மாருள் பதுமுகன், புத்திசேனன் என்ற இருவரும் சீவகனைக் காண்டற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சிக

ளும், போர் செய்யுந் திறங்களும் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தே பெருமிதத்தைப் பயக்கின்றன.

கட்டியங்காரன் :

இனி, கட்டியங்காரன் சச்சந்தனுக்கு உயிர்த்துணைவனாய் இருந்தவனென்பது "எனக்குயிர் என்னப்பட்டான் என்னலால் பிறரையில்லான்" என்று அவனால் போற்றப் படுதலால் தெரிகிறது. இவ்வது "வெளிறிலாக் கேள்வி" சச்சந்தனைக் கொல்லற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சியில் அத்துணைச் சிறிதாகத் தோன்றவில்லை.

"மன்ன வன்பகை யாயதோர் மாதெய்வம்
என்னை வந்திடங் கொண்டுஅஃது இராப்பகல்
துன்னி நின்று செருத்தி நீயெனும்;
என்னை யான்செய்வ ? கூறுமின்"

என்று கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கோறற்கு ஏதுக் காட்டுகின்றான். இவ்வாறே, சீவகன் குணமாலையை மணந்திருக்குஞான்று, அவனைப் பற்றிக் கொணருமாறு மதனனைப் பணித்த காலையில், யானைப்பாகன், அசனிவேகம் களித்து வருந்தி நிற்றற்கு ஏது, "இற்றென உரைத்தல் தேற்றேன், இறைவநின் அருளினால், செற்றமிக் குடைமை யால் கொல், சீவக னின்ன நாளால், மற்றிதற்கு உடற்சி செய்ய மதமிது செறித்தது" என்றதனை கொண்டு,

"மாண்டதில் செய்கை சூழ்ந்த
வாணிகன் மகனை வல்லே
ஆண்திறங் களைவன் ஓடிப்
பற்றுபு தம்மின்"

என்று கூறுகின்றான். சீவகன் தத்தையை மணந்த காலத்தும், "வாளினன் மலைந்து கொள்ளின் வாழ்கநும் கலையு மாதோ" என்று ஏனை யரசரைக் கட்டியங்காரன் தூண்டிவிடுகின்றான். இவ்வெண்ணம் சீவகன் பிறப்பு வரலாறு அறியா முன்பே இவன் சீவகன்பால் பகைமை கோடற்குக் காரணம் வேண்டுமன்றோ ? அதற்கு நூலாசிரியர் அநங்கமாலையை அவன் வலிதிற் பற்றிக் கற்பழித்த காலத்தே, அவள் "சீவக

சாமியோ" என வாய்வெருவினாள்: அதுகொண்டே அவற்குச் சீவகன்பால் பகைமை பிறப்பதாயிற் றென்றும், சீவகன் வேடரைப் புறங்கண்டு அவர் கவர்ந்த ஆனிரையை மீட்டது கேட்டு அழுக்காறு மிக்கு, அரசினை "இழந்தனன்" போலக் கருதி "என்னை வெளவும் வாயில்தான் என்னும் சூழ்ச்சி"யே கொண்டிருந்தானென்றும் கூறுகின்றார்.

கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கொன்றபின் விசையை இருப்பை நாடா தொழிகின்றான்: அவளைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் எண்ணுகின்றானில்லை. அவள் உடன்பிறந்தவனும் விதையநாட்டரசனுமான கோவிந்தராசனுக்கு ஒரு திருமுகம் விடுக்கின்றனன். அதன்கண், அசனிவேகம் மதம்பட்டுப் பாகர் நூற்றுவரைக் கொன்றோடிய காலை, சச்சந்தன் அதனை யடக்கிக் கந்திற் பிணிக்கும்போது அவ் யானையாற் குத்துண்டு இறந்தான் என்பவன், "இனி, நீயே இந்நாட்டிற்கு இறைவனாதல் வேண்டும்; யான் உயிரும் ஈவேன்; நீ வரின் பழியும் நீங்கும்; வருக" என்று எழுதுவதனால் இவனது மனப்புன்மையும் தெளிவின்மையும் இனிது விளங்கும்.

இவன் சீவகனோடு பொரநின்றபோது, அவனது சின மிகுதியும் தன் மக்கள் மாண்டதுங் கண்டு கட்டியங்காரன், அறிவு தெளிவுடையவன்போல்

"நல்வினை யுடைய நீரார் நஞ்சுணின் அமுத மாகும்
இல்லையேல் அமுதும் நஞ்சாம்; இன்னதால் வினையினாக்கம்"

என்றும், "அகப்படு பொறியினாளா ஆக்குவார் யாவர் ?" "மிகப்படு பொறியினாரை வெறியராச் செய்யலாமோ ?" என்றும், "இருவினை சென்று தேய்ந்தால் பரிவுற்றுக் கெடாமல் செல்வம் பற்றி யார் வைப்பார்?" என்றும் கூறுவது வியப்புத் தருகின்றது. இதனை நன்கறிந்த சீவகன், எயிறு தோன்ற எள்ளி நகைத்து, "நீ அஞ்சினாய்" என்கின்றான். இச்சொல்லாட்டால், கட்டியங்காரன், "மொய்யமர் பலவும் வென்றான்" எனச் சச்சந்தன் பாராட்டிய பாராட்டையும் பொய்ப்படுத்திவிடுகின்றான்.

மதனன் :

இனி, மதனன் என்னும் வீரன் கட்டியங்காரற்கு மைத்துனன். சச்சந்தனைக் கொல்லக் கருதுவது முறையன்றெனத் தருமதத்தன் கூறக்கேட்டதும், இவன் சினம் மிகுந்து, "தோளினால் வலியராகிய தொக்கவர் தலைகள் பாற, வாளினால் பேசலல்லால் வாயினால் பேசல் தேற்றேன்" என இயைபின்றிப் பிதற்றுகின்றான். சீவகனைப் பற்றிக் கொணரப் போந்த மதனன், அவனைக் குணமாலை மனையிலிருந்து கொணர்கையில், தேவனால் காணாமற் போனதால் கலங்கி, வெறிது சொல்லின் அரசன் வெகுள்வன் என வேறொருவனைக் கொன்று பொய் சொல்வது அவனது வழுக்குடைய வீரத்திற்குச் சான்று பகருகின்றது.

ஏனையோர் :

இனி, சீவகனை வளர்த்த தந்தையான கந்துக்கடன், தாய் மாமனான கோவிந்தராசன், சீவகற்கு மகட்கொடை நேர்ந்தவர் முதலியோர் நலங்களும் இவ்வண்ணமே பலதிறத்தவாய்ப் பகுத்து நோக்குதற்கண் இன்பந்தருகின்றன.

விசயை :

இனி, பெண்மகளிருள் விசயை முதலாயினாருடைய குணநலங்களைச் சிறிதே காண்பாம். விசயை இளமையிலேயே நல்ல அறிவு நூல்களை ஆராய்ந்துள்ளாள். தான் கண்ட கனவைத் தன் கணவற்கு உரைக்கப் போங்கால், அவள் வாமனை வணங்கிச் செல்வது அவளது சமய வொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. கட்டியங்காரன் கொலை கருதி வந்தது கேட்டு, அவள் நடுங்கக் கண்ட சச்சந்தன், "வாமனால் வடித்த நுண்ணூல் உண்டு வைத்தனைய நீ" என்றும், "ஒண்டொடி நீ வருந்துவது தகுவதன்று" என்றும் கூறக்கேட்டுத் தெளிந்தமைகின்றாள்.

சீவகன் சுடுகாட்டில் பிறந்தபோது அவள் புலம்பும் புலம்பல் கல்லும் உருக்கும் கனிவுடையவை; அவள் தவப் பள்ளியில் இருந்தபோது சீவகன் மறைந்ததும், தோழர் தேடி

வந்ததும் கேட்டுப் புலம்பும் புலம்பலை ஒருங்கு வைத்து நோக்கின், ஆங்கே அவளது உள்ளம் இடச்சார்பால் துறவுப் பான்மை கதுவி நின்றமையின் அத்துணைக் கனிவு இல்லை. சீவகனைக் கண்டபோது, "நினக்குத் தாய் சுநந்தையே; தந்தை கந்துக்கடனே" என்பவை, இராமாயணத்தே, சுமித்திரை இலக்குவனை இராமனுடன் காட்டிற்கு விடுத்தபோது, "மாகதல் இராகவன் அம்மன்னவன், போகா உயிர்த்தாயர் பூங்குழற் சீதை" என்ற சொற்களை நினைவுறுத்துகின்றன. பின்பு அவள் சீவகன் பிறந்த சுடுகாட்டை அறக்கோட்டமாக்கியதும், சீவகனுக்கும் அவன் மனைவியர்க்கும் கூறுவனவும் மிக்க உருக்க முடையனவாகும். தந்தை முதலாயினாரை நோக்கி, " சிறுவர்ப் பயந்து|இறைவற்றெளிவீர் " என்பதும், பிறவும் இறும்பூது பயக்கின்றன.

சீவகன் மனைவியர் :

சீவகன் மனைவியருள் குணமாலையின் திறமே சிறிது விரியக் கூறப் பெறுகின்றது. முதல் மனைவியாகிய காந்தருவதத்தை விஞ்சை வன்மையும், எதுவரினும் ஏற்றுத் தாங்கிச் செய்வன செய்தற்கண் ஊக்கம் குன்றாமையும் உருவாகக் கொண்டு விளங்குகின்றாள். கனகமாலைபால் மகிழ்ந்திருந்த சீவகற்கு அவள் விடுக்கும் திருமுகம் உண்மைக் காதன்மை ஒருபுறம் புலப்படுக்கினும், அவளது மான உணர்ச்சியை மறைத்திலது.

> " பட்டபழி வெள்ளிமலை மேல்பரத்த லஞ்சித்
> தொட்டுவிடுத் தேன்அவனைத் தூதுபிற சொல்லிப்
> பட்டபழி காத்துப்புக ழேபரப்பி னல்லால்
> விட்டலர்ந்த கோதையவ ரால்விளைவ துண்டோ! "

என்ற இச் சொற்கள் அவளது உள்ளப்பான்மையை ஒளியாது தெரிவிக்கின்றன. குணமாலையின் பிரிவாற்றாமையை இத்தத்தையே எடுத்துரைப்பதை நோக்கின் குணமாலையின் குணச் சிறப்பும், தத்தை ஏனை மகளிர்பால் கொண்டிருந்த அன்பும் நாம் நன்குணர விளக்குகின்றன. இவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய குணநலங்களைத் தனித்தனியே :எடுத்து

நோக்க விரும்பின், இந் நூற்கண் நுழைந்து கண்டு இன் புறுதல் தக்கதேயன்றி வேறில்லை.

இறுதியாக, இந்நூற்கண், திருத்தக்க தேவர், தம் சமய நூற் பொருளை வற்புறுத்துவதே பெரு நோக்கமாகக் கொண்டுளார் எனினும், பெண்கட்கு ஆடவர் ஏற்புழித் தக்க துணைபுரிய வேண்டுமென்பதைப் பலவிடங்களில் வற் புறுத்துகின்றார். சீவகன்பால் கட்டியங்காரன் செற்றங் கொண்டதை யறிந்து அவனுள்ளத்தை மாற்ற நினைந்த கந் துக்கடன, "நாண்மைக்கொண டொட்டப் பட்டார் நடுக்குறு நவையை நீக்கல், ஆண் மக்கள் கடன்" என்று கூறுகின் றான். குணமாலை அசனி வேகத்தின் முற்பட்டதைக் கண்ட சீவகன், "பெண்ணுயி ரவலம் நோக்கிப் பெருந்தகை வாழ்விற் சாதல்" என்று எண்ணுகின்றான்.

தேவரும் பெண்மையும் :

இவ்வண்ணம் தேவர் கருதினாரெனினும், பெண் மனம் புன்மையுடையதென்றும், பெண்ணால் ஆண் மகன் காக்கப் படுதல் உயர்வன்றென்றும் குறிப்பிக்கின்றார். இவ்விரு கருத்தையும், பெண்ணின்பமே பெரிதும் விரும்பி நின்ற சீவகன் வாயிலே வைத்து விழங்குகின்றார். பவதத்தனைத் தெருட்டியபோது சீவகன், "பெண்ணெனப் படுவ கேண்மோ பீடில பிறப்பு நோக்கா, உண்ணிறை வுடைய வல்ல ஓராயிரம் மனத்த வாகும்" என்றும், பிறிதோரிடத்தில், "பெண்இடர் விடுப்ப வாழ்விற் சாதலே பெரிது நன்று" என்றும் கூறு கின்றான்.

இவ்வண்ணமே ஏனையோர் குணஞ்செய்கைகளையும் எடுத்து வகுத்தோதின், இம் முன்னுரை மிக விரியும் என அஞ்சி அறிஞர் அவற்றை இந் நூற்கண் நுழைந்து கண்டின்புறுமாறு விடுத்து, இந் நூலை யாததற்குத் தேவர் துணைக்கொண்ட நூல்களுட் சிலவற்றைக் கூறி இரண்டோ ரெடுத்துக்காட்டுக்களை வழங்குவேன். **திருக்குறளும், எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும்** இந்நூலின் ஆக்கத் திற்குச் சொல்லும் சொற்றொடரும் கருத்தும் உதவியிருக்

கின்றன ; பல கருத்துக்களை விளக்குதற்குச் சங்க இலக்கியத்துக் கருத்துக்கள் சில உவமமாகவும் துணை செய்துள்ளன.

நூலின் ஆக்கத்திற்குத் துணை செய்த தமிழ் நூல்கள் :

'பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு' பதம் காண்பது போல் இனத்துக்கு ஒவ்வொன்று காட்டுதும் :

'செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகுஅதனில் கூறியது இல்'

என்பது திருக்குறள். இதனைத் தேவர் 'செய்க பொருள் யாரும் செறுவாரைச் செறுகிற்பார், எஃகு பிறிதில்லை இருந்தே உயிரும் உண்ணும், ஐயமில்லை இன்பம் அறனோடு அவையும் ஆக்கும், பொய்யில் பொருளே பொருள் மற்றல்ல பிறபொருளே' என அமைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

'தொழுதகை உள்ளும் படைஒடுங்கும் ஒன்னார்
அழுதகண் ணீரும் அனைத்து'

என்ற திருக்குறள், 'தொழுதகங் கையி னுள்ளுந் துறுமுடியகத்துஞ் சோர, அழுதகண்ணீரி னுள்ளு மணிகலத் தகத்து மாய்ந்து, பழுதுகண் ணரிந்து கொல்லும் படையுட னொடுங்கும் பற்றா, தொழிகயார் கண்ணுந் தேற்றம் தெளிகுற்றார் விளிகுற் றாரே' என இழைத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் பல உள.

'காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும் ;
நூறுசெறு வாயினும் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்."

என வரும் புறப்பாட்டு, 'வாய்ப்படுங் கேடு மின்றாம் வரிசையி னறிந்து நாளுங், காய்த்தநெற் கவளந் தீற்றிற் களிறுதான் கழனி மேயின், வாய்ப்பட லின்றிப் பொன்றும் வல்லனாய் மன்னன் கொள்ளி, வீத்தநீர் ஞால மெல்லா நிதிநின்று சுரக்கு மன்றே' என்றும்,

'கால்பார் கோத்து ஞாலத் தியக்கும்,
காவற் சாகா டுகைப்போன் மாணின்
ஊறின் றாகி யாறினிது படுமே,
உய்த்த றேற்றா னாயின் வைகலும்,
பகைக்கூழ் அள்ளற் பட்டு
மிகப்பல தீநோய் தலைத்தலைத் தருமே'.

என்னும் புறப்பாட்டு 'ஆர்வலர் சூழ்ந்த வாழியவை மணித் தேரை வல்லா, னோர்நிலத் தாரு மாயி னீடுல் காலஞ் செல்லு, மூர்நில மறிதல் தேரா ரூர்ந்தவன் முறிந்து வீழ்ந் தார்நில மார்ப வேந்தர் தன்மையு மன்ன தாமே' என்றும் உதவி யிருக்கின்றன.

பழமொழிகள், வழக்காறுகள் :

இனி, 'பழம்பகை நட்பாதல் இல்லை' 'குன்றின் மேலிட்ட விளக்கு' என்பன முதலிய பழமொழிகள், 'பாட்டினைக் கேட்ட லோடும் பழம்பகை நட்பு மாமே' எனவும், 'தோன்றினான் குன்றத் துச்சிச் சுடர்ப்பழி விளக்கிட் டன்றே' எனவும் இந்நூலின்கண் கையாளப்படுகின்றன. கார்த்திகை விளக்கீடு வேனில்விழா முதலிய வழக்காறுகள் பல ஆங்காங்கு விளக்கப்படுகின்றன. மகளிர் பந்தாடுதல், நீராடுதல், முல்லைக்கொடி முதலியன வைத்து வளர்த்து அவை தலைப்பூ மலர்ந்தவிடத்துச் சிறப்புச் செய்தல், சிறுவர்க்கு எழுத்தறிவித்தல் முதலிய செய்கைகள் அவ்வவ் விடங்களில் நன்கு சிறப்பிக்கப்பெறுகின்றன.

கதைக்குரியோர் நிலைக்கேற்பச் சொல் வழக்கம் செய்தல் :

மக்களின் வாழ்க்கை நிலைக்கேற்ப அவர் வழங்கும் சொற்களும் அமைந்திருக்கும்; அவர் சொற்களில் வரும் உவமைமும் அவர் பயிலும் பொருள்களே யாகும். இந்நெறி முற்றும் பாவலர் பாக்களில் சிறந்து நிற்கும். திருத்தக்க தேவர் நூலும் இவ் வுண்மைக்குச் சான்று காட்டுகின்றது. சீவகன் வேட்டுவர் தலைவனைக் கண்டு நீ வாழும் மலை யாது என்று வினவ, அவற்கு அத் தலைவன், "இதா தோன்று

கின்ற சோலை சூழ்மலை" என்கின்றான். நந்தகோன் தன் மகள் கோவிந்தையின் நலம் கூறலுற்று,

"வெண்ணெய்போன்று ஊறினியள், மேம்பால்போல்
தீஞ்சொல்லள்;
உண்ண உருக்கிய ஆன்நெய்போல் மேனியள்;
வண்ண வனமுலை மாதர் மடநோக்கி
கண்ணும் கருவிளம் போதிரண்டே கண்டாய்"

என்று சொல்கின்றான். இவன் சொல்லில், வெண்ணெயும் பாலும், நெய்யும், கருவிளம்பூவுமே உவமங்களாக வருதல் காண்க. இவன் சொல்லை ஏற்றுச் சீவகன் விடையிறுத்தற் குள்ளே விரைந்து இவனே,

"குலம் நினையல் நம்பி கொழுங்கயற்கண் வள்ளி
நலன்நுகர்ந்தா னன்றே நறுந்தார் முருகன்;
நிலமகட்குக் கேள்வனும் நீள்நிரைநப் பின்னை
இலவலர்வாய் இன்னமிர்தம் எய்தினா னன்றே"

என்று பேசுகின்றான். இவ்வாறெல்லாம் பேசுவதும் பிறவும் அவர்தம் வாழ்க்கைப் பண்பெனக் காட்டும் புலமை நலத் துக்கு எடுத்துக் காட்டாம். இவ்வாறு வருவன பல இந்நூற் கண் மிளிர்கின்றன.

இன்னோரன்ன நலம்பலவும் விளக்கிக் கற்பார்க்குக் கழிபேரின்பம நல்கும் செந்தமிழ் இன்பக் கருவூலமாக, இச் சிந்தாமணி நந்தா வளங்கொண்டு திகழ்கின்றது. சோழன் அநபாயன் என்பான் இந் நூலின் தமிழ் நலம் பெருக உண் ணும் விருப்பினால் அல்லும் பகலும் இதனையே படித்து வந் தான என்றும் அவன் கருத்தை மாற்றவே சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தைச் செந்தமிழ் நலம் சிறக்கச் செய்தனர் என்றும் நுவலுங் கதை ஒன்று தமிழ் நாட்டில் வழங்குவ துண்டு. அஃது உண்மையாயின், இதன் பெருமை அளவிட் டுரைப்பதென்பது அரிதாம். கம்பனது இராமாயணமும் தணிகைப் புராணம் சேதுபுராணம் முதலிய தமிழ்நலங் கெழுமிய தல புராணங்களுமே தோன்றி நம்மனோர்க்கு இன்பம் சுரந்து வருதற்கு வழிகாட்டியாகிய ஏற்றம் இச்

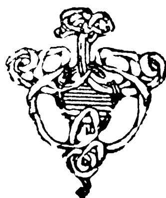
சிந்தாமணிக்கு உண்டு என்பதை ஈண்டு நாம் நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

முடிப்புரை :

இனி இச் சிந்தாமணிக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அழகியதொரு நல்லுரை எழுதியுள்ளார். அவ்வுரையை வியந்து மகிழ்ந்த துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள் "சிந்தாமணியும், திருக்கோவையும் எழுதிக்கொளினும் நந்தா உரையை எழுதல் எவ்வாறு நவின்றநனே" என்று பாராட்டியுள்ளார்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க பெருங்காவியமாகிய இச் சீவக சிந்தாமணியின் பெருநலனை மக்களனைவரும் அறிந்து துய்த்து இன்புறுதற்கு வாயிலாக வரும் இதனைத் தமிழுலகமேற்றுப் பயன் கொள்ளுமாக!

"தென்தமிழ்க்கலை தெரிந்தவர் பொருந்திய தேவூர்
அன்பன் சேவடி யடைந்தனம் அல்லலொன் றிலமே."

சீவக சிந்தாமணி

சுருக்கம்

கடவுள் வாழ்த்து

சித்த சரணம்

மூவா முதலா உலகம்ஒரு மூன்றும் ஏத்தத்
தாவாத இன்பம் தலையாயது, தன்னின் எய்தி
ஓவாது நின்றகுணத்து ஒண்ணிதிச் செல்வன் என்ப
தேவாதி தேவன்அவன் சேவடி சேர்து மன்றே.

அருக சரணம்

செம்பொன் வரைமேல் பசுமபொன்எழுத் திட்ட தேபோல்,
அம்பொன் பிதிரவின்மறு ஆயிரத் தெட்ட ணிந்து
வெம்பும சுடரின் சுடரும்திரு மூர்த்தி, விண்ணோர்
அம்பொன் முடிமேல் அடித்தாமரை சென்னி வைப்பாம். உ

சித்த சரணம - சிததனை வணஙகுதல. காதி, அகாதி என்ற இரு வகைக கனமங்களையும வென்று, உடமபைத் துறந்து பரிநிர்வாணம் பெறறு மூவுலகத்தின உசசியில இருபபவன.

க. மூவா முதலா உலகம - முடிவும தோறறமும இலலாத உலகம். உலகம நித்திய மெனபது சமண சமயக கருத்து. தாவாத இனபம் - கெடாத இனபம். ஓவாது - விட்டு நீங்காது. குணத்து ஒண்ணிதிச் செல்வன் - குணமாகிய ஒளளிய நிதியையுடைய அருட் செலவன, தேவாதி தேவன் - தேவாகளுககு ஆதியாகிய தேவன,

தேவாதி தேவன, தலையாய இனபம, மூனறும ஏத்தத் தனனின எயதுதலால, ஓவாது நினற குணத்துச் செலவன எனப ; அவன் சேவடி சேர்தும என முடிகக,

உ. அருக சரணம் - அருகனை வணங்குதல், இதுவே முதறகண் இருக்க வேண்டியதெனினும், குருககள் சித்த சரணப் பாடலை முதறகண் வைகக என்றாராகலின, இங்கு இரண்டாவதாக வைககபபட்டது. வரை - மலை, செம்பொன் மலைமேல் பசுமபொன் எழுத்திட்டது போல் என்றது இல்பொருளுவமை. பிதிர்வின் - துகள்போல. மறு - உடம்பிற் கிடக்கும்

தன்ம சரணம், சாது சரணம்

பன்மாண் குணங்கட்கு இடனாய்ப்
 பகைநண்பொடு இல்லான்
தொல்மாண் பமைந்தபுனை நல்லறம்
 துன்னி நின்ற
சொல்மாண் பமைந்த குழுவின்சரண
 சென்று தொக்க
நன்மாண்பு பெற்றேன், இது நாட்டுதல்
 மாண்பு பெற்றேன். ௩

அவையடக்கம்

கற்பால் உமிழ்ந்த மணியும் கழுவாது விட்டால்
நற்பால் அழியும்; நகைவெண் மதிபோல் நிறைந்த
சொற்பால உமிழ்ந்த மறுவும மதியாற் கழூஉவிப்
பொற்பா இழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார். ௪

புள்ளி. வெம்புமசுடரின சுடருமமேல செலலச செலல வெதுப்பும் ஞாயிறறினும் மிக விளங்கும. வெம்புமசுடர் - இள ஞாயிறு.

செமபொன்மலையில பசசை நிறப் பொன்னால எழுத்திட்டதுபோல வண்ண வேறுபாடு கொள்ளக் கூடாதென்பா நசசினாககினியா.

௩. துனனி நினற - மேறகொணடிருந்த. சொல - புகழ. குழு - ஆசிரிய உபாத்தியாய சாதுக்கள. தொகக நனமாணபு - சோநததனால உளதாகும் நல்வினைப் பேறு. நாட்டுதல் - கூறுதல. நாட்டுதல மாணபு - நாட்டுதலாகிய நலவினைப் பேறு.

இல்லாதான கூறிய குணங்கட்கு இடனாய, அறம் துனனி நின்ற, குழுவின சரண் எனறு இயையும், பன்மாண குணமாவன, எண்பத்து நான்கு இலக்கம் குணவிரதம, நூறு கோடி மகா விரதம், ஆயிரத்தெணணூறு சீலாசாரம என்பர்,

௪. கற்பால - கலலின் பகுதி. உமிழநத - தந்த, நற்பால - அதன் நன்மைப பகுதி; எனறது ஒளி. அழியும - கெடும். நிறைந்த - கலை நிறைநத. பொற்பா - அழகாக. இழைத்துக் கொளற்பாலர் - அமைத்துக் கொள்ளுதற்குரியர்.

க. நாமகள் இலம்பகம்

நாமகள் இலம்பகம் : நாமகள் - கலைமகள்; இலம்பகம் - நூலின் ஓர் உறுப்பு; சீவகன் நாமகளைக் கூடின இலம்பகம் என்பது பொருள்.

[இதன்கண், சீவகன் தந்தையான சச்சந்தன், விசயையை மணந்து இராசமாபுரத்தேயிருந்து ஏமாங்கத நாட்டை ஆண்டுவந்த தன் ஆட்சியைக் கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சன்பால் வைத்துப் பின் அவன் சூழ்ச்சியால் இறந்துபட்டதும், அவனால் மயிற் பொறியில் ஏற்றிவிடுக்கப்பட்ட விசயை சுடுகாட்டில் நள்ளிரவில் சீவகனைப் பெற்று, தோழி வடிவிற் போந்த தெய்வம் துணையாகத் தண்டகாரணியத் தவப்பள்ளி யடைந்ததும், சீவகனை இராசமாபுரத்துக் கந்துக்கடன் என்பான் எடுத்துச் சென்று வளர்த்ததும், அச்சணந்தி யென்பவன்பால் சீவகன் கலைத்துறை பலவும் கற்றுத் தேர்ந்ததும் பிறவும் கூறப்படுகின்றன.]

ஏமாங்கத நாட்டு வளம்

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகின் நெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி, வருக்கை போழ்ந்து,
தேமாங் கனிசிதறி, வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதம்என்று இசையால்திசை போய துண்டே. ரு

இந்த நாட்டில், வேண்டுங்காலத்துப் பொய்யாது வேண்டுமளவு தெரிந்து பொழியும் மழைக் கூட்டம், கடல் நீரை முகந்து சென்று மலை யுச்சியில் தங்கியது.

ரு. தெங்கின்பழம் - தெங்கின் முற்றிய காய். வீழ - வீழ்ந்ததனால், கமுகு - பாக்கு மரம். பூமாண்ட தீந்தேன் தொடை - அழகிய மாட்சிமைப்பட்ட தேன்போல இனிய நீரையுடைய தாறு (குலை). கீறி - கிழித்து. வருக்கை - பலாவின் பழம். போழ்ந்து - பிளந்து. என்று - என்று பெயர் கூறப்பட்டு. இசையால் - புகழால். திசை போயது - எல்லாத் திசையிலும் பெயர் பரவியது.

மழை பெய்தல்

தேன்நி ரைத்துயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேல்நி ரைத்து விசும்புற வெள்ளிவெண்
கோல்நி ரைத்தன போல்கொழுந் தாரைகள்,
வான்நி ரைத்து மணந்து சொரிந்தவே. ௬

இவ்வாறு பெய்த மழையால், மலைகளில் அருவிகள் பெருகி இழிந்தோடின.

அருவிகள் வீழ்தல்

குழவி வெண்மதிக் கோடுழக் கீண்டுதேன்
முழவின் நின்றதிர் மொய்வரைச் சென்னியின்
இழியும் வெள்ளரு வித்திரள் யாவையும்
குழுவின் மாடத் துகிற்கொடி போன்றவே. ௭

மலையடியைச் சேர்ந்த அருவிநீர், பல கால்களாய்ச் சென்று கூடி, சிற்றாறுகளாயும் பேரியாறுகளாகியும் ஏமாங்கத நாட்டில் படர்ந்தது.

யாறு நாட்டிற் பாய்தல்

வீடில் பட்டினம் வௌவிய வேந்தெனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்துபோய்

---

௬. தேன் நிரைத்து - தேன் இறால் வரிசைப்படக் கிடந்து. வரைச் சென்னி - மலையுச்சி. வெள்ளி வெண்கோல் - வெள்ளியால் செய்த வெண்மையான கோல். நிரைத்தனபோல் - வரிசையாக நாட்டியது போல. தாரை - மழைத்தாரை. மணந்து - தம்மில் கூடி. வான் - மழை.

வெண்கோல்களை விசும்புற நிரைத்தனபோல, வான் தாரைகளை நிரைத்து மணந்து மொய்வரைச் சென்னியின்மேல் நிரைத்துச் சொரிந்தன என்க.

௭. குழவி வெண்மதிக் கோடு - பிறைத் திங்களின் கோடு. உழ - கிழிப்பதால். கீண்டு - கிழிபட்டு. முழவின் - முழவின் முழக்கம் போல. அதிர் - முழங்கும். மொய்வரை - அடுக்கடுக்காய் நிறைந்த மலைக்கூட்டம். குழுவின் மாடம் - கூட்டமாய் உள்ள மாட மாளிகைகள்.

மலையிலிருந்து இழியும் அருவிகள் யாவும், பிறைத் திங்களால் கிழிப்புண்டு இழியும் தேனருவியும், உயரிய மாடங்களில் தொங்கும் வெண்துகிற் கொடியும் செந்துகிற் கொடியும் போல இருந்தன.

மோடு கொள்புனல் மூரி நெடுங்கடல்
நாடு முற்றிய தோஎன நண்ணிற்றே. ௮

இவ்வண்ணம் நண்ணிய பெருநீர் ஏமாங்கத நாட்டிற் பாயும் சரயு நதியிற் கலந்தது.

அந்த நீரைச் சரயு நதி கொண்டு செல்லுதல்

திரைபொரு கனைகடற் செல்வன் சென்னிமேல்
நுரையெனு மாலையை நுகரச் சூட்டுவான்,
சரையெனும் பெயருடைத் தடங்கொள் வெம்முலைக்
குரைபுனற் கன்னிகொண்டு இழிந்த தென்பவே. ௯

சரயு கொணர்ந்த வெள்ளம் நாட்டில் பாய்வதால், உழவர்கள், நெல்லும் கரும்பும் விளைவிக்கலாயினர்.

---

௮. வீடில் பட்டினம் - வீதல் இல் பட்டினம்; குடிகள் விட்டு நீங்குவதில்லாத பட்டினம். வீடு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். வெள்விய - கொள்ளைகொண்ட. கையரிக்கொண்டு - கையால் அரித்துக் கொண்டு. மோடு கொள் புனல் - பெருமை (மிகுதி, பெருக்கு) கொண்ட அருவி நீர். மூரி - வலிய. முற்றியதோ என - வளைத்துக்கொண்டதோ என்று கண்டோர் சொல்லுமாறு.

பட்டினமொன்றைக் கொள்ளை கொண்ட வேந்தன் ஒருவனைப் போல், காட்டைக் கவர்ந்து, அதனுட் கிடந்த பொருள்களை வாரிக்கொண்டு சென்று, கடல் நாட்டை வளைத்துக்கொண்டதோ என்னுமாறு அருவி நீர் பெருகிச் சென்றது என்க.

௯. திரை - அலை. கனை கடல் - முழங்குங் கடல். செல்வன் - கணவன். சூட்டுவான் - வானீற்று வினையெச்சம். சரயு என்பது சரை என வந்தது. சரையெனும் பெயருடைத் தடங்கொள் வெம்முலைக் குரை புனற் கன்னி - சரை யென்னும் பெயரினையும், தடமாகிய விரும்பிய முலையினையுமுடைய ஒலிக்கின்ற புனலாகிய கன்னி. தடம் - மடு. தடம் முலைபோற் சுரத்தலின், முலையாயிற்று. கன்னி யென்னுஞ் சொல்லைப் புனல் என்பது இணைந்து அஃறிணையாக்குதலால், இழிந்தது என அஃறிணை வினை கொடுத்தார். என்ப - அசை.

சரயு என்னும் பெயருடைய புனற்கன்னி, கடற்செல்வனாகிய தன் கணவன் சென்னிமேல் நுரையென்னும் மாலையைச் சூட்டுவதற்காக, அருவிநீர் கொணர்ந்த பொருள்களையும் நுரையையும் சுமந்துகொண்டு சென்றது என்க.

உழவர் உழவு செய்ய ஒருப்படுதல்

நெறிமருப் பெருமையின் ஒருத்தல் நீளினம்
செறிமருப் பேறறினம் சிலம்பப் பண்ணுறீஇப்
பொறிவரி வராலினம் இரியப் புககுடன்
வெறிகமழ் கழனியுள் உழுநர் வெள்ளமே. ம

நாற்று விடுதல்

சேறமை செறுவினுள் செந்நெல் வான்முளை
வீறுடு விளைகளெனத் தொழுது வித்துவார்
நாறிது பதமெனப் பறித்து நாட்செய்வார் ;
கூறிய கடைசியர் குழாங்கொண் டேகுவார். கக

களை யெடுத்தல்

கண்ணெனக் குவளையும் கட்ட லோம்பினார் ;
வண்ணவாள் முகமென மரையின் உள்புகார் ;
பண்ணெழுத் தியல்படப் பரப்பி யிட்டனர் ;
தண்வயல் உழவர்தம் தன்மை யின்னதே. கஉ

ம. நெறிமருப்பு - அறலபட்ட கொமபு. ஒருததல - கடா. செறி மருப்பு - நெடிது செறிந்த கொம்பு. ஏறறினம - எருதுகளின் கூட்டம். சிலம்ப - முழங்க. பணணுறீஇ - ஏரில பூட்டி. இரிய - நீஙக. வெறி - மணம்.

எருமை யினத்தையும் எருதினத்தையும ஏரிற பூட்டிக கழனியிலே வரால மீனினம் நீங்கியோட உழுவோா தொகை வெள்ளமென்னும் எண ணும் என்க.

கக. சேறமை செறு - சேறு பதமபட்ட வயல. வீறுடு விளைக - சிறப்புற விளைக. தொழுது - நிலமகளைத தொழுது. நாறு - நாறறு நடுதல். நாட் செயவாா - நாள் பாாத்து நடுவார். கூறிய கடைசியா - இத்துணை நிலத்திறகு இத்துணைப போ எனறு கொணடு, முன்னுளே சொல்லி வைத்த நடவுமகளிா.

வயலில், 'நனகு விளைக' என விதைப்பவா, நடுதறகுப் பதமிது எனத் தெரிநது பறித்து, நடவுக்குரிய நாள் கருதி வைபபா ; உழவர் மகளிா கூட்டங கொணடு சென்று வயலில் நடுவாா என்க.

கஉ. ஓம்பினார் - நீக்கினார். உளபுகாா - அருகுஞ் செல்லார். வண் ணம் - அழகு. வாள் - ஒளி. பண் - இராகம் ; இதனை வடநூலாா சம பூரண ராகம் என்பர். எழுத்தியல பட - எழுத்தின வடிவு தோனற. கட்டல் - களை யெடுத்தல்.

நெல் விளைதல்

சொல்லரும் சூற்பசும் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று, மேலலார்
செல்வமே போலதலை நிறுவித், தேர்ந்தநூல்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே. கங

காய்த்த நெல்லை உழவர்கள் அரிந்து மலைபோலப் போரிட்டனர்.

நெற் பெருமை

ஈடுசால போர்புஅழித்து எருமைப் போத்தினால்
மாடுறத் தெழித்து,வை களைந்து, காலுறீஇச்
சேடுறக் கூப்பிய செந்நெற் குப்பைகள்
கோடுயர் கொழும்பொனின் குன்றம ஒத்தவே. கச

விளைந்த நெல்லை இது செய்தாராக, விளைந்து முற்றிய கரும்பை ஆலையில் இட்டு ஆட்டிச் சாறு கொண்டனர்.

கரும்படுதல்

கரும்புகண் உடைப்பவர் ஆலை தோறெலாம்
விரும்பிவந் தடைந்தவர் பருகி விஞ்சிய

களையெடுககச சென்றவர், குவளை காதலியின கணபோல மலாந்த மையின அதனையும, தாமரை அவாதம முகமபோல இருந்தமையின அதனையும களையாராயப், பணணை எழுத்தின வடிவுதோனற இனிது பாடினர்; உழவர் செயகை இது எனக.

கங. சொல - நெல. சூல - கரு. அருஞ சூல - சூலுண்டு என்று சொலலுதறகு அரிய. தோநத - மெயபபொருளை யாராயநத. காய்த்த - விளைநதன.

நெல், சூறபாமபுபோல கருத் தாங்கி, செல்வம பெற்ற கீழோாபோல் தலை நிமிர்நது நின்று, கறற நலலோாபோல விளைந்து வளைந்து கிடநதன என்க.

கச. போாபு - கட்டுப்போா. ஈடு - இடுதல். போத்து - கடா. மாடு - பககம. தெழித்து - உரபபி. வை - வைககோல. கால் உறீஇ - காறறில தூறறி. சேடு - பெருமை. கோடு - உசசி. குப்பை - குவியல்கள.

போரிட்ட நெறகுட்டைத் தள்ளி, எருமையால புணையடித்து, வைக்கோலைக களைந்து, காறறில் தூறறிக் குவித்த நெறகுவியல பொற்குன்றம் போன்று இருந்தன.

திருந்துசா றடுவுழிப் பிறந்த தீம்புகை
பரந்துவிண் புகுதலின் பருதி சேந்ததே. ௧௫

பண்படுத்திய நெல்லையும், கரும்பட்ட கட்டியையும் பல்வேறு பண்டிகளில் ஏற்றி மிக்க ஆரவாரத்துடன் ஊர்களுக்குக் கொண்டு போயினர். பல்லாருகத் துய்த்தற்குரிய வளம் பலவும் மல்கியிருத்தலால், ஊர்கள் மிக்க சிறப்புற்றிருந்தன.

ஊர்ச் சிறப்பு

விலக்கில் சாலை யாவர்க்கும வெப்பின முப்ப முச்சுனைத்
தலைத்தணீர் மலரணிந்து சந்தனமசெய் பந்தரும்,
கொலைத்தலைய வேற்கணுர் கூத்து மன்றி, ஐமபொறி
நிலைத்தலைய துப்பெலாம் நிறைதுளும்பு மூர்களே. ௧௬

அடிசில் வைகல் ஆயிரம், அறப்புறமும் ஆயிரம்,
கொடிய ஞர்செய் கோலமும் வைகல தோறும் ஆயிரம்,
மடிவில் கம்மி யர்களோடு மங்கலமும் ஆயிரம்,
ஒடிவி லைவெ ருயிரம் ஒம்பு வாரின் ஒம்பவே. ௧௭

---

௧௫. கருமபு கண உடைப்பவர் - கருமபைக் கணுவிலே வெட்டிவெட்டி ஆலையிலிட்டுச சாறு காணபோர். விஞ்சிய - உண்டது போக மிக்கு நினற. அடுவுழி - காயசசுமிடததில. தீம் புகை - இனிய புகை. பரநது - விரிந்து. விண புகுந்து பரத்தலின என இயைக்க. சேநதது - சிவநதது.

கரும்பாலைதோறும் வந்தடைநதவர் பருக, மிககு நின்ற சாறறைப் பாகு செய்யுமிடத்தே எழும் புகை விண்ணிலே சென்று பரத்தலால, ஞாயிறு சிவந்தது எனக.

௧௬. யாவாக்கும் விலக்கு இல சாலை - இன்ன சாதியாாக்கே உரியவை என வரையறுத்துப் பிறரை விலக்குவது இல்லாத உணவுச சாலை. வெபபு - வெப்பம். சுனைத்தலைத் தண்ணீா - சுனையிற கொணாநத தண்ணீர். கொலைத்தலைய வேறகணுா - கொலவும வேல் போன்ற கணகளையுடைய நாடக மகளிர். கூத்து - கூத்தாடு மிடம். துபபு - நுகா பொருள. நிறை துளும்பும் - நிறைநது ததுமபும்.

யாவர்க்கும் விலககுதல இலலாத அட்டிற் சாலை, தண்ணீர்ப் பந்தர், மகளிர் கூத்தாடு மிடம் எனற இவை யொழிய, ஏனைய எவ்விடத்தும ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் பொருள் பலவும ஊர்களிடத்தே நிரம்பியிருந்தன என்க.

௧௭. வைகல அடிசில - எப்போதும் உணவுள்ள உணவுச்சாலை. அறப்புறம் - அறச்சாலைகளும், அறத்திற்கு விட்ட இறையிலி நிலங்களும்.

இராசமாபுரத்தின் சிறப்பு

நற்ற வம்செய் வார்க்கிடம் தவம்செய் வார்க்கு மஃதிடம்;
நற்பொ ருள்செய் வார்க்கிடம், பொருள்செய் வார்கக மஃதிடம்;
வெற்ற வின்பம் விழைவிப்பான் விண்ணு வந்து வீழ்ந்தென
மற்ற நாடு வட்ட மாக வைகும் மற்ற நாடரோ. ௧௮

இவ்வினிய நாட்டின் தலைநகரான இராசமாபுரத்தின் சிறப்பு இனிக் கூறப்படுகிறது. இந்த நகரம் புறநகர், அகநகர் என இரு கூறாய் விளங்கும். புறநகர்க்கண் நால்வகைப் படை வீரரும், யானை, குதிரை முதலியனவும் உள்ளன. இது கடந்து செல்லின், அகழும் மதிலும் காணப்படுகின்றன. அகழின்கண் நீர் நிரம்பி முதலை முதலிய நீர் வாழ்வனவும் புள்ளினமும் செறிந்திருக்கும்.

இராசமாபுரத்துக் கிடங்கின் சிறப்பு

கோட்சுரு இனத்தொடு முதலைக் குப்பைகள்
ஆட்பெரு திரிதர அஞ்சிப் பாய்வன,
மோட்டிருப் பனிக்கிடங்கு உழக்க மொய்த்தெழுந்து
ஈட்டருப் புள்ளினம இரற்று மென்பவே. ௧௯

கொடியனார் - கொடிபோலும மகளிா. கோலம - கோலம் செயதுகொளளு மிடம். மடிவில கமமியா - தொழிலில மடிதல இலலாத கமமியர், மங்கலம - திருமணம. ஓமபுவாரின ஓமப - பாதுகாபபாா காததலைச செயய, வேறு ஆயிரம, வெருயிரம என வநதது. ஒடிவிலலை - தவிாதல இலலை,

அடிசிற சாலைகளும, அறச்சாலைகளும, மகளிர் கோலம செய்துகொள்ளு மிடஙகளும, கமமியரும், திருமணமும, இவை போலவன வேறும ஆயிரமாயிரம் ஊாககண் உணடு எனக.

௧௮. நறறவம் - வீடு பேறு குறிதத தவம். தவம - மறுமை குறித்த இல்லறம். நற பொருள் - நறபொருளைப பயக்கும கல்வி. பொருள் - இமமையில பெருமபயன பயககும செலவம. வெறற இனபம - வெறறியால வரும் இனபம். விணணு - விணணவருலகம, உவநது வீழநதென - மகிழ்ந்து நிலவுலகின் மேலே வீழநது கிடநத தென்னுமாறு. வட்டமாக - எல்லையாக, வைகும் - இருநது விளஙகும. வீழ்நதனெ - வீழ்நதென விகாரமாயிற்று,

விண் உவநது வீழ்நததென வைகும நாடு, நற்றவம முதலியவற்றைச் செய்வார்க்கு இடம் எனக.

௧௯. கோட் சுரு - கொலலுதலையுடைய சுருமீன. முதலைக் குப்பை - முதலைக கூட்டம். ஆட்பெரு - ஆட்கள் எதிர்ப்படப் பெருது. திரிதர -

நிரைகதிர் நித்திலம் கோத்து வைத்தபோல்
விரைகமழ் கமுகின்மேல் விரிந்த பாளையும்,
குரைமதுக் குவளைகள் கிடங்கிற் பூத்தவும்
உரையின்ஓர் ஓசனை உலாவி நாறுமே. ௨௦

இனி, அதன் அருகே நிற்கும் மதில் பலவகைப் பொறிகளைக் கொண்டு விண்தொட உயர்ந்துள்ளது. நூற்றுவரைக் கொல்லி, விற்பொறி, கற்பொறி, அரிநூல் முதலிய பல எந்திரங்கள் வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

மதிற் சிறப்பு

வயிரவரை கண்விழிப்ப போனறு மழையுகளும,
வயிரமணித் தாழ்க்கதவு வாயில முகமாக,
வயிரமணி ஞாயில்முலை, வான்பொற கொடிக்கூந்தல்,
வயிரக் கிடங்காடை மதிற்கன்னி யதுகவினே. ௨௧

இவ் வகநகர்க்கண் மிகப் பலவாகிய செல்வ வீதிகளில் உள்ள செல்வர் மனைச் சிறப்பு

நறையும் நானமும நாறும நறுமபுகை
விறகின் வெள்ளி யடுப்பினஅம பொறகலம
நிறைய ஆக்கிய நெய்பயில இனனமுது
உறையு மாந்தர் விருநதொடும உண்பவே. ௨௨

திரிவதால. மோட்டு இரு - பெரிய இருல்மீன. உழகக - கலகக. ஈட்டரு - கூட்டம குறையாத. இரறறும் - ஒலிககும.

௨0, நிரைகதிர் நிததிலம - வரிசையுற ஒளிவிட்டு விளங்கும் முத்து. விரை - நறு மணம. விரை கமழ பாளை என இயைகக. குரை கிடங்கில பூத்த மதுககுவளை - ஒலிககினற அகழியில் பூதத தேன நிறைந்த குவளை. உரையின - புகழிறுல. நாறும - மணம கமழும.

௨க. வயிரவரை - வயிரம பொருநதிய மலை. மழையுகளும் - மேகம் தவழும். வயிரமணித் தாழ - வயிரமணியால செயத தாழ. வான பொறகொடி - வானளாவியசையும் அழகிய துகிறகொடி. வயிரக கிடங்கு - வன்மை பொருந்திய கிடங்கு. கவின - அழகு.

மழையுகளும் வாயில முகமாக, ஞாயில முலையாக, பொறகொடி கூந்தலாக, கிடங்கு ஆடையாக, மதிலாகிய கனனியது கவின இருநதது எனக.

௨௨, நறை - நறைக்கொடி. நானம - புழுகு. விறகின் - நறும் புகை கமழும விறகுகளால. வெள்ளியடுபபு - வெளளியாலான அடுப்பு.

அருகன் கோயில் உண்மை

திங்கள் முக்குடை யான்திரு மாநகர்
எங்கும் இங்கும் இடந்தொறும் உண்மையால்,
அங்கண் மாநகர்க் காக்கம் அருத்தோர்
சங்க நீள்நிதி யால்தழைக் கின்றதே. ௨௫

இராசமாபுரத்தின் பொது வனப்பு

தேன்தலைத் துவலை மாலை, பைந்துகில், செம்பொன் பூத்து,
ஞான்றன வயிர மாலை, நகுகதிர் முத்த மாலை,
கான்றமிர் தேந்தி நின்ற கற்பகச் சோலை, யார்க்கும்
ஈன்றருள் சுரந்த செல்வத்து இராசமா புரம தாமே. ௨௬

இந்நகரின் நடுவே அரசனது கோயிலுளது. அதனைச் சுற்றி அகழும் மதிலும் இருப்ப, மதிலிற் கட்டிய கொடிகள் வானத்தே விளங்குகின்றன.

அரசன் கோயிலின் கொடி வனப்பு

இஞ்சி மாக நெஞ்சுபோழ்ந்து எல்லை காண ஏகலின்,
"மஞ்சு சூழ்ந்து கொண்டணிந்து மாக நீண்ட நாகமும்,

பொற்கலம் - பொன்னாற் செய்யப்பட்ட அட்டிற்கலம். நிறைய - மடைநூல் விதியிற் குறைபடாமல். விருந்தொடும் உண்ப - விருந்து பெற்றற்கு அருமை தோன்ற நிற்றலின், உம்மை, சிறப்பும்மை.

௨௫. திங்கள் முக்குடையான் - திங்களைப்போலும் குடை மூன்றுடைய அருகன். குடை மூன்றுமாவன, சந்திராதித்தம், நித்திய விநோதம், சகலபாசனம் என்பன. எங்கும் - தெருவெங்கும். இங்கும் - மனையிடத்தும். இடந்தொறும் - நகரின் தக்க இடந்தோறும். நிதியால் - நிதியோடு. நிதியோடு அருத்தோர் ஆக்கம் தழைக்கின்றது என்க. சங்கநிதி - சங்கம் என்னும் எண்ணளவான நிதி.

௨௬. தேன்தலைத் துவலைமாலை - தேனைத் தலையிலே துவலையாக வுடைய மாலை. ஞான்ற வயிரமாலை - தொங்குகின்ற வயிரமாலை. கான்று - தோற்றுவித்து. அமிர்து - போகம். அருள் - ஈன்று, செல்வம் சுரந்த இராசமாபுரம் என இயையும்.

இராசமாபுரம் என்னும் பெயரையுடைய இவ்வூர், மாலையும் துகிலும் பொன்னும் பூத்து, வயிரமாலையும் முத்த மாலையும் கான்று, அமிர் தேந்தி நின்ற கற்பகச் சோலையாகும் என்க.

அஞ்சும் நின்னை " என்றலின் ஆண்டு நின்று நீண்டதன்
குஞ்சி மாண்கொ டிக்கையால் கூவி விட்ட தொத்ததே. உரு

அரசன் கோயில் இந்திரன் கோயில்போல் சிறத்தல்

கந்து மாம ணித்திரள் கடைந்து செம்பொன் நீள்சுவர்ச்
சந்து போழ்ந்தி யற்றிய தட்டு வேய்ந்து வெண்பொனால்,
இந்தி ரன்தி ருநகர் உரிமை யோடும் இவ்வழி
வந்தி ருந்த வண்ணமே அண்ணல் கோயில் வண்ணமே. உசா

சச்சந்தன் என்ற அரசன் சிறப்பு

நச்சு நாகத்தின் ஆரழற் சீற்றத்தன்,
அச்ச முற்றடைந் தார்க்கமிர் தன்னவன் ;
கச்சு லாம்முலை யாரக்கண ங்காகிய
சச்சந் தன்எனும் தாமரைச் செங்கணன். உஎ

தருமன் தணணளி யால்,தன நீகையால்
வருணன், கூற்றுஉயிர் மாற்றலின், வாமனே
அருமை யால்,அழ கில்கணை ஐந்துடைத்
திரும கன்,திரு மாநில மன்னனே. உஅ

உரு. இஞ்சி - மதில, மாகம - விண, எலலை - விணணுலகின எலலை. மஞசு - மேகம. மாகம நீண்ட நாகம் - வானுலகத்தே உயர்ந்த நாகருல கம. ஆணடு நினறு - மேக மணடலததிலிருநதே. நீணட கொடிக கையால - நீணட கொடியாகிய கையால, குஞசி மாண கொடிக கை - குழியிடத்தே நினறு மாட்சிமைப பட்ட கொடி, குஞ்சி - மதிலிடத்தே கொடிநாட்டும் குழி, கூவிவிட்டது ஒத்தது - கூவிவிட்ட தனமையை யொத்தது.

உசா. கநது - தூண, சநது - சநதனம். தட்டு - நெடுங்கை, தூண் மணிததிரளால் கடையபபடுதலாலும, சுவா பொனனாலாகி யிருததலாலும் சந்தனத்தைப் பிளந்து நெடுங்கை செயது, பொன்வேயந் திருததலாலும, கோயில வண்ணம், இநதிரன திருநகர் வநதிருநதவண்ணம எனக. உரிமை- இநதிரனுடைய உரிமை மகளிர்,

உஎ. நசசு நாகம்-நஞ்சையுடைய பாம்பு. ஆர் அழல-மிகக வெமமை, அமிர்து அன்னவன் - அமிர்து போல நலம் செய்பவன, அணங்காகிய - காம வருத்தத்தைச் செயயும. தாமரைச் செங்கணன - தாமரைப் பூப் போல இயலபாகவே சிவநத கண்ணையுடையவன்,

உஅ. தருமன் - அறக்கடவுள், கூற்று - எமன், உயிர் மாறறலின் - செற்றார் உயிரைத் தபபாமல கொலலுதலால், வாமன - அருகன், திரு

இவ்வாறு அரசன் வாழ்ந்து வருநாளில், விதைய நாட்டரசனுக்கு விசயை என்ற மகளொருத்தி உருவும் திருவும் பிற நலங்களும் மிகவுடையளாய் இருந்து வந்தாள். அவ்வரசன் சச்சந்தனுக்கு மாமன். விசயையின் அழகும் குணமும் பிறநலங்களும் கேள்வியுற்ற சச்சந்தன் அவள்மீது பெருங் காதல் கொண்டு திருமணம் செய்துகொள்ள நினைத்தான். சான்றோர் சிலரை அவன்பாற் செலுத்தி மணம் பேசுவித்தான்.

சச்சந்தற்குத் திருமணம் செய்தல்

மருமகன் வலந்ததும், மங்கை யாக்கமும்,
அருமதிச் சூழ்ச்சியின் அமைச்சர் எண்ணிய
கருமமும கண்டு,அவர் கலத்தற் பான்மையில்,
பெருமகற் சோத்திஞர் பிணைய ளுளையே. உகூ

சச்சந்தனும் விசயையும் இன்பவாழ்வு நடாத்துதல்

தன்னமா காத லானும் தையலு மணந்த போழ்தில்,
பொன்னனாள் அமிர்த மாகப் புகழ்வெயயோன் பருகி யிட்டான் ;
மின்னவிர் பூணி ளுனை, வேற்கண்ணாள் கியற்றப் பட்ட
மன்னிய மதுவின் வாங்கி மாதரும் பருகி யிட்டாள். ஙO

துறுமலர்ப் பிணையலும், சூட்டும், சுண்ணமும்,
நறுமலர்க் கண்ணியும், நாறு சாந்தமும்,

மகன் - திருமகட்கு மகனுகிய காமன. உரை கூறுமிடத்துத் தருமனை யொப்பன ; வருணனை யொப்பன என இவவாறு கூறுக.

உகூ. மருமகன் - சச்சந்தன. வலநதது - கூறியது. ஆக்கம் - சச்சந்தனபால் கொண்டுள்ள அன்பு. அருமதிச சூழ்சசியின - பிறரால காணறகரியவற்றை நுனித்தறியும் அறிவும் ஆராயசசியுமுடைய. கருமம் - விசயையின உடன் பிறநதவனுன கோவிநதராசனுககு இச் சச்சந்தன துணையாதல். கலத்தற பானமை - பெண் கொடுத்தறகுரிய முறை. பிணை - பெணமான.

ஙO. அமர் - விரும்புகின்ற. பொன்னனாள் - திருவை யொக்கும் விசயை. பருகியிட்டான - பருகினுன். ஒரு சொல. மினனவிர் - ஒளி விளங்கும். பூணிளுனை - பூண் அணிநத சச்சந்தனை. மன்னிய மது - மிக்க மது. வாங்கி - அவன் காட்டக் கண்டு.

அறுநிலத் தமிர்தமும், அகிலும், நாவியும்
பெறுநிலம் பிணித்திடப் பெரியர் வைகினார். ௩௧

இவ்வாறு வைகும் நாளில், விசயைபால் பிறந்த ஆராக் காதலால், சச்சந்தனுக்கு, அவள் இருக்கும் உவளகத்தை விட்டு, அரசிருக்கை மண்டபத்திற்குப் பிரிந்து போவதும் நெடும்பிரிவாய்த் தோன்றிற்று. அவளோடு இடையறவின்றிக் கூடியிருந்து நுகரும் இன்பமே சிறந்து தோன்ற, அவன், அரசாளுதலைக் கருத்திற் கொள்ளானாயினான்.

சச்சந்தன் அரசாட்சியிற் கருத்தூன்றாமை

மண்ணகம் காவலின் வழுக்கி, மன்னவன்,
பெண்ணருங் கலத்தொடு பிணைந்த பேரருள்,
விண்ணகம் இருள்கொள விளங்கு வெண்மதி
ஒண்ணிற வுரோணியோ டொளித்த தொத்ததே. ௩௨

சச்சந்தன், விசையையின் காதலின்பத்தில் மூழ்கித் திளைத்தற்கு அரசு புரியும் தொழில் தடையாக இருக்கிறதென்று நினைந்து, அவ்வரசினைத் தன் அமைச்சருள் தலைவனை கட்டியங்காரன்மேல் வைத்து, தான் பெண்ணின்பத்தில் இடையீடின்றித் திளைத்திருக்கத் துணிந்தான்.

---

௩௧. துறுமலர்ப பிணையல் - பூக்கள் நெருங்கத் தொடுத்த மாலை. சூட்டு - நெற்றிக்கட்டு; ஒருவகை யணி. கணணி - முடிமாலை. சாநதம் - சந்தனம். அறுநிலத் தமிர்தம - அறுசுவை யமுதம. நாவி - கத்தூரி. பெறுநிலம் - போகம நுகரும இடமாகிய ஐம்பொறிகளையும. மிகக இனபம் நுகாதலின, "பெரியா" எனறார. பெருமை, மிகுதி.

௩௨. காவலின் - காத்தலிலிருந்து ; வழுககி - தவறி. நாடு காத்தலில் கருத்தைச செலுத்தாது எனறவாறு. பெணணருங்கலம - விசயை. பிணைந்த - கலநது மயங்கிககிடந்த. பேரருள் - கழிகாமம. விணணகம் - வானம். ஒணணிற உரோணியோடு - ஒள்ளிய நிறம படைத்த உரோகிணியோடே கூடி. திங்கள் உரோகிணியோடு கழி காமங் கொண்டொழுகிய காரணத்தால் தேய்வுறறன என்பது கதை. உரோகிணி - உரோணி யென வந்தது விகாரம்.

சச்சந்தன் கட்டியங்காரனைத் தனியாக அழைத்துத் தன் கருத்தை யுரைத்தல்

"அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத்து
அரிஞ்சயன குலத்துள் தோன்றி,
வசையிலாள் வரத்தின் வந்தாள்
வான்சுவை அமிர்த மன்னாள்
விசையையைப் பிரித லாற்றேன்,
வேந்தன்நீ யாகி வையம
இசைபடக் காத்தல வேணடும்
இலங்குபூண மார்ப !" என்றான். ௩௩

கேட்ட கட்டியங்காரன், முதற்கண் உடன்படான் போல் நடித்து, "யானையின் கழுத்தின்மேல் வைத்தற்குரிய தவிசினை நாயின்மேல் வைப்பது கிடையாது; அதுபோல வுளது அடியேன்மேல் தேவரீர் சுமந்து போந்த அரசினை வைப்பது" என்று கூற, அரசன், "நீ மறுத்து மொழியற்க" என்றான்.

கட்டியங்காரன் உடன்பட்டுரைத்தல்

எழுதரு பருதி மார்பன்
இறறெனா இசைத்த லோடும்
தொழுதடி பணிந்து சொலலும் :
"துன்னலாத் தொலைத்த வேலோய் !
கழிபெருங காத லாளகண
கழிநலம் பெறுக ; வையம்
பழிபடா வகையிற காக்கும
படுநுகம் பூணபல்" என்றான். ௩௪

௩௩. அரிஞசயன அசைவிலாக குலததுள - அரிஞ்சயன எனபானது குற்ற மறற குலததில பிறநது. அரிஞ்சயன - விசயையின பாட்டன். புரவி வெள்ளம - குதிரைகளை வெள்ளக கணககில உடைய. வசை - குற்றம். வரத்தின் வநதாள் - முற பிறப்பில என வேண்டுகோட்கு இரங்கி இப் பிறப்பில எனக்கு மனைவியாக வநதாள. இசைபட - புகழ உணடாக. இலங்கு பூண் - விளங்குகினற பூண.

௩௪. எழுதரு பருதி மாரபன - எழுகின்ற ஞாயிறு போனற விளக்கமமைநத மார்பையுடைய சசசநதன. இறறு என - தன கருத்து இன்னது என்று. துன்னலர் - பகைவர். தொலைத்த வேலோய் என்றதனல், தன் பால் அரசு வைப்பின தான் துன்னி நின்று நனறி மறவாது ஒழுகுவதாகக்

இதனையறிந்து நிமித்திகன் முதலிய அமைச்சர்கள் தடுத்துரைத்தல்

வலம்புரி பொறித்த வண்கை
மதவலி விடுப்ப ஏகிக்
கலந்தனன் சேனை காவல்
கட்டியங் காரன் என்ன,
"உலந்தரு தோளி னாய் ! நீ
ஒருவன்மேல் கொற்றம் வைப்பின்
நிலம்திரு நீங்கும்" என்றோர்
நிமித்திகன் நெறியிற் சொன்னான். ௩௫

சச்சந்தன் கூறல்

"எனக்குயிர் என்னப் பட்டான் ;
என்னலால் பிறரை யில்லான் ;
முனைத்திறம் முருக்கி முன்னே
மொய்யமர் பலவும் வென்றான் ;
தனக்குயான் செய்வ செய்தேன் ;
தான்செய்வ செய்க ; ஒன்றும்
மனக்கினா மொழிய வேண்டா ;
வாழியர், ஒழிக" என்றான். ௩௬

கட்டியங்காரன் தன் உடன்பாட்டுக் குறிப்பு நன்கு எய்தக் கூறுதல் காண்க. கழிபெரு - ஒரு பொருட் பன்மொழி. இனி, துன்னலாத் தொலைத்த வேலோய் என்றதற்கு, "பகை யென்று கூறப்படும் பகைவரை யெல்லாம் கொன்ற வேலோய்" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறினார்.

௩௫. வலம்புரி - சங்க ரேகை. பொறித்த - பிறவியிலே பொறிக்கப்பட்ட. மதவலி - மிக்க வலிமையுடைய சச்சந்தன். விடுப்ப - கையாலே காட்டி விடுப்ப. என்ன - என்று அனைவரும் சொல்ல. உலந்தரு தோளினாய் - தூண்போல் உயர்ந்த தோளையுடையாய். கொற்றம் - அரசியல். நிலந்திரு - நிலமும் திருவும். என்றோர் - என்று அறிவாயாக என. நெறியின் - நீதியால்.

௩௬. என் அலால் பிறரை இல்லான் - என்னை யொழியப் பிறரை உயிர்த்துணைவராக இல்லாதவன். முனைத் திறம் - பகைவர் போர் முனைக்கண் செய்யும் சூழ்ச்சி வகை. முருக்கி - கெடுத்து. முன்னே - யான் இச் சிறப்பைச் செய்வதற்கு முன்னே. மொய்யமர் - நெருங்கிய போர். தனக்கு - அவன் றனக்கு ; அவனுக்கு. செய்வ - செய்யக்கூடியவை. ஒன்றும் - சிறிதும். மனக்கு - மனத்திற்கு. இனா - பொறாமை. வாழியர் - நீயும் நின் நிலையில் வாழ்க. ஒழிக - இனி, இவ்வாறு கூறுவதைத் தவிர்க.

நிமித்திகன் மேலும் கூறல்

“காவல ! குறிப்பன் றேனும
கருமம் ஈது, அருளிக் கேண்மோ :
நாவலா சொறகொண டார்க்கு
நன்கலால தீங்கு வாரா ;
பூவலர் கொடிய னாகண
போகமே கழுமி, மேலும்
பாவமும் பழியு முறறார
பற்பலர் ; கேள்இது” என்றான். ௩௭

என்றவன், பிரமன் திலோத்தமை பொருட்டு நான் முகனாகியதும், அரன் மங்கை பங்கனாகியதும், மாயோன் கோவியர் துகில் கவர்ந்து குருந்தொசித்துச் சிறு சொல் பெற்றதும், புத்தன் பெண் கழுதையாகி இழிக்கப்பட்டதும் எடுத்துக் கூறினான்.

பெண்ணின்பத்தால் அரசாட்சியை நெகிழ்த்தல் நன்றன்று என அவனே வற்புறுத்திக் கூறல்

“படுபழி மறைக்க லாமோ ?
பஞ்சவர் அன்று பெற்ற
வடுவுரை யாவா போப்பார் ?
வாய்ப்பறை அறைந்து தூற்றி,
இடுவதே யனறிப் பின்னும்
இழுக்குடைத் தம்ம ; காமம்
நடுவுநின் றுலக மோமபல்
நல்லதே போலும்” என்றான். ௩௮

---

௩௭. குறிபபனறேனும - திருவுளளமனறாயினும். கருமம் ஈது - செய்யத்தக்க கருமம் இதுவே ; அஃதாவது ஒருவனமேல் கொற்றம் வைத்தலாகாது. கேணமோ - கேட்க. நாவலா - அமைச்சர். நன்கு - நலம். பூவலர் கொடியனார் - பூக்கள் பூத்துள்ள கொடி போலும மகளிர். போகமே கழுமி - போகத்திலே மூழ்கி மயங்கி. பாவமும பழியும் உற்றோர் - மறுமையில பாவமும், இமமையில பழியும் கொண்டவர்.

௩௮. படுபழி - காமத்தால பிறந்த பழி. பஞ்சவர் - பாண்டவர். வடுவுரை - பழிமொழி ; ஒருத்தியை ஐவா மனைவியாக்கிக்கொண்டனர் என்பது. போப்பார - நீககுவார. வாய்ப்பறை யறைந்து - பலரும் நன்கு அறியும்படி வெளிப்படச் சொல்லி. தூற்றியிடுவதேயன்றி - தூற்

உருத்திரதத்தன் கூறல்

ஆரறி விகழ்தல் செல்லா
 ஆயிரம் செங்கணானும்,
கூரறி வுடைய நீரார்
 சொற்பொருள் கொண்டு செல்லும்;
பேரறி வுடையை நீயும்;
 பிணையனாட்கு அவலம் செய்யும்
ஓர்அறி வுடையை என்றான்
 உருத்திர தத்தன் என்பான். ௩௯

சச்சந்தன் விடையிறுத்தல்

அளந்துதாம் கொண்டு காத்த அருந்தவ முடைய நீரார்க்கு
அளந்தன போக மெல்லாம்; அவரவர்க்கு அற்றை நாளே
அளந்தன வாழும் நாளும்; அதுஎனக் குரையல் என்றான்
விளங்கொளி மணிகள் வேய்ந்து விடுசுடர் இமைக்கும்
 பூணான்.

நிமித்திகன் துறவு

"மூரித்தேந் தாரி னாய்!நீ, முனியினும், உறுதி நோக்கிப்
 பாரித்தேன் தரும நுண்ணூல்; வழக்குஅது வாதல் கண்டே;

றுவதே யன்றி. பின்னும் - மறுமையிலும். இழுக்குடைத்து - நரகம் முதலியவற்றை எய்துவிக்கும் குற்றமுடைத்து. நடுவுநின்று - நடுநிலையில் நின்று. போலும் - ஒப்பில் போலி.

௩௯. ஆர் அறிவு இகழ்தல் செல்லா - பெரிய அறிவுடைமையால் பிறரால் இகழப்படாத. ஆயிரஞ் செங்கணான் - இந்திரன். கூர் அறிவுடைய நீரார் - கூர்த்த அறிவு படைத்த அமைச்சர். நீயும் - இந்திரனைப் போல நீயும். பிணையனாட்கு - விசயைக்கு. அவலம் - பின்னர் நிகழ்வதாகிய துன்பம். தன் கணவன் தன் பொருட்டால் அரசு காவலில் இழுக்கினான் என எழும் பழியால் உளதாகும் வருத்தமுமாம். ஓர் அறிவு - சிறு புல்லறிவு.

௪0. தாம் அளந்துகொண்டு காத்த அருந்தவம் - தம்மால் இயலவது என வரைந்துகொண்டு காத்த அரிய தவம். அற்றை நாளே - கருவில் பதிகின்ற பொழுதே. அளந்தன - அறுதியிடப்பட்டு உள்ளன. அது - அந்த நிலையாமை. "நிலந்திரு நீங்கும்" (34) என நிமித்திகன் கூறிய செல்வ நிலையாமையையும், உருத்திரதத்தன் கூறிய யாக்கை நிலையாமையையும் நிலையாமை யென ஒருமையாக்கி, "அது" என்று ஒருமையாற் கூறினான். உரையல் என்றான், நிமித்திகனை நோக்கி; அவன் உரியனாதலின். உரையல - சொல்லற்க.

வேரித்தேங் கோதை மாதர் விருந்துனக் காக இன்பம்
பூரித்தேந் திளைய கொங்கை புணர்க ; யான் போவல'' என்றான்.

அமைச்சர்கள் நீங்கிச் செல்ல, கட்டியங்காரன் அரச பாரத்தைத் தான் சுமந்து ஆட்சி புரிந்து வருகின்றான். சச்சந்தன் தன் மனைவி விசையையின் காதலின்பத்தில் மூழ்கிக் களித்திருக்கின்றான். இவ்வாறு நாட்கள் செல்ல, விசயை ஒருநா ளிரவு தீக்கனவு காண்கின்றாள்.

விசயை தீக்கனாக் கண்டு சச்சந்தன்பால் உரைத்தற்கு எழுதல்

பஞ்சி யடிப்பவ ளத்துவர் வாயவள்,
துஞ்சு மிடைக்கன மூன்றவை தோன்றலின்,
அஞ்சி நடுங்கினள் ஆயிழை ; ஆயிடை
வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்ததை யன்றே. ௪௨

அருகனைப் பரவுதல்

பண்கெழு மெல்விர லாலணைத் தோளிதன்
கண்கழூஉச் செய்து கலைநல தாங்கி

---

௪௧. மூரித் தேந் தாரினாய் - மூரித்த தாரினாய் என இயைத்து, வன்மையுடைய தாரினாய் என்று கொள்க. தேந் தார் - தேன் பொருந்திய மாலை. முனியினும் - வெகுளினும். பாரித்தேன் - விரித்துக் கூறினேன். தரும நுண்ணூல் - தருமத்தைச் சொல்லும் நுண்ணிய கருத்துக்களை யுடைய நூல். வழக்கு - அமைச்சர் இயல்பு. வேரி - மணம்.

மாதர் இன்பம் உனக்கு விருந்தாக, கொங்கை புணர்க என்று முடிக்க. இன்பம் கூடுந்தோறும் புதிது படுதலின், 'விருந்தாக' என்றான் ; ''புணர்ந்தால் புணருந்தொறும் பெரும் போகம் பின்னும் புதிதாய், மணந் தாழ் புரி குழலாள் அல்குல்போல வளர்கின்றதே'' என்று திருக்கோவையார் கூறுதல் காண்க. பூரித்து - பருத்து. ஏந்து - உயர்ந்த. அரசன் போ என்னாமல், தானே போவேன் என்றல் நீதியன்மையின், துறவு உட்கோளாயிற்று.

௪௨. பஞ்சியடி - பஞ்சிபோலும் மெல்லிய அடி. பவளத் துவர் வாய் - பவளம்போற் சிவந்த வாய். அடியையும் வாயையுமுடைய விசயை. கனா மூன்று - கண்ட கனாக்கள் மூன்று. அவை - அம் மூன்றும். தோன்றலின் - நெஞ்சில் நின்று நனவில் தோன்றுதலால். ஆயிடை - அக்காலத்தே. வெஞ்சுடர் - ஞாயிறு. விடிந்ததை - விடிந்தது; வினைத் திரிச்சொல். விடியலில் தோன்றுங் கனா பயன் செய்யும் என்ப. ''இவை பிற்பயக்குங் கனவாதலின், பின்னும் நெஞ்சில் தோன்றின.''

விண்பொழி பூமழை வெல்கதிர் நேமிய
வண்புகழ் மாலடி வந்தனை செய்தாள். ௩௩

சச்சந்தனை யடைந்து வழிபடுதல்

இம்பரி லாநறும் பூவொடு சாந்துகொண்டு
எம்பெரு மானடிக் கெய்துக என்றேத்தி
வெம்பரி மான்நெடுந் தேர்மிகு தானைஅத்
தம்பெரு மானடி சார்ந்தன ளென்றே. ௩௪

தானமர் காதலி தன்னொடு, மாவலி
வானவர் போலமகிழ் வுற்றபின், வார்நறும்
தேனெனப் பாலெனச் சில்லமிர் தூற்றெனக்,
கானமர் கோதை, கனமொழி கின்றாள். ௩௫

கனவை யுரைத்தல்

தொத்தணி பிண்டி தொலைநதற வீழ்ந்ததுஎண்
முத்தணி மாலை முடிக்கிடனாக,

---

௩௩. பணகெழு மெலவிரல - யாழ பயிலும மெலவிரல ; பண, ஆகு பெயர். பணைத்தோளி - மூங்கில போலும தோளையுடைய விசயை. கண் கழூஉச்செயது - கண்ணைக கழுவி. கலை - உடை. நல தாங்கி - நல்லவை யுடுத்து. விண - விணணோாகள. வெல் கதிர் நேமி - தீவினையை வெலலும் அறவாழி. நேமிய - குறிப்புப பெயரெச்சம. வண்புகழ மால - வளவிய புகழையுடைய அருகன. குலமகளிா தம கணவனைத் தவிர வேறு தெயவம் பரவாராயினும், "தெய்வ மஞ்சல" எனனும் மெயப்பாட்டியற சூத்திரம், அதறகும ஓராறறால விதியாதலால் அமையும் என அறிக.

௩௪. இமபா இலா - இவவுலகில நிகரில்லாத. நறும்பூ - மணமிக்க பூ. எம்பெருமான - விளி. எயதுக - பொருந்துவனவாக. வெம் பரி மான் - கடிய செலவையுடைய குதிரை, அத் தம் பெருமான் - தம்முடைய அப் பெருமானுன அரசன். அ - உலகறிசுட்டு.

௩௫. தான அமர் காதலி - தான் மேவுகின்ற காதலி. மாவலி - மிக்க வலி படைத்த சசசந்தன ; அன்மொழித் தொகை ; மதவலி எனறாற் போல. வானவர்போல் மகிழ்வுறறபின - தேவர் நோககத்தால் நுகர்ந தாற்போல இவனும் கண்ணலே பார்த்து மனமகிழ்ச்சியுறற பின்பு, வார் நறுந்தேன் ; ஒழுகுகின்ற நறிய தேன். கான் - மணம். கோதை - மாலை. ஈண்டு, அக் கோதை யணிந்த விசயை மேறறு, தேன் - முன்னே இனிமை விளைத்துப் பின் தீங்கு விளைவிப்பது ; பால - தூய்மை காட்டுவது, அமிர்து - உயிர்காப்பது.

ஒத்ததன் தாள்வழி யேமுளை யோங்குபு,
வைத்தது போல வளர்ந்ததை யன்றே. ௪௬

சச்சந்தன் கனவின் பயன் கூறல்

நன்முடி நின்மக னும்;நறு மாலைகள்
அன்னவ னாலம ரப்படுந் தேவியர் ;
நன்முளை நின்மக னாக்கம தாம்,எனப்
பின்னத னாற்பயன் பேசலன் விட்டான். ௪௭

“ இற்றத னாற்பயன் என் ?”என, “ ஏந்திழை !
உற்றதுஇன் னேஇடை யூறுஎனக்கு” என்றலும் ,
மற்றுரை யாடல ளாய்,மணி மாநிலத்து
அற்றதோர் கோதையின், பொற்றொடி சோர்ந்தாள்.

இவ்வாறு சோர்ந்து வீழ்ந்த விசயையைச் சச்சந்தன் தகுவன கூறித் தேற்றினன். அவள் காதலன் அன்பால் தேறி இனிதிருக்கையில், கருக்கொண்டாள்.

---

௪௬. தொத்து அணி பிண்டி - பூங்கொத்துக்களால் அழகு கொண்ட அசோகமரம். தொலைந்து - கெட்டு. அற வீழ்ந்தது - தானும் நேராக வீழ்ந்தது. எண் மாலை - எட்டு மாலை. முத்தணி மாலை - முத்துப்போன்ற வெள்ளிய மாலை. முடி இடனாக - முடிக்கு இருப்பிடமாக. ஓங்குபு - ஓங்கி. வைத்தது - நட்டு வைத்தது. ''பிண்டி . . . வீழ்ந்தது''— இதைச் சொல்லுங்கால் அவள் சொல்லுக்குத் தேன் உவமையாயிற்று. ''எண் . . . மாலை''—இதற்குப் பால் உவமம். சீவகனுக்குப் பின்னுண்டாகும் ஆக்கத்திற்கு அமிர்து உவமையாயிற்று. இதனால், அரசற்கும் சுற்றத்திற்கும் கேடுண்டாதல் எய்திற்று.

பிண்டி தொலைந்து அற வீழ்ந்தது; அதன் தாள் வழியே, எண் மாலை முடிக்கிடனாக நட்டு வைத்தது போல ஒரு முளை ஓங்குபு வளர்ந்தது எனக்

௪௭. நின் மகனும் - நினக்குப் பிறக்கும் மகனும். அமரப்படும் - காதலிக்கப்படும். ஆக்கமதாம் - ஆக்கமாம்; அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. பின்னது - பிண்டி தொலைந்து அறவே வீழ்ந்த செய்தி. பேசலன் - பேசலனாய்.

௪௮. ஏந்திழை - விளி. எனக்கு இன்னே இடையூறு உற்றது - இதன்கண் ''இன்னே யென்றது உதாசீனம்போல நின்றது.'' உற்றது என இறந்த காலத்தாற் கூறினான், தெளிவுபற்றி; ''இல்லை, கனா முந்துறாத வினை'' என்பது பழமொழி. உரையாடலளாய் - ஒன்றும் பேச மாட்டாது. கோதையின் - கோதை போல. மணி மா நிலத்து - மணி நிலத்தில். பொற்றொடி - தொடி, வளை; தொடியையுடைய விசயை.

விசயையின் கருப்பநிலை

கரும்பார் தோள்முத்தம் கழன்று, செவ்வாய்
விளர்த்துக், கண்பகலை பூத்த, காமம்
விரும்பார் முலைக்கண் கரிந்து, திங்கள்
வெண்கதிர்கள் பெய்திருந்த பொற்செப் பேபோல்
அரும்பால் பரந்து, நுசுப்பும் கண்ணின்
புலனாயிற்று ; ஆய்ந்த அனிச்ச மாலை
பெரும்பார மாய்ப்பெரிது நைந்து, நற்சூல்
சலஞ்சலம் போல், நங்கை நலம்தொலைந் ததே. சக

விசயை கண்ட கனவின்படியே தனக்கு ஏதம் வரும் என்னும் எண்ணத்தனாய்ச் சச்சந்தன் இருந்து வருகையில், தான் அமைச்சர் காட்டிய நெறியை மேற்கொள்ளா தொழிந்த சிறுமை நினைந்து வருந்தும் அவனது அறிவில் ஒரு விரகு தோன்றிற்று. தீங்கு நேர்ந்தபோது தன் காதலி விசயையை அப்புறப்படுத்த எண்ணி, ஓர் எந்திரத்தைச் சமைக்கத் துணிந்தான்.

மயிற்பொறி சமைத்தல்

அந்தரத் தார்மய னேஎன ஐயுறும
தந்திரத் தால்தம நூல்கரை கண்டவன்,
வெந்திற லான்,பெருந் தச்சனைக் கூவி,'' ஓர்
எந்திர வூர்தி இ யற்றுமின்'' என்றான். ருO

சக. கரும்பார் தோள் - கரும்பு போலும் தோள் ; கரும்பெழுதிய தோள் என்றுமாம். விளர்த்து - வெளுத்து. பூத்த, வினைமுற்று. விரும்பு ஆர் முலைக்கண் - விரும்புதற்குப் பொருந்திய காரணமான முலைக் கண். பெய்து இருந்த - பெய்து வைத்திருந்த. நுசுப்பு - இடை. கண்ணுக்குப் புலனாகாதிருந்த இடை, இதுபோது கண்ணின் புலனாயிற்று என்க. ஆய்ந்த - நுண்ணியதாய் ஆய்ந்து தொடுத்த. பாரமாய் - பாரமாக. பெரிதும் - மிகவும். சூற் சலஞ்சலம் - சூல் கொண்ட சலஞ்சலம் என்னும் சங்கு.

தோள் கழன்று, வாய் விளர்த்து, கண் பசலை பூத்தன ; முலைக்கண் கரிந்து, பால் பரந்து, நுசுப்பும் புலனாயிற்று ; நலம் நைந்து தொலைந்தது என முடிக்க.

ருO. அந்தரத்தார் மயனே என ஐயுறும் - தேவர்களும், தொழில் கண்டு தம்முலகத்துத் தச்சனாகிய மயனே எனத் துணிந்து, வடிவுகண்டு

பல்கிழி யும்,பயி னும,துகில் நூலொடு
நலலரக் கும்,மெழு கும்,நலம சான்றன,
அல்லன வும்,அமைத்து ஆஙகுஎழு நாளிடைச்,
செல்வதோர மாமயில் செய்தனன் அன்றே. ௫௧

நன்னெறி நூல்நயந் தான்நன்று நன்றிது ;
கொன்னெறி யிறபெரி யாய் !இது கொள்கென,
மின்னெறி பலகலம் மேதகப் பெய்ததோர்
பொன்னறை தான்கொடுத் தான்,புகழ் வெய்யோன்.

சச்சந்தன் விசயைக்கு மயிற்பொறி ஊர்ந்து செல்லும் வகையைக் கற்பித்தல்

ஆடியல் மாமயி லூர்தியை, அவ்வழி
மாடமும காவும் மடுத்தோர்சின் னுள்செலப்,
பாடலின் மேன்மேல் பயப்பயத், தான்துரந்து
ஓட முறுக்கி உணர்த்த வுணர்ந்தாள். ௫௩

இஃது இங்ஙனமிருக்க, அரசு மேற்கொண்டிருந்த கட்டியங்காரன் அவ்வரசுரிமை முற்றும் தானே கவர்ந்துகொள்

வேறே எவரோ என ஐயமுறும். தந்திரத்தால - தொழிலோடு. தம நூல - தம தச்சு வேலைக்குரிய நூல. (நூல - Theory ; தந்திரம் - Practice.) கரைகண்டவன - முற்றக் கற்றவன. கூவி - அழைத்து. எந்திர ஊர்தி - எந்திரத்தால வானத்தே செல்லக்கூடிய ஓர் ஊர்தி. இயற்றுமின - இயற்றுக. ஒருமை பன்மை மயக்கம்.

௫௧. கிழி - சீலை. பயின் - பிசின் (ஒட்டுப்பொருள்). துகில் நூல - வெள்ளிய நூல. நலஞ்சான்றன - நல்லன. அமைத்து - கூட்டி. எழுநாளிடைச் செய்தனன - ஏழு நாட்களில செய்து முடித்தான்.

செய்யப்படு மயில தானே செல்லாதன்றே ; இது தானே செல்வது ஒன்றற்குச் "செல்வதோர மாமயில" என்றார். ஒருத்தரை நன்கு சுமக்க வேண்டியதாகலின், "மாமயில" எனப்பட்டது. மா, பெருமை.

௫௨. நன்னெறி நூல - தச்சுத் தொழிற்குரிய நற்பொருளை யுணர்த்தும் நூல. நயம - நுட்பம. கொல நெறியிற பெரியோய - கொற்றொழிலில பெரியோனே. மின எறி - மின்னொளியைக் கெடுக்கும். பொன்னறை - பொன் நிறைந்த அறையிற கிடந்த பொன் முழுதும். புகழ வெய்யோன் - புகழை விரும்பும் சச்சந்தன.

௫௩. ஆடு இயல - பறந்து விளையாடுதற்கு இயன்ற. மாடமும் காவும அடுத்து - மாடத்துக்கும் காவிற்கும் பறந்து சென்று பயின்று. பாடலின் - பாட்டு மேன்மேல எழுதல போல. துரந்து - செலுத்தி.

ளக் கருதி, அதற்குத் தடை சச்சந்தன் உயிரோடிருப்பதே என்றெண்ணி அவனைத் தொலைத்துவிட ஒரு சூழ்ச்சி செய்யலுற்றான்.

கட்டியங்காரன் அமைச்சர்கட்குத் தன் சூழ்ச்சியை யுரைத்தல்

மன்னவன் பகை யாயதோர் மாதெய்வம்
என்னை வந்திடங் கொண்டஃது இராப்பகல்
துன்னி நின்று, செகுத்திடு நீஎனும்;
என்னை யான்செய்வ? கூறுமின் என்னவே. ௫௪

இச் சொற்களைக் கேட்டு உளம் நடுங்கிய அமைச்சர்களுள் தருமதத்தன் என்னும் அமைச்சன் கழறுதல்

"தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சீறடிக்
குவளை யேயள வுள்ள கொழுங்கணாள்,
அவளை யே,அமிர் தாகஅவ் வண்ணலும்
உவள கம்தன தாக ஒடுங்கினான்; ௫௫

"தன்னை யாக்கிய தார்ப்பொலி வேந்தனைப்
பின்னை வெளவின் பிறழ்ந்திடும் பூமகள்;
அன்ன வன்வழிச் செலலின்இம் மணமிசைப்
பின்னைத் தன்குலம் போக்குநர் இல்லையே; ௫௬

"தீண்டி னார்தமைத் தீச்சுடும்; மன்னர்தீ
ஈண்டு நும்கிளை யோடும் எரித்திடும்;

---

௫௪. மன்னவன் பகை - மன்னவனுக்குப் பகை. இடங்கொண்டு - இருப்பிடமாகக் கொண்டு. துன்னி - நெருங்கி. எனும் - என்று சொல்லுகின்றது. என்ன - என்று கட்டியங்காரன் அமைச்சரைக் கேட்க.

௫௫. அவ்வண்ணல் - சச்சந்தன். சீறடி - சிறிய அடி. கொழுங்கணாள் - கொழுவிய கண்ணையுடையவளாகிய அவ் விசயை. அமிர்தாக - அமிர்தாகக் கொண்டு. உவளகம் - அந்தப்புரம். ஒடுங்கினான் - பிற நாடு காவல் முதலியவற்றில் வேட்கையின்றிச் சுருங்கினான்.

௫௬. தார்ப் பொலி வேந்தன் - தாரால் பொலிவுற்ற வேந்தன் அறிவினால் பொலிவுறுகின்றானல்லன் என்பது குறிப்பு. வெளவின் - உயிரைக் கவர்ந்தால். பூமகள் - தாமரைப் பூவில் இருக்கும் திருமகள். பிறழ்ந்திடும் - நீங்கிவிடுவாள். அவன் - தன்னை அரசு காவற்குரியனாக்கிய அவ்வேந்தன். பேர்க்குநர் - பெயர்ப்பவர்.

வேண்டில் இன்னமிர் துமநஞ்சு மாதலால்,
மாண்ட தன்றுநின் வாய்மொழித் தெய்வமே ; ருஎ

"வேலின் மன்னனை விண்ணகம் காட்டி,இஞ்
ஞால மாள்வது நன்றெனக் கென்றியேல்,
வாலி தன்று" எனக் கூறினன், வாள்நமற்கு
ஓலை வைத்தன்ன ஒண்டிற லாற்றலான். ருஅ

"பிறையது வளரத் தானும் வளர்ந்துடன் பெருகிப் பின்னாள்
குறைபடு மதியம் தேயக் குறுமுயல் தேய்வ தேபோல்,
இறைவனைத் தன்னை ஆக்கி யவன்வழி யொழுகின் என்றும்
நிறைமதி இருளைப் போழும் நெடும்புகழ் விளக்கும்" என்றான். ருகூ

மதனன் கூறல்

தார்ப்பொலி தரும தத்தன் தக்கவா றுரைப்பக் குன்றில்
கார்த்திகை விளக்கிட் டன்ன கடிகமழ் குவளைப் பைந்தார்
போர்த்ததன் அகல மெல்லாம் பொள்ளென வியர்த்துப் பொங்கி
நீர்க்கடல் மகரப் பேழ்வாய் மதனன்மற் றிதனைச் சொன்னான். கூ0

ருஎ. ஈண்டும் - திரண்ட. *கிளை - சுற்றத்தார். வேண்டில் - அரசன் விரும்புவானாயின். நஞ்சுமாதலால் - விரும்பானாயின், தன் பகைமையாகிய நஞ்சினால் தன்னால் விரும்பப்படாதவரை யழிப்பதாதலால். மாண்டது - மாட்சிமைப்பட்டது. வாய்மொழி தெய்வம் - உறுதி கூறுதலையுடைய தெய்வம்.

ருஅ. விண்ணகம் காட்டி - *கொன்றுவிட்டு. என்றியேல் - என்று சொல்வாயாயின். வாலிது அன்று - நன்றன்று. வாள் நமற்கு ஓலை வைத்தன்ன ஒண்திறலாற்றலான் - வாள் வன்மையால், " வல்லவனாயினும் வந்து ஒரு கை பார்க்கட்டும் " என்று யமனுக்கும் ஓலை விடுக்கும் ஒள்ளிய திறல் படைத்தவனான தருமதத்தன்.

ருகூ. பிறையது வளரத் தானும் வளர்ந்து — பிறைவளர, அது தானும் வளர்ந்து. அது - முயலாகிய களங்கம். குறைபடு மதியம் - தேய்தற்குக் காலமுண்டான முழுத் திங்கள். குறுமுயல் - சிறிய முயலாகிய களங்கம். ஆக்கியவன் - சச்சந்தன். இருளைப் போழும் நிறைமதி என மாற்றி, இருளைப் போக்கும் முழு மதி போல என முடிக்க. அவ்வொழுக்கம் புகழ் விளக்கும் என்று உரைக்க.

கூ0. தார்ப்பொலி தருமதத்தன் - வாகை மாலையால் பொலியும் தருமதத்தன். தக்கவாறு - அமைச்சர்க்கும் அரசர்க்கும் தக்க முறைப்படி. குன்றில் கார்த்திகை விளக்கிட்டாற்போல என்றது, மதனன் அணிந்திருந்த குவளைப் பைந்தாருக்கு உவமை. குவளைப் பைந்தார் - குவளைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட பசிய மாலை. போர்த்த-மூடிய. அகலம் - மார்பு. பொள்

"தோளினால் வலிய ராகித் தொக்கவர் தலைகள் பாற
வாளினால் பேச லல்லால், வாயினாற் பேசல் தேற்றேன் ;
காளமே கங்கள் சொல்லிக் கருணையாற் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்தில் வழுவழுத் தொழியு மென்றான்."

இவற்றைக் கேட்டுக் கட்டியங்காரன் வெகுண்டு கூறுதல்

"என்னலால் பிறர்கள் யாரே
இன்னவை பொறுக்கும் நீரார் ?
உன்னலால் பிறர்கள் யாரே
உற்றவற்கு உருத்துச் சூழ்வார் ?
மன்னன்போய்த் துறக்கம் ஆண்டு
வானவர்க் கிறைவ னாக,
பொன்னெலாம் விளைந்து பூமி
பொலிய யான் காப்பல்" என்றான். சுஉ

மதனன் முதலியோர் அஞ்சி அமைந்து மொழிதல்

விளைக; பொலிக; அஃதே;
உரைத்திலம்; வெகுளல் வேண்டா ;
களைகம், எழுகம் இன்னே ;
காவலற் கூற்றம் கொல்லும் ;

ளென வியர்த்து - கடுக வியர்த்து. பொள்ளென - குறிப்பு மொழி. (குறள் : 487) நீர்க்கடல் மகரப் பேழ்வாய் மதனன் - நீர் நிரம்பிய கடலில் உள்ள மகர மீனின் பிளந்த வாயிடத்தெழும் முழக்கம் போலும் சொல்லையுடைய மதனன். மகரவாய் போலும் பெரிய வாயை யுடைய மதனன் என்றுமாம்.

சுக. தொக்கவர் - பலராய்ச் சேர்ந்து வரும் பகைவர். பாற - சிதற. வாளினால் பேசல் - வாளினால் வெட்டி வீழ்த்திச் செய்கையில் காட்டுவதன்றி. தேற்றேன் - அறியேன் ; இது தன்வினை ; "தேற்றாய பெரும பொய்யே" (புறம். 19) என்றாற் போல. காளமேகங்கள் சொல்லி - இருண்ட மேகம் போல முழக்கமிட்டுச் சொல்லி. கருணையால் - பொரிக்கறிகளோடு. குழைக்கும் - சோற்றைப் பிசையும். அமர் நீந்தும் போழ்து - போராகிய கடலைக் கடக்கும் காலத்தில். வாள் வழுவழுத் தொழியும் - வாள் வழுக்கி வீழும். இக் கவி முன்னிலைப் புறமொழி ; முன்னிற்பாரைப் படர்க்கையில் வைத்துப் பேசுதல்.

சுஉ. இன்னவை - கடிய சொற்கள். உற்றவற்கு - சச்சந்தனுக்கு. உருத்து - போக நுகர்ச்சிக்குரிய பொன்னுலகைத் தாராது, துன்பத்துக்குரிய மண்ணுலக நுகர்ச்சிகள். ஆக - ஆகுக. பூமியெல்லாம் பொன் விளைந்து பொலிய யான் காப்பல் என இயைக்க.

வளைகய மடந்தை கொல்லும்;
   தான்செய்த பிழைப்புக் கொல்லும்;
அளவறு நிதியம் கொல்லும்;
   அருள்கொல்லும்,' அமைக, என்றான். ௩௩

அமைச்சர் பலரும் தன் கருத்துக்கு இசைந்தது கண்டு கட்டியங்காரன் பல்வகைப் படையேந்திய நால்வகைத் தானை சூழச் சச்சந்த னிருந்த திருநகரை வளைந்துகொண்டான்.

கட்டியங்காரன் போர்க்கெழுந்ததை வாயிலோன் சச்சந்தனுக்குக் கூறல்

" நீணில மன்ன, போற்றி;
   நெடுமுடிக் குருசில, போற்றி;
பூணணி மார்ப, போற்றி;
   புண்ணிய வேந்தே, போற்றி;
கோள்நினைக் குறித்து வந்தான்,
   கட்டியங் காரன," என்று
சேணிலத் திறைஞ்சிச் சொன்னான்
   செய்யகோல் வெய்ய சொல்லான். ௩௪

சச்சந்தன் கோயில் வீரர்க்கு உரைத்தல்

" திண்ணிலைக் கதவ மெல்லாம்
   திருந்துதாழ் உறுக்க; வல்லே
பண்ணுக பசும்பொன் தேரும்,
   படுமதக் களிறும், மாவும்;

---

௩௩. விளைக, பொலிக - நீ கூறியவாறே பொனனே விளைக, பொலிக. அஃதே - எமக்கு நினைவும் அதுவே. களைகம் எழுகம் - அரசனைக் கொன்று களைதற்கு எழுவேம். அரசன செயயும் கொலை, " களைகட்டதனோடு நேர " ஆதலின், " களைகம் " எனறான. வளை கய மடநதை - சங்கு வாழும் குளத்தில பூககும் தாமரையில இருககும திருமகள். காவலனைக கொல்லும் கூற்றம் என மாற்றி, மடநதையாய, பிழைபபாய, நிதியமாய, அருளாய்க் கொலலும் என முடிகக. மடநதை - விசயை; பிழைப்பு - அரசு காவல் வழுக்கியது; நிதியம - அரச போகம். அருள - கட்டியங்காரனபாற் காட்டிய பேரருள்.

௩௪. கோள் - கொலை. சேண் நிலத்து - சேய்மையான இடத்தே நின்று. செய்ய கோல - நேரிய கோல. வெயய சொலலான் - வெய்ய சொல்லைக் கூறுதலை யுடைய வாயிலோன.

கண்ணகன் புரிசை காக்கும்
காவலர் அடைக" என்றான் ;
விண்ணுரும் ஏறு போன்று
வெடிபட முழங்கும் சொல்லான். ௬௫

அவன் விசயைக்கு வேண்டுவ கூறி வெளியேற்றல்

"நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டும் :
நன்பொருட் கிரங்கல வேண்டா ;
கங்குலநீ அன்று கண்ட
கனவெலாம் விளைந்த" என்னக்
கொங்கலர் கோதை மாழ்கிக்
குழைமுகம் புடைத்து வீழ்ந்து
செங்கயற் கண்ணி வெய்ய
திருமகற்கு அவலம் செய்தாள். ௬௬

சாதலும் பிறத்தல் தானும்
தமவினைப் பயத்தி னாகும் ;
ஆதலும் அழிவு மெல்லாம்
அவைபொருட் கியல்பு கண்டாய்

போகத்திலே மூழ்கிக் கிடக்கின்றமை "பூணணி மார்பம்" கூறப்பட்டது. இனி, பகைவர் தம் மார்பிற் கவசமணிதற்குக் காரணமான மார்ப என்றுமாம். இப் போகம் முற் பிறப்பிற் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாதலின் "புண்ணிய வேந்தன" எனப்படுகின்றான். நிணிலை முதலாக நான்கு கூறியது, நிலத்திறகும், குலத்திறகும், வீரத்திறகும், அறத்திறகும் நினைவொழிய இலலை யென்று இரங்கியது என்பர்.

௬௫. திணணிலைக் கதவம் - திணமையான நிலையினையுடைய கதவுகள். தாழ் உறுகக - தாழிடுக. வல்லே - விரைந்து. கண் அகல் புரிசை - இடமகன்ற தலை யகலமுடைய மதில். உரும் ஏறு - இடி. வெடிபட - வெடித்தலுண்டாக.

௬௬. கனவெலாம் - கனவு முற்றும். விளைந்த - பலிக்கலுற்றன. நன் பொருள் - தனக்குள்தாகிய கேடு ; மங்கல மொழியாற் கூறினான் விசயை சோர்வு எய்தாமைக்கு. இனி, வயிற்றிலிருக்கும் பிள்ளை என்றுமாம். கொங்கு - தேன். மாழ்கி - மயங்கி. முகம் குழையப் புடைத்து. கோதை - கோதை போல. வெய்ய - விரும்பிய. திருமகற்கு - அரசனுக்கு ; இனி, வயிற்றிலிருக்கும் பிள்ளைக்கு என்றுங் கூறுப. அவலம் - வருத்தம்.

நோதலும் பரிவு மெல்லாம்
நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே!
பேதைநீ; பெரிதும் பொல்லாய்;
பெயவனைத் தோளி! என்றான். ௬௭

தொல்லைநம் பிறவி யெண்ணில்
தொடுகடல் மணலும் ஆற்றா
எல்லைய; அவற்று ளெல்லாம்,
ஏதிலம் பிறந்து; நீங்கிச்
செல்லுமக் கதிகள் தம்முள்
சேரலம்; சேர்ந்து நின்ற
இல்லினுள் இரண்டு நாளைச்
சுற்றமே; இரங்கல் வேண்டா; ௬௮

வண்டுமொய்த் தரற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த நுண்ணூல்
உண்டுவைத் தனைய நீயும் உணர்விலா நீரை யாகி,
விண்டுகண் ணருவி சோர விம்முயிர்த் தினையை யாதல்
ஒண்டொடி தகுவ தன்றால்; ஒழிகநின் கவலை யென்றான். ௬௯

உரிமைமுன் போக்கி யல்லால் ஒளியுடை மன்னர் போகார்;
கருமமீது எனக்கும்; ஊதி சமைந்தது; கவல வேண்டா;
புரிநரம் பிரங்கும் சொல்லாய்! போவதே பொருள்மற்று என்றான்,
எரிமுயங் கிலங்கு வாட்கை யேற்றிளஞ் சிங்க மன்னன். ௭௦

---

௬௭. வினைப்பயத்தினாலும் - வினைப் பயனால் உண்டாம். நோத லும் - அழிவுக்கும் சாதற்கும் வருந்துதலும். பரிதல் - மகிழ்தல். பேதை - அறிந்திலை. பொல்லாய் - அவலம் செய்கின்றாய். பேதை, தோளி இரண் டையும் விளியாக்கலும் உண்டு; அப்போது பொல்லாய் என்றதற்கு அறி விலியாய் இருந்தாய் என்று பொருள் கூறுக.

௬௮. தொல்லை - பழைய. பிறவி - மக்கட் பிறப்பு. ஆற்றா - எண் ணிடப்பட்டுச் சிறு தொகையாகும். எல்லைய - அளவினவாம். பிறந்தும் ஏதிலம் - பிறந்தும் வேறுபட் டிருந்தேம். நீங்கி - இவ்வுடம்பை நீங்கி. சேரலம் - சேரமாட்டேம். இரண்டு நாள் - சிறிது நாளென்னும் பொருட்டு. சுற்றம் - உறவு.

௬௯. வடித்த - தெளிவுரைக்கப்பட்ட. நுண்ணூல் - நூலின் நுண் பொருள். உண்டுவைத்த அனைய - முற்றவும் உணர்ந்துள்ள, நீரையாகி - தன்மையை யுடையளாய். விண்டு - என்னின் வேறுபட்டு. இனையை யாதல் - இவ்வாறு அறிவிலார் போல அழும் தன்மை யுடையளாதல்.

௭௦. உரிமை - உரிமைமகளிர். ஒளி - விளக்கம். இது - இப்போது நின்னைப் போக்குதல். எனக்கும் என்ற உம்மையால் விசயைக்கும் போதல்

விசயை வெளியேறல்

என்புநெக் குருகி உள்ளம் ஒழுகுபு சோர, யாத்த
அன்புமிக் கவலித் தாற்ரு ஆருயிர்க் கிழத்தி தன்னை,
இன்பமிக் குடைய சீர்த்தி இறைவன தாணை கூறித்
துன்பமில் பறவை யூர்தி சேர்த்தினன், துணைவி சேர்ந்தாள். ௭௧

சச்சந்தன் வீழ்ச்சி

விசயை சென்ற பிரிவுத் துயரை ஒருவாறு ஆற்றிக் கொண்ட வேந்தன் போர்க்கோலம் பூண்டு, படை வீரர் சூழ்ந்துவரப் போர்க் களம் புகுந்து பெரும்போர் உடற்று கின்ருன். இருதிறத்தும் பலர் மாண்டு வீழ்கின்றனர்; குருதி வெள்ளம் பெருக்கிட் டோடுகிறது. முடிவில் கட்டி யங்காரனும் சச்சந்தனும் நேர் நின்று பொருகின்றனர். இறு தியாக, கட்டியங்காரன் எறிந்த நெடுவேல் மார்பிற் பட்டுருவ, வேந்தன் வீழ்கின்ருன்.

தோய்ந்த விசும்பென்னும் தொன்ளுட் டகம்தொழுது
புலம்பெய்தி மைந்தர் மாழ்க,
ஏந்து முலையார் இனைந்திரங் கக்கொடுங்கோல்
இருள்பரம்ப, ஏஎ, பாவம்!

கருமம் எனருனயிற்று. சமைந்தது - உளது. மறறு - தாழபபது தீது என்று உணாத்தி னினறது. எரி முயஙகு இலங்கு வாள் - நெருபபுக கலநது விளங்கும் வாள். ஏறறிளஞ சிங்கம - இளஞ சிஙக வேறு; இளைய ஆண சிங்கம. பிள்ளையால கதிபெறுதலும, பகை வேறலும கருதி இருவாககும் கருமமெனருன. கவலை - இருதலைக கொள்ளியிடத்து எறுமபுபோல் கணவனையும் மகனையும நோககிக கவலுதல.''

௭௧. எனபுநெக்குருகி - எலுமபு குழைநது உருகும்படி. யாத்த - பிணித்த. ஆறருத - பிரிவாறருத. கிழததி - மனைவியாகிய விசயை. இன்பம் மிககுடைய சீாததி இறைவன - அனநத சுகம் மிகுதலாலே சீர்த்தியை யுடைய அருகன. சீர்ததி - மிகு புகழ. ஆணை - ஓம நமோ அரஹந் தாணம் என னும் மறை மொழி. துனபமில - துனபம பயததல இல்லாத. திடீரென இறங்கினும், ''தோகை கணடவா மருள வீழநது கால் குவித் திருக்கும்'' (சிநதா. 239) ஆதலின, '' துனபமில பறவை'' யெனருர். இனி, தீதறற பறவை எனறுமாம். கூறி - கூற. ஆணை கூறச் சேர்நதாள் என்க. சேர்நத விரைவு தோனற, சேர்நத திறம் கூறிற்றிலர்.

ஆய்ந்த குருகுலமாம் ஆழ்கடலி னுள்முளைத்த
அறச்செங்கோல் ஆய்கதிரினை,
வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரி
மாநாகம் உடன்விழுங்கிற் றன்றே. எஉ

கட்டியங்காரன் அரசுரிமை எய்துதல்

செங்கண குறுநரி ஓர்சிங்க் வேறறைச்
செகுத்தாங்கு அதனிடத்தைச் சேர்ந்தா லொப்ப,
வெங்கண் களியானை வேலவேந்தனை
விறலெரியின் வாய்ப்பெய் தவன்பெயர்ந் துபோய்,
பைங்கண களிறறின்மேல் தனபெயரினுல
பறையறைந்தான வேலமாரி பெய்தா லொப்ப,
எங்க ணவரும் இனைந்திரங்கினா
இருள்மனத்தான் பூமகளை எய்தி னுனே. எங

சீவகன் பிறப்பு

இனி, மயிலூர்தி இவர்ந்து சென்ற விசயை கட்டியங் காரனது பறையோசை கேட்டதும் திடுக்கிட்டு மனம் கலங்கி, அறிவு சோர்ந்து அப் பொறிமீதே சாய்ந்தனள்; அப் பொறியும் மேலே பறத்தலை விட்டு மெல்ல இறங்கி நிலத்தை யடைந்தது; அவ்விடம், அந் நகர்ப் புறத்துச் சுடுகாடாகும்.

எஉ. தோயந்த - மககள் செறிந்த. விசும்பெனனும தொனனுட்ட கம - விணணுலகேயெனச சிறபபித் துரைககபபடும ஏமாஙகத மெனனும் பழைய நாட்டகததுச சானறோா. ஏநது முலையாா - கறபுடைய மகளிா. கொடுங்கோல இருள - கொடுங்கோலாகிய இருள. பரமப - பரவ. அறச் செங்கோல-அறத்தைச செயயும செங்கோனமை. ஆயகதிா - இள ஞாயிறு. ஆய்கதிர் - இருளை யாய்நது கெடுககும ஞாயிறு. ஆயதல - சுருங்குதலு மாதலின, இருள் குனறச செயயும கதிருமாம. மநதிரி மா நாகம - மந்திரி யாகிய கரு நாகம். மா - கருமை. உடன விழுஙகிறறு - அரச வுரிமை யெல்லாம கொணடான ; நாகத்திறகேறப "விழுஙகிறறு" என்றா. ஏஎ - குறிபபுமொழி, இதனுல அவன ஆணடகைமை குறைநததறகு இரங்கினர்.

எங. ஓா - ஙிகரிலலாத. செகுத்து - கொனறு. ஆங்கு - அப பொழுதே. சேர்நதால ஒபப - சேர்நதால, அச் சிஙகததின தொழிலைச் செயயாது தன தொழிலையே செயவது போல. வெங்கண களியானை வேல் வேந்தனை - வெவவிய கணகளையும மதக களிபபினையுமுடைய யானைப் படையும் வேற்படையுமுடைய வேந்தனுன சசசந்தனை. பெயர்ந்து போய் - சுடுகாட்டினின்றும் போய், வேல்மாரி - வேலாகிய மழை.

ஆயினும், அவ்விடத்தை யடைந்த விசயைக்கு மகப்
வேதனை யுண்டாயிற்று; சிறிது போழ்தில் ஓர் ஆண் ப
பிறந்தது. வருத்தம் சிறிது நீங்கியதும், விசயை அக் கு
தையைக் காண்கின்றாள்.

பூங்கழல் குருசில் தந்த
புதல்வனைப் புகன்று நோக்கித்
தேங்கம ழோதி திங்கள்
வெண்கதிர் பொழிவ தேபோல்
வீங்கிள முலைகள் விம்மித்
திறந்துபால பிலிற்ற ஆற்றாள்,
வாங்குபு திலகம் சோத்தித்
திலகனைத் திருநத வைத்தாள.

கிடத்திய மகனது நிலை நினைந்து விசயை புலம்புதல்

அரும்பொற் பூணும் ஆரமும் இமைப்பக் கணிகள அகன்கோ
ஒருங்கு கூடிச் சாதகமசெய் தோகை யரசாக் குடன்போ
கருங்கைக் களிறும் கமபலமும காசும கவிகள் கொளவ
விரும்பப் பிறபபாய; வினைசெயதேன காண இஃதோ பிறககுமா.

எங்கணவரும - எவவிடத்து மககளும. இனைநது - அழுது. இருள் ப
தான - கட்டியஙகாரன. பூமகள - நாட்டரசு.

நரி சிங்கவேறறைச செகுதது, அதனிடத்தைச சோநதா லொ
வேநதனை எரியினவாயப் பெயது, பெயாநது போய, பூமகளை யெயதி
தன பெயரினுல பறை சாறறினுன ; எஙகணவரும் வேல மழைகக
கிறற் போல இனைநது இரஙகினா என முடிகக.

எச. பூங்கழல - பூத தொழில அமைநத கழல. குருசில -
தன். புதலவனை - மகனை. புகனறு - விரும்பி. "புதலவன பொ
இவளைப் போககுதலின, குருசில தந்த புதலவனை யெனறா ; ஓதி
தல் ; ஈண்டு, ஓதியையுடைய விசயைமேறறு. திஙகள் . . . . ஆற
முலைகள் திங்களின கதிரைத் தாம பொழிவதுபோலப பால சொ
பருவத்தளவும் பொருளாயப பாலை வாங்கி யெனக ;" என்றது.
பெறுவார்ககுப் பெறுமபொழுது பால சுரவாதாதலால. வாங்குபு-வா
திலகம சோததி - திலகமிட்டு. திலகனை - சிறநதவனை சீவகக் குழவி
திருநத - சீர் செயது.

எரு. அரும பொற்பூண் - பெறற்கரிய பொனனாலாகிய அ
இமைப்ப - ஒளி செயய. கணிகள் - சோதிடர்கள். ஒருங்கு - சேர.
கம் செய்து - சாதகம் குறிததலைச செய்ய. ஓகை - உவகை. போ

வெவ்வாய் ஓரி முழவாக, விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக,
ஓவ்வாச் சுடுகாட் டுயர்அரங்கில் நிழல்போல் நுடங்கிப் பேயாட,
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்திரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட
இவ்வா றாகிப் பிறப்பதோ? இதுவோ! மன்னர்க் கியல்,வேந்தே! ௭௬

பற்றார் மன்னர் நகர்ப்புறமால்; பாயல் பிணஞ்சூழ் சுடுகாடால்;
உற்றார் இல்லாத் தமியேனால்; ஓதுங்க லாகாத் தூங்கிருளால்;
மற்றுஇஞ் ஞால முடையாய் !நீ, வளரு மாறும் அறியேனால்;
எற்றே இதுகண் டேகாதே, இருத்தி யால்,என் இன்னுயிரே. ௭௭

பிறந்த நீயும் பூம்பிண்டிப் பெருமா னடிகள் பேரறமும்
புறந்தந் தென்பால் துயர்க்கடலை நீந்தும் புணைமற் றாகாக்கால்,
சிறந்தா ருளரேல் உரையாயால்; **சிந்தா மணியே** கிடத்தியால்;
மறங்கூர் நுங்கோன் சொற்செய்தேன் மம்மர் நோயின் வருந்துகோ. ௭௮

ஒலி போக்கி. கருங்கைக் களிறு - பெரிய கையினையுடைய யானை. காசு - பொற்காசு. கவிகள் - மங்கலம் பாடும் கவிஞர்கள். வீசி - கொடுத்து. விரும்ப - அரசன் மகிழ்ச்சி மிகுந்து இவற்றை விரும்பிச் செய்ய. பிறப்பாய் - பிறக்கும் நீ. வினை செய்தேன் - தீவினை செய்த யான். இஃதோ பிறக்குமா - இதுவோ பிறக்குமாறு, விகாரம். ஓ, இரக்கக் குறிப்பு.

௭௬. வெவ்வாய் ஓரி - கொடிய வாயையுடைய நரியின் கூப்பீடு. விளிந்தார் - இறந்தவர். ஈமம் - சுடுகாட்டு எரி. ஓவ்வா - பிறப்பார்க்கு ஓவ்வாத. உயர் அரங்கில் - உயர்ந்த மேட்டிடத்தே. நுடங்கி - அசைந்து. எவ்வாய் மருங்கும் - எவ்விடத்தும். கூகை - பேராந்தை. "இவ்வாறு என்றது தந்தை விரும்புமாறு நல்வினையுடைய தன்மையை, இது என்றது செயலின்றித் தாய் வருந்தும்படி தீவினையுடைய தன்மையை.

௭௭. பற்றார் மன்னர் - பகை வேந்தர். பாயல் - படுத்துக் கிடக்குமிடம். உற்றார் - உசாவுதற்குத் துணையாவார். இல்லா - இல்லாமல். ஒதுங்கலாகா - நின்னைக் கொண்டுபோகக் கருதின் போகவொண்ணாத. தூங்கிருள் - மிக்க இருள். இஞ்ஞாலம் - இந்த ஏமாங்கத நாடு. இது கண்டு - இச் செய்தி கண்டும். ஏகாது - நீங்காமல். என் - இதற்குக் காரணம் என்னோ. மற்று - வினை மாற்று. எற்றே - இதுவும் அறிந்தே. உயிரொன்று தவிரத் துணை பிறிதின்மையின், அதனை, இன்னுயிரே யென்றாள்.

௭௮. பிறந்த நீயும் - என் வருத்தம் நீக்கப் பிறந்த நீயும். பெருமானடிகள் - அருகன். புறந்தந்து - பாதுகாத்து. நீந்தும் புணை - நீந்துதற்குரிய புணை (தெப்பம்). ஆகாக்கால் - ஆகாதபோது. சிறந்தார் - துணையாவதற்குச் சிறந்தவர். சிந்தாமணியே, விளி. கிடத்தி - உரையாடாது கிடக்கின்றாய். மறம் - வீரம். சொல் - சொல்லிய கருமம். மம்மர் மயக்கம். வருந்துகோ - வருந்துவேன்.

ஒரு தெய்வம் சண்பகமாலை யென்னும் கூனியது வடிவில் வந்து துணை செய்தல்

விம்முறு விழுமம் வெந்நோய் அவளுறை தெய்வம் சேரக்
கொம்மென உயிர்த்து நெஞ்சில் கொட்புறு கவலை நீங்க;
எம்மனை! தமியை யாகி இவ்விடர் உற்ற தெல்லாம்
"செம்மலர்த் திருவின பாவாய்! யானசெய்த பாவம்" என்றாள். ௭௯

பூவினுள் பிறந்த தோன்றற்
புண்ணியன் அனைய நம்பி
நாவினுள் உலக மெல்லாம்
நடக்கும்;ஒன் றாது நின்ற
கோவினை அடர்க்க வந்து
கொண்டுபோம் ஒருவன்; இன்னே
காவியங் கண்ணி னாய்! யாம்
மறைவது கருமம் என்றாள். ௮௦

கேட்ட பின்பு, விசயை அக் குழந்தையை ஓரிடத்தே செவ்விதாக வைத்து, அரசன் பெயர் பொறித்த மணி யாழியை அதனோடு சேர்த்து, கண் கலுழ, உள்ளம் துடிக்க உடல் பனிப்ப, கூனி வடிவில் நின்ற தெய்வத்தோடு ஒரு பக்கத்தே மறைந்து நிற்கலானாள்.

கந்துக்கடன் வரவு

இவன் இராசமாபுரத்தே அரசரால் சிறப்புற மதிக்கப் பெற்ற பெருவணிகன். அன்று பிறந்து இறந்த தன் மகனை வைத்தற்குச் சுடுகாட்டிற்கு வருகின்றான்.

நாளொடு நடப்பது வழுக்கி மின்னொடூர்
கோளொடு குளிர்மதி வந்து வீழ்ந்தெனக்

---

௭௯. விம்முறு - மிகும். விழும வெந்நோய் - தேவியது விழுமத்தாலே நோயை யுடையதாகிய தெய்வம். கொம்மென - பொருக்கென. கொட்புறு கவலை - கலக்கத்தைச் செய்யும் கவலை. எம அனை - எம் அன்னாய். தமியையாகி - தனிமைப்பட்டு. செம்மலர் - செந்தாமரை. நீங்க - வியங்கோள் வினைமுற்று. திருவின - இன, அசை. தெய்வம் கூனியாய் நிற்றலின உயர்திணையாற கூறினார்.

௮௦. பூவினுள் - தாமரைப் பூவில். தோன்றல் - தலைமை. புண்ணியன் - முருகன். நாவினுள் - சொல்லும் சொல்லிலே. ஒன்றாது நின்ற கோவினை - அவ்வாறு நடத்தற்குப் பொருந்தாது நின்ற கட்டியங்காரனை. அடர்க்க - பின்னே கொல்லும்படியாக. காவி - நீலமலர்.

காளக வுடையினன் கந்து நாமனும்
வாளொடு கனையிருள் வந்து தோன்றினான். ௮௧

வந்தவன் தன் மகனைப் புதைத்துவிட்டு நீங்குங்கால், அச் செறி யிருளில் கிடந்த அரசக் குழவியைக் கண்ணுற்றான்.

கந்துக்கடன் சீவகக் குழவியைக் காண்டல்

அருப்பிள முலையவர்க் கனங்க னாகிய
மருப்பிளம் பிறைநுதல் மதர்வை வெங்கதிர்
பரப்புபு கிடந்தெனக் கிடந்த நம்பியை
விருப்புள மிகுதியின் விரைவின் எய்தினான். ௮௨

சீவகனது அடையாள மோதிரத்தை மறைத்துக்கொண்டு குழவியை எடுத்தல்

புனைகதிர்த் திருமணிப் பொனசெய் மோதிரம்
வனைமலர்த் தாரினான் மறைத்து வண்கையால்
துனைகதிர் முகநதென முகப்பத் தும்மினான் ;
சினைமறைந் தொருகுரல் சீவ என்றதே. ௮௩

---

௮௧. நாள் - நாண்மீன். ஊர்கோள் - ஊர்கின்ற (செல்கின்ற) மேகம். கந்து நாமன் - கந்துக்கடன். உம்மை, சிறப்பு. காளக வுடை - கருமையை இடத்தேயுடைய உடை. கனையிருள் - மிக்க இருள்.

திங்கள் நாண்மீன்களோடு நடப்பது விடுத்து, கோளொடு வந்து வீழ்ந்தது போலக் கந்துக்கடன் தோன்றினான் என்க.

௮௨. அருப்பு - அரும்பு. அனங்கன் - மன்மதன். மருப்பு - கோடு. மதர்வை - மயக்கம். வெங்கதிர் - இள ஞாயிறு. பரப்புபு - கதிர் தன் கிரணங்களைப் பரப்பாநின்று. கிடந்தென என்பது கிடந்தென என விகாரமாயிற்று. விருப்பு உளம் மிகுதியின் - விருப்பத்தோடு கூடிய உள்ளத்தின் மிகுதியினால். கண்ட மாத்திரத்தே விருப்பு உள்ளத்தே மிகுந்ததென்க.

௮௩. புனை கதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம் - அழகிய கதிர்களையுடைய உயர்ந்த மணி யிழைத்த பொன்னாற் செய்யப்பட்ட மோதிரம். வனை மலர் - கையால் ஒப்பனை செய்த மலர். தாரினான் - கந்துக்கடன். துனை கதிர் - இருளை நீக்குதற்கு விரைகின்ற கதிர். முகப்ப - எடுப்ப. "எல்லாப் புலன்களுக்கும் விருப்பம் சேறலின் முகப்ப என்றார்." தும்மினான் - "தும்முதல் நன்னிமித்தம்." சினை - ஒரு மரத்தின் கிளையிலே. சீவ - சீவிப்பாயாக. "தேவி அச்சத்தால் தன்னுள்ளே வாழ்த்துதலின் "ஒரு குரல்" என்றார்."

விசயை மகனை வாழ்த்தல்

என்பெழுந் துருகுபு சோர ஈண்டிய
அன்பெழுந் தரசனுக் கவலித் தையனை
நுன்பழம் பகைதவ நூறு வாயென
இன்பழக் கிளவியின் இறைஞ்சி யேத்தினாள். ௮௪

கந்துக்கடன் குழவியைத் தான் கொண்டேகுதல்

ஒழுக்கிய லருந்தவத் திட்டமபு நீங்கினா
அழிப்பரும் பொன்னுடம் படைந்த தொப்பவே
வழுக்கிய புதலவனங் கொழிய மாமணி
விழுத்தகு மகனொடும் விரைவின் ஏகினான். ௮௫

கந்துக்கடன் மகவிழந்து வருந்தும் தன் மனைவி சுநந்தைக்குக் குழந்தையைத் தந்து அவள் உளம் களிப்பித்தல்

பொருந்திய உலகினுள புகழ்கள் கூடிய
அருந்ததி அகறறிய ஆசில கறபினாய்!
திருந்திய நின்மகன தீதின நீங்கினான்;
வருந்தல்நீ, எம்மனை! வருக என்னவே. ௮௬

---

௮௪. என்பெழுந் துருகுபு சோர ஈண்டிய அன்பு - "எலும்புக் குள்ளே யெழுந்து உடலுருகி அவசமாக வளர்ந்த அன்பு" அரசனுக்கு அவலித்து - அரசனுக்கு மகன் முன்காறும நலவினை யின்மை கண்டு வருந்தி. நுன் - திசைச்சொல தவ - கெட; மிக என்றுமாம. நூறு வாய - அழிப்பாய. இன் பழக் கிளவியின - இனிய பழம போலும இனிய சொல்லால. அன்பு எழுந்ததனால, அவலித்து, நூறுவாயென ஏத்தினாள் எனக.

௮௫. ஒழுக்கியல அருந்தவம - ஒழுக்கத்தால இயன்ற அழிக்க முடியாத தவம. அழிப்பரும - அழியாத. பொன்னுடமபு - நலவினையாற் பெற்ற உடமபு. வழுக்கிய புதலவன - இறந்த மகன. மாமணி விழுத் தகு மகன - மாமணிபோல விழுத்தகக (மேமபட்ட) சீவகனாகிய மகன. தவ வுடம்பைக் கந்துக்கடன் மகனுக் குவமை கூறினார. அவனாலே சீவ கனைப் பெறுதலின்.

௮௬. பொருந்திய - உலகினுள் பொருந்திய. புகழ்கள் கூடிய - புகழெல்லாம கூடிய. அகறறிய - கறபால நிகரிலலை யென விலக்கிய. ஆசில் - குறறமிலலாத. திருந்திய - நலவினை திருந்திய. தீதின - சாக் காட்டினின்று. வருந்தல் - வருந்தறக. எம்மனை - எமமிலலாளே.

கள்ளலைத் திழிதரும் களிகொள் கோதைதன்
உள்ளலைத் தெழுதரும் உவகை யூர்தர
வள்ளலை வல்விரைந் தெய்த நம்பியை
வெள்ளிலை வேலினான் விரகின் நீட்டினான். ௮௭

கந்துக்கடன் தனக்குப் புதல்வன் பிறந்தனனென மங்கலம் முழங்க, பெருஞ் சிறப்புச் செய்ய, அரசனாகிய கட்டியங்காரன் கேட்டுத் தானும் அக் கந்துக்கடனுக்குப் பெரு நிதி நல்கிச் சிறப்பித்தான். கந்துக்கடன் மனையில் அக் குழந்தை வளர்ந்து வரலானான்.

தெய்வம் தண்டாரணியத்துக்கு விசயையைக் கொண்டேகக் கருதி யுரைத்தல்

மகப் பிரிவாற்றாது தளரும் விசயைக்குத் தெய்வம் அக் குழந்தைக்கு எதிர்வில் நிகழவிருக்கும் சிறப்புக்களைக் கூறித் தேற்றித் தாம் செல்லவிருக்கும் நெறியின் இயல்பு கூறலுற்றது.

மணியறைந் தன்ன வரியற லைம்பால்
பணிவரும் கற்பின் படைமலர்க் கண்ணாய்!
துணியிருட் போர்வையில் துன்னுபு போகி,
அணிமணற் போயாற் றமரிகை சார்வாம்; ௮௮

---

௮௭. கள் அலைத்து இழிதரும் களிகொள் கோதை - தேன் இதழை யலைத்து இழிதற்குக் காரணமான களிப்பினைக் கொண்ட மாலையையுடைய சுநந்தை. உள் அலைத்து - உள்ளத்தே நிறைந்து அலைகொண்டு. ஊர்தர - மிக்கு வழிய. வள்ளலை - சீவகனாகிய குழவியை. வல் விரைந்து எய்த - சுநந்தை மிக விரைந்து வாங்கச் செல்ல. நம்பியை - சீவகனை. வெள்ளிலை வேல் - வெள்ளிய இலை வடிவிற்றான வேல். விரகு - தேவியிட்ட திலகத்தை மாற்றினது.

௮௮. மணிவரி அறல் அறைந்தன்ன ஐம்பால் - நீலமணியிலே வரி பொருந்திய கருமணலை அழுத்தினாலொத்த கூந்தல். பணிவரும் கற்பு - உலகெலாம் தனது ஏவலில் வருதற்குக் காரணமான கற்பு. படை மலர்க் கண் - வேற்படை போலும் மலரொத்த கண். துணியிருள் போர்வை - திரண்ட இருளாகிய போர்வைக்குள் மறைந்து. துன்னுபு - நெருங்கி. பகை நிலமாதலின் இருட் போர்வையில் மறைந்து செலவாம் என்கின்றாள். அணிமணல் - அழகிய மணல். சார்வாம் - சார்ந்து அயர்ச்சி தீரலாம்.

அமரிகைக் கோசனை ஐம்பது சென்றால்,
குமரிக் கொடிமதில் கோபுர மூதூர்
தமரிய லோம்பும் தரணி திலகம்
நமரது மற்றது நணணல மாகி. அ௯

வண்டார் குவளைய வாவியும் பொய்கையும
கணடார் மனமகவர் காவும கலுலிய
தண்டா ரணியத்துத் தாபதப் பள்ளியொன்று
உண்டு ;ஆங கதனுள் உறைகுவம் என்றாள். ௯0

அவட்கு விசயை உடன்பட்டவே, இருவரும் அமரிகை யாற்றில் தங்கி மறுநாள் புறப்பட்டுத் தண்டாரணியஞ் சென்று ஆங்கே இருந்த தவமகளிர் பள்ளியை எய்தினர்.

தவமகளிர் விசயையைத் தவத்திற் படுத்தல்

வாளுறை நெடுங்க ணாளை மாதவ மகளி ரெல்லாம
தோளுறப் புல்லு வாரபோல தொக்கெதிர் கொண்டு புக்குத்
தாளுறு வருத்த மோமபித் தவநெறிப் படுக்க லுறறு
நாளுறத் திஙக ளூர நல்லணி நீக்கு கின்றார். ௯௧

அ௯, ஓசனை - யோசனை. வடசொற சிதைவு. குமரிமதில - பிறரால் பறறபபடாத மதில. தமா இயல ஓமபும - உலகிற கெலலாம தமராகும இயலபைக கொணடிருககும். நமரது - நம தமாககு உரியது. "தேவி நோறறறகுத தாபதபபளளி வேணடுதலாலும, அரசனை அமரில் நீததது, புதலவனைப புறங்காடடில நீதது, தமரிடததுச சேறல ஆகாமையானும 'நணணலமாகி' எனறாள".

௯0. குவளைய - குவளைகளையுடைய. வாவி - ஆறறில் இருககும் ஓடை. பொயகை - மககளால செயயபபடாத இயறகை நீாநிலை. கா - சோலை. கலுலிய - நெருஙகிய. தணடாரணியம - தணடகாரணியம். ஆங்கு - அதனுள் தாபதா உறைகுவது போல.

௯௧. வாள் உறை நெடுஙகணாள - வாளின தனமை முனனே தங்கின நீண்ட கண்ணை யுடையளான விசயை; முனனே தங்கின எனவே, இபபோது இலலை யென்க, வினைததொகை இறநத காலத்தில வநதது. உற - பொருந்த. புல்லுவார் போல் - தழுவுவா போல. மாதவம் செயவார்ககுப் புல்லுதல ஆகாமையின "புலலுவாா போல" எனறா. தாள உறு வருத்தம் - நடநது செனற அடிகளுககு உணடான வருத்தம. தவ நெறிப் படுககலுற்று - மேல் தவத்தில் சேறறகுரிய நெறியாகிய நோன்பை உண்டாககி. தவம் - கணவனை இழந்ததறகும், புதல்வன் வாழுதற்கும் பொருந்

பூணொழித்துத் தவநெறி பூண்ட விசயையின் நிலை

பாலுடை யமிர்தம் பைம்பொன் கலத்திடைப் பாவை யன்ன
நூலடு நுசுப்பின் நல்லார் ஏந்தவும் நோந்து நோக்காச
சேலடு கண்ணி காந்தள் திருமணித் துடுப்பு முன்கை
வாலட கருளிச் செய்ய வனத்துறை தெய்வ மானாள். ௬௨

தவநெறி நிற்புழியும், விசயை தன் மகன் நினைவு அருநிருத்தல்

மெலவிரல் மெலியக் கொய்த குளநெலலும விளைநத ஆமபல்
அல்லியும் உணஙகும முனறில் அணிலவிளித் திரிய ஆமான்
புல்லிய குழவித் திஙகள் பொழிகதிாக் குப்பை போலும்
நலலெழிற கவரி ஊட்ட நமபியை நினைக்கு மனறே. ௬௩

கூனி வடிவில் நின்றொழுகிய தெய்வம் விசயையைத் தவமகளிர்பால் அடைக்கலமாக வைத்துத் தான் நீங்கிப் போகலுற்றது.

திய நோனபு. நாள உற - நலல நாள வநது பொருநத. திஙகள ஊர - நாடோறும திஙகள ஒரு கலை ஏறிவர. நீககுகினறா - "தேவி நீககுகினற வறறை அவா மேலேறறினறா, ஏவினறைக கநததாவாக; 'அரசரெடுத்த தேவ குலம' போல".

௬௨. பாலுடையமிாதம - பால கறநத அடிசில. நூலடு நுசுபபு - நூலை வெனற நுணணிய இடை. நோநது ஏநதவும - உணவு மறுததா ளென வலிய எடுததேநதவும. நோககாத - ஏறிட்டுப பாாககாத. சேலடு கணணி - சேல மீனை வெனற கணணையுடையளா யிருநத விசயை. காநதள் துடுபபு கை - காநதட பூபபோனற கை. காநதள மலா துடுப புப் போறலின, 'துடுபபு' எனறுா. முன திருமணி கை - முனபெல் லாம திருமணி பூணடிருநத கை. வால அடகு - தூய இலைககறி. அருளி - அருள. செயய - சிவநத.

௬௩. ஆமபல அலலி - ஆமபலாிசி. உணஙகும் - உலரும. விளித் திரிய - கததிககொணடு நீஙகியோட. குழவி - கனறு. கதிாக குபபை போலும நல்லெழில கவரி - கதிாகளின திரடசி போலும நலல மயிரால் அழகுபெற்ற கவரிமான.

கவரிமான தன்னைப புலலிய (சோநத) ஆமான கனறுக்கு முலையூட் டும் எனக. அதுகணடு விசயையும சீவகன பிறா முலையுண்டு வளாதலை நினைககினறுள் எனபது. "'குஞசரம பெறுமே குழவிப பெயாககொடை (தொல, மரபு, சூ. 19) என்றதனுள் 'கொடை' யெனறதனால, ஆமான் குழ வியும் கொண்டவாறுணர்க" எனபா நசசினாககினியா.

தெய்வம் விடை பெறுதல்

பெண்மைநாண் வனப்புச் சாயல் பெருமட மாது பேசின்
ஒண்மையின் ஒருங்கு கூடி உருவுகொண் டனைய நங்கை
நண்ணிய நுங்கட் கெல்லாம் அடைக்கலம் என்று நாடும
கண்ணிய குலனும தெய்வம் கரந்துரைத் தெழுந்த தன்றே.

கூனிக்கு விசயை விடை யீதல்

உறுதி சூழ்ந்தவண் ஓட்லின் ஆயிடை
மறுவில் வெண்குடை மன்னவன் காதலஞ்
சிறுவன் தன்மையைச் சேர்ந்தறிந திவ்வழிக்
குறுக வம்மெனக் கூனியைப் போக்கினாள். ௬௫

கூனிவடிவிற் போந்த தெய்வம் இராசமாபுரத்தே வந்து அடைந்தது. அதன் வரவை நினைந்து விசயையும் தவப்பள்ளியில் இருந்து வருவாளாயினள்.

கந்துக்கடன் குழந்தைக்குச் சீவகன் எனப் பெயரிடல்

கூற்றம் அஞ்சும் கொன்னுனை யெஃகின் இளையானும்
மாற்றம் அஞ்சும் மன்னிய கற்பின் மடவாளும

---

௬௪. பெண்மை - அமைதித்தன்மை. நாணம - இயல்புகடும் தகுதிகடும ஒவ்வாத சொல்லும் செயலும காணுமிடத்து உள்ளம சுருங்குதல. வனப்பு - அழகு. சாயல - மென்மை. மடம - கொளுத்தக கொண்டு கொண்டது விடாமை. பேசின - கூற நினைந்தோமாயின. ஒண்மையின ஒருங்குகூடி உருவுகொண டனைய நஙகை - விளககம காரணமாகச சேரக கூடி ஒரு வடிவு கொண்டதுபோலும நஙகை, எலலாம நண்ணிய நுஙகட்கு - நறகுணமெலலாம பொருநதிய நுஙகட்கு. கணணிய - கருதிய. கரநது உரைதது - மறைதது வேறு பெயா படக கூறிவிட்டு.

௬௫. உறுதி சூழ்நது - விசயைககு உறுதியானவறறை அத்தெய்வத்தின உளளம் ஆராய்நது செயது, அவண ஒடலின - இவவிடததை விட்டுத் தான் உறையுமிடத்துககுச செலலுதலால. ஆயிடை - இராசமாபுரத்தில. மறு - குறறம. மனனவன - சச்சநதன. தனமையை - செயதியை. குறுகவமமென - சுருககாக வருக என்று. சேடியை வமமென்று உயாத்துக கூறினாள, தான நிறகினற தவநிலைககு அது தகுதியாகலின,

௬௬. கொல் நுனை எஃகின - எதிர்த்தாரைக் கொல்லுகினற நுனையையுடைய வேல்; வாளுமாம. இளையான - கநதுககடன, மாறறம் அஞ்சும் மனனிய கற்பு - சொலலபபுகின சொலலும் ஒன்று சொல்லறகு

போற்றித் தந்த புண்ணியர் கூடிப் புகழோனைச்
சீற்றத் துப்பின் சீவகன் என்றே பெயரிட்டார். ௧௬

சீவகன் வளர்ந்து வருதல்

மேகம் ஈன்ற மின்னனை யாள்தன் மிளிர்பைம்பூண்
ஆகம் ஈன்ற அம்முலை யின்பால் அமிர்தேந்தப்
போகம் ஈன்ற புண்ணியன் எய்த கணையேபோல்
மாகம் ஈன்ற மாமதி யன்னான் வளர்கின்றான். ௧௭

சீவகனுக்குக் கல்வி கற்பித்தல்

முழவெனத் திரண்ட திண்டோள் மூரிவெஞ் சிலையி னானும்
அழலெனக் கனலும் வாட்கண் அவ்வளைத் தோளி னாளும்
மழலையாழ் மருட்டுந் தீஞ்சொல் மதலையை மயிலஞ் சாயல்
குழைமுக ஞான மென்னுங் குமரியைப் புணர்க்க லுற்றார். ௧௮

அஞ்சக்கூடிய நிலைபெற்ற கற்பு. மடவாள் - இளையாளாகிய சுநந்தை. போற்றித் தந்த - விரும்பி யழைத்துப் போந்த. புகழோன் - புகழை யுடையவன். சீற்றத் துப்பு-சீற்றமும் வலியும். சீவகன், சீவித்தலையுடையவன் என்று தெய்வம் வாழ்த்தினமையின், அதுவே பெயராயிற்று.

௧௭. மேகம் ஈன்ற மின் - மேகம் தான் பயந்த மின்னற்கொடி. ஆகம் - மார்பு. இன்பால் - இனிய பாலாகிய. போகம் ஈன்ற புண்ணியன் - தான் சத்தியும் சிவனுமாய் உலகத்துக்கெல்லாம் போகத்தை யுண்டாக்கின சிவபெருமான். "புண்ணியன் என்றார், திரிபுரத்தை யழித்தும் அலைகடல் நஞ்சுண்டும் பல்லுயிர்களையும் காத்தலின். எய்த கணை - எய்த அம்பாகிய திருமால்" கணை வளருமாறு வளர்கின்றானென்னவே, அவன் ஆய்ப்பாடியிலே நந்தகோன் மனையிலே மறைய வளர்ந்தது உவமையாம். மாகம் - விசும்பு. மா மதி - அழகிய பிறைத்திங்கள்.

௧௮. முழவென - முழவுபோல. சிலை - வில். சிலையினான் - கந்துக்கடன். அழல் எனக் கனலும் வாட்கண் - அழல்போல நெருப்புக் கக்கும் வாளைப் போன்ற கண். அழலெனக் கனலும் - வாளுக்கு அடை. யாழ் மருட்டும் மழலைத் தீஞ்சொல்: மருட்டும் - ஒக்கும். மழலை - நிரம்பா மொழி. மதலை - சீவகன். மதலைபோல குடியைத் தாங்குதலின் மகனை "மதலை" யென்றார். குழைமுக ஞானமென்னும் குமரி - "குழையப் பண்ணுகின்ற முகமுடைய ஞானமென்னுங் குமரி, வேறு தன் கருத்தை யறிவாரின்றி இவனே தன் கருத்தறிய தான் அழியாதிருத்தலின் குமரி யென்றார்."

அரும்பொனும் மணியும் முத்துங் காணமுங் குறுணி யாகப்
பரந்தெலாப் பிரப்பும் வைத்துப் பைம்பொன்செய் தவிசி னுச்சி
இருந்துபொன் னோலை செம்பொ னூசியா லெழுதி யேற்பத்
திருந்துபொற் கண்ணி யாற்குச் செலவியைச் செலுத்தி னாரே. ௯௯

ஆசிரியனாகிய அச்சணந்தியென்பவன் சீவகற்கு அறமும் பிறப்பு வரலாறும் கூறல்

நூனெறி வகையி னோக்கி நுண்ணிதி னுழைந்து தீமைப்
பானெறி பலவு நீக்கிப் பருதியங் கடவு ளன்ன
கோனெறி தழுவி நின்ற குணத்தொடு புணரின் மாதோ
நானெறி வகையி னின்ற நல்லுயிர்க் கமிர்த மென்றான். ௪௦௦

அறிவினாற் பெரிய நீரா ரருவினை கழிய நின்ற
நெறியினைக் குறுகி யின்ப நிறைகட லகத்து நின்றார்;
பொறியெனும் பெயர வைவாய்ப் பொங்கழ லரவின் வாக்கணை
வெறிபுலங் கன்றி நின்றார் வேதனைக் கடலு ணின்றார். ௪௦௧

இவ்வகையால் அறம்பலவும் பொதுவாய்க்கூறி, வீடு பேற்றுக்கு உரிய அறமும் இல்வாழ்வுக்குரிய அறமும் சிறப்புறச் சொல்லி, சீவகனைத் தனியிடத்தே கொண்டுசென்று,

---

௯௯. காணம் - பொற்காசு. குறுணியாக - குறுணியளவாக. பிரப்பு - பிரப்பரிசி. வைத்து - வைக்க. பரந்து - பரந்த; விகாரம். தவிசின் உச்சியிலிருந்து - ஆசிரியன் தவிசின்மேல் இருந்து. ஓலை - ஓலையிலே. பொன்னூசி - எழுத்தாணி. ஏற்ப - பொருந்தும்படி. செலவியை - கலவியாகிய நாமகளை.

௪௦௦. நூல்நெறி - ஆகமம் கூறிய வழி. வகை - நன்மை தீமை. நுண்ணிதின் நுழைந்து - கூரிய பொருளிடத்தே நெஞ்சு சென்று. தீமைப் பால நெறி - தீய வழி. பருதியங் கடவுள் - ஞாயிறு; நிறத்தாலும் இருள் நீக்கத்தாலும் உவமை. கோன் - அருகன். குணம் - நன்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம். நால்நெறி - நால்வகைக் கதி. நரகர், விலங்கு, மக்கள், தேவர்.

௪௦௧. நீரார் - தன்மையுடையவர். அருவினை கழிய நின்ற நெறி - தீவினை கழிய நின்ற நெறி; சன்மார்க்கம். இன்ப நிறைகடல் - அனந்த சுகம். பொறி...கன்றி நின்றார் - வேட்கையாகிய நஞ்சையுடைய உடம்பென்னும் பாம்பிடத்தில பொறி யென்னும் பெயரையுடையவாகிய ஐந்து வாயிடத்தே களிப்பைச் செய்கின்ற விடயங்களிலே அடிப்பட்டு நின்றார். நின்றார் எனவே, அவர் துன்பத்திலிருந்து நீங்குதலின்மை பெற்றும்,

ஆசிரியன் அவன் பிறப்பு வரலாறு கூறுகின்றான். நாட்டரசனான சச்சந்தன் விசயைபால் ஆராக்காதலில் அழுந்தியதும், கட்டியங்காரன் எழுச்சியும், அரசன் வீழ்ச்சியும், விசயை சீவகனை ஈன்றதும், வணிகன் அச்சிறுவனைக் கொண்டு சென்று வளர்த்ததும் பிறவும் கூறப்பட்டன.

சீவகன் அச் சிறுவன் யாவன் என அறிய விழைதல்

கரியவன் கன்னற் கன்று
பிறப்பினைத் தேற்றி யாங்கப்
பெரியவன் யாவன் என்ன
நீஎனப் பேசலோடும்
சொரிமலர்த் தாரும் பூணும்
ஆரமும் குழையும் சோரத்
திருமலர்க் கண்ணி சிந்தத்
தெருமந்து மயங்கி வீழ்ந்தான். ௧௦௨

மயங்கி வீழ்ந்த சீவகன், ஆசிரியன் தேற்றத் தேறல்

இனையைநீ யாய தெல்லாம் எம்மனோர் செய்த பாவம்;
நினையல்நீ; நம்பி! என்று நெடுங்கணீர் துடைத்து நீவிப்
புனையிழை மகளிர் போலப் புலம்பல்;நின் பகைவன் நின்றான்;
நினைவெலாம் நீங்கு கென்ன நெடுந்தகை தேறி னானே. ௧௦௩

தேறிய சீவகன் சினம் மிகுந்து கட்டியங்காரனை இன்னே சென்று பொருது அழிப்பேன் எனக் கிளர்ந்து நிற்க, அச்சணந்தி யாசிரியன் அவனை மெல்லத் தடுத்துவிட்டான்.

---

௧௦௨. கரியவன் - கண்ணன். தேற்றியாங்கு - உணர்த்தியது போல. அப்பெரியவன் - அறிவால் பெரிய அச்சிறுவன். என்ன - என்று சீவகன் வினவ. எனப் பேசலோடும் - என்று ஆசிரியன் கூறியவுடன் - இது உடனிகழ்ச்சி. சொரிமலர் - தேனைச் சொரியும் மலர். குழை - காதணி. சோர - வீழ. திரு - அழகு. கண்ணி - தலைமாலை. தெருமந்து - கலங்கி.

௧௦௩. நீ இனையையாயது - நீ இத்தன்மையனாகியது. எம்மனோர் - எம்போல்வார். செய்த பாவம் நீங்குவது காரணமாக ஆகும். நம்பி - விளி. இழைபுனை மகளிர்போல - இழையால் தம்மைப் புனைந்து கொள்ளும் மகளிரைப் போல. புலம்பல் நினையல் - புலம்புவதை இனி நினையாதே. நின் பகைவன் நின்றான் - நின் பகைவனான கட்டியங்காரன் கெடாது இன்னமும் உள்ளான். நீவி - உடம்பைத் தடவி. நெடுந்தகை-

சீவகன் ஆசிரியன் ஆணை மேற்கொள்ளல்

"வேண்டுவன், நம்பி, யான்ஓர்
விழுப்பொருள்" என்று சொல்ல,
"ஆண்டகைக் குரவிர்! கொண்மின்:
யாதுநீர் கருதிற்" றென்ன,
"யாண்டுநேர் எல்லை யாக
அனைதிறத் தழற்சி யின்மை
வேண்டுவல்" என்று சொன்னான்,
விலவலான் அதனை நோநதான். ௧௦௪

அச்சணந்தி தன் பிறப்பு வரலாறு கூறல்

வெள்ளிவெற்பைச் சார்ந்த வாரணவாசி என்னும் பேரூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த உலோகபாலன் என்னும் வேந்தன், தன் மகனுக்கு அரசு தந்து தான் தவவேடம் பூண்டு துறவறம் செய்யத் தலைப்பட்டான். சின்னாளில் அவனுக்குப் பாவம் வந்து சேர, அதன் பயனாக அவன் யானைத் தீ என்னும் நோய்வாய்ப் பட்டுச் சோறு வேண்டி நாடெங்கும் திரிந்து இவ்வூரை யடைந்தான்; (உடனே சீவகன், அப்பெரியவன் யாவன்? என்று வினவ, ஆசிரியன், "யானே" என்றான். என்றலும் மகிழ்ச்சி மிக்க சீவகன், "மேலே சொல்லுக" என்றான். அச்சணந்தி நகை மகிழ்ச்சி முகத்திற் கொண்டு சொல்லலுற்றான்.) அவ்வாறு போந்த யான் இக் கந்துக்கடன் பெருமனையை அடைகின்ற போது, அவன் உண்டற்கிருந்தான். என்னைக் கண்டதும், அவன் எனக்கும் பெருஞ்சோறு படைக்குமாறு பணித்தான். எனக்கும் இட்டனர்.

சீவகன், "நீர் துடைதது" எனறது அரற்று எனனும் மெய்பபாடு. நினை வெலாம எனறது அவலம்.

௧௦௪. விழுபபொருள - இடுமபையைத் தருவதொரு காரியம. வேணடுவல - அலலீறறுத தனமைச சொல ; சநதியால னகரம வந்தது. குரவீர என வரறகுரியது, "குரவிர" என இர ஈறு கொணடது ; "கேளிர் வாழியோ," (குறுந். 280) எனறாற்போல. "ஆணடகைமை கூறிற்று, கொலையை விலககுவரோ எனறு கறபிதத முகததான ; அரசன் என்று உணாநதான்." அவன திறதது - கட்டியங்காரனது குலத்தினபால. அழறசி - வெளிப்படத தோனற சிறகும் வெகுளி. இனமை - இலலா.

அச்சணந்தி கந்துக்கடன் மனையில் தான் அமுதுண்டது கூறல்

கைக்கவி நறுநெய் பெய்து
  கன்னலங் குடங்கள் கூட்டிப்
பெய்பெய்என் றுரைப்ப யானும்
  பெருங்கடல் வெள்ளிக் குன்றம்
பெய்துதூர்க் கின்ற வண்ணம்
  விலாப்புடைப் பெரிதும் வீங்க
ஐயன தருளி னாலேயான்
  அந்தணர் தொழிலே னானேன். ௧௦௫

நான் சீவகனைக் கண்டது கூறல்

நிலம்பொறுக் கலாத செம்பொன் நீள்நிதி நுந்தை யில்லம்
நலம்பொறுக் கலாத பிண்டி நான்முகன் தமர்கட் கெல்லாம்
உலம்பொறுக் கலாத தோளாய்! ஆதலா லூடு புக்கேன்,
கலம்பொறுக் கலாத சாய லவருழை நின்னைக் கண்டேன். ௧௦௬

நான் யானைத் தீ நீங்கப்பெற்றது கூறல்

ஐயனைக் கண்ணிற் காணா யானைத்தீ அதகம் கண்ட
பையணல் நாகம் போல வட்கயான் பெரிதும் உட்கித்

தான் போல ஒழுகும் தன்மை. வில்வல்லான் - விற் போரில் வல்லுநனாகிய சீவகன். நேர்ந்தான் - நேர்தற்கரிய அதனை நேர்ந்து உடன்பட்டான்.

௧௦௫. கைக்கவி நெய்பெய்து - அமையும், இனியும் வேண்டா எனக் கையை விரித்துக் கவிக்கும் அளவு நெய்யைச் சொரிந்து. கன்னல் - சருக்கரை; கண்ட சாக்கரை. தேவர் காலத்தே, பாகுபோல் இளகி மணல் போல் இருக்கும் குழம்பாகு குடங்களில் வைத்திருக்கும் வழக்கு உண்டு என்க. என்று உரைப்ப - என்று கந்துக்கடன் கூற. வெள்ளி . . . வண்ணம் - வெள்ளிமலையை அள்ளி பெய்து கடலைத் தூர்க்கின்றது போல. விலாப்புடை - விலாப்பக்கம். வீங்க - பெருக்க. ஐயனது அருளினாலே - ஐயனாகிய நின்னருளாலே. அந்தணர் - அறவோர். தொழிலேனானேன் - தொழிலையுடையவனாயினேன்.

௧௦௬. பொறுக்கலாத - சுமக்கமாட்டாத. நீள்நிதி - நீண்ட திரள். இல்லம் - பெரிய மனை. நலம் பொறுக்கலாத - தன் நலத்தையே தானே பொறுக்கமாட்டாத. "எல்லா மூர்த்தமும் இவனாதலின், 'நான்முகன்' என்றார்; 'ஆதி வேதம் பயந்தோய் நீ' (சீவக. 1242) 'மலர்ந்து சேவடிய மாலென்ப' (1610) என்ப மேலும்." தமர் - துறந்தவர். உலம் - தூண். ஊடு - உள்ளே. கலம் - அணிகலம். சாயலவர் - சாயலையுடைய

தெய்வம்கொல் என்று தேர்வேற் கமிர்துலாய் நிமிர்ந்த தேபோல்
மொய்குரல் முரசம் நாணும் தழங்குரல் முழங்கக் கேட்டேன். ௧௦௭

கோளியங் குழுவை யன்ன கொடுஞ்சிலை யுழவன் கேட்டே,
"தாளியல் தவங்கள் தாயாத் தந்தைநீ யாகி என்னை
வாளியங் குருவப் பூணோய்! படைத்தனை, வாழி" என்ன,
"மீளியங் களிற னைய! யான் மெய்ந்நெறி நிற்பல்" என்றான்.

சீவகன் விடையளித்தல்

மறுவற மனையின் நீங்கி மாதவம் செய்வல் என்றால்
பிறவறம் அல்ல பேசார் பேரறி வுடைய நீரார்;
துறவறம் புணர்க என்றே தோன்றல்தாள் தொழுது நின்றான்;
நறவற மலர்ந்த கண்ணி நன்மணி வண்ணன் அன்னான். ௧௦௯

அச்சணந்தி பின் கந்துக்கடனுக்கும் அவன் மனைவி சுநந்தைக்கும் சீவகனது கல்வியும் தீக்கையும் சொல்லித், தான் துறவு மேற்கொண்டதையும் உரைத்து விடை வேண்டினன்.

மகளிர். உழை - ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட வந்த இடைச்சொல்.

௧௦௭. ஐயனை - ஐயனாகிய நின்னை. காண - கண்டேனாக. அதகம் - மருந்து. பையணல் நாகம் - படத்தை யுயர்த்தும் பாம்பினது நஞ்சு. நாகம், ஆகுபெயர். வட்க - முற்றவும் கெடுதலால், உட்கி - அஞ்சி. தேர்வேற்கு - மனத்தினகணே ஆராயும் எனக்கு, அமிர்து நிமிர்ந்த போல உலாய் என இயையும். உலாய் - உலாவப்பட்டு. மொய் குரல் முரசம் — நெருங்கிய குரலையுடைய முரசு. தழங்கு குரல் - ஒலிக்கின்ற குரலோசை. தழங்கு குரல், தழங் குரல் என விகாரம்.

௧௦௮. கோள் இயங்கு உழுவை - கொலைத் தொழிலிலே நடக்கின்ற புலி. சிலை யுழவன் - விலவல்லுநனாகிய சீவகன், தாள் இயல் தவங்கள் - முயற்சியால் பிறந்த தவங்கள். நீ தந்தையாகி என மாறுக. வாள் - ஒளி. படைத்தனை - "நல்வினையால் இக் கலைகளைக் கற்றுத் தான் வேறொரு பிறப்பானமை கூறினான்," என்ன - என்று சீவகன் கூற. மீளி - வலிமை, மெய்ந்நெறி - தவநெறி.

௧௦௯. மறு - குற்றம். நீங்கி - நீங்கிச் சென்று. அறமல்ல பிற - அறமல்லனவாகிய பிறவற்றை; செலவு விலக்கும் சொற்களை. துறவறம் புணர்க - துறவறத்தைக் கூடுக. தோன்றல் - சீவகன், நறவு அற மலர்ந்த கண்ணி - நறுமணம் அறவே தன்னிடத்துக் கொண்ட கண்ணி.

சுநந்தை விடையளித்தல்

அழலுறு வெண்ணெய் போல
அகம்குழைந்து உருகி யாற்ருள்
குழலுறு கிளவி சோர்ந்து,
"குமரனைத் தமியனாக
நிழலுறு மதியம் அன்னாய்!
நீத்தியோ?" எனவும் நில்லான்,
பழவினை பரிய நோற்பான்
விஞ்சையர் வேந்தன் சென்ருன். ககo

ககo. குழலுறு கிளவி - குழல் போலும் இனிய சொற்களைப் பேசும் சுநந்தை. தமியனாக - தனிமைப்படும்படி. நிழலுறு மதியம் - குளிர்ந்த ஒளி முழுதுமுடைய திங்கள்; கலை முழுதும் நிரம்பிய முழுத் திங்கள். தன் மகனுக்குக் கற்பித்த கலைத் தொகை கண்டும் கேட்டுமுள்ளா ளாதலின், ஆசிரியனை இவ்வாறு கூறினாள். நீத்தியோ - நீங்கிச் செல்கின்ருய் போலும். நில்லான் - அச்சணந்தி யாசிரியன் நில்லானாகி. பரிய - கெடும்படி. நோற்பான் - தவம் செய்ய வேண்டி. விஞ்சையர் வேந்தன் - அச்சணந்தி யாசிரியன்.

௨. கோவிந்தையாரிலம்பகம்

[கோவிந்தையார் இலம்பகம்: இது சீவகன் தோழர்களில் ஒருவனான பதுமுகன் என்பான் கோவிந்தை என்னும் ஆயர் மகளை மணந்துகொண்டதைக் கூறும் இலம்பகம்.]

இதன்கண், இராசமாபுரத்துக்கு அருகிருந்த குன்றுகளில் வாழ்ந்த வேட்டுவர், நகரத்து ஆயருடைய ஆனிரைகளைக் கவர்ந்தேகியதும், ஆயர் முறையீடு கேட்டுக் கட்டியங்காரன் தன் வீரரை விடுப்ப அவர் நிரைமீட்க ஆற்றாது புறமிட்டோடியதும், பின்பு நிரைமீட்டானுக்குத் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக நந்தகோன் வெளியிடுவதும், சீவகனும் தோழரும் சென்று வேடர்க்குச் சிறிதும் தீங்கு நிகழாத வகையில் வென்று நிரை மீட்டதும், பதுமுகனுக்கு அந்த நந்தகோன் தன் மகள் கோவிந்தையைத் திருமணம் செய்விப்பதும், பிறவும் உரைக்கப்படுகின்றன.

அச்சணந்தி யாசிரியன் தேவனாதல்

ஆர்வ வேர்அரிந் தச்ச ணந்திபோய்
வீரன தாள்நிழல் விளங்க நோற்றபின்
மாரி மொக்குளின் மாய்ந்து விண்தொழச்
சோர்வில் கொள்கையான் தோற்றம் நீங்கினான். ௧௧௧

இப்பால் சீவகன் கலைநலம் பலவும் கொண்டு விளங்குதல்

கலையின தகலமும் காட்சிக் கின்பமும்
சிலையின தகலமும் வீணைச் செல்வமும்

---

௧௧௧. ஆர்வவேர் - ஆசையென்கிற பிறவிவேர். அரிந்து - நீக்கி. வீரன் - ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிகள். தாள்நிழல் - சமவசரவணம். மாரி மொக்குளின் - மாரிக்காலத்தே மழை பெய்யுங்கால் நீரில் உண்டாகும் குமிழிபோல; வீடு பெறுங்கால் திருமேனியுடனே மறைவதற்கு மொக்குள் மறைதல். மாய்ந்து - மறைந்து. சோர்வில் கொள்கையான் - வழுவுதல் இல்லாத நோன்புடையவன். தோற்றம் - பிறவி.

மலையினின் அகலிய மார்ப னல்லதுஇவ்
வுலகினில் இலையென ஒருவ னாயினான். ௧௧௨

இராசமாபுரத்துக்குப் புறம்பே யிருந்த குன்றுகளில் உறையும் வேடர், இந்நகரத்து ஆயர்களின் ஆனிரைகளைக் கவர்வது குறித்து ஒருங்குகூடிச் சூழ்வாராயினர்.

ஒருவன் புள் நிமித்தம் கண்டு கூறல்

"அடைதும் நாம்நிரை ; அடைந்த காலையே
குடையும் பிச்சமும் ஒழியக் கோன்படை
உடையும் ; பின்னரே ஒருவன் தேரினால்
உடைதும், சுடுவில்தேன் உடைந்த வண்ணமே." ௧௧௩

வேடர் கூறல்

என்று கூறலும், "ஏழை வேட்டுவீர் !
ஒன்று தேரினால் ஒருவன் கூற்றமே
என்று கூறினும், ஒருவன் என்செயும் ?
இன்று கோடும்நாம் ? எழுக "என் றேகினார். ௧௧௪

---

௧௧௨. கலையினது அகலம் - கலவி காரணமாகப் பிறக்கும் ஞானம். காட்சிக்கு இன்பம் - அப்பருவத்தில் பிறக்கும் அழகு. சிலையினது அகலம் - படைக்கலம் பயின்றதனால் அப்போது பிறக்கும் வீரம். வீணை - தாளத்தோடு கண்டத்திலும் கருவியிலும் பிறக்கும் பாட்டு. இசை நாடகம் காமத்தை விளைத்தலின், அவற்றால் பிறக்கும் காமத்தை "வீணைச் செல்வம்" என்றார். மலையினின் - மலைபோல. அகலிய - விரிந்த. இலை - இந்நான்கிற்கும் உறைவிடம் வேறே இல்லை. என - என்னும்படி.

இதனால் சீவகனுக்குப் பதினைந்தாண்டு சென்றபின் நல்வினையால் பிறக்கின்ற குணங்களைக் கூறுகின்றார்.

௧௧௩. நாம் நிரை அடைதும் - நாம் ஆனிரையை அடித்துக் கவர்ந்துகொள்வோம். அடைந்த காலை, கோன் படை வந்து பொருது, குடையும் பிச்சமும் ஒழிய உடையும் என இயைக்க. கோன் - அரசன். குடை - கொற்றக்குடை. பிச்சம் - பீலியால் கட்டுவது. உடையும் - தோற்றோடும். உடைதும் - தோல்வியடைவோம். சுடுவில் - சுடுதலால்; நெருப்பு மூட்டிப் புகையெழுப்புதலால். தேன் உடைதல் - தேனையீட்டி யிருந்த ஈக்கள் தேனடையை விட்டு நீங்குவது. வண்ணம் - போல. சுடு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தேனினம்போலக் கெடுவோம் எனவே வேடுவராகிய தமக்குப் பாடின்மை கூறினான்.

௧௧௪. ஏழை வேட்டுவீர் - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. ஒன்று தேர் - ஒற்றைத் தேர். ஒருவன் கூற்றமே என்று கூறினும் - ஒருவனை எமன்

இராசமாபுரத்து ஆயர் கூட்டத்து, நிமித்தம் நிகழ்தல்

பூத்த கோங்குபோல் பொன்சு மந்துளார்
ஆய்த்தி யர்நலக்கு ஆசெல் தூணனான் ;
கோத்த நித்திலக் கோதை மார்பினான்,
வாய்த்த அந்நிரை வள்ளு வன்சொனான் ; ௧௧௫

நிமித்தம் கூறல்

"பிள்ளை யுள்புகுந் தழித்த தாதலால்
எள்ளன் மின்நிரை இன்று நீர்" என,
வெள்ளி வள்ளியின் விளங்கு தோள்நலார்
முள்கும் ஆயரும் மொய்ம்பொடு ஏகினார். ௧௧௬

நிரையொடு சென்ற ஆயர் வேடர்க்கு ஆற்றாது நிரையிழந்து பின்னிடல்

காய மீன்எனக் கலந்து கான்நிரை
மேய வெந்தொழில் வேடர் ஆர்த்துடன்
பாய மாரிபோல் பகழி சிந்தினார்,
ஆயர் மத்தெறி தயிரின் ஆயினார். ௧௧௭

என்றே உலகத்தார் கூறுவதாயிருப்பினும், கோடும் - ஆனிரையைக் கொள்வோம்.

௧௧௫. பூத்த கோங்கு - பூக்களை நிரம்பப் பூத்திருக்கும் கோங்குமரம். பொன் - பொன்னாலாகிய பணிகள். நலக்கு - நலம் நுகர்தற்கு. ஆசெல் தூண் - ஆ நீண்டு குற்றி; ஆனினம் தினவு தேய்த்துக் கோடற்காக நாட்டப்படும் தூண். நித்திலம் - முத்து. கோதை - பூமாலை. நித்திலமார்பன், கோதைமார்பன் என இயையும். இவன் - நந்தகோன். வாய்த்த - தப்பாத.

௧௧௬. பிள்ளை - காரியென்னும் பறவை. அழித்தது - தீங்குண்டெனத் தெரிவித்து மனவமைதியைக் கெடுத்தது. எள்ளன்மின் - மிக்க விழிப்புடனேயிருந்து காப்பீராக. வெள்ளி வள்ளி - வெள்ளியாற் செய்த வளைகள். நலலார் - மகளிர். முள்கும் ஆயர் - கூடும் புதுமணவாளப் பிள்ளைகள்.

௧௧௭. காயமீன் - ஆகாயத்திலுள்ள மீன்கள். கான் - காட்டில். இரைமேய - இரையை ஆனிரைகள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கவே. வெந்தொழில் வேடர் - வெவ்விய கொலைத்தொழிலையுடைய வேடர். பாய மாரி - பரந்த மழைத்தாரை. பகழி - அம்பு. மத்து எறி தயிரின் - மத்தால் கடையப்பட்ட தயிர்போல. ஆயினார் - சிதறியோடினர்.

தாயிழந்தலறும் கன்றினங்களைக் கண்டு ஆயர் மகளிர் அழுது அரற்றுதல்

எம்மனை மார்! இனி எங்ஙனம் வாழ்குவீர்?
நுமமனை மார்களை நோவவ துக்கி,
வெம்முனை வேட்டுவர் உய்த்தனா ரெனத்
தம்மனைக் கன்றொடு தாம்புலம புறறார். கக அ

அரசனுக்கு நிரையிழந்தமை தெரிவித்துவரும் ஆயர் நகரவர்க்கும் தெரிவித்தல்

கொடுமர எயினர் ஈண்டிக் கோட்டிமில் ஏறு சூழ்ந்த
படுமணி நிரையை வாரிப் பைந்துகில் அருவி நெற்றி
நெடுமலை அத்தஞ் செனறா ரென றுநெய் பொதிந்த பித்தை
வடிமலா ஆயர் பூசல் வளநகர் பரப்பி னாரே. ககக

ஆயர் முறையிடு கேட்ட கட்டியங்காரன் நிரைமீட்க எனத் தன் வீரர்களை ஏவுதல்

கூற்றின் இடிக்கும் கொலைவேலவன, கோவலர்வாய்
மாற்றம் உணர்ந்து, மறங்கூ கடல் தானை நோக்கி
காற்றின் விரைந்து தொறுமீட்களனக் காவல்மன்னன்
ஏற்றை யரிமான் இடிபோல இயம்பினனே. கஉ0

ககஅ. எம அனைமாா - எம அனனைமாரே. (கனறுகளை விளிததுக் கூறுதல.) நும அனைமாா - நுமமுடைய தாயமாரை. நோவ அதுககி - நோவுமபடி அடிததுககொணடு. வெமமுனை வேட்டுவா - வெவவிய போரைச செயயும வேடா. உயததனா - கொணடுயததுச் சென றனர். மனைககனறு - மனையிடததேயுளள ஆனகனறு. உவபபினகண அஃறிணையை உயாதிணையாற கூறினா.

கககூ. கொடுமரம் - வில். எயினா - வேடா. கோட்டு இமில ஏறு - கொமபும கொணடையுமுடைய ஆனேறு. படுமணி நிரை - ஒலிககினற மணிகட்டிய ஆனிரையை. வாரி - சேரக கொணடு. பைந்துகில் அருவி நெறறி - பசிய துகில போன்ற அருவி யிழியும் உசசியையுடைய. அத்தம் - சுரத்துவழி. பிததை - தலைமயிா. வடிமலா - அழகிய பூ. பூசல் - ஆனிரை யிழந்த பூசல.

கஉ0. இடிககும - வெருளும். மாற்றம் - நிரையிழநத செயதி. மறம்கூர் கடல் தானை - வீரம மிகுநத கடல் போன்ற தானை. காறறின் - காற்றினும் கடுக. தொறு - ஆனிரை. காவல மன்னன் - கட்டியங்காரன். ஏற்றையரிமான - சிங்கவேறு. இடி - முழக்கம்.

சென்ற தானையின் சிறப்பு

கார்வினை மேக மன்ன கவுளழி கடாத்த வேழம்,
போர்வினை இவுளித் திண்டேர், புனைமயிர்ப் புரவி காலாள்
வார்வினை முரசம் விம்ம வானுலாய்ப் போந்த தேபோல்
நீர்வினை சுரிசங் கார்ப்ப நிலம்நெளி பரந்த வன்றே. ௧௨௧

வேந்தன் தானையும் வேடர் கூட்டமும் தம்மிற் கலந்து பெரும்போர் செய்தன; முடிவில், வேந்தன் தானை வேடர்க் காற்றாது பின்னிடலாயிற்று; வேடர் ஆனிரைகளைத் தம்மோடு கொண்டே போயினர்.

செய்தியறிந்த கட்டியங்காரன் சோர்ந்து அமைதல்

பல்லினால் சுகிர்ந்த நாரில்
பனிமலர் பயிலப் பெய்த
முல்லையங் கண்ணி சிந்தக்
கால்விசை முறுக்கி யாயர்
ஒல்லென வொலிப்ப ஓடிப்
படையுடைந் திட்ட தென்ன,
அல்லலுற் றழுங்கி நெஞ்சிற்
கட்டியங் காரன் ஆழ்ந்தான். ௧௨௨

அரசன் வாளா விருப்பது கண்டு நந்தகோன் முரசறைவித்தல்

"மன்னிரை பெயர்த்து மைந்தர் வந்தனர் கொள்க, வாட்கண்
பொன்னிழை சுடரு மேனிப் பூங்கொடி யனைய பொற்பின்

---

௧௨௧. கார்வினை மேகம் - கார் காலத்தில் உண்டாகும் மேகம். கவுள் அழி கடாத்த - கன்னம் மறையும்படி ஒழுகும் மதத்தையுடைய யானைகள். இவுளி - குதிரை. இவுளி பூட்டிய, புனை மயிர்ப் புரவி - அணி செய்யப்பட்ட பிடரியினையுடைய குதிரை. வார் வினை முரசம் - வாரால் கட்டப்பட்ட முரசம். நீர் - கடல் நீர். சுரி சங்கு - முறுக்கிய சங்கு. நெளி பரந்த - நெளியும் பரந்து சென்றன. நெளிய - நெளியென விகாரம்.

௧௨௨. பல்லினால் சுகிர்ந்த நார் - பல்லினால் கிழித்த நாரிலே. மலர் பயிலப் பெய்த - பூக்களை நெருங்கத் தொடுத்த. கால் விசை முறுக்கி - காலில் விசையுண்டாக முறுக்கி; கால்களை விசையாக வைத்து என்பதாம். உடைந்திட்டது - தோற்றுவிட்டது. அழுங்கி - இரங்கி. ஆழ்ந்தான் - அழுந்தி யொடுங்கினான்.

கன்னியைத் தருதும்," என்று கடிமுர சியம்பக் கொட்டி
நன்னகர் வீதி தோறும் நந்தகோன் அறைவித் தானே. கஉங

சீவகன் கேட்டுத் தான் நிரைமீட்பான் தேர்பண்ணிப் புறப்பட்டுப் போதல்

போர்ப்பண் ணமைத்து நுகம்பூட்டிப் புரவி பண்ணித்
தேர்ப்பண் ணமைத்துச் சிலைகோலிப் பகழியாய்ந்து
கார்க்கொண்மூ மின்னின் நிமிர்ந்தான் கலிமான் குளம்பின்
பார்க்கண் ணெழுந்த துகளாற்பகல் மாய்ந்ததன்றே. கஉச

சீவகன் தேர் வரக்கண்ட வேடர்கூட்டத்துள் முன்பு நிமித்தங் கூறியவன் இது பொழுதன்று என்று விலக்க, விலகாத வேடர் கூறுதல்

"மோட்டும் முதுநீர் முதலைக்கு வலியதுண்டேல்
காட்டுள் நமக்கு வலியாரையும் காண்டும் நாம்," என்று
ஏட்டைப் பசியின் இரைகவ்விய நாகம்போல்
வேட்டந் நிரையை விடலின்றி விரைந்ததன்றே. கஉரு

கஉங. மாநிரை - பெரிய ஆனிரையை. வாட்கண் - வாள்போன்ற கண். பொன் இழை சுடரும் மேனி - பொன்னாற் செய்த இழைகள் கிடந்து விளங்கும் மேனி. பொற்பு - அழகு. கடி முரசு - ஒலி மிக்க முரசு. கொட்டி - முழக்கி.

கொடுப்போரும் கொள்வோருமாகிய இருகுலத்தோரும் உயர்வு தாழ்வு கருதாதிருத்தற்குக் "கொள்க" என்றும், "தருதும்" என்றும் கூறினான். படை நான்கும் மிகப் படைத்துப் பல்லுயிர்க்கும் அருள்புரிவோர் உளராதலாலும், கன்னியை விரும்புவோர் உளராதலாலும் முரசு கொட்டி யறைவித்தான் என்க.

கஉச. போர்ப் பண்ணமைத்து - போர்த் தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு தகுதி பண்ணி. நுகம் - குதிரையைப் பூட்டும் கால். பண்ணமைத்து - செவ்வை செய்து. கார்க் கொண்மூ - கார் மேகம்; கொண்மூ, கொண்மு என விகாரம். நிமிர்ந்தான் - செலுத்தினான். குளம்பின் - குளம்பினால். மான் - குதிரை. பார்க்கண் - நிலத்தில். பகல் - ஞாயிறு. மாய்ந்தது - மறைந்தது.

கஉரு. மோட்டு முதலை - பெரிய முதலை. முதுநீர் - ஆழ்ந்த நீர்நிலை. வலியது - வன்மை. உண்டேல் - உண்டென்றால். வலியாரையும் காண்டும் - காட்டுள் நமக்கு வலியுண்டு; நம்மின் வலியாரையும் உளரேல் காண்பேம். ஏட்டைப் பசி - தளர்ச்சி தரும் பசி. வேட்டு - வேடர் கூட்டம். அந் நிரையை - தாம் கவர்ந்துகொண்ட அந்த ஆனிரையை. விரைந்தது - போர் செய்தற்கு விரைந்து வந்தது.

சீவகன் சென்ற தேர் முழக்கமும், துகட்படலமும் மிகுந்து வேடர் கூட்டத்தைத் திகைப்பிக்கவே, அவர்கள் வேறொரு புறத்தே கூடி அம்புகளை மழைபோல எய்தனர்; அவற்றையெல்லாம் விலக்கி, அவர்களுள் ஒருவர்க்கும் உயிரிறுதி எய்தாவகையில் சமர் செய்து சீவகன் வெருட்டவே, அவர்கள் ஆனிரைகளைக் கைவிட்டு நீங்கினர்.

வேடர் சிதறி யோடுதல்

ஐந்நூறு நூறு தலையிட்ட ஆறா யிரவர்
மெய்ந்நூறு நூறு நுதிவெங்கணை தூவி வேடர்
கைந்நூறு வில்லும் கணையும் மறுத்தான்; கணத்தின்
மைந்நூறு வேற்கண் மடவார்மனம் போல மாய்ந்தார். ௧௨௬

சீவகனது வெற்றி கேட்ட கட்டியங்காரன் உள்ளத்தே பகைமை கொள்ளுதல்

ஆளற்ற மின்றி யலர்தாரவன் தோழ ரோடும்
கோளுற்ற கோவன் நிரைமீட்டனன் என்று கூற,
வாளுற்ற புண்ணுள் வடிவேலெறிந் திட்ட தேபோல்
நாளுற் றுலந்தான் வெகுண்டான், நகர் ஆர்த்த தன்றே. ௧௨௭

---

௧௨௬. ஐந்நூறு நூறு தலையிட்ட ஆறாயிரவர் - ஐம்பத்தாறாயிரம் பேர். மெய்ந்நூறு நூறும் - நூறு போர் மெய்யை ஒரு தொடுப்பில் அழிக்கும். நுதி - கூர்மை. கணை - அம்பு. தூவி - அவ்வாறு நூறுதப்படி எய்து; மிக்குச் சொரிந்து. கைந்நூறு வில்லும் - கையிடத்தே யிருந்து பிறரை யழிக்கும் வில்லும். அறுத்தான் - அற்றுவிழச் செய்தான். மைந்நூறு வேற்கண் - மை தீட்டிய வேல் போன்ற கண்; மையாகிய நூறு. (நூறு - பொடி.) "மனம்போல" என்றார், நிலை நில்லாது கெடுதலின். மாய்ந்தார் - ஓடி யொளித்தனர்.

"தம் உயிர்க்கு ஊறு செய்யாது, அம்பு எய்தமை கண்டு கீழே போட்டுவிடுதலின், தூவுதலால் அறுத்தான்" என்றார்.

௧௨௭. அற்றமின்றி - உயிரிழத்தலின்றி. தோழர்க்குப் போர் இல்லையாயினும் கூட நின்றதனால் "தோழரோடும்" என்றார். கோள் உற்ற - வேடரால் கொள்ளப்பட்ட. கோவன் - ஆயனாகிய நந்தகோன். வாளுற்ற புண் - வாளால் உண்டான புண். வடிவேல் - வடித்த வேல், வடிவேல் கூறியது ஆழமாகப் பாயும் என்றற்கு. தான் தோற்றதன்மேல் சீவகன் வெற்றி நிலைநின்றது, கட்டியங்காரனுக்குப் புண்ணுள் வடிவேலெறிந் திட்டதுபோல் ஆயிற்று. நாளுற்றுலந்தான் - கட்டியங்காரன். சீவகன் அரசுரிமை எய்தும் நாள்வந்துறுதலால், அவனை அவ்வாறு கூறினர். வெகுண்டது - கேட்டிற்கு அறிகுறி.

வெற்றித் திருவுடன் மீளும் சீவகனைக் கண்ட நகரமகளிர் பேசிக்கொள்ளுதல்

கொடையுளும் ஒருவன் ; கொல்லும் கூற்றினும்
கொடிய வாட்போர்ப்
படையுளும் ஒருவன் என்று பயங்கெழு
பனுவல் நுண்ணூல்
நடையுளார் சொலவிற் றெல்லாம் நம்பிசீ
வகன்கட் கண்டாம ;
தொடையலங் கோதை யென்று சொல்லுபு
தொழுது நிற்பார். ௧௨௮

விண்ணகத் துளர்கொல் மற்றிவ் வென்றிவேற் குருசில் ஒப்பார்;
மண்ணகத் திவர்கள் ஒவ்வார் ; மழகளி றனைய தோன்றல்,
பண்ணகத் துறையும் சொலலார நனனலம் பருக வேணடி
அண்ணலைத் தவத்தின் தந்தார யார்கொலோ அளியா எனபார.

சீவகனைக் கந்துக்கடனும் சுநந்தையும் வரவேற்றல்

தாயுயர் மிக்க தந்தை வந்தெதிர் கொணடு புக்குக்
காய்கதிர் மணிசெய வெள்வேல காளையைக் காவ லோம்பி

௧௨௮. கூற்றினும் - கூறுபாட்டிலும ; எமனிலும என றுமாம். படையுள் - படுககும வீரருள. பயம கெழு - பயன பொருநதிய. பனுவல - ஆராயச்சி. நடை - ஒழுககம. ஒன றலலனவெலலாம் பலவாதலபறறி "எலலாம" என்றார. தொடையலஙகோதை - கட்டுதலையுடைய அழகிய மாலையுடையாய ; மக்நீஉ முனனிலை ; நூலார கூறறு.

கொடையிலும் ஒருவனே கொடுபபன ; படையிலும ஒருவனே கெடுப்பன ; இவவிரண்டும் ஒருவனிடததே நிலலா ; ஆயினும இவையிரண்டும் சீவகனிடததே கணடேம என்று சொலலித தொழுது நிறபாராயினர். உமமை. சிறப்பு.

௧௨௯. குருசில - தோன்றலாகிய சீவகன. விண்ணகம் - தேவருலகம. மற்று, வினைமாறறு. இவாகள - மககளாயப் பிறநதார. மழகளிறு - இளைய களிறு. பண்ணகத் துறையும சொலலார - பணபோல இனிய சொற்களைச் சொலலும் மகளிர. நனனலம் - இவனது பெறுதறகரிய நலம். தவத்தின் - தவத்தால. யார கொலோ அளியா - அவா யாவராயினும் அளிக்கத் தக்கராவா.

ஆய்கதிர் உமிழும் பைம்பூண் ஆயிரச் செங்க ணன்தன்
சேயுயர் உலக மெய்தி யன்னதோர் செல்வ முற்றார். கஙO

நந்தகோன் போந்து சீவகற்குச் சச்சந்தன் வரலாறு கூறித் தன் வரலாறு கூறுதல்

கோலிழுக் குற்ற ஞான்றே
 கொடுமுடி வரையொன் றேறிக்
காலிழுக் குற்று வீழ்ந்தே
 கருந்தலை களைய லுற்றேன்;
மால்வழி யுள்தன ராயின்
 வாழ்வினை முடிப்பல் என்றே
ஆலம்வித் தனைய தெண்ணி
 அழிவினுள் அகன்று நின்றேன். கஙக

குலத்தொடு முடிந்த கோன்தன் குடிவழி வாரா நின்றேன்
நலத்தகு தொறுவி னுள்ளேன்; நாமம்கோ விந்த னென்பேன்;
இலக்கண மமைந்த கோதா வரியென இசையிற் போந்த
நலத்தகு மனைவி பெற்ற நங்கைகோ விந்தை யென்பாள். கஙஉ

கஙO. உயர் மிக்க தந்தை - பிள்ளையுயர்ச்சி மிகுதற்குக் காரணமான தந்தை; - கந்துக்கடன். காய் - விளங்குகின்ற. காவல் ஓம்பி - ஆலத்தி முதலியவற்றால் கண்ணேறு கழித்து. ஆய்கதிர் - இனிய ஒளி. ஆயிரச் செங்கணன் - இந்திரன். சேய் உயர் உலகம் - மிக்க சேய்மையிலுள்ள துறக்கம். எய்தியன்னது - அடைந்தாற் போல்வது. ஓர் - சிறந்த.

கஙக. கோல் இழுக்குற்ற ஞான்றே - செங்கோல் வேந்தன் சச்சந்தன் இறந்த அன்றே. கொடுமுடி - நெடிய உச்சி. கால் இழுக்குற்று வீழ்ந்து - கால் சரிந்து வீழ்ந்தேனென்று பிறர் கூறுமாறு தலைகீழாக வீழ்ந்து. கருந்தலை - பெரியதலை; அரசனோடு இறவாமையால் பயனில்லாத என் தலையை. களையலுற்றேன் - போக்கிக் கொள்ள லுற்ற யான். மால்வழி - அரசற்கு வழித் தோன்றல். உள்தன் ஆயின் - இருப்பது இன்றுகுமாயின், ''தேவிக்குப் பிள்ளையுண்மை யறிவாருகலின் இது கூறினன்.'' முடிப்பல் - அழிப்பேன். ஆலம் வித்தனையது - ஆலம் விதை போல்வதொரு சிறு நினைவு. அழிவினுள் அகன்று - உயிர் விடுதலிலிருந்து விலகி.

கஙஉ. நலத்தகு தொறுவின் - நலம்பொருந்திய இடையரிடையே. இலக்கணம் - பெண்மைக்குரிய இலக்கணங்கள். இசையிற் போந்த - கற்பால் எய்தும் புகழ் பரவிய. நலத்தகு நங்கை - நலத்துக்குத் தக்க நங்கை.

குலம் தோன்றுத லருமை பற்றிப் பின்னும் ''முடிந்த'' என்றான். தன் குலமெல்லாம் தானுய நிற்றலின், வாராநின்றேன் என்றான்.

நந்தகோன் தன் மகள் நலம்கூறிச் சீவகனை மணம் செய்துகொள்ளுமாறு வேண்டல்

வெண்ணெய்போன் றூறினியள், மேம்பால்போல் தீஞ்சொல்லள்;
உண்ண உருக்கிய ஆனெய்போல் மேனியள்;
வண்ண வனமுலை மாதர் மடநோக்கி;
கண்ணும் கருவிளம்போ திரண்டே கண்டாய். ௧௩௩

சேதா நறுநெய்யும் தீம்பால் சுமைத்தயிரும்
பாதால மெல்லாம் நிறைத்திடுவல், பைந்தாரோய்!
போதார் புனைகோதை சூட்டுஉன் அடித்தியை;
யாதாவ தெல்லாம் அறிந்தருளி என்றான். ௧௩௪

குலம்நினையல் நம்பி, கொழுங்கயற்கண் வள்ளி
நலனுகர்ந்தா னன்றே நறுந்தார் முருகன்;
நிலமகட்குக் கேள்வனும் நீள்நிரை நப்பின்னை
இலவலர்வாய் இன்னமிர்தம் எய்தினா னன்றே. ௧௩௫

கோவிந்தை பதுமுகனுக்குத் தங்கவள் எனத் தன் மனத்தில் எண்ணிய சீவகன் நந்தகோனிடம் இரட்டுறமொழிந்து மணவினைக்கு இசைவு கூறிவிடல்

கோட்டிளம் களிறு போல்வான்
நந்தகோன் முகத்தை நோக்கி,
மோட்டிள முலையி னாளின்
மடமகள் எனக்கு, மாமான்!

---

௧௩௩. ஊறு இனியள் - பரிசத்தால் இனியவள். மேம் பால் - உண்டற்கு மேவும் இனிய பால். உண்ண - சிவக்கக் காய்ச்சிய. வண்ணம் - அழகு. கருவிளம் போது - கருவிளம் பூக்களை நிகர்க்கும்.

௧௩௪. சேதா - செம்மையான ஆ. சுமைத் தயிர் - ஆடைத் தயிர். பாதாலமெல்லாம் - பாதாளமட்டும். போது - பூ. கோதை சூட்டு - மணமாலையைச் சூட்டுக. அடித்தி - அடியாள். யாது ஆவது - இதனால் வரும் குறை என்னை?

௧௩௫. நிலமகட்குக் கேள்வன் - கண்ணன். கேள்வன் - கணவன். நீள்நிரை நப்பின்னை - மிக்க ஆனிரைகளையுடைய நப்பின்னை என்பவள். "பின்னை, அவள் பெயர், ந, சிறப்புப் பொருளுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல்; நச்செள்ளை, நப்பாலத்தன், நக்கீரன் என்றாற்போல." இலவு அலர் - இலவம் பூ.

சூட்டொடு கண்ணி யன்றே !
　　என்செய்வான் இவைகள் சொல்லி
நீட்டித்தல் குணமோ ? என்று
　　நெஞ்சகம் குளிர்ப்பச் சொன்னான். கஙசு

நந்தகோன் கோவிந்தையை மங்கல நீராட்டி மணவணி புனைந்து கொணர்ந்து, ஆயரும் பிறரும் சூழநின்று சீவகன் கையில் பதுமுகனுக்காக நீர் பெய்து கொடுத்தல்.

கோவிந்தையைப் பதுமுகனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தல்

ஏறங்கோள் முழங்க ஆயா
　　எடுத்துக்கொண் டேகி மூதூர்ச்
சாறெங்கு மயரப் புக்கு
　　நந்தகோன் றனகை யேந்தி
வீறுயர் கலச நன்னீர்
　　சொரிந்தனன் ; வீரன் ஏற்றான்,
பாறுகொள் பருதி வைவேல்
　　பதுமுக குமரற்கு என்றே. கஙஎ

கஙசு. கோட்டிளங்களிறு - கொம்புகளையுடைய இளைய யானை. மோடு - பெருமை. மடமகள் - இளையவள். மாமான் - விளி. மாமன் - பெயர். "சூட்டொடு கண்ணியன்றே என்பது. இடுந்தன்மையன்றிச் சூட்டுந்தன்மையோடு கூடிய கண்ணியல்லவோ என்றும், நெற்றிச் சூட்டும் கண்ணியுமல்லவோ என்றும் இரண்டு பொருளுணர்த்தும் ; உணர்த்தவே, மார்பிற்கு மாலையிடுக என்றும், தலைக்கு மாலை சூட்டுக என்றும் பெரும்பான்மையும் வழக்கு நடத்தலின், தலைமேல் வைக்கப்படும் கண்ணியென்றுணர்க நந்தகோன் கருதினான். நெற்றிச் சூட்டு ஆடவர்க்காகாத தன்மையும், கண்ணி ஆடவர்க்கு ஆம் தன்மையும் போல, தன்குலத்திற்கு ஆகாமையின் சூட்டின் தன்மையும், பதுமுகன் குலத்திற்குச் சிறிது பொருந்துதலின் கண்ணியின் தன்மையும் உடையளென்று சீவகன் கூறினானும்." இடையரினும் வாணிகம் செய்பவர் உண்டு. செய்வான் என் என்று மாறுக. நீட்டித்தல் - காலம் கடத்தல். விரையப் பதுமுகனுக்கு மணம் செய்வாம் என்றானாயிற்று.

இனி, "மாமான் எனக்குச் சூட்டொடு கண்ணியன்றே என்றது, தனக்கு ஆகாமையின் புலாலும், பதுமுகற்கு ஆதலின் பூவுமாகக் கருதினானென்றுமாம். இனி, ஆமான் சூட்டுமாம் ; இனி, மா, வட சொல்லாகி ஆகாதென்றும் உரைப்பர்."

கஙஎ. ஏறங்கோள் - ஏறுகோட் பறை. எடுத்துக்கொண்டு - கோவிந்தையை எடுத்துக்கொண்டு. சாறு - உலா. புக்கு - கந்துக்கடன்

பதுமுகன் மகிழ்தல்

கள்வாய் விரிந்த கழுநீர்பிணைந் தன்ன வாகி
வெள்வேல் மிளிர்ந்த நெடுங்கணவிரை நாறு கோதை
முள்வாய் எயிறா றமிர்தம்முனி யாது மாந்திக்
கொள்ளாத இன்பக் கடறபட்டனன், கோதை வேலான. கடுஅ

கோவிந்தையார் இலம்பகம்

முறறும.

மனையிற புகுதலால. வீரன ஏறருன - வீரனாகிய சீவகனும பதுமுகனுககு என்று ஏறருன. '' வீறு - வேறெருன றறகில்லா அழகு.''

கடு-அ. களவாய விரிநத - தேன வாயிலே பரநத. பிணை தன்னவாகி - சோநதாற போனற தனமையுடையவாய. வேல மிளிர்ந்த- வேலபோல பிறழ்நத. விரை - மணம. முள்வாய எயிறு - முள்ளைப்போல் கூரிய பற்கள், முனியாது - வெறுப்பினறி. மாநதி-உண்டு. கொள்ளாத இன்பக்கடல - உள்ளிடம் கொள்ளாது கரை புரண்டோடுகின்ற இன்பககடல்,

௬. காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்

[**காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்** : சீவகன் காந்தருவ தத்தை யென்பாளைக் கூடின இலம்பகம் என விரியும்.]

[இதன்கண், இராசமாபுரத்து வணிகருள் ஒருவனான சீதத்தன் என்பான், கெட்ட தன் பொருளை ஈட்டுதற் பொருட்டு, மரக்கல மமைத்துத் திரைகடலிற் சென்றதும், தரன் என்னும் விஞ்சையன் சூழ்ச்சியால் மயங்கிக் கலுழ வேகன் என்னும் விஞ்சை வேந்தன்பால் அவன் செல்லு தலும், கலுழவேகன் மகள் காந்தருவதத்தைக்கு இராசமா புரத்தே திருமணம் நடக்குமெனச் சோதிடர் கூறக் கேட் டிருந்தமையின், சீதத்தன்பால் அவளை யொப்புவித்து அவளை வீணையில் வெல்வானுக்கு மணம் செய்து தருமாறு பணித்து மணியும் பொன்னும் மிதப்ப நல்கி விடுத்ததும், தரனால் அச் சீதத்தன் தன் கலத்தையும் தோழரையும் கண்டு அவ ருடன் திரும்பப் போந்து அரசன் உடன்பாடு பெற்று வீணைப்போர் வெளியிடலும், மன்னர் பலர் அப் போரில் வென்றி யெய்தமாட்டா தொழியச் சீவகன் வெல்லுதலும், கட்டியங்காரன் பொறாமைகொண்டு சீவகனை அடர்க்குமாறு மன்னர்க்குப் பணிப்ப அவரும் பொருது தோற்றோடியதும், சீவகன் தத்தையைத் திருமணம் செய்துகோடலும், பிறவும் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன.]

இராசமாபுரத்து வணிகருள் யவதத்தன் என்பானது வழியின் சீதத்தன் என்றொரு வணிகன் பதுமை யென்பாளை மணந்து இல்லிருந்து அறம் செய்துவரும் நாளில், தன்பால் பொருள் கெட்டதாக, தன் குடி கெட்டதென்னும் சொல் நிகழாமைப்பொருட்டுத் திரைகடலோடிச் செல்வம் ஈட்டி வரக் கருதினான்.

சீதத்தன் போதல்

தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன
ஓங்குகுலம் நைய,அத னுட்பிறந்த வீரர்,
தாங்கல்கட னாகும்; தலை சாய்க்கவரு நீச்சொல்
நீங்கல்மட வார்கள்கடன் என்றெழுந்து போந்தான். ௧௩௯

சீதத்தனது மரக்கலம் கடலிற் செல்லுதல்

திரைகள்தரும் சங்குகலம் தாக்கித்திரள் முத்தம்
கரைகடலுட் காலக்கணை பின்னொழுக முந்நீர்
வரைகிடந்து கீண்டதெனக் கிறிவளர் தீவின்
நிரையிடறிப் பாய்ந்திரிய ஏகியது மாதோ. ௧௪௦

அவனது கலம் பொன்விளைதீப மடைதல்

மின்னுமிளிர் பூங்கொடியு மென்மலரு மொப்பார்,
அன்னமொடு தோகைநடை சாயலமிர் தன்னார்

---

௧௩௯. தூங்கு வாவல் - தலை கீழாகத் தொங்கும் வெளவால். தொன்மரம் - பழைமையுடைய ஆலமரம். ஓங்கு குலம் - உயர் குலம். நைய - தளர. அதனுள் - அக்குடியில். தாங்கல் கடனாகும் - ஆல் தான் தளர, அதன் விழுது தாங்குவதுபோலக் குடியைத் தாங்குவது கடனாகும். தலை சாய்க்க - நாணத்தால் தலை கவிழ. நீச்சொல் - இவன் பிறந்து இக்குடி கெட்டது என்னும் பழிமொழி. நீங்கல் - நைந்த குடியைத் தாங்காது போய்விடுதல். மடவார்கள் - பேதைகள். கடன் - செயல். என்று - பொருள் வயிற் செல்வதே கடன் என்று நினைந்து.

௧௪௦. திரைகள் தரும் சங்கு - அலையிடத்தே மிதக்கும் சங்குகள். கலம் தாக்கி - மரக்கலம் தாக்குவதால். கரை கடலுள் திரள் முத்தம் கால - ஒலிக்கின்ற கடலில் அச்சங்குகள் தம்மிடத்தே திரண்ட முத்துக்களைச் சொரிய. சவண - கலத்தின் பின்னே கதவுபோல் நின்று நெறிப்படுத்தும் கவணயம் (Rudder). கடற்கரையில் வாழ்நர் இன்னும் இதனைச் சவணம் என்றே வழங்குகின்றனர். கணையொழுக என்று கொண்டு, மேலிருந்து எய்த அம்பு பின்னே கழியக் கலம் முன்னே சென்றது; இதனால் கடுகின விசை கூறினார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். வரை முந்நீர் கிடந்து கீண்டது என - மலையானது கடலிடத்தே நில்லாதே கிடந்து கிழித்ததென்னும்படி. தீவின் நிரை இடறிப் பாய்ந்து - சிதறிக் கிடக்கும் தீவுகளின் ஒழுங்கை இடறிக் குதித்து. இரிய - பிற்பட்டு நீங்க. மாது, ஓ அசை.

துன்னியினி தாகவுறை துப்புரவின் மிக்க
நன்மையுடை நன்பொன்விளை தீபமடைந் தஃதே. கசுக

இத் தீபத்தின்கண் ஆறு திங்கள் இருந்து தான் கொண்டு போந்த பண்டங்களை மிக்க பொன்னுக்கும் மணிக்குமாக மாறி, பின்பு அத் தீபத்து அரசன்பால் விடைபெற்றுத் தன்னூர்க்கு வரவேண்டித் தன வங்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு வருவானாயினன். அத் தீபத்தை நீங்கி ஐஞ்ஞூறு யோசனை கடந்ததும், பெருமழையும் இடியும் விரவிப் பெரும் புயல் வந்து மோதுவதாயிற்று; கலமும் நிலைகலங்க, கலத்தவர் உளம் கலங்கலாயினர். சீதத்தன் அவர்கட்குத் தேறுதல் கூறலுற்றான்.

சீதத்தன் தெளியத்தருவன கூறல்

இடுக்கண்வந் துற்ற காலை எரிகின்ற விளக்குப் போல
நடுக்கமொன் றானு மின்றி நடுகதாம; நக்க போழ்துஅவ்
விடுக்கணை அரியும் எஃகாம்; இருந்தழு தியாவர் உய்ந்தார்;
வடுப்படுத் தென்னை யாண்மை? வருப்வந் துறுங்கள் அன்றே. கசுஉ

சீதத்தன் அருகனை நினைந்து அஞ்சாமை மேற்கொண்மின் என்றல்

விளையது விளைவின் வந்த
வீவருந் துன்ப முன்னீர்க்
கனைகட லழுவம நீந்திக்
கணகனிந திரங்கல் வேண்டா;

கசுக. மின்னும மிளிர்பூங் கொடியும மென் மலரும ஒப்பார் - மின்னல் விளக்கத்துக்கும, கொடி அசைதற்கும, மலர் மென்மைக்கும் உவமை. தோகை - மயில. அன்ன நடை; மயில போன்ற சாயல். துன்னி - நெருங்கி. துப்புரவு - நுகர்தற்குரிய பொருள்கள். அடைந் தஃது - அடைந்தது; "செயவஃதே முறை" (குறள்) என்றாற் போல.

கசுஉ. விளக்குப்போல - விளக்கு அசைவதுபோல, ஒன்றானும் - சிறிதும். தாம - அசை. இடுக்கணை அரியும் எஃகு ஆம - துன்பமாகிய வலையை அரிந்து தள்ளும் வாளாகும. இருந்து - நகாமல் இருந்து, உய்ந்தார் - இடுக்கண் நீங்கினவர். ஆண்மை வடுப்படுத்து என்னை - இருந்தழுது ஆண்மைக்கு மாசு தேடிக் கொள்வதால் உண்டாகும் பயன் யாது? வருப - வருபவை. வந்துறுங்கள் - வந்தே தீரும். கள், விகுதிமேல விகுதி; அசை யென்றும கூறுப.

நனைமலர்ப் பிண்டி நாதன்
 நலங்கிளர் பாத மூலம்
நினையுமின் நீவிர் எல்லாம்;
 நீங்குமின் அச்சம் என்றான். ௧௪௩

கலம் சிதைந்து கடலுள் மறைதல்

பருமித்த களிற னாலும் பையெனக் கவிழ்ந்து நிற்ப,
குருமித்து மதலை பொங்கிக் கூம்பிறப் பாய்ந்து வல்லே
நிருமித்த வகையி னோடி நீர்நிறைந் தாழ்ந்த போதில்
உருமிடித் திட்ட தொப்ப உள்ளவர் ஒருங்கு மாய்ந்தார். ௧௪௪

சீதத்தன் கூம்பின் துண்டத்தைப்பற்றி மிதந்து சென்று மணல்திட்டு ஒன்றைச் சேர்தல்

நாவாய் இழந்து நடுவாருமில் யாமம் நீந்திப்
போவாய், தமியே, பொருளைப்பொரு ளென்று கொண்டாய்;
வீவாய் என்முன் படையாய் படைத்தாய் வினையென்
பாவாய்! எனப்போய்ப் படுவெண்மணல் திட்டை சேர்ந்தான். ௧௪௫

---

௧௪௩. விளைவின் - பயன். வெருவும் துன்பம் - நீக்குதற்கரிய துன்பம். முன்னீர்க் கனைகடல் அழுவம் - பழைய நீரையுடைய ஒலிக்கின்ற கடற் பரப்பு. கண் கனிந்து - கண் குழைந்து. நனை - தேன்; அரும்புமாம். நலம் கிளர் பாத மூலம் - நலம் பயக்கும் பாதமாகிய மூலப்பொருளை. துன்பம் நீங்குதற்குக் காரணமாதலின், மூலம் என்றார்.

குறிப்பு:—கலம் படுவதாகவும், அவர் வருந்துவதாகவும் சீதத்தனுக்குத் தோன்றியதன்றி, உண்மையன்று. "அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்" (குறள்) என்பவாகலின், "அச்சம் நீங்குமின்" என்றான்.

௧௪௪. பருமித்த - ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட. பையென - மெல்லென, குருமித்து - முழங்கி. ஒடிந்துவிழும் ஓசை குருமித்தல் எனப்படும். கூம்பு - பாய்மரம். இற - முறிய. நிருமித்த - ஏற்படுத்தின, மாய்ந்தார் - மறைந்தனர். உருமு - இடி.

௧௪௫. நாவாய் - மரக்கலம். ஆரும் இல் நடுயாமம் - துணையாரும் இல்லாத நள்ளிரவில். பொருளைப் பொருள் - பொருளை உறுதிப்பொருள். கொண்டாய் வீவாய் என முன் படையாய் படைத்தாய் - கொண்ட நீ இறப்பாயாக என முன்னே படைக்காமல் இப்போது படைத்தாய். வினையென் பாவாய் - வினையென்று சொல்லப்படும் பாவையே. படு மணல் திட்டை - கொழிக்கின்ற மணல் மேடு; இது கடலலையால் ஒதுக்கப்பட்டுக் கிடந்த கரையின் மேடு.

சீதத்தன் மணல் திட்டையின் நன்னிமித்தம் கண்டு உள்ளம் தெளிதல்

ஓடுந் திரைகள் உதைப்ப உருண்டுருண்டு
ஆடும் அலவனை அன்னம் அருள்செய,
நீடிய நெய்தலங் கானல் நெடுந்தகை
வாடி யிருந்தான் வருங்கலம் நோக்கா. கசசு

இவ்வாறிருக்கையில், தோள்வலி படைத்த காளை யொருவன் அங்கே தோன்றச் சீதத்தன் அவனைக் கண்டு, அவன்பால் தனக்கு உற்ற தீங்குகளை யுரைத்தான். அது கேட்ட தரன் என்னும் பெயரையுடைய அவ்வீரன் உரைக்கலுற்றான்.

தரன் உரைத்தல்

விஞ்சைகள் வல்லேன்; விளிந்தநின் தோழரோடு
எஞ்சிய வான்பொருள் எல்லாம் இமைப்பினுள்
வஞ்சமொன் றின்றி மறித்தே தருகுவன்,
நெஞ்சிற குழைந்து நினையன்மின் என்றான். கசஎ

என்றவன், மேலும் தகுவன சில கூறிச் சீதத்தனைத் தெளிவித்துத் தன்னோடு வருமாறு கூட்டிக்கொண்டு சேணில் தோன்றிய மலைச்சாரலுக்குக் கொண்டேகினான்.

கசசு. ஓடும் திரைகள் - கரையை மோதிவிட்டு நீங்கும் அலைகள்; ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ச் சுருண்டோடும் அலையுமாம். உதைப்ப - தள்ள. ஆடும் - அலைக்கப்படும். அலவன் - நண்டு. நீடிய - நெடிதாய்க் கிடந்த. நெய்தலம் கானல் - நெய்தல் நிலத்துக் கானற் சோலை. வாடி - வருந்தி. வருங்கலம் - அவ்வழியே கலமேதேனும் வரும் என, நோக்கா - நோக்கி.

காணாமையால் வாடியிருந்தான் எனக். "அன்னம் கொல்லாத் திருந்தமை, தான் பற்றுக்கோடாக வாழ்வாரைக் காலால் உதைத்துக் கடல் நம் முன்னே தள்ளவும், போகக்கற்றுப் பின்னும் அதனிடத்தே செல்லா நின்றதென்று நோக்கி அதற்கு அருளின்றபோலே யிருந்ததெனக்." அன்னத்தின் செயல் நன்னிமித்தமாகக் கருதிச் சீதத்தன், வரும் கலம் நோக்கி யிருந்தான்.

கசஎ. விஞ்சை - வித்தை. விளிந்த - மாய்ந்த. எஞ்சிய - ஒழிந்த. வான்பொருள் - மிக்க பொருள். மறித்து - உண்டான கெடுதியை நீக்கி. குழைந்து - பலகாலும் நினைந்து கலங்கி. "நினையன்மின் - ஒருவரைக் கூறும் பன்மை."

சீதத்தன் பசிநீங்கிக் குளிர்தல்

கண்டால் இனியன, காண்டற் கரியன,
தண்டா மரையவள் தாழும் தகையன;
கொண்டான் கொழுங்கனி, கோட்டிடைத் தூங்குவ;
உண்டான் அமிழ்தொத்து உடம்பு குளிர்ந்தான். ௧௪௮

அவ்விடத்திற்கு ஒரு காதத்தில் தோன்றிய அழகிய நகரத்தே அத்தரனுடைய பெருமனையிருந்தமையின், அதனை இருவரும் சென்றடைகின்றனர்.

தரன் விருந்து செய்தல்

நன்னகர் நோக்கி நாய்கன் நாகம்கொல் புகுந்த தென்னப்
பொன்னகர் பொலியப் புக்குப் பொங்குமா மழைகள் தங்கும்
மின்னவிர் செம்பொன் மாடத் திருவரும் இழிந்து புக்குப்
பின்னவன் விருந்து பேணிப் பேசினன் பிறங்கு தாரான். ௧௪௯

விருந்துண்டு இனிதிருந்த சீதத்தனுக்குத் தரன், "இந்நகரத்தரசனான கலுழவேகனுக்குக் காந்தருவதத்தை யென்றொரு மகள் உளள்; அவள் பிறந்த நாளில், சாதகம் கணித்த கணிகள், அவட்கு எய்தக் கடவ நல்வினைப் பயன்களெல்லாம் இராசமாபுரத்தேயாம் என்று கூறியுளர்; அதனால், அரசனையடைந்து அவன் திறம் அறியலாம்; வருக" என, அவனைக் கலுழவேகன் கோயிலுக்கு அழைத்தேகினன். அரசன் சீதத்தனை வரவேற்று, அவனது தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள் முதலியோர் நலம் வினவி மகிழ்வித்தான்.

---

௧௪௮. தாழும் தகையன - விரும்பும் தன்மையுடையன. கோட்டிடை அமிழ்து ஒத்துத் தூங்குவ - கொம்பிலே அமிழ்தின் திரள்போலத் தொங்குகின்ற கனிகள். பசியாலும் வருத்தத்தாலும் உடம்பு வெதும்பியிருந்தமையின், "உண்டான் உடம்பு குளிர்ந்தான்" என்றார்.

௧௪௯. நாய்கன் - மரக்கல வணிகனான சீதத்தன். நாகம் கொல் - தேவருலகத்து அமராவதியோ. என்ன - என்று தரனைக் கேட்க, பொன்னகரோ என ஐயுற்றவன், இது பொன்னகர் போல்வதன்று, பொன்னகரே எனக் கருதின்மை தோன்ற, நன்னகரென்றவா. "பொன்னகர்" என்றார். இனி, வாளா சுட்டாகினுமாம். மழைகள் தங்கும் மாடம் - மேகம் தங்

கலுழவேகன் மேலும் கூறல்

இன்றைய தன்று கேண்மை
எமர்நுமர் எழுவர் காறும்
நின்றது கிழமை, நீங்கா
வச்சிர யாப்பி னூழால்;
அன்றியும் அறனும் ஒன்றே
அரசன்யான்'; வணிகன் நீயே
என்றிரண் டில்லை; கண்டாய்;
இதுநின தில்லம் என்றான். க௫௰

சீதத்தன் இதுவே என் தந்தைக்குத் தந்தை கூறினான் என்று அவன் கூறியது உரைத்தல்

வெள்ளிவே தண்டத் தங்கண்
வீவில்தென் சேடிப் பாலில்,
கள்ளவிழ் கைதை வேலிக்
காசில்காந் தார நாட்டுப்
புள்ளணி கிடங்கின் விசயா
லோகமா நகரிற் போகா
வெள்ளிவேற் கலுழ வேகன்
வேதண்ட வேந்தர் வேந்தன். க௫க

கும் உயரிய மாடம, "வெள்ளி மலை மேகபதத்துக்குமேல் என்றாரேனும், மேகம் எங்கும உளது." மழைகள தஙகும இருவா என இயைத்து, "தரன் கதியால தங்குதலும, சீதத்தன கொடையால தங்குதலும" எனக கொள்ளலும ஒன்று. பின - பினபு. அவன - தரன. பேணி - செயது, பிறங்கு தார் - உயாநத மாலையணிநத தரன. பேசினன - ஒரு மொழி உரைத்தான.

க௫௰. இன்றையது - இனறு உண்டானது. கேண்மை - நட்பு. எழுவர் - ஏழு தலைமுறையினர். கிழமை - நட்புரிமை. வசசிரயாபபின நீங்கா ஊழால - என இயைகக. வச்சிரயாபபு - வச்சிரத்தால் தலையில் இட்ட எழுத்து. அறன - சமயம் (Religion); என்று இரண்டு இலலை - என்று உயாவு தாழ்வு இலலை.

க௫க. வெள்ளி வேதண்டம் - வெள்ளி மலை. வீவில் - கெடுதல் இலலாத. தெனசேடி - தெனபகுதியிலுள்ள சேடிககூறறு. இக்கூற்றில் உள்ளது காந்தார நாடு. புள்ளணி கிடங்கு - புள்ளினம் நீங்காமையால் அழகு பொருநதிய அகழி. போகா - நகரினின்று நீங்காது நிலைபெற்றுள்ள.

சங்குடைந் தனைய வெண்டா
மரைமலர்த் தடங்கள் போலும
நங்குடித் தெய்வம், கணடீர்,
நமரங்காள்! அறிமின் என்னக்
கொங்குடை முல்லைப் பைம்போ
திருவடம் கிடந்த மார்ப
இங்கடி பிழைப்ப தன்றால்
எங்குலம் என்று சொன்னான். கருஉ

இது கேட்டு உவகை மிக்க கலுழவேகன் சீதத்தனுக்குத் தன் மனைவி தாரணியையும், மகள் காந்தருவதத்தையையும் காட்டிச் சிறப்பித்துப் பின்பு, தன் மகள் பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறினன்.

கலுழவேகன் சீதத்தன்பால் காந்தருவதத்தையின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டுவன கூறல்

நின்மகள் இவளை நீயே
நினபதி கொண்டு போகி,
இன்னிசை பொருது வெல்வான்
யாவனே யானு மாக
அனனவற குரிய ளென்ன
அடிப்பணி செய்வல் என்றான்,
தன்னமர் தேவி கேட்டுத்
தத்தைக்கே தக்க தென்றாள். கருங

கருஉ. சங்கு உடைந்தனைய வெணடாமரை - சங்கு பாதியாக உடைநதாறபோல மலருமு வெணடாமரை. சஙகு தாமரைககும், தாமரையோடு கூடிய தடம குடிககும உவமை. அடுததுவர லுவமையனறு. இனி, உரைகாரர "தடஙகளிலே உடைநத தனமையவாகிய மலரும சஙகும் போலும நம் குடி; இது தூய்மைககு உவமை; இனி, சங்கு சுட்டாலும் நிறம் கெடாததுபோலக கெட்டாலும தன தனமை கெடாத குடியுமாம்; நத்தமபோற் கேடும் (குறள, 235) எனப" எனபர். நமரஙகாள் - நம்மவர்களே.—இது சீதத்தன பாட்டன் கூறறு. கொங்கு - தேன. இருவடம் - அரசமுலலையும் காவலமுலலையுமாகிய இரு மாலை. அடி - நின திருவடி. சொனனன சீதத்தன எனக.

கருங. யாவனேயானுமாக - யாவனாயினுமாக. உரியள் என்ன - உரியவளாவள் எனறு கலுழவேகன் சொலல. அடிப்பணி - அடிமைப் பணி. என்றான் - எனறு சீதததன் சொனனன. தனனமர் தேவி - கலுழ

தாரணி இவ்வாறு செய்வதே தக்கது என்றது கேட்ட கலுழவேகன் மீட்டும் சில கூறுகின்றான்.

கலுழவேகன் தந்தை திருமணம் குறித்துச் சொல்லுதல்

முனிவரும் போக பூமிப் போகமுட் டாது பெற்றும்
தனியவ ராகிவாழ்தல் சாதுய ரதனி னிலலை ;
கனிபடு கிளவி யார்தம் காதலர் கவானில துஞ்சின்,
பனியிரு விசும்பிற் றேவர் பானமையிற றெனறு சொன்ஞன். ௬௫௪

கலுழவேகன் தன் உட்கோள் கூறுதல்

நூற்படு புலவன் சொன்ன நுண்பொருள் நுழைந்தி யானும்
வேற்கடல் தானை வேந்தர் வீழ்ந்திரந் தாலும் நேரேன் ;
சேற்கடை மதர்வை நோக்கின் சில்லரித் தடஙகண் நங்கை
பாற்படு காலம் வந்தால பான்மையார் விலககு கிறபார. ௬௫௫

வேகனல காதலிககபபட்ட தாரணி யெனனும மனையாடடி. தததைக்கே தககது - தததைககுத தககதே என் ஏகாரம் பிரிததுக கூட்டுக.

௬௫௪. முனிவு அரும - யாவரும வெறுததறகரிய. போக பூமிப் போகம - போக பூமியில் பெறுகினற பெருமபோகம். முட்டாது - குறையாது. பெறறும - பெறற வழியும. தனியவராகி - மணமினறித் தனித்து. சா துயா - (மகளிாககு) இறககுமபோதுணடாகும நோய. "சாதலின் இனனுததில்லை" எனபா திருவளளுவா. அதனின இலலை - அச் சா துயரும் மகளிா தனித்து வாழதலபோலத துயா தருவதிலலையாம. கனிபடுகிளவியார் - இனிமை நிறைநத சொறகளைப பேசும மகளிா. கவான - துடை. துஞ்சின - துஞ்சுதலைப பெறுவாராயின. பனி - குளிாசசி. இருவிசுமபு - பெரிய வானம. வானததில உயரச் செலலச செலலக குளிாசசி மிகுதலின, "பனியிரு விசுமபு" எனறாா. தேவா பானமையிறறு - மகளிாககு அவவாறு துஞசுதலால பிறககும இனபம தேவரினபததின பகுதியையுடைத்து.

௬௫௫. நூறபடுபுலவன் - சோதிட நூலிலே கண்ணும கருத்தும் உளளவனகிய புலவன. நுழைந்து - கருததைச செலுததித துணிநதமையின. வேறகடல தானை - கடலபோல வேலேநதிய தானை. வீழ்நது - அடியில் வணங்கி. நேரேன - மகள கொடுத்தறகு உடனபடேனயினேன. சேற கடை மதர்வை நோககின் சிலலரித் தடங்கண - சேலின கடைபோன்ற கடையினையும, மதாத்த நோககினையும், சிலவாகிய அரிகளையுமுடைய கண். நங்கை - காநதருவதத்தை. பாறபடுகாலம் - ஒருவன் பகுதியிலே படும் காலம. பான்மை - விதி.

பின்பு தத்தையைச் சீதத்தனுடன் இராசமாபுரத்துக்குச் செலுத்தக்கருதிய கலுழவேகன், தத்தைக்குத் தோழியாகிய வீணாபதி யென்பாளையும் உடன்செல்ல விடுக்கின்றான்.

விடுப்பவன் வீணாபதிக்குக் கூறல்

உடம்பினோ டுயிரிற் பின்னி யொருவயின் நீங்கல் செல்லா
நெடுங்கணும் தோளும் போலும் நேரிழை யரிவை! நீநின்
தடங்கணி தனிமை நீங்கத் தந்தையும் தாயு மாகி;
அடங்கல ரட்ட வேலான் ஆணையி ராமின் என்றான். ௧௫௬

சீதத்தனுக்கு அளவிறந்த பொன்னும் மணியும் தந்து, தத்தைக்கு வேண்டும் வீணைகள் பலவும் பிறவும் கொடுத்து மிக்க சிறப்புடன் விடுப்ப, விடைபெற வணங்கிய தத்தையின் பிரிவாற்றாத தாரணிக்குக் கலுழவேகன் தேற்றரவு கூறிநின்றான்.

கலுழவேகன் தன் மனைவிக்குக் கூறுதல்

வலம்புரி யீன்ற முத்தம் மண்மிசை யவர்கட் கல்லால்
வலம்புரி பயத்தை யெய்தா து; அனையரே மகளிர் என்ன
நலம்புரிந் தனைய காதல் தேவிதன் நவையை நீங்கக்
குலம்புரிந் தனைய குனறிற் கதிப்தி கூறி னானே. ௧௫௭

---

௧௫௬. உடம்பினோடு உயிரின் பின்னி - உடம்போடு உயிர் பின்னுமாறு பின்னி. ஒருவயின் - ஓரிடத்தும். நீங்கல் செல்லா அரிவை - நீங்காத அரிவையே, அரிவையே - விளி, கண்ணும் தோளும் போலும் அரிவை. அறிவால் கண்ணும், உதவியால் தோளும் போலும் அரிவை. தடங்கணி - பெரிய கண்ணையுடைய தத்தை. ஆகி - ஆகுக. அடங்கலர் - பகைவர். ஆணைக்கு அடங்காமையின், பகைவர் அடங்கலர் எனப்பட்டனர். அட்ட வேலான் - அழித்த வேலையுடையனான சீதத்தன். ஆணையிராமின் - ஆணை வழி நிற்பீராக.

௧௫௭. வலம்புரி - வலம்புரி யென்னும் ஒருவகைச் சங்கு. மண்மிசையவர் - மண்ணில் வாழும் மக்கள். வலம்புரிச் சங்கு கடலில் வாழ்வது. வலம்புரி - அந்த வலம்புரிச் சங்கு. பயத்தை - சங்கினலாகும் பயனை. மகளிர் அனையர் - பெண்களும் தம்மைப் பெற்ற தாயருக்கு அம் முத்துப் போல்வர். நலம் புரிந்தனைய தேவி - நலமெல்லாம் திரண்டு வடிவு கொண்டாற் போன்ற தேவி. குலம் புரிந்தனைய அதிபதி - குலம் வடிவு கொண்டாற் போன்ற அதிபதி (கலுழவேகன்).

தத்தையுடன் பெருஞ் செல்வமும் பெற்றுவரும் சீதத்தனோடு தரன் என்பான் வந்தான். கடற்கரையை நெருங்கியபோது அவன் சீதத்தனுக்கு முன்பு அவன் கலம் கவிழ்ந்து துன்புற்றது தன் வஞ்சமென்று கூறி நிகழ்ந்தது சொல்லலுற்றான்: "காந்தருவதத்தையின் பொருட்டு நாளும் பல மன்னர் வந்து இரத்தலால் கலுழவேகன் மனம் அலைப்புண்டு, கணி சொன்ன வண்ணமே இராசமாபுரத்திற்கே அவளை அனுப்பிவிடக் துணிந்திருக்கையில் நீ கடலின்கண் வந்துகொண்டிருப்பதை யுணர்ந்து நின்னைக் கொணர்க என என்னைப் பணித்தான்; யான் என் விஞ்சையால் நின் தோழர்களை இன்புறுத்தி நின்னைத் துன்புறுத்திப் பற்றினேன்" என்றான்.

தரன் கூறுதல்

துன்ப முறற வர்க்கலால்
இன்ப மிலலை யாதலின,
அன்ப! மறறு யான்நினைத்
துன்பத் தாலதொ டக்கினேன். கரு அ

ஆழ்ந்த மரக்கலத்தைச் சீதத்தனுக்குக் காட்டுதல்

பீழை செய்து பெறறனன
வாழி யென்று மாககடல
ஆழ்வித் திட்ட அமபியைத்
தோழர்ச் சுட்டிக் காட்டினான். கருகூ

பின்பு சீதத்தன் தன் துணைவரைக் கலத்தோடு கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்களிடம் நிகழ்ந்தது கூறி

கருஅ. துனப முறறாாககு அலால இனபமிலலை - தொடககததில துன்பம் அடைபவாககுப பினபு இனபமுணடாகும. ஆதலால - இநத உலகுரைபபடியே, நினைத துனபததால தொடககினேன - உனககுத் துனபம செயது பிணிததேன. உனனையொழிநதவாககு இனபமே செய துள்ளேன எனக.

கருகூ. பீழை - துனபம, பெற்றனன - நின நட்பைப பெற்றேன. அம்பியை - மரககலத்தை. தோழா - தோழாகளையும, உமமை தொககது. ஆழ்வித்திட்ட - சீதத்தனுடைய கணணிறகு ஆழநதுவிட்டது போலத் தோனறுமாறு மறைததிருநத, சுட்டி - இதோ மரககலம; இவாகள் நின தோழாகள் எனறு.

னான்; அவர்கள் அறிவு மயங்கியிருந்தமையால் நிகழ்ந்தது உணராராய், "நாங்கள் கண்டது நாடகம்" எனக் கைகொட்டி மகிழ்ந்தனர். விரைவில் அவர் சென்ற வங்கமும் இராசமா புரத்தை யடைந்தது. சீதத்தன் தத்தையுடன் தன் பெரு மனை யடைந்து நிகரற்ற செல்வமுடையவனாய்த் திகழலுற் றான். சீதத்தன் மனைவியும் தத்தையைத் தன் மகளே போல் காதலித்து ஓம்பினள். மறுநாளே சீதத்தன் கட்டியங்காரனைச் சிறப்புடன் கண்டு, காந்தருவதத்தையின் மணம் குறித்துக் கன்னிமாடம் சமைத்துக்கொள்ளக் காப்பு விடை பெற்றுப் போந்து, நன்னாளில் மாடம் புனைவித்து, அரிய காவலும் ஏற்படுத்தி அதன்கண் தத்தையை இனி திருக்கச் செய்து நகரமாந்தர் அறிய முரசறைவித்தான்.

வள்ளுவன் முரசறைதல்—வாழ்த்து

வான்தரு வளத்த தாகி வையகம் பிணியில தீர்க;
தேன்தரு கிளவி யாரும் கற்பினில் திரித லின்றி,
ஊன்றுக; ஊழி தோறும் உலகினுள் மாந்த ரெல்லாம்
ஈன்றவர் வயத்த ராகி இல்லறம் புணர்க நாளும். கசுO

அறவுரை

தவம்புரிந் தடக்கி நோற்கும் தத்துவர்த் தலைப்பட் டோம்பிப்
பவம்பரி கெமக்கு மென்று பணிந்தவ ருவப்ப வீமின்;
அவம்புரிந் துடம்பு நீங்கா தருந்தவம் முயல்மின் யாரும்
சிவம்புரி நெறியைச் சேரச் செப்புமிப் பொருளும் கேண்மின். கசுக

கசுO. வான்தரு வளத்ததாகி - மழைதரும் எல்லா வளங்களையும் உடையதாகி. பிணியில தீர்க - பிணி முதலியவற்றினின்று நீங்குக. தேன்தரு கிளவியார் - தேன்போல இனிய சொற்களையுடைய மகளிர். ஊன்றுக - நிலைபெறுக. ஈன்றவர் வயத்தராகி - பெற்றோர் சொல்வழி நின்று.

கசுக. அடக்கி - புலன்களை யடக்கி. தத்துவர் தலைப்பட்டு - தத்துவ வுணர்வுடைய பெரியோர்களை யடுத்து. எமக்குப் பவம் பரிக - எங்கட்கும் பிறப்பு அறுதல் வேண்டும். உவப்ப ஈமின் - அவர் விரும்புவன வற்றை நல்குக. அவம் புரிந்து - பிறப்பு அருமைக்குரிய வீண் செயல்களைச் செய்து. நீங்காது - கெடாது. உடம்பு அருந்தவம் முயல்மின் - உடம்பைக்கொண்டு அரிய தவத்தைச் செய்க. சிவம்புரி நெறி - வீடுபேற்றைத் தரும் நன்னெறி.

முரசு மொழியும் பொருள்

அம்மல ரணிச்சத் தம்போ தல்லியோ டணியின் னொந்து
விம்முறு நுசுப்பு நைய வீற்றிருந் தணங்கு சேர்ந்த
வெம்முலைப் பரவை யல்குல் மிடைமணிக் கலாபம் வேய்த்தோள்
செம்மலர்த் திருவின் சாயல் தேமொழி தத்தை யென்பாள் ; கசுஉ

மற்றவள் தந்தை நாய்கன், வண்கைச்சீ தத்தன் என்பான்,
கொற்றவன் குலத்தின் வந்தான் ; கூறிய பொருள்இ தாகும் ;
முற்றவ முடைய ளாகி மூரிநூற் கலைக ளெல்லாம்
கற்றவள் கணங்கொள் நல்யாழ் அனங்கனை கனிக்கும் நீராள் ; கசுந

தீந்தொடை மகர வீணைத் தெள்விளி எடுப்பித் தேற்றிப்
பூந்தொடி யரிவை தன்னிற் புலமிகுத் துடைய நம்பிக்கு
ஈந்திடும் ; இறைவ ராதி மூவகைக் குலத்து ளார்க்கும்,
வேந்தடு குருதி வேற்கண் விளங்கிழைத் தாதை என்றான். கசுச

இச் செய்தி நாடெங்கும் பரவவே, அத்தினபுரத்து அரச குமரன், காம்பிலி நாட்டுப் பாலகுமரன், வாரணவாசி மன்னன் முதலாக அயோத்தி யரசன் ஈறாகப் பல அரச

கசுஉ. அம் மலர் - அழகிய மலர்களையுடைய. அல்லியோடு அணிந்து - உள்ளிதழ் உதிரா வண்ணம் அணிந்து. விம்முறு நுசுப்பு - மிக வருந்தும் இடை. அணங்கு வீற்றிருந்து சேர்ந்த வெம்முலை - அழகுத் தெய்வம் சிறப்பாக வீற்றிருந்தருளும் விருப்பத்தைச் செய்யும் முலை. பரவை - பரந்த. கலாபம் - மேகலை. செம்மலர் - செந்தாமரை. தத்தை - காந்தருவதத்தை.

கசுந. கொற்றவன் - கலுழவேகனுடைய. முற்றவம் - முற்பிறப்பில் செய்த தவம். மூரி நூல் கலைகள் - பெரிய இசைநூலில் கூறப்பட்ட கலைகள். கணங்கொள் நல்யாழ் - நரம்புகளின் கூட்டம் கொண்ட நல்ல யாழ். யாழ் - யாழால். அனங்கனையும் - உம்மை வருவிக்க.

கசுச. தீந்தொடை - இனிய இசையைச் செய்யும் நரம்பு. மகர வீணை - பத்தொன்பது நரம்பு கட்டின மகர யாழ். தெள் விளி - தெளிந்த இசை. எடுப்பி - எழுப்பி. பூந்தொடி யரிவை - பூந்தொழில் சிறந்த வளையை அணிந்த தத்தை. புலம் மிகுத்துடைய நம்பி - அறிவு மிகவுடைய ஆடவனுக்கு. இறைவராதி மூவகைக் குலத்துள்ளார் - அரசர், அந்தணர், வணிகர் என்ற மூவகைக் குலத்துட் பிறந்தவர். வேந்தடு குருதி வேல் - பகை வேந்தரைக் கொல்லும் குருதிபடிந்த வேலைப் போன்ற, விளங்கு இழை - விளங்குகின்ற இழையணிந்த தத்தை.

குமரர் இராசமாபுரத்தே வந்து நிரம்பினர். ஏனைச் செல்வ மக்கள் எண்ணிறந்தோரும் ஈண்டினர்.

காந்தருவதத்தை இசையரங்குக்கு வந்தல்

பைம்பொன் இமிர்கொடி பாவை வனப்பென்னும்
  தளிரை ஈன்று,
செம்பொன் மலர்ந்து இளையார் கண்ணெனனும்
  சீர்மணி வண்டுழலச் சிலம்பென்று
அம்பொன் சிலம்பரற்ற அன்னம்போல மெல்லவே
  ஒதுங்கி யமபூஞ
செம்பொற் புரிசை யடைந்தாள்செந் தாமரைமேல்
  திருவொ டொப்பாள். ௧௬௫

அவைப் பரிசாரம் பாடுதல்

பட்டியன்ற கண்டத் திரைவளைத்துப்
  பன்மலர்நன் மாலை நாற்றி
விட்டகலாச் சாந்தின் நிலமெழுகி
  மென்மலர்கள் சிதறித் தூமம்
இட்டு இளைய ரேத்த இமையார்
  மடமகள்போல இருந்து நல்யாழ்
தொட்டெழீஇப் பண்ணெறிந்தாள் கின்னரரும்
  மெய்ம்மறந்து சோர்ந்தா ரன்றே. ௧௬௬

பாட்டு

புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கிளியெனக்கண்டு
அன்புகொள் மடப்பெடை அலமந்துஆங் ககலவதனை

---

௧௬௫. பொன் இமிர் கொடி - பொன்னாய வளர்ந்த ஒரு பூங்கொடி. உழல - உலவ. அரற்ற - ஒலிக்க. ஒதுங்கி - நடந்து. புரிசை — மதிற் புறம். கொடி, தளிரை யீன்று, பொன்மலர்ந்து, வண்டு உழல, சிலம்பு அரற்ற ஒதுங்கி, புரிசையடைந்தாள். திருவொடு - ஒடு எண்ணொடு. கொடியொடும், பாவையொடும், திருவொடும் ஒப்பாள் என இயையும்.

௧௬௬. பட்டு இயன்ற - பட்டாலாகிய. கண்டத்திரை - பலவகை வண்ணமுடைய திரை. விட்டகலா சாந்து - மணம் விட்டு நீங்குதல் இல்லாத சந்தனம். தூமம் - அகிற்புகை. தொட்டு எழீஇ - எடுத்துப் பண்ணை யெழுப்பி. அவைப் பரிசாரம் - கூடியிருக்கும் அவைக்கு முகமனாகப் பாடும் பாட்டு.

என்புருகு குரலழைஇ இருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்துத்
தன்பெடையைக் குயில்தழுவத் தலைவந்த திளவேனில்; ௧௬௭

தண்காஞ்சித் தாதாடித் தன்னிறம் கரந்ததனைக்
கண்டானா மடப்பெடை கிளியெனப்போய்க் கையகல,
நுண்தாவி யிளஞ்சேவல் நோக்கோடு விளிபயிற்றித்
தண்சிறகால் பெடைதழுவத் தலைவந்த திளவேனில்; ௧௬௮

குறுத்தாட் குயிற்சேவல் கொழுங்காஞ்சித் தாதாடி
வெறுத்தாங்கே மடப்பெடை விழைவகன்று நடப்பதனை
மறுத்தாங்கே சிறகுளர்ந்து மகிழ்வானாக் கொளத்தேற்றி
உறுப்பினா லடிபணியத் தலைவந்த திளவேனில். ௧௬௯

திரைக்குள்ளே யிருந்து, தத்தை இப் பாட்டைப் பாடி முடித்ததும், வீணாபதி யென்னும் பேடி அரங்கில் நின்று, "இங்கே வீற்றிருக்கும் வீரர் இனி யாழ்வகையைப் பாடுவார்களாக; அதற்கு இயையாராயின், இக் காந்தருவதத்தை யாழ் இசைப்ப, அதற்கேற்பப் பாடுவார்களாக" என்று முன்மொழிந்து திரைக்குட் சென்றாள். சிறிது போதில், தத்தை திரையை நீக்கி, வெளியே அரங்கிற் போந்து, ஓரிடத்தே யமர்ந்து பாடத் தொடங்கினாள்.

---

௧௬௭. புறம் - முதுகு. புதைய - மறைதலால். காஞ்சியின் பச்சைத் தாது படிதலால். குயில் கருமை மறைந்து பச்சை நிறத்தால் கிளி யெனத் தோன்றிற்று. அலமந்து - அறிவு மருண்டு. என்புருகு குரல் - என்புருக எழுந்த அன்பு கனிந்த குரலால். அழைஇ - அழைத்து. சிறகர் குலைத்து - சிறகை யசைத்து. உகுத்து - காஞ்சித் தாதுகளை யுதிர்த்து.

௧௬௮. கரந்ததனை - மறைந்த குயிற் சேவலை. ஆனா - பொருந்த. கையகல - கைவிட்டு நீங்கவே, நோக்கோடு - இனிய பார்வையுடன். விளி பயிற்றி - அன்பு குழைய அழைத்து.

௧௬௯. குறுத்தாள் - குறுகிய கால். விழைவு - கூடற்கினிய அன்பு. மறுத்து - தடுத்து. உளர்ந்து - உதறி. மகிழ்வு ஆனா கொள - மகிழ்ச்சி குன்றாமல் கொள்ளுமாறு. உறுப்பினால் - தலையால்.

இம் மூன்றும் நிலை யென்னும் இசை வகையைச் சேர்ந்தவை. மணத்துக்குரிய காலவரவும், தலைவியது வேறுபாடும் சுட்டித் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவுதற் பொருளில் வந்த கொச்சக வொருபோகு.

பாட்டின் பயன்

சிலைத்தொழில் சிறுநுதல் தெய்வப் பாவைபோல
கலைத்தொழில் படஎழீஇப் பாடி னாள்;கனிந்து
இலைப்பொழில் குரங்கின ; ஈன்ற தூண்தளிர் ;
நிலத்திடைப் பறவைமெய்ம் மறந்து வீழ்ந்தவே. கஎ௦

கருங்கொடிப் புருவ மேறா ; கயல்நெடுங் கண்ணு மாடா ?
அருங்கடி மிடறும் விம்மாது ; அணிமணி எயிறும் தோன்றா ;
இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்திவள் பாடி னாளோ !
நரம்பொடு வீணை நாவின் நவின்றதோ ! என்று நைந்தார். கஎக

இசைப் போர்

இசைதிறத் தனங்கனே யனைய நீரினார்
வசைதிறம் இலாதவர் வான்பொன் யாழ்எழீஇ
இசைத்தவர் பாடலின் வெருவிப் புள்ளெலாம்
அசிப்பபோன் றிருவிசும் படைந்த என்பவே. கஎஉ

மாதரா யாழ் தடவர வந்த ; மைந்தர்கைக்
கீதத்தால் மீண்டன கேள்விக் கின்னரம் ;

கஎ௦. சிலைத்தொழில் சிறுநுதல் - அம்பு ஏற்றிவிட்ட வில்லைப் போன்ற சிறு நெற்றி. தெய்வப்பாவை - தெய்வத்தால் செய்யப்பட்ட கொல்லிப்பாவை. கலைத்தொழில் - பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்ற எட்டு. இலைப்பொழில் - இலைகள் செறிந்த சோலை. குரங்கின - வளைந்தன. தூண் தளிர் ஈன்றன - தூண்களும் துளிர்த்தன. பறவை - கின்னர மிதுனங்கள்.

கஎக. கொடிப் புருவம் - ஒழுங்குடைய புருவம். ஏறா - நெறியா. அருங்கடி மிடறு - அரிய விளக்கம் அமைந்த கழுத்து. விம்மா - பெருக்காது. வீணை நரம்பொடு நாவின் நவின்றதோ - யாழே தனக்குரிய நரம்போடே சாரீர வீணைக்குரிய நாவாலும் பாடிற்றோ. நைந்தார் - வருந்தினார்.

கஎஉ. இசைத்திறத்து - இசைபாடும் துறையில். நீரினார் - தன்மையுடையார். வசைத்திறம் இலாதவர் - குற்றமில்லாதவர், நீரினாராகிய வசையில்லாதார். வான் - பெருமை. இசைத்து அவர் பாடவே, அப் பாட்டிசையால். புள் - கின்னர மிதுனம். வெருவி - அஞ்சி. அசிப்ப போன்று - சிரிப்பதுபோல. பரிகசிப்பதுபோல என்றுமாம். அசித்தல் - வடசொற் சிதைவு.

போதரப் பாடினாள்; புகுந்த போயின,
தாதலர் தாரினார் தாங்கள் பாடவே. ௧௭௩

இவ்வகையால் முதற்கண் அரசரும், பின்பு மறையவரும், முடிவில வணிகரும் பாடித் தோல்வி எய்தினர்.

கட்டியங்காரன் கூறல்

"தேனுயர் மகர வீணைத் தீஞ்சுவை யிவளை வெல்வான்,
வானுயர் மதுகை வாட்டும வார்சிலைக் காம னாகும;
ஊனுயர் நுதிகொள் வேலீர் ! ஒழிக ;ஈங் கில்லை" என்றான்;
கானுயர் அலங்கல் மாலைக் கட்டியங் காரன் என்பான். ௧௭௪

இவ்வாறு, இவ் விசைப்போர் ஆறுநாள்காறும் நடந்தது. இச்செய்தி சீவகனுக்கு எட்டவே அவன் தன் தோழருள் ஒருவனான புத்திசேனன் என்பானைக் கந்துக் கடன்பால் செலுத்தித் தன் கருத்தைத் தெரிவித்துவரச் சொன்னான். புத்திசேனன் அவ்வாறே கந்துக்கடன்பால் தெரிவிப்ப, அப்போழ்தில் அவன் மனம் இசையானாக, நாக மாலை யென்பாள் ஒருத்தி ஓலை கொணர்ந்தாள். அதன்கண், "சீவகன்பால் கட்டியங்காரன் பெருஞ் சினங்கொண்டு அவனைக் கொல்லுதற்குக் கருதி யிருக்கின்றான்; ஆதலால் அவனைக் காத்துக்கோடல்வேண்டும்" என்றொரு குறிப் பிருந்தது. நாகமாலை முகத்திலும் ஏதோ உரைக்கலுறும் குறிப்பும் இருந்தது. அதனை யுணர்ந்த கந்துகன் புத்தி சேனனுக்கு அதனைச் சொல்லெனப் பணிக்க, அவள் உரைக் கத் தொடங்கி,—"முன்பொருநாள் அனங்கமாலை என்னும் நாடகமகள் அரங்கேறியபோது, அவ்வரங்கிற்கு, அரசர்

---

௧௭௩. மாதர் - காந்தருவதத்தை. தடவர - இசைக்க. வந்த - வந்தன. மீண்டன - திரும்பப் போய்விட்டன. போதர - திரும்ப வருமாறு. புகுந்த - அவள் பாடலால் உள்ளே புகுந்த அப் பறவைகள். தாதலர் தார் - தேனுடைய பூவால் தொடுத்த மாலை.

௧௭௪. தேன் உயர் மகரவீணைத் தீஞ்சுவை யிவளை - தேனினும் மிக்க இன்பம் தரும் மகர வீணையால் நிவிய இசையமுது வழங்கும் இத் தத்தை யென்பவளை. வான் உயர் மதுகை - வானோரது உயர்ந்த அறிவு வன்மை. வாட்டும் - கெடுக்கும். வார் சிலை - நீண்ட வில். ஊனுயர் நுதி கொள் வேலீர் - பகைவர் தசை மிக்க நுனியைக்கொண்ட வேல் ஏந்தும் வீரர்காள். கான் - மணம். அலங்கல் மாலை - அலங்கலாகிய மாலை.

;லத்தவனாதலின் சீவகனும் வந்திருந்தான். அனங்கமாலைக் ;ச் சீவகன்பால் காதல் பிறந்தது ; அதனைச் சீவகன் அறிந்)லன். கட்டியங்காரன் அவள்பால் வேட்கை மிகக்கொண்டு, புவட்குத் தன்பால் காதலின்மை யுணர்ந்தும் வலிதிற் காண்டுசென்று கன்னியழித்தான். அக்காலத்தே அவள் சீவக சாமியோ' என்று வாய்வெருவினாள் ; அருகிருந்த ர் அவனது அருளும், வலியும், அழகும் எடுத்தோதிப் ாராட்டினர் ; அதுமுதல் அவன் சீவகன்பால் கறுவு கொண் ள்ளான்" என்று சொல்லி முடித்தாள். கந்துக்கடன் புவட்கு வேண்டும் பொன்னும் மணியும் பெருகத் தந்து, ன்பு நிகழ்வதையும் ஒற்றிருந்து அறிந்துவருமாறு விடுத் ான்.

கந்துக்கடன் புத்திசேனற் குரைத்தல்

)ன்னன் என்ன இன்புறுன் ; இறந்த னன்அ ரசுஎன
ன்னை வெளவும வாயிலதான் என்னும் சூழ்ச்சி தனனுளான் ;
புன்ன தாதல அரிலதப அறிந்து கூத்தி கூறினாள்,
)ன்ன தால்ப டையமைத்து எழுமின் என்றி யமபினை. கஎரு

இது கேட்டுச் சீவகன் முதற்கண் நகைத்துப் பின்பு ந்தை சொற்படி, புலிக்குழாம்போலத் தோழரும் வீரரும் ந்ழ்வர அழகிய யானை மீதேறி இசையரங்கிற்குச் சென் ?ன்.

சீவகனைக் கண்ட மகளிர் தம்முட் பேசிக்கொள்ளுதல்

தாற்றனள் மடந்தை நல்யாழ் தோன்றலுக் கென்று சிறபார ;
நாற்றனள் நஙகை மைந்தன் இளநலன் நுகர்தற் கெனபார ;

கஎரு. இனனன என்ன - சீவகன மிகக வலியன ; உதவியும செய் ான என்று பலரும கட்டியங்காரனுக்குச சொலல. அவன இனபுறன - வன் அதனை இனபுறுய. என - என்று நினைததுககொண்டு. வளவும வாயிலதான எனனை - சீவகன உயிரைக கவரும வழிதான யாது. ழ்ச்சிதன னுளான - ஆராயச்சிககணணே யாழநதிருக்கின்றன. அன்னது ;தல் - அவன கருத்து அதுவாதலை. அரில தப - குற்றமற. இன்னதால -)க்காரியம் இத்தன்மையாக இருககின்றது. எனவே, இசைப் போரில தாறறோரும கட்டியங்காரனும் பகைப்பார்போலவே இருநதது என ும். படையமைத்து - போாககுரிய படையமைத்துககொண்டு. எழு ன் - செலக.

கோற்றொடி மகளிர் செம்பொன் கோதையுங் குழையு மின்ன
ஏற்றன சொல்லி நிற்பார் எங்கணு மாயி னாரே. களசா

இசையரங்கில் சீவகன் வந்திருந்ததைக் கண்ட காந்தருவதத்தை காதல் மிகல்

கண்ணெனும் வலையி னுள்ளான் கையகப் பட்டி ருந்தான்;
பெண்ணெனும் உழலை பாயும் பெருவனப் புடைய நம்பி,
எண்ணின்மற்று யாவ னாங்கொல்? என்னிற் படுத்த ஏந்தல்
ஒண்ணிற உருவச் செந்தீ யுருவுகொண் டனைய வேலான்; களஎ

யாவனே யானு மாக அருநிறைக் கதவம் நீக்கிக்
காவல்என் நெஞ்ச மென்னுங் கன்னிமா டம்பு குந்து
நோவஎன் உள்ளம் யாத்தாய்; நினையும் மாலை யாலே
தேவரிற் செறிய யாப்பன் சிறிதிடைப் படுக என்றாள். களஅ

களசா. மடந்தை - காந்தருவதத்தை. சீவகனது கலவி யுணர்வு மிகுதி யாவரும் அறிந்ததாதலால், "தேற்றனள்" எனத் தெளிவுபற்றி இறந்த காலத்தாற் கூறினார். தோன்றல் - சீவகன். நோற்றனள் - முற்பிறப்பில் தவஞ் செய்துள்ளாள். கோல் தொடி - திரண்ட வளை யணிந்த. செம்பொன் குழையும் கோதையும் மின்ன என இயையும். ஏற்றன - தங்கள் தங்கள் மனத்துக்கு ஒத்தவற்றை.

களஎ. கண்ணெனும் வலையினுள்ளான் - ஞானக்கண் என்கின்ற வலையை வீசிக் குலம் முதலியவெல்லாம் நோக்கும்படி அவ்வலைக்குள்ளே யிருந்தான். அந்த ஞானத்தால் எல்லாம் உணர்தலின், "கையகப்பட்டிருந்தான்" என்றாள். பெண்ணெனும் உழலை பாயும் - பெண்மை யென்னும் உழலை மரத்தைக் கடந்து உள்ளே பாயும். உழலை - கிட்டி. வழிகளில் குறுக்கே இடப்பெறும் மரம். எண்ணின் - ஆராயின். என் இற்படுத்த ஏந்தல் - என்னை இவ் வருத்தத்திலே அகப்படுத்தின உயர்ந்தோனாகிய இவன். ஒண் நிற உருவச் செந்தீ - ஒள்ளிய நிறத்தையுடைய சிவந்த நெருப்பு. தீ உருவு கொண்டனைய வேலான் - நெருப்பு வேலின் வடிவு கொண்டாற்போன்ற வேலையுடையவன்.

களஅ. யாவனேயானும் - யாவனாயினும்; தேவனாயினும் மகனாயினுமாக. அருநிறைக் கதவம் - திறப்பதற்கு அரிய நிறை யென்னும் கதவு. காவல் நெஞ்சம் - காக்கப்படும் நெஞ்சம். யாத்தாய் - பிணித்து விட்டாய். தேவரிற் செறிய யாப்பன் - தேவரைப்போல இமையாது நோக்கும்படி செறியப் பிணிப்பேன். சிறிது இடைப்படுக - சிறிது பொழுது கழிக.

பின்பு, தத்தை தோழிவாயிலாக யாழொன்றைச் சீவகனிடம் கொடுத்தாள். அவன் அதன்கண் குற்றம் காட்டினான்; இவ்வாறே பல யாழ்கள் தரப்பட்டன; அவனால் அவை குற்றமுடையவை என நாட்டப்பட்டன. முடிவில் நல்ல யாழொன்றை நல்கினாள் தத்தை; அதனிடையும் குற்றமுண்டெனக் காட்டுவான், சீவகன் அதனையுடைத்து, அதனுள் மயிர் இருத்தலைக் காட்டினான். இறுதியாக அவன் தன் தம்பி நவுலன் வைத்திருந்த நரம்பு கொண்டு யாழைத் திருத்தி இசைக்கலுற்றான்.

சீவகன் பாட்டு

கன்னி நாகம கலங்க மலங்கி
மின்னும் இரங்கு மழையென் கோயான்;
மின்னு மழையின் மெலியும் அரிவை
பொன்னாண் பொருத முலையென் கோயான்: ௧௭௯

கருவி வானம் கான்ற புயலின்
அருவி யரற்று மலையென் கோயான்;
அருவி யரற்று மலைகண் டழுங்கும்
மருவார் சாயல் மனமென் கோயான். ௧௮0

வான மீனின் அரும்பி மலர்ந்து
கானம் பூத்த காரென் கோயான்;
கானம் பூத்த கார்கண் டழுங்கும்
தேனார் கோதை பரிந்தென் கோயான். ௧௮௧

---

௧௭௯. கன்னி நாகம - கன்னியாகிய நாகம. மலங்கி - மயங்கி. மழை மின்னும் - மழை மேகம மின்னாநிறகும; இரங்கும - முழங்கும். பொன்னாண - பொறகச்சு. மின்னு மழையின - மின்னலோடு கூடிய மழையால. மெலியும - மெலிவாள்.

இதுமுதல் மூன்றும், கூதிரபபருவங் குறித்துப் பிரியககருதிய தலைவனைத் தோழி செலவழுங்குவித்தல.

௧௮0. கருவி வானம - ஒருங்கு தொகக மேகங்கள். கான்ற புயல் - பெய்த மழை. அருவியரறறும - அருவிகள முழங்கும. மருவாா சாயல் மனம் அழுங்கும - மருவுதல நிறைநத சாயலையுடைய தலைவி மனமழுங்குவாள்.

௧௮௧. வான மீனின் - வானத்து மீனகளைப்போல. கார் - காாவரவால். கானம - காட்டிடத்தே பூககள். பூத்த - பூத்துள்ளன. தேனார் கோதை - தேன் சொரியும் பூவாலாகிய மாலைபோலவாள். பரிநது - வருந்தி. அழுங்கும் - வருந்துவள்.

பாட்டின் பயன்

விண்ணவர் வியப்ப விஞ்சை வீரர்கள் விரும்பி யேத்த,
மண்ணவர் மகிழ வான்கண் பறவைமெய்ம் மறந்து சோர,
அண்ணல்தான அனங்கன் நாணப் பாடினான்; அரச ரெல்லாம்
பண்ணமைத் தெழுதப் பட்ட பாவைபோ லாயினாரே. ௧௮௨

காந்தருவதத்தை பாடத் தொடங்குதல்

கோதை புறந்தாழக் குண்டலமும் பொற்றோடும்
காதி னொளிர்ந்திலங்கக் காமா நுதல்வியாப்ப
மாதர் எருத்தம் இடம்கோட்டி மாமதுர
கீதம் இடையிலாள் பாடத் தொடங்கினாள். ௧௮௩

பாட்டு

இலையார் எரிமணிப்பூண் ஏந்து முலையும்
சிலையார் திருநுதலும் செம்பசலை மூழ்க,
மலையார் இலங்கருவி வாள்போல மின்னும்;
கலையார்தீஞ் சொலலினாய்! காணார்கொல கேள்வர். ௧௮௪

---

௧௮௨. விஞ்சை வீரர் - வித்தியாதரர். வான்கண் பறவை - வானத்திற் படிந்துகொண்டிருந்த கின்னர மிதுனங்கள். பண்ணமைத் தெழுதப் பட்ட பாவை - எழுதும்படி அமாவித்து எழுதப்பட்ட பாவைபோல,

௧௮௩. புறந் தாழ - முதுகிடத்தே கிடந்தசைய, ஒளிர்ந்திலங்க - மிக விளங்க. காமா - அழகிய. வியாப்ப - வேர்வையரும்ப. மாதர் - தத்தை. எருத்தம் இடம் கோட்டி - கழுத்தை இடப்பக்கத்தே வளைத்து. இடையிலாள் - ஒப்பில்லாத அவள்.

௧௮௪, இலையார் பூண், எரிமணிப் பூண். இலையார் பூண் - இலைத் தொழில் செய்யப்பட்ட பூண். எரிமணிப் பூண் - விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய மணிகள் வைத்து இழைக்கப்பெற்ற பூண். செம்பசலை - செவ்விய பசலை, மலையார் இலங்கு அருவி - மலையிடத்தே விளங்கும் அருவிகள். மின்னும் - ஒளிவிடும். கலையார் தீஞ்சொல - இசைக்கலை நிறைந்த சொல்.

தலைமகன் குறித்த இளவேனில் வரவு கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்குக் கூறியது பொருளாக இதுமுதல் மூன்று பாட்டுக்களும் வருகின்றன.

பிறையார் திருநுதலும் பேரமருண்கண்ணும்
பொறையார் வனமுலையும் பூம்பசலை மூழ்க,
நிறைவாள் இலங்கருவி நீள்வரைமேல மின்னும்;
கறைவேலுண கண்ணிாய்! காணார்கொல் கேள்வர். கஅரு

அரும்பேர் வனமுலையும் ஆடமைமென் றோளும்
திருநதேர் பிறைநுதலும் செம்பசலை மூழ்க
நெருங்கார் மணியருவி நீள்வரைமேல் மின்னும்;
கரும்பார்தீஞ் சொல்லிாய்! காணார்கொல் கேள்வர். கஅசு

காந்தருவதத்தை இசையில் தோல்வியுறல்

பண்ணொன்று, பாட லதுவொன்று; பல்வளைக்கை
மண்ணொன்று மெல்விரலும வாணரம்பின் மேல்நடவா;
விண்ணின் றியங்கி மிடறு நடுநடுங்கி
எண்ணின்றி மாதர் இசைதோற் றிருந்தனளே. கஅஎ

இச் செய்தி கண்டு யாவரும் வியப்புற்றிருக்க, தத்தை பொன்மாலை யொன்றை யெடுத்துச் சீவகற்குச் சூட்டி அவன் அடியில் வீழ்ந்து இறைஞ்சினாள். சீவகன் அவளது வடிவழகு முற்றும் பருகுவான்போல நோக்கிப் பெருவேட்கை யெய்தினான்.

கஅரு. பிறையார் - பிறைபோல. உணகண - மைதீட்டிய கண். பொறையார் - கனம பொருநதிய. வாள நிறை இலங்கருவி - ஒளி நிறைந்த விளங்குகினற அருவி. கறைவேல - குருதிககறை படிநதவேல்.

கஅசு. அரும்பேர் - அருமபு போன்ற. ஆடமை மென்றோள - அசைகின்ற மூங்கில போனற மெலலிய தோள். திருநது ஏர பிறை நுதல- திருநதிய அழகிய பிறைபோனற நுதல. நெருஙகு ஆரமணி அருவி - நெருங்கக கோத்த முத்துமாலை போலும அருவி. கரும்பார் தீஞ்சொல - கருமபு போல தீவிய சொல.

கஅஎ. பணணொன்று பாடல ஒனறு - அவள பாடின பாட்டும அதறகேறற யாழும் ஒரு திறம். அதுவொன்று - அவன பாடின பாட்டும் யாழும வேறொனறு. மணணொனறு மெலவிரல் - யாழ இசைததற குப் பொருந்தப பண்ணிய மெலவிரல். வாள நரம்பு - ஒளியுடைய நரமபு. நடவா - யாழும் பாட்டும் இசைய நடநதில. விணணினறு-விண் ணிலே நின்று. மிடறு நடுநடுங்கி - கழுத்திலே கம்பிததலால, எண் இனறி - கருததை யிழநது, இசைதோறறு - இசையிலே சிறிது குறைந்து தோறறு.

தோழியர் திரை வீழ்த்தல்

கோதையும் தோடு மின்னக்
*குண்டலம் திருவில் வீச
மாதரம் பாவை நாணி
மழைமினின் ஒசிந்து நிற்பக்
காதலந் தோழி மார்கள்
கருங்கயற் கண்ணி னாளை
ஏதமொன் றின்றிப் பூம்பட்டு
எந்திர வெழினி வீழ்த்தார். கஅஅ

கட்டியங்காரன் பொறாமையுற்று அரசகுமரர்க்கு உரைத்தல்

வடதிசைக் குன்ற மன்ன வான்குலம் மாசு செய்தீர்
விடுகதிர்ப் பருதி முன்னர் மின்மினி விளக்க மொத்தீர்;
வடுவுரை யென்று மாயும் வாளமர் அஞ்சி னீரேல்
முடிதுறந் தளியிர் போகி முனிவனம் புகுமின் என்றான். கஅகூ

திருமக ளிவளைச் சேர்ந்தான் தெண்டிரை யாடை வேலி
இருநில மகட்கும் செம்பொன் நேமிக்கும் இறைவ னாகும்;
செருநிலத் திவனை வென்றீர்! திருவினுக் குரியீர் என்றான்:
கருமன நச்சு வெஞ்சொற் கட்டியங் காரன் அன்றே. ககூ0

கஅஅ. தோட்டின ஒளி கோதையிலே விளங்குதலால், "கோதையும் தோடும் மின்ன" என்றார். திருவில - அழகிய ஒளி. மாதரம்பாவை - மாதராகிய பாவைபோலும் காந்தருவதத்தை. மழை மின்னின - முகில் விட்டதே தோன்றும் மின்னலைப்போல, ஒசிந்துநிற்ப - நுடங்கி நிற்க. ஏதம் ஒன்று இன்றி - இறந்துபடுவது இன்றி. எந்திர எழினி - எந்திரத்தால் வீழும் திரை.

கஅகூ. வடதிசைக் குன்றமன்ன வான் குலம் - வடதிசைக் கண்ணதாகிய மேருமலைபோல நிலைகுலையாத பெரிய அரசகுலம். அரசன் மகளை வணிகன் கொண்டான் என்ற குற்றம். விடுகதிர்ப் பருதி - மிக்க ஒளிவிடும் கதிர்களையுடைய ஞாயிறு. வடுவுரை - இகழ்ச்சி பயந்த சொல். அளியிர் - அளிக்கத் தக்கீர்; விளி. முனி வனம் புகுமின் - முனிகளாயக் காட்டிலே சென்று வாழ்மின்.

ககூ0. திரு - கண்டார் விரும்பும் அழகு. தெண்டிரை ஆடை வேலி - தெளிந்த அலைகளையுடைய கடலைச் சூழ்வுடைய. நேமி - நேமிமால்வரை. (சக்கரவாள மலை). செரு நிலத்து - போர்க்களத்தில். திருவினுக்கு - திருமகளாகிய இக் காந்தருவதத்தைக்கு. கருமனம் - கொடிய மனம். நச்சு வெஞ்சொல் - நஞ்சாகிய கொடுஞ்சொல்.

அதுகேட்டுச் சினம் மூண்ட அரசர்கள் தத்தம் பெருஞ் சேனையுடன் சீவகனோடு பொருதற் கெழுந்தனர். இதனை முன்னரே எண்ணிச் சீவகன் தோழர் பலரும் வந்திருந் தனர். அவருள் பதுமுகன் என்பான் அரசர்கட்குச் சில சொல்லலுற்றான்.

பதுமுகன் நெடுமொழி

இசையினில இவட்குத் தோற்றும் யானையால் வேறும என்னின்
இசைவதொன் றன்று; கண்டீர்; இதனையான இரந்து சொன்னேன்;
வசையுடைத் தரசாக் கெல்லாம்; வழிமுறை வந்த வாறே
திசைமுகம் படர்க வல்லே; தீத்தொட்டால சுடுவ தன்றே. ௧௧௧

மத்திரிப் புடைய நாகம வாய்வழி கடாத்த தாகி
உத்தமப் பிடிக்கண நின்றால் உடறறுதல் களபக் காமோ?
பத்தினிப் பாவை நம்பி சீவகன் பால ளானல்,
அத்திறம் கருதியூக்கல் அரசிர்காள்! நுங்கட் காமோ? ௧௧௨

இச் சொற்களைக் கேட்டும் அடங்காத அரசர் தானை நன்கு சூழ்ந்துகொண்டது; அதுகண்ட சீவகன் காந்தருவ தத்தையைத் தேற்றி அவள் தோழியுடன் இருத்திவிட்டு அவளுக்குக் காவலாகப் பதுமுகனை நிறுத்தினான். ஏனைப் புத்திசேனன் முதலிய தோழரும், நபுல விபுலர் என்ற தம்பி மாரும் தன்னோடு வரச் சீவகன் போர்க்களம் புகுந்தான்.

அரசர்கள் சீவகனை எள்ளுதல்

வாணிக மொன்றும் தேற்றாய்; முதலொடும் கேடு வந்தால்,
ஊணிகந் தீட்டப் பட்ட ஊதிய வொழுக்கின் நெஞ்சத்து

---

௧௧௧. தோறறும் - தோறற நாம. யானையால வேறும - இசைக குத தோறகும யானையால வெலலுவோம. என்னின - என்று கருதின. வசை - பிறாககு உரியவளாகிய இவளை இனி நீவிர விருமபுவதாகிய குற்றம். வழிமுறை - அடைவே. வல்லே படாக - விரையச சென்று சேர்க.

௧௧௨, மததிரிபபு - செற்றம். நாகம - யானை. உத்தமப பிடிககண- உயர்நத பிடியானைகட்கு இடையே. உடறறுதல - அதனைக கெடுப்பது. களபக்கு - யானைக கன்றிறகு. அத் திறம - அவளைப பெறுமாறு. கருதி யூக்கல - கருதிப போர் முயலுதல. ஆமோ - தகுமோ. "அரசராதலின் இவளைப் பெறுதறகுரியீ ராயினும கலைகளானும ஆண்மை முதலியவற்றா னும் குறைபாடுடைமையின பெறலரிது என்றான."

ஏணிகந் திலேசு நோக்கி இருமுதல் கெடாமை கொள்வார் ;
சேணிகந் துய்யப் போகின செறிதொடி யொழிய வென்றார். ககங

சீவகன் மாற்றம் கூறல்

தம்முடைப் பண்டந் தன்னைக் கொடுத்துஅவ ருடைமை கோடல்
எம்முடை யவர்கள் வாழ்க்கை ; எமக்குமஃ தொக்கு மன்றே ;
அம்முடி யரசிர்க் கெல்லாம் என்கையில் அம்பு தந்து
நும்முடைத் திருவும் தேசும் நோக்குமின் கொள்வல் என்றான். ககச

போர்த் திறம்

கலந்தது பெரும்படை கணைபெய்ம் மாரிதூய் ;
இலங்கின வாட்குழாம் ; இவுளி ஏற்றன ;
விலங்கின தேர்த்தொகை ; வேழம் காய்ந்தன ;
சிலம்பிய இயமரம் ; தெழித்த சங்கமே. ககரு

தேவதத்தன், நபுல விபுலர், சீதத்தன் முதலியோர் ஒருபுடை நின்று போர் செய்யப் புத்திசேனனும் அவருடன் கலந்து பெரும்போ ருடற்றினன். மற்றொரு பக்கத்தே சீவகன் நந்தட்டனுடன் கூடிப் போர் செய்யுங்கால், அவ

ககங. வாணிகம் - வணிகன் சிறுவனுகிய நினக்குரிய வாணிக முறை. ஊண் இகந்து ஈட்டப்பட்ட ஊதிய ஒழுக்கின - நல்ல உணவும் கொள்ளாது ஈட்டப்படும் ஊதியத்தையே கருதிய ஒழுக்கமுடைய. நெஞ்சத்து எண் இகந்து - நெஞ்சின் திண்மையைக் கைவிட்டு. இலேசு - சிறு ஊதியம். இரு முதல் - பெரிய முதல். ஊதியத்துக்கேயன்றி முதலுக்கும் கேடு வந்தால், ஊதியத்தைக் கருதும் கருத்தை முதல்மேல் ஊன்றி அது கெடாதவாறு பாதுகாப்பது வணிக முறை. “ஆக்கம் கருதி முதலிழக்கும் செய்வினை, ஊக்கார் அறிவுடையார்” (குறள் ; 463.) உடம்பு, முதல் ; ஊதியம், தந்தை. ஊதியமாகிய தந்தையைக் கைவிட்டு, முதலாகிய உடம்பைக்கொண்டு உய்ந்து போ என்றார் என்பது.

ககச. எம்முடை யவர்கள் - எம் குலத்தோர். வாழ்க்கை-வாழ்க்கை முறை. அம் முடி யரசிர்க்கு எல்லாம் - அழகிய முடி சூடிய அரசராகிய நுங்கட்கெல்லாம். திரு - வீரத்திரு. தேசு - புகழ். நோக்குமின் - வன்மை யிருப்பின் உங்களைக் காத்துக்கொண்மின்.

ககரு. கணை தூய் - அம்புகளைச் சொரிந்து. வாட் குழாம் - வாளின் கூட்டம். இவுளி ஏற்றன - குதிரைகள் ஒன்றையொன்று போரேற்றன. விலங்கின - குறுக்கிட்டுத் தடுத்தன. இயமரம் - ஒருவகை இசைக் கருவி. தெழித்த - ஒலித்தன.

னுக்கு வீரமந்திரம் இரண்டு கற்பித்துப் போர்க்குச் செலுத்தினான். அவன் தேர் ஒருபுறம் செல்ல, சீவகன் தேரும் கறங்கெனத் திரிந்து அம்புகளைச் சொரியலுற்றது.

சீவகன் போர்

நுங்களை வீணை வென்ற நூபுர வடியி னாள்தன்
வெங்களித் தடங்கண் கணைடீர் விருந்தெதிர் கொண்மின் என்னா,
அங்களி யரசர்க் கெல்லாம் ஓரொன்றும் இரண்டு மாகச்
செங்களிப் பகழி யொப்பித் துள்ளவா றூட்டி னானே. ௧௧௬

நன்மன வேந்தர் தங்கள் நகைமணி மார்பம் நக்கிப்
புன்மன வேந்தர் தங்கள் பொன்னணி கவசம் கீறி
இன்னுயிர் கவர்ந்து தீமை யினிக்கொள்ளு முடம்பி னானும்
துன்னன்மின் என்ப வேபோல் சுடுசரம் பரந்த வன்றே. ௧௧௭

இவ்வாறு நிகழ்ந்த இப் போரின்கண் அனைவரும் தத்தமக்கு இயன்ற திறமெல்லாம் இடையீடின்றிப் போர் செய்து, எதிர்த்த அரசர் தானையைக் கொன்று அவ்வரசர்களையும் பிறக்கிட்டோடச் செய்தனர்.

---

௧௧௬. வீணை - வீணையால். நூபுரம் - சிலம்பு. வெங்களித் தடங்கண் - யான் விடும் இவ்வம்புகள் அம்பல்ல; வெவ்விய களிப்புமிக்க பெரிய கண்களாம். விருந்து எதிர் கொண்மின் - இவற்றை விருந்தாக வந்து ஏற்றுக் கொண்மின். என்னா - என்று சொல்லி. செங்களிப் பகழி - சிவந்த செருக்கிவரும் அம்புகளை. ஒப்பித்து - விழுக்காட்டிட்டு. ஊட்டினான் - உடலில் பட்டு ஊடுருவச் செலுத்தினான்.

"விருந்து" என்றதற் கேற்ப "ஊட்டினான்" என்றார்.

௧௧௭. பிறர்மனை நயத்தல் நன்மனவேந்தர் தங்கட்கு நகையாம்; இவர் பிறர்மனை நயக்கும் புன்மன வேந்தரைக் கண்டு எள்ளி நகையாடுவர் என்பதாம். நல்வேந்தர்க்கு நகையாயது தோன்றலின், இனிக்கொள்ளும் உடம்பிலும் இத் தீமை துன்னன்மின் என்பது போல், சீவகன் விட்ட சுடுசரம், புன்மன வேந்தரது மணிமார்பம் நக்கி, கவசம் கீறி, உயிர் கவர்ந்து பரந்தோடின. நக்கி - தீண்டி. துன்னன்மின் - பொருந்தாதீர்கள். சுடுசரம் - சுடுகின்ற தீயைக் கக்கிவரும் அம்புகள். புன்மனம் - பிறர் மனையை நயக்கும் இழிநினைவு கொண்ட மனம்; நன்மனம் அஃதில்லாத நல்ல மனம்.

போர் முடிவு

குழையுடை முகத்தி னுள்கண் கோணைப்போர் செய்த மன்னர்
மழையிடை மின்னின் நொய்தா மறைந்தனர் ; விஞ்சை வேந்தர்
முழையிடைச் சிங்க மன்னன் மொய்ம்ம ரேத்தி யார்த்தார் ;
விழவுடை வீதி மூதூர் விருப்பொடு மலிந்த தன்றே. கஙஅ

பின்பு சீவகன் காந்தருவதத்தையை யழைத்துச் சென்று மனையகம்புக்கான்; தோழரும் தம்பியரும் உடன் போந்தனர்; பதுமுகன் புண்ணுற்ற தன் மார்பில் சிலையிட்டு எலி மயிர்ச் சட்டை யணிந்துகொண்டான். மனைக்கட் புகுந்த சீவகன், போர்ச் செயலால் பிறந்த பாவம் போக, பொன்னால் உருவம் செய்து தானம் செய்தான். பின்பு கோயிற்குச் சென்று வழிபட்டு மனையடைந்தான்.

சீவகன் தத்தையை மணத்தல்

இன்னிய முழங்கி யார்ப்ப ஈணடெரி திகழ வேதம
துன்னினர் பலாசிற் செய்த துடுப்பின்நெய் சொரிந்து வேட்ப,
மின்னியல் கலச நன்னீர் சொரிந்தனன ; வீர னேறுருன் ;
முன்னுபு விளங்கு வெள்ளி முனைத்தெழ முருக னனனை. கஙக

கலுழவேகன் ஓலை விடுத்தல்

சீவகன் தத்தையுடன் கூடி இனிதிருக்கும் நாளில் ஒரு நாள் அவளுடன் அவன் இளமரக்கா ஒன்றிற்குச் செல்ல, அங்கே ஒருவன் தோன்றி, சீவகன்பால் ஓலையொன்றை

கஙஅ. முகத்தினுள கண - முகத்தினையுடைய காநதருவதததை பொருட்டாக. கோணைப போா - மாறுபாட்டையுடைய போா. மழை - முகில. நொயதா மறைந்தனா - புகுநதவிடந தெரியாதவாறு மறைந தனர். முழையிடைச சிங்கம் - முழைஞ்சில வாழும அரிமா. மொயயமா - நெருங்கிச் செயயும போர்த்திறம். மூதூா - மூதூரிலுள்ளவர். விருப பொடு - சீவகனைக் காணும விருபபததுடன.

கஙக. இன் இயம - இனிய மண இயங்கள். எரி திகழ - வேள்வித் தீ எரிய. வேதம துன்னினா - வேத முணர்ந்த பாாப்பனா. பலாசிற் செயத துடுப்பு - பலாசக கொம்பினுல செய்த வேள்வித துடுப்பு. மின் னியல் கலசம் - மின் போல் ஒளிவிடும கலம். சொரிந்தனன் - சீதத்தன் நீர் வார்த்தான். வீரன் - சீவகன. முன்னுபு - கருதி. வெள்ளி - வெள்ளி யாகிய கோள்.

நீட்டினான். அதன்கண் சீவகன் தத்தையை வீணையால் வென்றதும், கட்டியங்காரனால் போர்நிகழ்ந்ததும், பின்பு மணம் நடந்ததும் தரன் என்பானால் தனக்குச் சொல்லப் பட்டன எனக் கலுழவேகன் பாராட்டி எழுதியிருந்தான். மேலும்,

எள்ளுநர்கள் சாயஎன தோளிரண்டும நோக்கி
வெள்ளிமுழு துங்கொடி எடுத்ததுஇக லேத்தி
கள்செய்மலர் மார்பனஉறு காப்பிகழ்த லின்றி
உள்ளுபொருள் எமமுணர்த்தி யன்றியுள வேண்டா; உ00

ஆமபொருளக ளாகுமஅது யார்க்குமொழிக் கொணா;
போம்பொருள்கள் போகுமவை பொறியினவகை வண்ணம்;
தேமபுனலை நீக்கடலும சென்றுதர லின்றே;
வீங்குபுனல் யாறுமழை வேணடியறி யாதே. உ0க

என்று இவ்வாறு எழுதியிருந்த ஓலையைப் படித்த சீவகன் மிக மகிழ்ந்து அக் கலுழவேகனை மாமன் அடியைத் திசை நோக்கி வணங்கி, அன்பு மிகவுடையனாய் நின்ற தரனுக்கு விடை கொடுத்தான். பின்பு கலுழவேகன் விடுத்த இனிய பொருள் பலவற்றையும் சீவகன் காந்தருவதத்தைக்குத் தந்து களிப்பித்தான்.

உ00. எள்ளுநர்கள் - இகழ்ந்திருக்கும பகைவர். சாய - கெடும்படி. இகல் ஏத்தி - போரைப் பாராட்டி. கொடி எடுத்தது - விரா எடுத்தது. கள்செய் மலர்மார்பன - சீவகனுக்கு விளி. உறுகாப்பு - மிகக காவல். இகழ்தல் இன்றி - சோர்ந்திருப்பதின்றி. உள்ளு பொருள் - கருதும பொருள். எம உணர்த்தியன்றி உளவேண்டா - எமக்கு முன்னர் உணர்த்தியன்றிச் செய்யக் கருத வேண்டா.

உ0க. அது - அழிக்க வொண்ணாது ஆகும் தன்மை. அவை - ஆவனவும் போவனவுமாகிய அவை. பொறியினவகை வண்ணம் - இருவினையின கூறுகிய இயல்பு. தேமபுனலை...இன்றே - உப்பு நீரையுடைய கடல இனிய நீரைத் தானே உலகிற்குப் போந்து கொடுப்பதில்லை; என்றது தீயோர் பிறர்க்கு இனிமை செய்யார் என்பது. வீங்குபுனல யாறு...... அறியாதே - மேகம யாற்றுக்கு மிகக நீரைககொடுக்க விரும்பி யறியாது; என்றது, " உவர்த்த நீரை நன்னீராக்கி யாற்றுக்குக் கொடுப்பேன் என்னும் கருத்து " முகிலுக்கு இல்லாமை அதற்கு இயல்பு.

*

௪. குணமாலையார் இலம்பகம்

[குணமாலையார் இலம்பகம் : இது குணமாலையைச் சீவகன் மணந்துகொண்ட செய்தியைக் கூறும் இலம்பகம். குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் நீர்விளையாடச் சென்றதும், அவர்கள் இருவரும் சுண்ணம் காரணமாகப் பிரிந்து நீங்கியதும், குணமாலை நீராடி வருங்கால் அசனிவேகம் என்னும் அரசுவா மதம்கொண்டு அவளைக் கொல்லச் சென்றதும், சீவகன் அதனையடர்த்து அவளைக் காத்ததும், அதுவே வாயிலாக அவள் சீவகன்பால் கருத்தைப் போக்கியதும், கிள்ளையைத் தூதுவிட, சீவகன் மணத்துக்கு இசைந்ததும், குணமாலை மணமும், கட்டியங்காரன் சினம் கொண்டு சீவகனைப் பற்றி வருமாறு மதனனை ஏவியதும், மதனன் முதலாயினுர் அவனைக் கொண்டேகுங்கால் தேவன் இடியும் மழையும் காற்றும் வருவித்து மயக்கி, சீவகனைக் கொண்டேகியதும், பிறவும் இதன்கண் கூறப்படுகின்றன.]

இராசமாபுரத்தே சீவகன் காந்தருவதத்தையுடன் இனிது இருந்து வருநாளில் வேனிற்காலம் வந்தது.

காசறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
மாசறு விசும்பின் வெய்யோன் வடதிசை யயண முன்னி
ஆசற நடக்கும் நாளுள் ஐங்கணைக் கிழவன் வைகிப்
பாசறைப் பரிவுதீர்க்கும் பங்குனிப் பருவம் செய்தான். ௨௦௨

பொழில்களில் மரமும் செடியும் கொடியும் இனிய பூக்களைப் பூத்து நறுமணம் கமழ்ந்தன; புதுத் தளிரும் இலையும் தழைத்து இனிய நிழல் செய்தன; தென்றல் பொழில்களில் நுழைந்து போந்து வேனில் வெப்பத்தை

---

௨௦௨. காசறு துறவு - குற்றமற்ற துறவறத்தில் சிறந்த முனிவர். மாசறு விசும்பின் - மாசற்ற வானத்தில். வெய்யோன் - ஞாயிறு. வடதிசை அயணம் - வடதிசைச் செலவு (உத்தராயணம்). முன்னி - கருதி. ஆசற - குற்றமற. ஐங்கணைக் கிழவன் - காமன். வைகி - வைக; தங்கும்படி. பாசறைப் பரிவு - பாசறைக்கண் தங்கும் வருத்தம். கூதிர் தொடங்கிப் பாடி வீட்டிலிருந்து இளவேனிற்கண் இன்ப நுகாதற்கு மீள் வராதலின் "பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும்" என்றுர். பங்குனிப் பருவம் - இளவேனில்.

மாற்றித் தண்மை பயந்து மெல்லெனவீசலுற்றது. குயி லோசையும், வண்டிசையும் மாலைப் போதில் மக்கட்குப் பேரின்பம் தந்தன.

நகர மக்கள் பொழிற் கேகுதல்

நாக நாண்மலர் நாறு கடிநகர்
ஏக வின்பத் திராச புரத்தவர்,
மாக நந்து மணங்கமழ் யாற்றயல்
போக மேவினர் பூமரக் காவினே. உ௦௩

வாச வெண்ணெயும் வண்டிமிர் சாந்தமும்
பூசு சுண்ணமும் உண்ணும் அடிசிலும்
காசில் போகக் கலப்பையும் கொண்டவண்
மாசில மாசனம வாயில் மடுத்தவே. உ௦௪

பாட லோசையும பண்ணொலி யோசையும
ஆட லோசையும் ஆர்ப்பொலி யோசையும்
ஓடை யானை யுரறரொலி யோசையும்
ஊடு போய்உயர் வானுல குறறவே. உ௦௫

மகளிர் இருந்த பொழிற் சிறப்பு

குவளையும் தாமரையும் நிரம்பித் தெளிந்த நீர் பொருந் திய குளம் ஒரு புறம் விளங்க, பூவும் தளிரும் சுமந்து புதர் கள் அழகு செய்ய, வாழையும் பலாவும் மாவும் பிறவும் இனிய கனிகளைச் சுமந்து இன்பம் செய்ய, நகர மகளிர் பொழில் உள்ளும் புறமும் நிறைந்திருந்தனர்.

உ௦௩. நாகம - புன்னை. நாறும - மணம கமழும. ஏக இன்பத்து இராசமாபுரத்தவா - இணையிலா வினபத்தையுடைய இராசமாபுரதது மககள். மாகம நநதும - வானளாவும. மாகநந்து பூமரககா என இயை யும். போகம மேவினா - போக நுகாச்சியை மனததால பொருந்தினர்.

உ௦௪. வாச வெணணெயும் - நறுமணம ஊட்டிய எணணெயும். இமிர் - ஒலிக்கும். சாநதம - சநதனம. அடிசில - சோறு. போகக் கலப்பை - போகத்திறகுரிய யாழ் முதலியவறறைப பெய்த பெட்டி. மாசனம் - மிகக மககள். காசு, மாசு - குறறம.

உ௦௫. பாடலோசை - பாடுதலால பிறநத ஓசை. பண்ணொலி - யாழ்ஓசை. ஆர்ப்பொலி - ஆரவாரம். ஓடையினை - முகப்பட்ட மணிந்த யானை. உரறரொலி - பிளிறும் ஓசை. ஊடுபோய் - தம்மிற் கலந்து போய்.

கூறப் பட்டவக் கொய்ம்மலர்க் காவகம்
ஊறித் தேன்றுளித் தொண்மது வார்மணம்
நாறி நாண்மலர் வெண்மணல் தாய்நிழல்
தேறித் தெண்கயம் புக்கது போன்றதே. ௨0௬

குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் மேவியிருத்தல்

காவிற் கண்டத் திரைவளைத் தாயிடை
மேவி விண்ணவர் மங்கையர் போன்றுதம்
பூவை யுங்கிளி யுமமிழற் றப்புகுந்து
ஆவி யந்துகி லாரமர்ந் தார்களே. ௨0௭

பௌவ நீர்ப்பவ ளக்கொடி போல்பவள்
மௌவ லங்குழ லாள்சுர மஞ்சரி
கொவ்வை யங்கனி வாய்க்குண மாலையோடு
எவ்வந் தீர்ந்திருந் தாள்இது கூறுவாள். ௨0௮

குணமாலை, குபேரமித்திரன் என்னும் நாய்கனுக்கு அவன் மனைவி விநயமாலை என்பாட்குப் பிறந்த மகள்; சுரமஞ்சரி என்பவள் குபேரதத்தன், சுமதி என்ற இருவர்க்கும் பிறந்த மகள்; இவளும் குணமாலை மரபைச் சேர்ந்தவள்; குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் இளமை தொட்டே பிரியா நண்பர்கள். வேனில் விளையாட்டுக்குறித்து, இருவரும் சுண்ணம் செய்து கொணர்ந்துள்ளனர்.

---

௨0௬. கூறப்பட்ட - முன்னே கூறிய, கொய்ம்மலர் - கொய்யப்படும் மலர். காவகம் - காவின் உள்ளாகிய இடம். தேன் ஊறித் துளித்து - தேன் சுரந்து துளியாகச் சொரிந்து. வார் ஒண் மது - ஒழுகுகின்ற ஒள்ளிய தேன். மணல் தாய - மணல் பரவி, காவகம், கயம்புக்கது போன்றது என்க.

௨0௭. காவில் - அக் காவகத்தில். கண்டத் திரை - பலவண்ணத் திரை. ஆயிடை - அந்த உள்ளாகிய காவிலே, மிழற்ற - பேச. ஆவியந் துகிலார் - பாலாவி போலும் துகிலையுடைய மகளிர், இவர்கள் சுரமஞ்சரியும் குணமாலையுமாவர். துகிலார், காவில், திரைவளைத்து ஆயிடை மேவி, மிழற்ற, புகுந்து, மங்கையர் போன்று அமர்ந்தார்கள் என்க.

௨0௮. பவளக்கொடி போல்பவளும், மல்லிகை மலர் சூடிய குழலாளுமான சுரமஞ்சரி என்க. எவ்வம் தீர்ந்திருந்தாள் - முன்பு ஒரு வெறுப்பும் இன்றியிருந்தவள். இது - இதனை மேற் கூறுகின்றார்.

சுரமஞ்சரி குணமாலை சுண்ணத்தை இகழ்தல்

சுண்ண மென்பதோர் பேர்கொடு சோர்குழல்
வண்ண மாலை நுசுப்பு வருத்துவான்
எண்ணி வந்தன கூறிலை யோவென
நண்ணி மாலையை நக்கன ளென்பவே. ௨௦௯

குணமாலை உளம் கொதித்துக் கூறல்

பைம்பொன் னீளுல கன்றியிப் பார்மிசை
இம்ப ரென்சுண்ணம் ஏய்ப்ப உளவெனில்
செம்பொற் பாவையன் னாய்!செப்பு நீஎனக்
கொம்ப னாளும் கொதித்திது கூறினாள். ௨௧௦

சுரமஞ்சரி சினந்து கூறல்

சுண்ணம் தோற்றனம் நீம்புன லாடலம்
எண்ணில் கோடிபொன் ஈதும்வென் றாற்கென
வண்ண வார்குழ லேழையர் தம்முளே
கண்ணற் றாகமழ் சுண்ணத்தின் என்பவே. ௨௧௧

---

௨௦௯. பேர் கொடு - பெயரை ஏற்றுக்கொண்டு. நக்கனள் - இகழ்ந்தாள். சோர் குழல் வண்ண நுசுப்பு மாலை, விளி. சோர் குழல் - தாழ்ந்த கூந்தலும். வண்ண நுசுப்பு மாலை - அழகிய இடையுமுடைய மாலையே. என்ப - அசை. நக்கனள் சுரமஞ்சரி.

இவை சுண்ணம் என்பதோர் பேர்கொடு வருத்துவான் எண்ணி வந்தனவோ கூறு என நண்ணி நக்கனள் எனக.

௨௧௦. பைம்பொன் னீளுலகு - தேவருலகு. பொன் என்றதற்கேற்பப் "பைம்பொன்" என விசேடிக்கப்பட்டது. இம்பர் - இவ்விடத்தே. ஏய்ப்ப - ஒப்பன. உள - வேறு சில உண்டு. எனில் - அறிவுடையோர் கூறுவாராயின், என - என்று குணமாலை சொல்ல. கொம்பனாள் - பூங்கொம்பு போன்றவளாகிய சுரமஞ்சரி, பொற்பாவை - பொன்னாற் செய்த கொல்லிப்பாவை.

௨௧௧. தோற்றனம் - தோற்போமாயின். புனல் ஆடலம் - நீரில் விளையாடக் கடவேமல்லேம், வென்றாற்கு - புலன்களை வென்றோனாகிய அருகன் கோயிலுக்கு. கோடி பொன் - கோடி யென்னும் எண்ணுள்ளவாகிய பொன். எண்ணில் - மாற்றில்லாத. என - என்று சுரமஞ்சரி கூறியமைந்தாளாக. வார்குழல் - நீண்ட கூந்தல். ஏழையர் - மகளிர். சுண்ணத்தின் - சுண்ணம் காரணமாக. கண்ணற்றார் - நட்புக் குலைந்தனர். தோற்றனம் - முற்றெச்சம்.

இருவர் தோழியரும் தனித்தனியே இருவர் சுண்ணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, இவற்றுள் நல்லது தெரிதல் வேண்டி ஆடவர் இருக்கும் சூழலுக்குச் சென்று காட்டுகின்றனர். அவர்கள் அத்துறையில் புலமை மிக்கவன் சீவகனே; அவன்பாற் காட்டுமின் என விடுக்க, அவனைச் சென்றடைகின்றனர்.

சீவகன் தேர்ந்து குணமாலை சுண்ணம் நன்றென உரைத்தல்

"சுண்ணம் நல்லன சூழ்ந்தறிந் தெங்களுக்கு
அண்ணல்! கூறடி யேமகுறை" என்றலும்,
கண்ணிற கண்டு, "இவை நல்ல; கருங்குழல்
வண்ண மாலையி னீர்!" எனக் கூறினான். உகஉ

சுரமஞ்சரியின் தோழி கூறல்

"மற்றிம் மாநகர் மைந்தர்கள் யாவரும்
உற்றும் நாறியும் கண்டும் உணர்ந்திவை
பொற்ற சுண்ணம் எனப்புகழ்ந் தார்; நமபி
கற்ற தும்அவர் தங்களொ டேகொலோ. உகங

ஐய னேஅறி யுமஎன வந்தனம்
பொய்ய தனறிப் புலமை நுணுக்கிநீ
நொய்தின் தேர்ந்துரை, நூற்கடல்" என்றுதம்
கையி னுல்தொழு தார்கமழ் கோதையார். உகச

உகஉ. சூழ்நது - ஆராய்நது. கூறு - கூறுக. அடியேம குறை - இதுவே அடிச்சிமாராகளாகிய எமது வேணடுகோள். கண்டு - கூாநது நோககி. இவை நலல - (குணமாலையினுடைய) இச சுணணம் நலலன வாம். மாலையினீா - மாலையினை யுடையீா.

உகங. உறறும - மெயயால தொட்டும, நாறியும - மணம் பார்த்தும், இவை - (சுரமஞசரியினுடைய) இச சுண்ணததையே. பொறற சுண்ணம் - சிறந்த சுணணம. நமபி - நமபியாகிய நீ. அவா தங்களொடே கொலோ - அவாகளோடேயன்றோ, அவரின வேறுபடுவ தென்னை என்பதாம்.

உகச. அறியும - வேறுபாட்டை யறிகுவன. ஐயன் - ஐயனாகிய சீவகன். என - எனறு பிறா சொலலக கேட்டு. பொயயதனறி - பொய்யாகாமல மெயயாமாறு. புலமை நுணுககி - அறிவைக கூரிதாககி, நொய்திட - விரைவாக. நூறகடல - விளி. நூற பொருள பலவும் நிரம்பிய கடல போனறவனே. கோதையார் - கோதையணிநத தோழியர்.

சீவகன் அவர்களைத் தெளிவித்தல்

நல்ல சுண்ணம் இவை ; இவற நிற்சிறிது
அல்ல சுண்ணம் ; அதற்கென்னை யென்றிரேல்,
புல்லு கோடைய, பொற்புடைப் பூஞ்சுண்ணம் ;
அல்ல சீதம்செய் காலத்தி னுயவே. ' உகரு

சுரமஞ்சரி தோழி மீட்டும் கூறல்

" வாரம் பட்டுழித் தீயவும் நல்லவாம் ;
தீரக் காய்ந்துழி நல்லவும தீயவாம் ;
ஓரும் வையத் தியற்கையன் றோ ?" என்று
வீர வேல்நெடுங் கண்ணி விளம்பினாள். உகசா

சீவகன் மறுபடியும் வண்டுண்ணக் காட்டிச் சுண்ணம் தெரிவித்தல்

மங்கை நல்லவர் கண்ணும் மனமும்போன்று
எங்கும் ஓடி இடறும் சுரும்புகாள் !
வணடு காள் ! மகிழ் தேனினங் காள் ! மது
உண்டு தேக்கிடும ஒண்ஞிமி றீட்டங்காள் ! உகஎ

சோலை மஞ்ஞை சுரமைதன் சுண்ணமும்
மாலை யென்னும் மடமயில் சுண்ணமும்

உகரு. என்னை யென்றிரேல - காரணம என்னை என்று கேட்பீராயின். புலலு கோடைய - சுணணமிடிததறகுப் பொருநதிய கோடைக் காலததில இடித்தவை யாகும. அல்ல - நலலவலலாத இச சுணணம். சீதம செய் காலம் - மாரிக்காலம. சீதம - குளிர.

உகசா. வாரம பட்டுழி - ஒருவர்மேல் அனபுறற காலத்தே. தீரக் காய்ந்துழி - அனபு இலதாகிய வழி. ஓரும - நீரே நினைநது பாரும். ஒரும் என்னும முற்றுசசொல நிகழகால உமமீறனறி எதிரகாலமுணாத்தும் முன்னிலைப் பனமை ; இஃது ஒருவரைக கூறும பனமைக கிளவி. வீரவேல - வீரம் பொருநதிய வேல போனற.

உகஎ. மங்கைநல்லவர...சுரும்புகாள்—கண்ணும மனமும்போன்று சோர்ந்து எங்கும கடிதாக ஓடித தட்டித திரியும சுரும்புகளே. சுரும்பு - வணடு, தேன, ஞிமிறு—வணடினவகை. மகிழதேன - கள்ளால மயங்கிய தேன வண்டு. மது உணடு தேக்கிடும ஒளஞிமிறு - மதுவை நிரமபவுண்டு தேக்கெறியும் ஒள்ளிய ஞிமிறுகளே. ஈட்டம் - கூட்டம்.

சால நல்லன தமமுளும் மிக்கன
கோல மாகக்கொண் டுண்மின எனச்சொன்னான். ௨௧௮

இவ்வாறு சொல்லிச் சீவகன் இருவர் சுண்ணத்தையும் அள்ளி விண்ணிலே தூவினான்; சுரமஞ்சரி சுண்ணம் கீழே வீழ்ந்தொழிய, குணமாலை சுண்ணத்தை வண்டினம் உண் டொழிந்தன. அதைக் கண்டதும் சீவகன் சுரமஞ்சரியின் தோழியை நோக்கி, “ இதனைச் சென்று நும் தலைவியர்க்கு உரைமின் ” என்றான். இச்செய்தி கேட்ட சுரமஞ்சரி பெரி தும் அவலமுற்று வேறு உரையொன்றும் ஆடாது வாளா இருந்தொழிந்தாள். அவள் துயரங்கண்ட குணமாலை மனம் பொறாது, அச் சுரமஞ்சரியைத் தேற்ற நினைந்து தகுவது செய்யலுற்றாள்.

குணமாலை இரத்தல்

திங்க ளங்கதிர் செற்றுழக் கப்பட்ட
பங்க யப்படு வொத்துளை, பாவாய் !
நங்கை யென்றென் றுரையாய் ; நனியொல்லே
இங்கண் என்றடி வீழ்ந்திரந் திட்டாள். ௨௧௯

சுரமஞ்சரி கூறல்

மாற்ற மொன்றுரை யாள்,“ மழை வள்ளலென
ஏற்ற சுண்ணத்தை ஏற்பில என்றசொல்
தோற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ
நோற்பன் ; நோற்றனை நீ”என ஏகினாள். ௨௨௦

---

௨௧௮. மஞ்ஞை - மயில். சுரமை - சுரமஞ்சரி. மஞ்ஞைபோன்ற சுரமஞ்சரி எனக. மாலை - குணமாலை. சால நல்லன - மிகவும் நல்லவே யாயினும். தமமுளும - இவற்றிலும். கோலமாக - நன்றாக. “ வெற்றி திருத்தற்கு இருவரையும் மயில ” என்றான.

௨௧௯. செற்றுழக்கப்பட்ட - பகைத்துக் கலக்கப்பட்ட. பங்கயப் படு - தாமரைமடு. ஒத்துளை - போல உள்ளாய. ஒல்லே - கடுக. இங் கண் - இவ்விடத்து. இனி, ஒத்துளை பாவாய - போல வருந்துகின்ற பாவையே என்றுமாம்.

௨௨௦. மாற்றம் - மறுமாற்றம். மழை வள்ளல - மழை போல வண்மையினைச் செய்யும் சீவகன. ஏற்ற சுண்ணம - நல்ல சுண்ணம். ஏற்பில - நல்லவையல்ல. கைதொழ - கைதொழுது ஏத்தும்படியாக. நோற்றனை - முன்னே நோற்றிருக்கின்றாய.

இவ்வாறு சென்ற சுரமஞ்சரி தன் மனையகத்தே வாடியிருந்தனள்; அவள் வாட்டத்துக்குக் காரணமாராய்ந்த பெற்றோர் செய்வது யாதென ஆராயுமளவில், சுரமஞ்சரி தனக்கோர் கன்னிமாடமமைத்து அதனருகே ஆடவர் எவரும் குறுகாதவாறு காவலமைத்தல் வேண்டும் என வேண்டினள். இதைக் கேட்ட குபேரதத்தனும், கட்டியங்காரனது ஆணைபெற்று, அவள் விரும்பியவண்ணமே ஆடவர் குறுகா அருங்கடியமைந்த கன்னிமாடம் கடிதிற் சமைத்துத் தந்தான்.

சுரமஞ்சரி நோன்பு

சென்று காலம் குறுகினும் சீவகன
பொன்துஞ் சாகம் பொருந்தில் பொருந்துக;
அன்றி என்னிறை யார்அழிப பாரெனு
ஒன்று சிந்தைய ளாகி யொடுஙகினள். உஉக

குணமாலை சுரமஞ்சரி பிரிவாற்ருது வருந்துதல்

இன்பக் காரண மாமவிளை யாட்டினுள்
துனபக் காரண மாய்த்துறப் பித்திடும
என்ப தேஙினை தீமலா மாலைதன்
அன்பி னல்அவ லித்தழு திட்டாள. உஉஉ

குணமாலை, பிரிவாற்ருமையால் தன் தீவினைக்குக் கழுவாய் செய்தல்

தண்ணம் தீம்புன லாடிய தண்மலா
வண்ண வார்தளிர்ப் பிணடியி னடிக்கு

உஉக. காலம் சென்று குறுகினும - வாழ்நாள எலலை முறறிக் குறைநத போழுதும. பொன துஞசு ஆகம - திருமகள தஙகுகின்ற மார்பு. அன்றி - அவனையனறி. ஒன்று சிநதையளாகி - ஒரு மனததையுடையளாய. ஒடுஙகினள் - அமைநதொழிநதாள்.

உஉஉ. துறப்பித்திடும - கெடுத்தொழிததுவிடும். இனபக காரணம - இனபததுககு முதலாகிய கடுநட்பு. விளையாட்டினுள் - சிறு விளையாட்டு வாயிலாக. துனபககாரணம - பகை. ஆய - தோனறி. என்பதே - கடுநட்புப் பகையாககும எனற பழமொழியையே. விளையாட்டே வினையாம் என்ற பழமொழி கொண்டு அமைககினுமாம். சீர் மலர் - குளிர்ந்த மலர். அவலித்து - வருந்தி.

எண்ணி யாயிர மேந்துபொற் றாமரை
வண்ண மாமலர் ஏற்றி வணங்கினாள். ௨௨௩

இஃதிங்ஙனமிருக்க, வேனில் விருப்பால் பொழில் விளையாடப் புகுந்த நகரமக்கள், பொழில் விளையாட்டிற் பொழுது போக்கி, நீர் விளையாடலைக் கருதினர். பலர் பல வகைத் தானங்களைச் செய்தனர். நந்தட்டன், புத்திசேனன் முதலியோர், தம்மிடையேஇருந்த சீவகனைத் தனிப்பவிட்டு, விளையாட்டுக் காண விரும்பி வேறிடங்கட்குச் சென்றனர். ஒரு பக்கத்தே மைந்தரும் மகளிரும் பொழிலினும் நீரினும் விளையாட் டயர்கையில், ஒரு பக்கத்தே அந்தணர்பொருட்டு வேதியர் சிலர் சோறு சமைத்து வைத்திருந்தனர். அதனை ஒரு நாய் வந்து தொட்டதாக, அவர்கள் அதனைத் துரத்தி யடித்துக்கொண்டோடினர். அஃது அவர்களால் தாள் முறிந்து கயத்துநீரில் விழுந்தது; அம் மூர்க்கர் அதனை வளைத்துக்கொண்டனர்.

களிமகன் வரவு

மட்குடம் அல்லன மதியின் வெள்ளிய
கட்குடக் கன்னியர் இருவ ரோடுடன்
துட்கென யாவரும நடுங்கத் தூய்மையில்
உட்குடைக் களிமகன் ஒருவன் தோன்றினான். ௨௨௪

௨௨௩. தண்ணம நிமபுனல - குளிாநத இனிய நீா. ஆடிய - ஆட வேணடி. வாா தளிா - ஒழுகிய தளிா. எண்ணி - சுரமஞசரியுடன தன பால இருநத நட்பினைப பிரிதத தீவினை நீங்கும வழி இது என று எண்ணி. ஆயிரம தாமரை. ஏநது பொறருமரை - உயாநத பொற்றமரைபபூ. வண்ண மாமலா - அழகிய பூ. இவை, ஆயிரத்தின ஒழிநத பூககள். ஏற்றி - தூவி.

௨௨௪. மதியின வெள்ளிய குடம் - திங்கள்போல வெணணிறத் தனவாகிய வெள்ளியாற செய்த குடம். இக குடம் கட்குடம். இவை மட்குடமல்ல, கள்ளின கடுமை பொறுததறகு வெள்ளியாற சமைத்த குடம. குடககனனியா - குடம தாஙகிய மனைவியர். யாவரும துட்கென நடுங்க - காண்போா அனைவரும துணணென அஞசி நடுஙக, தூயமையில உட்குடை - தூய்மையில் உள்வாங்கிய ; தூயமையில்லாத. தூயமையில லாத உருவினையுடைய எனறுமாம.

கவிமகன் கூறல்

புடைத்தென் நாயினைப் பொன்றுவித் தீர் ; உயிர்
கடுக்கப் போர்த்தனிர் ; தம்மின் ; கலாய்க்குறின
தடக்கை மீளிமை தாஙகுமின் ; அன்றெனின்
உடைப்பென் கட்குடம் என்றுரை யாடினன். உஉரு

இவ்வாறு இவன் வருத்தக் கண்டதும், சீவகன் விரைந்து அவனிடம் போந்து நாயிழந்து நிற்கும் அவனது துயரைத் தேற்றி, அந்தணர்க்குத் துணைசெய்து அகற்றினன். பின்பு அச் சீவகன் தன் தோழருடன் நாய் கிடந்தவிடம் அணுகி, அதன் மனத்தே மறம் இல்லாமை யுணர்ந்து, அதன செவி யில் மந்திரமோதலுற்றான்.

நாய் தேவனுதல்

"நாயுடம் பிட்டிவண் நந்திய பேரொளிக்
காய்கதிர் மண்டலம போன்றொளி கால்வதோா
சேயுடம் பெய்துவை ; செல்கதி மந்திரம்
நீயுடம் பட்டுநி னைமதி " என்றான். உஉகா

இது கூறக்கேட்ட அந்த நாய் வால்குழைத்துத் தன் உள்ளத்து உவகையைப் புலப்படுத்திற்று. அதன் செவியில் ஐந்துமொழிகளாலாகிய மந்திரத்தைச் ஓதிப் பின் வருமாறு கூறினான்.

உறுதிமுன் செய்த தின்றி
யொழுகினேன் என்று நெஞ்சின்
மறுகல்நீ ; பற்றொடு ஆர்வம்
விட்டிடு ; மரண அச்சத்து

உஉரு. புடைத்து - அடித்து. பொனறுவிததீா - உயிாபோககினீா. போாத்தனிா தம்மின - மீட்டுத் தருவீராக. கலாயகக உறின - கலாம செயய நினைககின். தடககை மீளிமை - பெரிய கையினது வலி. கட்குடம உடைபபென் - கட்குடத்தைப் போட்டு உடைப்பேன.

உஉகா. இட்டு - நீங்கி. நந்திய - வளாந்த. காயகதிா மணடலம் - நிலவு காயும கதிர்களையுடைய திங்கள். கால்வது ஓர் - விளங்குவதாகிய ஒரு. சேயுடமபு - பெரியவுடமபு. செல்கதி மநதிரம் - உயர்கதிககு உய்ப்பதொரு மநதிரம். உடமபட்டு - ஒருப்பட்டு.

இறுகல்நீ ; இறைவன் சொன்ன
ஐம்பத அமுத முண்டால்
பெறுதிநற் கதியை என்று
பெருநவை அகறற் றனே. உஉஎ

மனத்திடைச் செறும்பு நீங்கி மறவலை யாகி ஐந்தும்
நினைத்திடு ; நின்கண் நின்ற நீனிற வினையின் நீங்கி,
எனைப்பகல் தோறும் விள்ளா இன்பமே பயக்கும் என்று ற்கு
அனைப்பத வமிர்தம் நெஞ்சின் அயின்றுவிட் டகன்ற தனறே.

நாயுடம்புவிட்டு நீங்கித் தேவவடிவு பெற்றதும், அத் தேவன் சீவகன் முன்னே தோன்றித் தன் நன்றி கூறுமுகத்தால் தான் சுதஞ்சணன் என்னும் தேவன் என்றும், தன்னுலகும் உலகிற் போகமும் சீவகன் அடியில் வைப்பதாகவும் சொன்னான். அவனைக் கண்டும் உரையைக் கேட்டும் வியப்பும் நன்மதிப்பும் கொண்டு சீவகன், தனக்குப் பிறவாற்றால் ஒரு குறையும் இல்லையென்றும், ஒருகால் தன்னைப் பகைவர் வளைத்துக்கொள்ளுமிடத்துத் தனக்குத் துணை செய்வது அமையும் என்றும் விடையிறுத்தான்.

தேவன் விடைபெற்றேகல்

இன்னிழல் இவரும் பூணான் இருவிசும் பிவர்த லுறறுப்
பொன்னெழு வனைய தோளாற் புல்லிக்கொண் டினிய கூறி

உஉஎ. முன உறுதி செயததினறி - முனபு உயிாககு உறுதி தரும வினைசெயயாதே. மறுகல் - மனததே கலககமகொளள வேணடா. பறறு - உள்ள பொருள்மேற செலலும ஆசை. ஆவம - பெறககடவ பொருளமேற செலலும ஆசை. விடடிடு - விட்டொழிக. மரணவச்சதது இறுகல் - இறததறகண உளள நோயவாய வீழநது நிலைபெறுதே. இறைவன - அருகன. ஐம பத வமிாதம - ஐந்து பதமாகிய அமிாதம ; பஞசாஸதி காயம எனனும மநதிரம. பெறுதி - பெறுக. நவை - துனபம.

உஉஅ. செறுமபு - செறறம. நீஙகி - நீககி. மறவலையாகி - மறவாமல. நீனிற வினை - கரிய தீவினை. எனைப் பகலதோறும - உள்ளநாள எத்துணை அத்துணை நாளெலலாம, விளளா - நீங்காத. அனைப பத வமிாதம் - அநத ஐநது பதமாகிய மநதிரம. அயினறு - நினைத்து. விட்டு - நாயுடமபை விட்டு.

"நின்னிழல் போல நீங்கேன்; இடர்வரின் நினைக்க" என்று மின்னெழூஉப் பறப்ப தொத்து விசும்பிவாந் தமரன சென்றான.

தேவன் சென்றதும் சீவகனும் அவனுடைய தோழரும் அவ்விடத்து நின்றும் போய்விட்டனர். நகரமக்கள் நீர் விளையாட்டு முடிந்ததும் நகரத்திற்குச் செல்லலுற்றனர். சிவிகையூர்ந்து செல்வார் பலர்; தேர்மீது செல்வார் பலர்; வேறு பலர் ஏனை ஊர்தி இவர்ந்தும் ஏகலுற்றனர். செல்லும் பொழுது அரசனது பட்டத்து யானையாகிய அசனிவேகம் என்பது மதம்பட்டுப் பாகர் அடக்க அடங்காது பிளிறிக் கொண்டு ஓடலுற்றது. கூடியிருந்த ஆடவரும் மகளிரும் நாற்றிசையும் வீற்று வீற்றாக ஓடி உயிர் தப்புவாராயினர். அவ் யானை குணமாலையும் அவளது தோழியும் இருந்த பக்கத்தை நோக்கி வரத்தொடங்கி விரைந்து நெருங்குவதாயிற்று. இந் நெருக்கடியில் விரைந்தோட மாட்டாது குணமாலை நெஞ்சு கலங்கினாள்.

குணமாலையின் தோழி யானைமுன் நிற்றல்

கருந்தடங் கண்ணி தன்மேல காமுகர் உள்ளம் போல
இருங்களி றெய்த வோடச் சிவிகைவிட் டிளைய ரேக
அரும்பெற லவட்குத் தோழி, "ஆடவர் இல்லை யோ?" என்று
ஒருங்கை யுச்சிக் கூப்பிக் களிறதெதிர் இறைஞ்சி நின்றாள்.

நின்றவளது கருத்து இதுவென்றல்

"என்னைக்கொன் றிவள்க ணுடும
எல்லையில், ஒருவன் தோன்றி

உஉக. இன்னிழல் இவரும பூணான் - இனிய ஒளி திகழும பூணகளை யணிநது தோனறும சுதஞசணன. இது தேவ வுடமபின பொலிவு. இவாதலுறறு - போகக கருதி. பொன எழு அனைய தோளான - பொறறாண போலுமதோளையுடைய சீவகன. நினைக்க - என்னை நினைகக. எழூஉப பறபபது - மறையாமல எழுநது பறபபது. இவாந்து - உயாநது.

உஉ0. கருநதடங் கணணி - கரிய பெரிய கணகளையுடைய குணமாலை. எய்த ஓட - அணுகச சென்றதாக. இளையா - சிவிகை சுமநது வநத ஆட்கள். விட்டு - கீழே வைததுவிட்டு. அரும்பெறல அவட்கு - சீவகனையன்றிப பிறாகுப் பெறுதற்கரியவளாகிய அக் குணமாலைககு. என்று - என்று கூபபாடு இட்டு. இறைஞ்சி - தலை கவிழ்நது.

இன்னுயிர் இவளைக் காக்கும்;
அன்றெனில் என்கண் மாய்ந்தால்
பின்னைத்தான் ஆவ தாக"
என்றெண்ணிப் பிணைகொள் நோக்கி,
மின்னுப்போல் நுடங்கி நின்றாள்,
வீததை கொம்பொ டொப்பாள். உ௱௧

குணமாலை நிலையைச் சீவகன் காண்டல்

மணியிரு தலையும் சோத்தி வான்பொனின் இயன்ற நாணால்
அணியிருங் குஞ்சி யேறக் கட்டியிட் டலங்கல் சூழ்ந்து
தணிவரும் தோழர் சூழத் தாழ்குழை திருவில் வீசப்
பணிவரும் குரிசில் செலவான பாவையது இடரைக கணடான. உ௱௨

சீவகனது உட்கோள்

பெண்ணுயிர் அவலம் நோக்கிப் பெருந்தகை வாழ்விற் சாதல்
எண்ணினன் எண்ணி நொய்தா இனமலர் மாலை சுற்றா,
வண்ணப்பொற கடகம ஏறறா, வார்கச்சில் தானை வீககா,
அண்ணலங் களிற்றை வையா ஆாததுமேல் ஓடினானே. உ௱௩

உ௱௧. இவளகண் ஓடும் - இவளிடததே யோடும, எலலையில் - அமயத்தில. இன உயிர் இவளைக காககும - இனிய உயிர்போலும இக குணமாலையைக காபபான. என் கண் மாய்நதால் - என உயிா மாயு மாயின. ஆவதாக - ஆவது ஆருக; அதுபறறிக கவலையிலலை. பிணை கொள் நோக்கி - மானபிணைபோலும பாாவையையுடைய தோழி. நுடங்கி - நடுங்கிககொணடு. வீ ததை கொமபு - பூககள நிறைநத கொமபு.

உ௱௨. இருதலையும மணிசோததி - இருபக்கததிலும மணியழுத்தி. வானபொனின் இயனற நாண் - உயாநத பொனனால செயயப்பட்ட கயிறு, குஞ்சி - தலைமயிா. ஏறக கட்டி - தூக்கிக கட்டி. தணிவரும தோழர் - அனபு குறையாத தோழா. வில - ஒளி. பணிவரும் குரிசில - பிறரால வணக்கலாகாத சீவகன.

உ௱௩. பெண உயிர் அவலம - பெண்ணொருத்தி உயிர் இழபபது நோக்கி, வாழ்வின சாதல எணணினன - பார்த்துப்பின் இருநது வாழதலி னும் தான் சாவதே பெருந்தகைமை என எண்ணினான; அவன பெருந தகையாதலின். நொயதா - உடனே (விரைவாக). பொற்கடகம - ஆடவரணியும், பொனனால செய்த ஒருவகைத் தொடி. வாா கசசினை-நீணட கச்சினால். தானை - உடை. வீக்கா - இறுகக கட்டிக்கொணடு. வையா - வைதுகொணடு. ஆர்த்து - ஆர்ப்பரித்து. மேல - களிற்றின்மேல்.

குணமாலைமேலும் அவள் தோழிமேலும் பார்வைவைத்துச் செல்லும் யானை வேறுபக்கம் திரும்புமாறு அதன் மத்தகத்திற் பாய்ந்து அவர்களைச் சீவகன் உய்வித்தல்

படமவிரி நாகம் செற்றுப் பாய்தரு கலுழன் போல
மடவர லவளைச் செற்று மதக்களிறு இறைஞ்சும் போழ்தில்,
குடவரை நெற்றி பாய்ந்த கோளரி போன்று வேழத்து
உடல்சினம் கடவக் குப்புற்று உருமென உரறி யார்த்தான். உருச

கூற்றென முழங்கிக் கையால்
  கோட்டிடைப் புடைப்பக் காய்ந்து
காற்றென வுரறி நாகம்
  கடாம்பெய்து கனலின் சீறி
ஆற்றலங் குமரன் தன்மேல்
  அடுகளி றோட, அஞ்சான்,
கோற்றொடிப் பாவை தன்னைக்
  கொண்டுய்யப் போமின என்றான். உருரு

சீவகன் யானையொடு பொருது அதனைக் கொல்லாது நெடுந்தொலைவு செல்லவிடுத்தல்

மதியினுக் கிவர்ந்த வேக மாமணி நாகம் வல்லே
பதியமை பருதி தன்மேல் படமவிரித் தோடி யாங்குப்

உருச. நாகம் - நாகப்பாம்பு. செற்று - சிதைத்து. கலுழன் - கருடன். மடவரலவளை - இளையளாகிய தோழியை. செற்று - செறுத்து. இறைஞ்சும் போழ்தில் - சிறிது தலை குனியும்பொழுது. குடவரை - ஞாயிறு மேற்றிசையில் மறையும் மலை. நெற்றி - உச்சி. கோளரி - சிங்கம். உடல் சினம், வினைத்தொகை. குப்புற்று - குதித்து. உரும் - இடி. உரறி - முழங்கி.

உருரு. கோட்டிடைப் புடைப்ப - இரு கொம்புகட்கும் இடையே கையால் புடைக்க. காய்ந்து - (களிறு) சினந்து. கூற்றென - கூற்றுப்போல. நாகம் - யானை. கடாம் - மதநீர். கனலின் - நெருப்புப் போல. ஆற்றல் அம் குமரன் - வலிமிக்க இளையனான சீவகன். அஞ்சான் - அஞ்சானாய்; முற்றெச்சம். கோற்றொடிப் பாவை - குணமாலை.

தோழிமேலும் குணமாலைமேலும் செல்கின்றதென்று அஞ்சினவன், அக்களிறு தன்னை நோக்கித் திரும்பிவிட்டமையின், அஞ்சானாயினான். குணமாலையைக் கொண்டு செல்வார் அவள் தோழியையும் உடன்கொண்டு போவராதலின், கோற்றொடிப் பாவையைக் கூறினான்.

பொதியவிழ் கோதை தன்மேல் பொருகளி றகன்று போறருக்
கதியமை தோளி னானைக் கையகப் படுத்த தன்றே. ௨௩௬

கையகப் படுத்த லோடும்
காமழை மின்னி னொய்தா
மொய்கொளப் பிறழ்ந்து முத்தார்
மருப்பிடைக் குளித்துக் காற்கீ
ழையென அடங்கி வல்லான்
ஆடிய மணிவட டேய்ப்பச்
செய்கழற் குரிசி லாங்கே
கரந்துசேண் அகற்றி னானே. ௨௩௭

இங்ஙனம் யானை சேணிற் சென்றதும், சீவகன் குண மாலையை நேரிற் கண்டு அவளது அழகில் தன் கருத்தை யிழந்து தனியே உய்யானத்தை யடைந்தான்; இப்பால் குண மாலையையும் அவள் தோழியர் தம் கடி மனைக்குக் கொண் டேகினர். அவள் மனத்தும் சீவகன்மேல் பெருங் காதல் எழுந்து வாட்டலுற்றது. இதன் உண்மையறியாத அவள் தாய் விநயமாலை, "நெடிது விளையாடியதனால் இவட்கு இம் மெலிவு உளதாயிற்றுப்போலும்" என்று நினைந்து தகுவன பல கூறி, குணமாலை வளர்த்த கிளியை அவட்குக் காட்டி, "நின்னை நின் கிளி அழையாநின்றது; சென்று பாலூட்

---

௨௩௬. மதியினுககு - திஙகளைக் கையகபபடுததற்கு. இவாநத - விருமபிய, மாமணி நாகம - கரும்பாமபு. வல்லே - சட்டென, பதியமை பருதி - போகினற ஞாயிறு; இருததல தவிாநத பருதி, பொதியவிழ கோதை - அரும்பவிழநத பூவால தொடுத்த மாலையணிந்த குணமாலை. அகனறு - போவது நீஙகி, கதி அமை தோளினன - வனமைககு இட மாய அமைந்த தோளினையுடைய சீவகன, கையகப்படுத்தது - கைக குள்ளே அகபபடுத்திறறு.

௨௩௭. காாமழை மின்னின நொயதா - காா முகிலில மறையும் மினனலைப்போல விரைவாக. மொயகொளப் பிறழ்நது - உடமபு மென்மைகொண்டு வளைநது புரிநது. மருப்பிடைக் குளித்து - கொமபு களின் இடையே நுழைந்து. ஐயென அடங்கி - கண்டோர் வியப்பெயது மாறு ஒடுங்கி. வல்லான - வட்டாடுவதில வலலவன். ஏய்ப்ப - ஒபப. செய்கழல குரிசில - செவவிய கழலணிந்த குரிசிலாகிய சீவகன. ஆஙகே - அப்பொழுதே. சேண் - தொலைவிலே. வட்டேயப்பக் கரநது போயச் சேணகற்றினன் எனக.

டுக" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள். தனித்திருந்த குணமாலை யுள்ளத்தே சீவகன் பொருட்டு எழுந்த வேட்கைத் தீ அவளது உள்ளத்தையும் உயிரையும் உடலையும் வெதுப்ப, அவள் பெரிதும் ஆற்றாளாயினள். பின்பு அவள் தனக்குள்ளே பலவாறு நினைக்கலுற்றாள்.

குணமாலை பெண் பிறப்பைப் பழித்தல்

கையி னால்சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும்
மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேன்;
செய்த வம்புரி யாச்சிறி யார்கள்போல்
உய்ய லாவதோர் வாயிலுண் டாங்கொலோ. ௨௩அ

கண்ணும் வாள்அற்ற; கைவளை சோருமால்;
புண்ணும் போன்று புலம்பும்என் நெஞ்சரோ;
எண்ணில் காமம் எரிப்பினும் மேற்செலாப்
பெண்ணின் மிக்கது பெண்ணலது இல்லையே. ௨௩௯

இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்த இக்குணமாலைக்கு ஒரு நினைவு தோன்றிற்று: தன் கிளியைச் சீவகன் பால் தூதுவிட நினைத்தாள். அதனை அக் கிளியிடம் உரைப்ப, அதுவும் அதற்குடன்பட்டு அவன் இருக்குமிடம் சென்றது. ஆங்கே, சீவகன் அரசுவாமுன் அஞ்சி நடுங்கித் துவண்ட குணமாலை வடிவை அவன் முதன்முதலாகப் பெற்ற காட்சியாதலால், அதனையே மனக்கண்ணிற் கண்டு பெருவேட்கை

௨௩அ. கையினால் சொலல் - கையாற் காட்டும் சைகையால் மனக் குறிப்பை வெளிப்படுத்த. அவற்றைக் கண்ணுற்ற கண்டே அறிய வேண்டுதலால், "கண்களில் கேட்டிடும்" என்றார். மொய் கொள் சிந்தை - குறையெல்லாம் செறிவு கொண்ட மனம். மூங்கை - ஊமை. செய்தவம் புரியா - செய்தற்குரிய தவத்தைச் செய்யாத. சிறியார் - சிறுமையுடையவர். சிறியார்களைப்போல மூங்கையுமாயினேன் என முடிக்க. வாயில் - நெறியுணர்த்தித் துணை செய்பவர்.

௨௩௯. வாள் அற்ற - ஒளியிழந்தன. புண்ணும் போன்று புலம்பும் - நெஞ்சம் புண்ணுற்றது போல வருந்தும். எண்ணில் - ஆராயுந்து பார்க்குமிடத்து. எரிப்பினும் - முழுக்க நின்று சுட்டுக் கொளுத்தினாலும். மேற் செலாத - மேலொன்றும் செய்தற்கில்லாத. பெண்ணின் மிக்கது - பெண் பிறப்பினும் கொடியது. பெண் பிறப்பின் கொடுமைக்கு ஒப்பதும் மிக்கதும் வேறொன்றும் இல்லை என்பதாம்.

யுற்று, மேனி மெலிந்து, அவ்வுருவினைத் தானே ஒரு கிழியில் எழுதி அதன் அழகிடை யீடுபட்டிருந்தான். அது போது அவன்பால் அழகொழுகும் வடிவினளாய காந்தருவ தத்தை வந்தாள். அவளைக் கிளி கண்டது.

கிளி தனக்குள் எண்ணுதல்

"சிலம்பொடு மேகலை மிழற்றத் தேனினம்
அலங்கலுண்டு யாழ்செயும் அம்பொற் பூங்கொடி
நலம்பட நன்னடை கற்ற தொக்கும்இவ்
விலங்கரித் தடங்கணாள் யாவ ளாங்கொலோ. உசO

யாவளே யாயினு மாக ; மற்றிவள்
மேவிய பொருளொடு மீண்ட பின்னலால்
ஏவலாற் சேர்கலேன்" என்று பைங்கிளி
பூவலர் சண்பகம் பொருந்திற் றென்பவே. உசக

காந்தருவதத்தை சீவகன் எழுதி மகிழும் ஓவியத்தைக் கண்டு புலந்து அவனோடு உரையாடுதல்

"இதுஎன உரு ?" என, "இயக்கி" என்றலும்,
"புதிதுஇது, பூந்துகில் குழல்கள் சோர்தலால் ;
மதுவிரி கோதையம் மாலை நின்மனம்
அதுமுறை இயக்கலின் இயக்கி யாகுமே." உசஉ

உசO. மிழற்ற - ஒலிக்க. தேன் இனம் - வண்டினம். அலங்கல் உண்டு - மாலையிலுள்ள தேனைக் குடித்து. யாழ் செயும் - யாழ்போல முரலும். பூங்கொடி நடை கற்றது போல நடந்தேகும் இத் தடங்கணாள் யாவளோ என்பது. விலங்கு அரித் தடங்கணாள் - குறுக்கிட்டுப் பரந்த செவ்வரிகளையுடைய பெரிய கண்ணினையுடையாள்.

உசக. மேவிய பொருளொடு - வந்த செய்தியை முடித்துக்கொண்டு. பின்னலால் - பின்னே யன்றி. ஏவலால் - குணமாலை ஏவியவாறே உடனே. பூவலர் சண்பகம் - பூமலர்ந்துள்ள சண்பக மரம்.

உசஉ. என உரு என - என்ன உருவம் என்று காந்தருவதத்தை கேட்க. என்றலும் - இயக்கியின் உருவம் என்று சீவகன் சொன்னவுடன். புதிது - புதுமையுடையதாக வுளது. இயக்கிக்குத் துகிலும் குழலும் சோர்வது கிடையாது. மது - தேன். அம் மாலை - அக் குணமாலை. மனம் முறை இயக்கலின் - மனத்தை முறையே ஆறுமை மிகும்படி இயக்குதலால். இயக்கியாகுமே - இயக்கியே யாகும் ; ஆகும் - ஆவாள். சீவகன் கூறிய இயக்கி என்னும் சொல் வடசொற் சிதைவு. யக்ஷி தேவதை. தத்தை கூறியது தமிழ்ச்சொல்.

சீவகன் அவள் சினம் தணிவிப்பான் கூறுதல்

பாவைநீ புலவியில் நீடல; பாவியேற்கு
ஆவியொன் றிரண்டுடம் பல்லது; ஊற்றுநீர்க்
கூவல்வாய் வெண்மணல் குறுகச் செல்லுமே
மேவிப்பூங் கங்கையுள் விழைந்த அன்னமே? ௨௪௩

அக் கூற்றால் அவள் புலவி மிகுதல்

பேரினும் பெண்டிரைப் பொருது சீறுவாள்,
நேர்மலர்ப் பாவையை நோக்கி, நெய்சொரி
கூரழல் போல்வதோர் புலவி கூர்ந்ததே,
ஆர்வுறு கணவன்மாட் டமிர்தின் சாயற்கே. ௨௪௪

இது கண்டு சீவகன் ஆற்றாது பல பணிமொழிகள் இரந்து கூறினன்; அவள் சினம் தணியாது அவனைத் தனிப்பவிட்டுத் தன் உறையுளை யடைந்தாள். "இதுவே தக்க காலம்" என வுணர்ந்த அக் கிளி அவனை யடைந்தது. அவனும் அதனை அன்போடு வரவேற்று, வரவின் காரணம் வினவினன்.

கிள்ளை விடையிறுத்தல்

மையலங் களிற்றொடு பொருத வண்புகழ்
ஐயனைச் செவ்விகண் டறிந்து வம்மெனப்

---

௨௪௩. புலவியில் நீடல - புலத்தலை நீட்டியாதே. பாவியேற்கு - பாவியாகிய எனக்கு. ஆவியொன்று - நின் உயிரே எனக்கும் உயிராவது. நம்மிருவர்க்கும் உயிரொன்று; உடம்பு இரண்டு. கங்கையுள் மேவி விழைந்த அன்னம் - கங்கை யாற்றை மேவி அதனை விரும்பி யுறையும் அன்னம். கூவல்வாய் வெண்மணல் ஊற்று நீர் - குளத்திடத்து வெண் மணலில் சுரந்து நிற்கும் ஊற்று நீர். செல்லுமே - ஏகாரம் வினா.

௨௪௪. பெண்டிரைப் பேரினும் - வேறு பெண்டிரின் பெயர் சொன்னாலும். சீறுவாள் - சீறுகின்றவளாகிய தத்தை. நேர் மலர்ப் பாவையை - ஒத்த மலர் சூடிய பாவை போன்ற குணமாலை வடிவத்தை. நோக்கி - பார்த்ததனால். நெய் சொரி கூரழல் - நெய் சொரிவதால் மிக்கு எழும் நெருப்பு. ஆர்வுறு கணவன் - மிக்க காதலுடைய கணவனாகிய சீவகன். அமிர்தின் சாயல் - அமிழ்தம் போலும் மென்மையினையுடைய காந்தருவதத்தை.

பையர வல்குலெம் பாவை தூதொடு
கையிலங் கெஃகிஞய் ! காண வந்ததே. ௨௪௫

சீவகன் வினவுதல்

வெஞ்சின வேழ முண்ட வெள்ளிலின் வெறிய மாக
நெஞ்சமும் நிறையும் நீல நெடுங்கணாற் கவர்ந்த கள்வி
அஞ்சனத் துவலை யாடி நடுங்கினாள் நிலைமை யென்னை ?
பைஞ்சிறைத் தத்தை ! என்னப் பசுங்கிளி மொழியு மன்றே.

குணமாலையின் வேட்கைமிகுதியும் ஆற்றாமையும் சொல்லி, மேலும் அக் கிளி கூறல்

"கன்னிய ருற்றநோய் கண்ண னார்க்கும்அஃது
இன்னதென் றுரையலர், நாணி னாதலான் ;
மன்னுமயான் உணரலேன் ; மாதர் உற்றநோய்
துன்னிநீ அறிதியோ தோன்றல !" என்றதே. ௨௪௭

சீவகன் கூறுவது கேட்டுக் கிளி கூறல்

"சொல்ம ருந்துதந் தாய்!சொல்லும் நின்மனத்து
என்அ மர்ந்தது உரைத்துக்கொள் நீ"என,

௨௪௫. மையலங்களிறு - மதமபட்டு மயஙகிய போரந்த யானை. வண்புகழ ஐயன - வளவிய புகழ படைத்த சீவகன, செவ்வி - காலம். வம் என - வருக என்று. பை அரவு அலகுல் - படத்தையுடைய பாம்பின படம போன்ற அலகுல, இலஙகு எஃகினய - விளஙகுகின்ற வேலையுடையாய.

௨௪௬. வேழமுண்ட . . . . வெறியமாக - யானைத்தீ யென்னும் நோயுற்ற விளாம்பழம் உளளகம வெறுவிதாவதுபோல நெஞ்சம நிறை முதலியன இன்றி வெறுவிதாமாறு. நீலம - கருமை. பிறா அறியாமல கண்ணினால கவாந்துகொணடாளாதலின "கள்வி" யென்றான. யானை முன குணமாலை நடுங்கி நின்ற காலத்தில, அவள் கண் கலுழ்ந்து நீர் அரும்ப மெய வியர்வை பொடிப்பக கண்டது நினைவில இருப்பதால, "அஞ்சனத் துவலையாடி நடுங்கினாள்" என்றான். பைஞ்சிறைத தத்தை - பசிய சிறகுகளையுடைய கிளியே.

௨௪௭. உற்ற நோய - தாம் உற்ற காம நோயை. கண்ணனார்க்கும் - கண்போன்ற தோழியாககும. இன்னது - இத்தன்மைத்து. நாணின் ஆதலால - உயிரினும் சிறந்த நாணம தோன்றித் தடுப்பதனால். மன்னும் - மிகவும். துன்னி - நெருங்கிச சென்று. அறிதியோ - அறிவாயோ.

"வில்நி மிர்ந்தநின் வீங்கெழில் தோள்,அவட்கு
இன்ம ருந்து ; இவை வேண்டுவல் " எனறுதே. உசஅ

சீவகன் தன் உடன்பாடு உரைத்தல்

"பொற்குன் றுயினும், பூம்பழ னங்கள்சூழ்
நெற்குன் றுமபதி நேரினும தன்னையான்
கற்குன் றேந்திய தோளிணை கண்ணுறீஇச்
சொற்குன் று ;புணர் கேன்';சொல்லு போ "என்றான்.

கிளி ஓலை பெற்றுப் போதல்

"சேலை வென்றகண ணுட்குஇவை செப்பரிது ;
ஓலை யொன்றுஎழு திப்பணி நீ "என,
மாலை மார்பன் கொடுப்பத் தினைக்குரல்
ஓலை யோடுகொண் டோங்கிப பறந்ததே. உ௫௦

கிளி நீங்கிய பின் சீவகன் தத்தையிருந்த பெருமனைக்குச் சென்று காண, அவள் பூம்புடவை யொன்றால் தன்

உசஅ. சொல மருநது - சொலலாகிய மருநது. குணமாலை சொலலும சொலலை மருநதெனறான. சீவகனும வேட்கையுறறு மெலிந்திருக கினறானுதலின. அமாநதது என் உரைத்துககொள் - பொருநதியது எதுவோ அதனை உரைததுககொள். என - எனறு சீவகன மொழியவே. வில நிமிாநத நின வீஙகு எழில தோள் - வில சுமநதுயர்நத நினனுடைய பெரிய அழகிய தோளே. இவை வேணடுவல் - சொல வேணடா ; இத தோளகளையே அவட்கு வேணடுமென வேணடுவேன.

உசகூ. பொறகுனறு - குனறளவாகிய பொன. பூம பழனங்கள - பூக்கள நிரமபிய நீா நிலைகள. நெல குனறும பதி - நெல் குனறளவாகக குவியுமாறு விளையும் ஊா. நேரினும் - தரவேணடுமெனினும. கறகுனறு ஏநதிய தோள இணை - மலைபோல உயாந்த இரு தோள்கள். கண்ணுறீஇ - சோததி. புணாகேன - புணருவேன. சொலகுனறு - இச் சொறகள தவற மாட்டா.

"கிழவி முன்னாத் தறபுகழ கிளவி, கிழவோன விணைவயின உரிய வெனப " (தொல். கறபு, 40) எனபதன் கருததால, சீவகன தன தோளைக "கறகுனறேநதிய தோள " எனறது அமையும்.

உ௫௦. சேலை வென்ற - சேல மீனை ஒத்த. செப்பு அரிது - கூறுதல முடியாது. எழுதிப பணி - எழுதித் தநதருள்க. என - எனறு கிளி கேட்கவே, தினைக்குரல ஓலையோடு - தினைக்கதிரில வைத்துச சுருட்டித் தந்த ஓலையுடன், ஓஙகி - உயர்நது.

மேனி முழுதும் போர்த்துக்கொண்டு புலவியால் கண் மூடாது விழித்துக் கிடந்தாள். அவன் அவளது புலவி தீர்த்து மகிழ்வித்தான். இப்பால்,

கிளியைத் தூதுவிடுத்துக் குணமாலை வருந்தி நிற்றல்

தன்துணைவி கோட்டியினில நீங்கித் தனியிடமபார்த்து
இன்துணைவற சேர்வான இருந்ததுகொல்! போந்ததுகொல!
சென்றதுகொல்! சேர்ந்ததுகொல்! செவ்வி யறிந்துஉருகும்
எனதுணைவி மாற்றமஇஃது எனறதுகொல்! பாவம!! ௨௫௧

செந்தாரப் பசுங்கிளியார் சென்றூர்க்கோர் இன்னுரைதான்
தந்தாரேல் தந்தார்என் இனனுயிர்;தாம் தாராரேல்
அந்தோ குணமாலைக்கு ஆ!தகாது என்றுஉலகம
நொந்துஆங்கு அழமுயானறு நோற்றூனும் எய்துவனே. ௨௫௨

கூடலிழைத்தல்

சென்றூர் வரைய கருமம செருவேலான்
பொன்தாங் கணியகலம புல்லப் பொருந்துமேல்,
குன்றாது கூடுகஎனக் கூறிமுத்த வார்மணலமேல்
அன்றுஆங்கு அணியிழையாள் ஆழியிழைத் தாளே. ௨௫௩

௨௫௧. கோட்டியினில - கூடியிருக்கும இருப்பிலிருந்து. சோவான, இடம பார்த்து இருந்ததுகொல என இயையும். துணைவி - காந்தருவதத்தை. போநதது சொல் - செவவி பெருமையால வறிதே வநது விட்டதோ. சென்றது கொல - காலம பாரத்துப் பொறுத்துச சென்றதோ. உருகும - காமததீயால உருகும. துணைவி - ஈணடுக குணமாலை மேறறு. பாவம - என கிளிபபிளளையும யானும பட்டது என என்றும குறிப்பு.

௨௫௨. செந் தார - கிளியின கழுததில தோனறும் வரைகள். கிளியார, உயாத்தறகண வநதது. என இன உயிர தநதார - நீஙகும நிலையிலுள்ள என இனிய உயிர நீஙகா வகையைத் தநதாராம். தகாது - குணமாலைககு இவ விறநதுபாடு தகாதே என்று. நொநது அழ - உளம் வருந்தி அழ இறப்பேன. ஆஙகு முயனறு நோறறூனும எயதுவன - சுரமஞசரிபோல முயனறு தவஞசெயதாயினும அவரை எய்துவேன்.

௨௫௩. சென்றூர வரைய கருமம - ஒரு வினையின விளைவு அதனை முடிக்கப போனருடைய அறிவின் அளவாயிருககும். செருவேலான - சீவகன. பொன தாங்கு அணி - பொனனறை செயத பூண். அகலம - மாாபு. புலலப பொருநதுமேல் - தழுவுதல கூடுமாயின. முத்த வார மணல - முததுககளாகிய ஒழுகிய மணலமேல். அனறு ஆங்கு - அனறே அப்பொழுதே. ஆழி - வட்டம (கூடல வட்டம்).

கிளி வருதல்

பாகவரை வாங்கிப பழுதாகில் பாவியேறகு
ஏகுமால் ஆவி ; எனநினைபபப் ,பைஙகிளியாா ,
மாகமே நோக்கி மடவாளே அவ்விருந்தா
ளாகுமயான் சோவல் எனச்சென் ,றடைநததே. ௨௫௪

கிளியை இனிது வரவேற்றவள் அது கொணர்ந்த ஓலையைக் காண்டல்

தீம்பா லமிர்தூட்டிச் செம்பொன் மணிக்கூட்டில்
காமபோர் பணைத்தோளி மென்பறவை கணபடுப்பித்து
ஆம்பால் மணிநாம மோதிரங்தொட் டையெனனத்
தேம்பா எழுத்தோலை செவ்வனே நோககினாள். ௨௫௫

சீவகன் விடுத்த ஓலை

கொடுஞ்சிலையான் ஓலை . குணமாலை காணக !
அடுந்துயரம உள்சுடவெந்து ஆற்றுதேன் ஆற்ற
விடுந்த சிறுகிளியால விம்மலநோய் தீாந்தேன் ;
நெடுங்கணாள் தானும நினைவகலவா ளாக. ௨௫௬

---

௨௫௪. பாகவரை வாஙகி - வட்டத்தில பாதியளவில கீறி. பழுதாகில - இக கூடல கூடாதாயின. நினைபப - குணமாலை நினைககையில. மாகம - வானம. நோககி அவவிருநதாள் - பாாத்துககொணடிருந்த அவள. மடவாளே - மடபபம பொருநதிய குணமாலையே. தான நீங்கிய காலத்தினும் திருமப வருஙகாலததில அவள மேனி மிக வேறுபட்டிருநதமையின, இனி இவவாறு ஐயுறறடைவதாயிறறு.

௨௫௫. தீமபால - இனிய பால. காமபு ஏா பணைத்தோளி - மூஙகில போலும பருத்த தோளையுடைய குணமாலை. ஆம் பால - ஆகும் பகுதியினையுடைய. நாம மோதிரம - சீவகன பெயா பொறித்த கணையாழி. ஐயென்ன - விரைவாக. தேமபா எழுதது ஓலை - தேம்பாமைக (வருநதாமைக) கேதுவாகிய எழுத்துககளையுடைய ஓலை.

௨௫௬. கொடுஞ்சிலையான - இவவாறு சீவகன தனனைக கூறுதறகு அமைதி ''பொறகுனறுயினும'' (செய. 249) எனபுழிக் கூறினும். இனனாா ஓலை இன்னாா காண்க என்றல முறை. அடுந்துயரம் - வருத்தும் காம நோய். ஆற்றுதேன - ஆற்றேனாகிய யான. விடுந்த - விடுத்த ; விகாரம். விம்மல மிகக நினைவு - மிக்க வருத்தம.

ஈட்டஞ்சால் நீள்நிதியும் ஈர்ங்குவளைப பைந்தடஞ்சூழ்
மோட்டு வளம்சுரக்கும ஊருமமுழுதீந்து
வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றினிய வேய்மென்றோள்
பூட்டார் சிலைநுதலாட் புல்லா தொழிகேனே. உருஎ

குணமாலை மனந்தேறித் தெய்வம் பரவுதல்

"பாலவியும் பூவும் புகையும் படுசாந்தும்
காலவியாப் பொன்விளக்கும் தந்தும்மைக் கைதொழுவேன ;
கோலவியா வெஞ்சிலையான் சொற்குன்றா தொகளனவே
நூலவையார் போல்நீங்கள் நோக்குமினே" எனறாள். உருஅ

இஃது இவ்வாறாக, குணமாலையின் பெற்றோர், அவளது தாய்க்கு மூத்த தமையன் மகனுக்கு அவளை மணம் புணர்க்கக் கருதினர்; இச் செய்தியை யறிந்த செவிலித்தாய் குணமாலைக்குக் கூறினள். இதனைக் கேட்கப்பொறாத குணமாலை தன் இருகையாலும் இருகாதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு வருந்தினாள்.

உருஎ. ஈட்டம சால - அறநெறியே ஈட்டுதறகமைந்த. நீள்நிதி - மிகக செலவம. ஈாங குவளை - குளிாநத குவளைகள. பைநதடம - பசிய நீாநிலை. மோட்டு வளம் - பெரிய வளம. முழுது ஈநது - விருமபுமாறே குறைவறக் கொடுத்து. வேட்டாாக்கு......மெனறோள் - அரிய பொருள களை விரும்பினாருககு விரும்பியவாறே அவறறைப பெறறாறபோல இனிய வாகிய மெலலிய தோள். பூட்டாா சிலைநுதல - நாணால பூட்டப்பட்ட விலபோலும நுதல.

உருஅ. பாலவி - பாற பொஙகல, சாநது - சநதனக கலவை. கால அவியா விளககு - காறறால அவியாத விளககு ; மணி விளககு. உம்மை - எழுத்துககளாகிய தெயவங்களை. கோல அவியா வெஞ்சிலை - அமபு இடைவிடாமல எயகினற கொடிய வில. சொற குனறாக - எழுத துககளாகிய தஞசொல தவறாவிடினும். நூலவையாாபோல - அற நூலகளை யோதிய பெரியோாபோல. நோககுமின - இடையூறின்றிச சொலலிய வாறே செயவானாக வெனறு கருதி நோககுமின. "நீங்கள என்றது எழுத் துககளை ; அவறறின் தனமையும வடிவும ஆசிரியாக்கலலது உணரலாகா மையின, நூலில (இலககண நூலில) விளங்கக கூறிறறிலரேனும, சமய நூலகளிற கூறுதலின, அவவெழுத்துககளைத் தெயவமெனறே கொளக." இவவெழுத்துககள சீவகன ஓலையில எழுதிய எழுத்துககள, அவறறைப பாாத்தே இது கூறுகினறாள்.

குணமாலை மறுத்துரைத்தல்

" மணிமதக் களிறு வென்றான் வருத்தச்சொற் கூலி யாக
அணிமதக் களிற னானுக்கு அடிப்பணி செய்வ தல்லால்,
துணிவதென்? சுடுசொல் வாளால் செவிமுதல் ஈரல்' எனறாள்.
பணிவரும் பவளப் பாவை பரிவுகொண டனைய தொப்பாள.

" கந்துகப் புடையிற் பொங்கும கலினமா வல்லன காளைக்கு
எந்தையும் யாயும் நேரா ராய்விடின இறத்தல் ஒன்றோ,
சிந்தனை பிறிதொன றாகிச் செய்தவம் முயறல ஒன்றோ,
வந்ததால நாளை" என்றாள் வடுவெனக் கிடந்த கண்ணாள்.

குணமாலையின் முதுக்குறைவு கேட்ட செவிலி, மகளின் கற்பு நலத்தை வியந்து மகிழ்ந்து அவளது பெற்றோர்க்குச் சொல்ல, அவர்களும் அவள் விரும்பியவாறே சீவகனுக்குக் குணமாலையை மணம்புரிவிக்கத் தொடங்கிச் சான்றோர் நால்வரை மகட்கோள் உரைத்தற்குக் கந்துக்கடன்பால் விடுத்தனர். கந்துக்கடன் முதற்கண் அவர்களை இனிது வரவேற்று மிக்க சிறப்புச் செய்தான்.

சான்றோர் மகட்கொடை நேர்ந்து உரைத்தல்

" யாம்மகள ஈதும் ; நீர்மகட் கொண்மின் எனயாரும்
தாம்மகள் நேரார் ; ஆயினும் தணவொன் வரைமார்பில்

உ௫௯. மணி மதக் களிறு - பகதததே மணி கட்டிய மத யானை, வென்றவன - வென்ற சீவகன, வருந்தச சொல கூலியாக - யானையை அடாத்த காலத்தில இவளைக "கொணடுயயப போமின" (செய, 235) என்ற சொலலிறகுக கூலியாக. அடிப்பணி - தாழ்ந்து ஏவல செயவது. சுடு சொல் வாள - சுடு சொலலாகிய வாளால. செவி முதல ஈரல - செவியிடத்தே அறுகக வேணடா. பணி . . . . ஒப்பாள - சீவகனைத் தவிரப பிற எவரையும பணிதல இலலாத, பவளததால செயத பாவை வருத்தம கொணட தனமையை யொத்தவளான குணமாலை,

உ௬௦. கந்துகப புடையில - பநதினது புடைததல போன்று. கலின மா - வாா் கட்டிய குதிரை. வலலன - வலலுநன்ன, நேராராய விடின - மணம செயது தாராராயின. பிறிதொனறு - வேறொன்று. ஆகி - ஆக. வநததால - இரணடில ஒன்று எயதிவிட்டது. வடு - மாவடு. பிறிது ஒன்றுதலாவது பெறறோா நினைவு கைகூடாது வேறுபட போவது. தவம் முயறல், தான சீவகனைப பெறுதறகு.

பூமகள் வைகும் புண்ணியப் பொற்குன் றனையானு
யாம்மகள் நேர்ந்தோம் இன்று" என நாயகற் கவர்சொ

கந்துக்கடன் மகிழ்ந்துரைத்தல்

"சுற்றார் வல்வில் சூடுறு செம்பொன் கழலாற்குக்
குற்றேவல் செய்தும் காளையும் யானும்; கொடியாளை
மற்சேர் தோளான் தன்மரு மானுக் கருள்செய்யப்
பெற்றேன்" எனனப் பேசினன் வாசம் கமழ்தாரா

பின்பு அச் சான்றோர் கந்துகனுக்குச் சீவகன் ப
அடர்த்துக் குணமாலையைக் காத்ததும், அவள் அ
கருத்துற்றதையும் விளங்கக் கூறி விடைபெற்று
மித்திரனையடைந்து நிகழ்ந்தவனைத்தும் மொழி
பின்பு மணம் நேர்ந்த செய்தி சீவகற்கும் குணம
தெரியவரவே, இருவரும் பெரு மகிழ்வெய்தினர். ம
குறிக்கப்பெற்றது.

திருமணம்

கரைகொன் றிரங்கும் கடலின்கலி கொண்டுகலலெ
முரசம் கறங்க முழவிமமவெண் சங்கமார்ப்பப்

உ௬௧. மகட்கொண்மின - எம் மகளை மணம் செய்து செ
நேரார் - வலியக் கொடுப்பது இல்லை. தாம் மகள் - தம் மகள்;
வரைமார்பு - மலைபோல உயர்ந்த மார்பு. பூமகள் - திருமகள்.
குன்று - புண்ணியமாகிய மலை. இன்று நேர்ந்தேம் - இன்று ப
யாகத் தந்தேம். நாயகன் - கந்துக்கடன். அவர் - சென்ற
அவர்கூறியவாறே இச் செய்யுள் கூறுகின்றது.

உ௬௨. சுற்றார் வல் வில - வரிந்து கட்டப்பெற்ற வலிய வி
நன்கு காய்ச்சப்பட்ட. குற்றேவல் - குற்றேவல். செய்தும்
கடவேம். கொடியாளை - கொடிபோன்ற குணமாலையை.
தோளான் - மறபோர் பயின்ற தோளையுடைய குபேரமித்திரன
செய்யப் பெற்றேன் - கொடுக்கப் பெற்றேன். வாசம் - ந
தாரான் - தாரையுடைய கந்துக்கடன்.

குபேரமித்திரன் தானே மகட்கொடை நேர்தலாலும், த
தாமுவே வேண்டுதலாலும் இங்ஙனம் கூறினார்.

பிரசம் கலங்கிற் றெனமாந்தர் பிணங்கவேட்டான்
விரைசென் றடைந்த குழலாளைஅவ் வேனிலானே. உ௬௩

புலவி நுணுக்கம் சீவகன் மகிழ்ந்துரைத்தல்

பூவார் புனலாட்டினுள் பூநறுஞ் சுண்ணம்
பாவாய் பணைத்தோள் சுரமஞ்சரி தோற்றாள் ;
காவாதவள் கணணறச் சொல்லிய வெஞ்சொல்
ஏவோ அமிர்தோ எனக்குஇன்று ? இது சொல்லாய். உ௬௪

குணமாலை புலத்தல்

நற்றோ ளவள்சுண் ணநலம சொலுவான்
உற்றீர், மறந்தீர் ; மனத்துள்உறை கின்றாள் ;
செறறால்அரி தால் ;சென்மின் ; போமின் நீண்டாது ;
எற்றேஅறி யாதஓர் ஏழையெ னேயான் ? உ௬௫

தூமம்கமழ் பூந்துகில் சோர அசையாத்
தாமம்பரிந் தாடுதண சாந்தம் திமிரந்திட்டு

உ௬௩. கரைகொன்று இரங்கும - கரையை யலைத்து முழங்கும். கலிகொண்டு - ஆரவாரம் கொண்டு. கறங்க - முழங்க. முழவிமம - முழவோசை மிக. வெண சஙகம - தவளச சங்கு ; இது மஙகல முழககம. பிரசம கலங்கிறறென - வண்டின கூட்டம கலஙகியது போல. பிணங்க - நெருஙக. விரை - மணம. அவ வேனிலான - நுதல விழிககு அழியாத காமன போனற சீவகன ;அழிந்த காமனுக்கு உருவிலலையாதலின இஙஙனம கூறினர்.

உ௬௪. பூவார புனல - பூககள் மிதககும் தணணீர. பூ - அழகிய. பணை - மூஙகில். காவாது - சொற்பயன நோக்காது. கண அற - இரகக மின்றி. வெஞசொல - வெவவிய சொல். ஏவோ - துனபம தருவதோ. அமிரதோ - இனபம தருவதோ.

வென்றவரே புனலாடுக என்றதனால், குணமாலை புனலாடியதும, யானையெதிரப்பட்டதும, சீவகனைக காணபதும, பினபு கூடடமும பெறு தலின, " காவாது அவள் சொலலிய " என்றான்.

உ௬௫. நறறோளவள் - நலல தோளையுடைய சுரமஞ்சரி. சொலு வான உறறீர் - சொலலுதறகே முதறகண் கருதினீர. உறைகின்றாள - இருக கின்றாள். செறறால அரிது - அவள சினங்கொண்டால அதனைத தீரபபது அரிது. சென்மின - இவவிடத்தைவிட்டுச செலலுமின. இவவாறு சொன் னதும சீவகன் அவளைத் தீணடலுறறமையின, " தீணடாது போமின " என்றாள். எறறே - என்னே. அறியாத - நுமக்கு வரும வருத்தம் நினைந்து வருநதாத. ஏழை - அறிவிலி.

ஏமன்சிலை வாணுதல் ஏற நெருக்காக்
காமன்கணை யோர்கண் சிவந்து புலந்தாள். உ௬௬

சீவகன் புலவி தீர்த்தல்

மின்னேர் இடையாள்அடி வீழ்ந்தும் இரந்தும்
சொல்நீர்அவள் அற்பழ லுட்சொரிந் தாறற,
இந்நீரன கண்புடை விட்டகன்று இன்பம்
மன்னூர்ந்து மதர்ப்பொடு நோக்கினள் மாதோ. உ௬௭

அன்று நீர்விளையாட்டுக்காலத்தே மதம் மிக்குக் குணமாலையைக் கொல்லப்போந்த அசனிவேகம் என்னும் அரசுவா, தான் சீவகனுக்குத் தோற்றோடி வந்த மானத்தால், மதம் தணிந்து, உணவு கொள்ளாது நாளும் மெலிவதாயிற்று. அதனை யறிந்த வேந்தனாகிய கட்டியங்காரன், "உற்றது என்?" என்று பாகரை வினவ, அவன் குறிப்பறிந்து அப் பாகர், "நீர் விளையாடிய நாளில் சீவகன் இதற்குச் சினமுண்டாக்கி யடர்த்தான்; அன்றுமுதல் இஃது இவ்வாறு மெலிவதாயிற்று" என்றனர். வேடுவரை வெருட்டி அவர் கவர்ந்து சென்ற ஆனிரையைச் சீவகன் மீட்டதுமுதல் கட்டியங்காரனுக்குச் சீவகன்பால் பகைமையுண்டா யிருந்தமையின், தன் வீரரை விளித்துச் "சீவகனை இன்னே பிணித்துக் கொணர்மின்" என்று பணித்தான். வீரர் பலர் சீவகன் இருந்த மனையை நோக்கி வந்தனர்.

வீரர் வரவைச் சீவகன் அறிதல்

திங்கள்சேர் முடியி னானும்
செலவியும் போன்று செமபொன்

உ௬௬. தூமம - அகிறபுகை. சோர - ஒிறிது நெகிழ. அசையா - இறுகவுடுத்து. தாமம் - மாலை. பரிநது - அறுதது. ஆடு சாநதம் - பூசிய சாநதம. ஏமன சிலை - அமபு தொடுக்கபபடும வில. நுதல - ஈணடுப் புருவத்தின மேறறு. காமன் கணையோ - மலர் அமபு போலும.

உ௬௭. இரந்தும் - வேண்டியும. சொலநீா - சொலலாகிய தண்ணீா. அனபு அழலுள் - அனபாகிய நெருபபிடததே. ஆறற - ஆறுமபடி செயய. இந நீரன - இத்தனமையான புலவிகளை. கணபுடை விட்டகன்று - கண்களின மதாப்போடு பககத்தே நோக்கிக கைவிட்டு. கண் மதாப்போடு கைவிட்டு என இயைகக. மனா ஆர்நது - மிக நிறைதலால்,

இங்குவார் கழலி னானும்
கோதையும் இருந்த போழ்தில்,
சிங்கவே றெள்ளிச் சூழ்ந்த
சிறுநரிக் குழாத்திற் சூழ்ந்தார் ;
அங்கது கண்ட தாதி
ஐயனுக் கின்ன தென்றாள். உசுஅ

சீவகன் வீரரை வினவுதல்

கடுகிய இளையர் நோக்கும் கண்ணிய பொருளும் எண்ணி
அடுசிலை யழல வேந்தி ஆருயிர் பருகற் கொத்த
விடுகணை தெரிந்து தானை வீக்கற விசித்து வெய்தாத்
தொடுகழல் நரல வீக்கிச் "சொல்லுமின் வந்தது" என்றான்.

வீரர் தலைவனை மதனன் தான் வந்தது சொல்லுதலும் அது கேட்டுச் சீவகன் சினந்துரைத்தலும்

"அடிநிழல் தருக என்றெம் ஆணைவேந் தருளிச் செய்தான் ;
வடிமலர்த் தாரி னாய்நீ வரு"கென, வானின் உச்சி
இடியுரு மேற்றின் சீறி யிருநிலம் சுடுதற் கொத்த
கடிமதில் மூன்று மெய்த கடவுளின் கனன்று சொன்னான்:

உசுஅ. திங்கள் சேர் முடியினானை - பிறைத் திங்களைச் சூடிய முடியுடைய சிவனை. செல்வி - பார்வதி. பொன் இங்கு கழல் - பொன்னாலாகிய கழல். எள்ளி - மதியாது இகழ்ந்து. குழாத்தின் - கூட்டம்போல. இன்னது - இவ்வாறு சூழ்ந்து கொண்டனர்.

உசுகூ. கடுகிய இளையர் - அரசனேவலால் கடுகி வந்த வீரர். கண்ணிய பொருளும் - அரசன் எண்ணிவிடுத்த செய்கையும். எண்ணி - சீவகன் தான் எண்ணி. அடு சிலை - பகைவரைத் தப்பாது கொல்லும் வில். அழல - சினந்து. தானை வீக்கற விசித்து - இறுகாதெனினும் உடையைக் கட்டி. வெய்தா - வெய்தாக. நரல - ஒலிக்க. வீக்கி - கட்டி.

உஎ௦. அடிநிழல் தருக - வீரர் தம் அரசன் கொணர்க என்றானென்கின்றமையின் "அடி நிழல்" என்றனர். ஆணையருளிச் செய்தான் - ஆணையிட்டுள்ளான். வடிமலர் - தேன் சொரியும் மலர். இடியுருமேறு - இடியேறு. சுடுதற் கொத்த - வானத்தே பறந்து திரிந்து சுடுவதற்குப் பொருந்தின. கடவுளின் - சிவனைப்போல. கனன்று - வெகுண்டு.

"வாளிழுக் குற்ற கண்ணாள்
வருமுலை நயந்து வேந்தன்
கோளிழுக் குற்ற பின்றைக்
கோத்தொழில் நடாத்து கின்றான்;
நாள்இழுக் குற்று வீழ்வ
தின்றுகொல? நந்த! திண்தேர்
தோள்இழுக் குற்ற; மொய்மப!
பணமொனச் சொலலி னானே." உ௭௧

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நந்தட்டன் முதலிய தோழர்கள் சீவகனைக் காத்தற்குச் சிங்கவேறு போலப் படை பண்ணலுற்றனர். இதனைப் பார்த்திருந்த கந்துக்கடன் தன் மனத்தே வேறு நினைக்கலானான்.

கந்துக்கடன் உட்கோள்

"வேந்தொடு மாறு கோடல விளிகுறுநர் செயல தாகும;
காய்ந்திடு வெகுளி நீக்கிக் கைகட்டி இவனை யுய்த்தால்,
ஆய்ந்தடும அழற்சி நீஙகும; அதுபொருள்" என்று நலல
சாந்துடை மார்பன் தாதை தன்மனத் திழைக்கின் றானே.

இக் கருத்தைச் சீவகற்குரைப்ப, அவன் உட்கொண்ட போது, அச்சணந்தி யாசிரியன் உரைத்ததும் நினைவிற்கு வந்தது. பின்பு சீவகன் வீரர்கைப் படுவதே தக்கதென வுணர்ந்து அடங்கி நின்றான்.

உ௭௧. வாள இழுககுறற கணணாள - தன ஒளி மிகுதியால் வாள ஒளியினறி இழுககுறுமாறு அமைநத கணணையுடைய விசயை. நயநது - விரும்பி. கோள இழுககுறற பினறை - சூழநது கொளளபபட்டு உயிரிழநத பினபு. கோத் தொழில - அரசாடசி. நடாததுகினறான - நடததும கட்டியங்காரன. நாள் இழுக்குறறு - வாழநாள முடிநது. நநத - விளி. நந தட்டன சீவகன தம்பி, சுநநதைககு மகன. தோள இழுககுற்ற - இனிக கட்டியங்காரன தோள்கள கெட்டன. பண - தோ பணணமைப்பாயாக.

உ௭உ. மாறுகோடல - பகைத்துககொணடு மாறுபடுதல. விளிகுற றா - கெடுதலுறறோர். கைகட்டி யுயத்தால - கையைப போாத தொழில செய்யாதபடி விலககிப போகவிட்டால. ஆய்நது அடும அழறசி - வேந தன ஆராயநது வருத்துதறகுரிய வெகுளி. பொருள - செயயத் தக்கது. மார்பன் - சீவகன், இழைக்கினறான் - நுணுகி யெண்ணினன்.

சீவகன் வீரர்கை யகப்படல்

ஈன்றதாய் தந்தை வேண்ட இவ்விடருற்ற தென்றால்
தோன்றலுக்கு ஆண்மை குன்றாது என்றசொல இமிழற பூட்டி
மூன்றனைத் துலக மெலலாம முட்டினு முருக்கு மாற்றல
வான்தரு மாரி வண்கை மதவலி பிணிக்கப பட்டான. உ௭௩

கண்டிருந்த மக்கள் புலம்புவதொருபுறமாக, சுநந்தை வருந்துதல்

தோளார் முத்தும தொன்முலைக் கோட்டுத் துயலமுத்தும்
வாளார் உணகண வந்திழி முத்தும இவைசிநதக்
காளாய் ! நமபி ! சீவக சாமி !! எனாநறாய,
மீளாத துனப நீள்கடல் மின்னின மிசைவீழ்ந்தாள். உ௭௪

குணமாலை துயருறுதல்

பாலா ராவிப் பைந்துகி லேந்திய படநாகம்
போலா மலகுற் பொறறேடி பூங்கண் குணமாலை
"ஏலாது ஏலாது எமபெரு மானுக்கு இஃது" என்று
நூலார் கோதை நுஙகெரி வாய்பபட் டதுஒத்தாள். உ௭௫

கந்துக்கடன் மகளிரைத் தெளிவித்தல்

கண்துயி லனந்தர் போலக கதிகளுள் தோன்று மாறும் ;
விட்டுயிர் போகு மாறும வீடுபெற றுயரு மாறும்

உ௭௩. வேணட - கேட்டுககொளள. இடா - வீரா கையகபபடுதல. தோனறலுககு - சீவகனுககு. சொலலிமிழிற பூட்டி - சொலலாலே கயிறுபோலப பிணிககபபட்டு, மூனறனைததுலகம - மூனறாகிய உலகமனைத்தும. முட்டினும - எதிரததாலும. எல்லாம முருககும - அவறறையெல்லாம கெடுககும. வான தரும மாரி - மழையைப பொழியும் முகில. மதவலி - சீவகன.

உ௭௪. தோளாா தொனமுத்து - தோளிடத்தே எயதும முத்து. மகளிா கழுத்திடத்தும் முத்துப பிறககும் எனப. கோடு - முனை. துயல - அசையும. இழிமுதது - இழிகினற கணணீாத துளியாகிய முத்து. காளாய - காளையே, நறறாய - நலல தாயாகிய சுநந்தை, மினனின - மின்னற்கொடி போல.

உ௭௫. பாலாராவிப் பைநதுகில-பாலாவி போனற பசிய துகில். நாகபடம போலாம் - நாகத்தின படமபோல வுள்ள. எனறு - எனறு கூறி. நூல ஆர் கோதை - நூலால கோககபபட்ட மாலை. நுங்கு எரி - விழுங்குகினற நெருப்பு. குணமாலை, கோதை, எரிவாயபபட்டது ஒத்தாள் எனக.

உட்பட வுணர்ந்த யானே யுள்குழைந் துருகல் செல்லேன் ;
எட்பக வனைத்தும்ஆர்வம் ஏதமே; இரங்கல் வேண்டா. உ௭௬

சீவகன் செல்வதனைக் கண்டோர் கூறிக்கொள்ளுதல்

வினையது விளைவு காண்மின் என்றுகை விதிர்த்து நிற்பார் ;
இனையனாய்த் தெளியச் சென்றால இடிக்குங்கொல இவனை யென்பார்;
புனைநலம் அழகு கல்வி பொன்றுமால இன்றொ டென்பார் :
வனைகலத் திகிரிபோல மறுகும்எம் மனங்கள் என்பார். உ௭௭

நோற்றிலர் மகளிர் என்பார் ;
நோமகனமர் தோள்கள என்பார் ;
கூற்றத்தைக் கொம்மை கொட்டிக்
குலத்தொடு முடியும் எனபார் ;
ஏற்றதொன் றன்று தந்தை
செய்தஇக் கொடுமை என்பார் ;
ஆற்றலள் சுநந்தை என்பார் ;
ஆ,தகாது அறனே என்பார். உ௭அ

சீவகன் வீரரிடையே அவருடன் போதல்

நீரகம பொதிந்த மேக
நீனிற நெடுநல் யானைப்
போர்முகத் தழலும வாட்கைப
பொனனெடுங குன்ற மன்னன்,

உ௭௬. கண துயில அனநதாபோல - கண ஹுறககமும உணாவும போல. கதி - பிறபபு. உள குழைந்து - மனம கசிநது. உருகல செலலேன் - உருகுதலில செலலேனா. எட்பக வனைத்தும - எள்ளின ஒருபாதி யளவும. ஆர்வம் - பறறுவைத்தல. ஏதம - குறறம்.

உ௭௭. வினை - தீவினை. கைவிதிர்த்து - கைம்முறித்து. இனையனாய - கையகபபட்டுச சென்றானபோலப் போகுநதனமையனாய, தெளிய - அரசன தெளியுமாறு. இடிககும கொல - கொலலுவாரோ, புனைநலம் - செயறகையழகு. பொனறும - கெடும. வனைகலத திகிரி - மட்கலம செயயும சககரம. மறுகும - மயங்குகினறது.

உ௭அ. கொமமைகொட்டி - தட்டியழைத்து. ஏறறது - தககது. தநதை - கந்துககடன. ஆறறலள - பொறுககமாட்டாள். ஆ, அறனே தகாது - ஆ, அறமே! இது நினக்குத் தககதன்று.

ஆர்கலி யாணர் மூதூர்
அழுதுபின் செல்லச் செல்வான்,
சீருறு சிலம்பி நூலால்
சிமிழ்ப்புண்ட சிங்க மொத்தான். உஎக

கந்துக்கடன் விரைந்து அரசனை யடைந்து பன்னிரு கோடிப் பசும்பொன்னைத் தந்து அவனது சீற்றத்தைத் தணிக்க முயல்வானானான்.

கந்துக்கடன் அரசற்குக் கூறல்

மன்னவ, அருளிக் கேண்மோ
மடந்தையோர் கொடியை மூதூர்
நின்மதக் களிறு கொல்ல
நினக்கது வடுவென் றெண்ணி,
என்மகன் அதனை நீக்கி
இன்னுயி ரவளைக் காத்தான்;
இன்னதே குற்ற மாயின,
குணமினி யாது? வேந்தே! உஅ0

நாணமெய்க்கொண் டீட்டப் பட்டா
நடுக்குறு நவையை நீக்கல்
ஆண்மக்கள் கடனென் றெண்ணி
யறிவின்மை துணிந்த குற்றம்
பூண்மெய்க்கொண் டகன்ற மார்ப
பொறுமதி என்று பின்னும்

உஎக. நீர் அகம் பொதிந்த மேகம் - நீரை முகந்துகொண்டுள்ள கருமுகில். நீல நிற யானை - கரிய நிறத்தையுடைய யானை. யானையும் வாட்கையுமுடைய குன்றம் போலவானாகிய சீவகன். போர் முகத்து அழலும் வாட்கை - போர்க்களத்தே நெருப்பென விளங்கும் வாளேந்திய கை. ஆர்கலி - மிக்க ஆரவாரம். யாணர் - புதுவருவாய். சிலம்பி - சிலந்தி. சிமிழ்ப்புண்டது - கட்டுண்டது.

உஅ0. மடந்தை ஓர் கொடியை - மடந்தையாகிய ஒரு கொடி போன்ற குணமாலை யென்பவளை. கொல்ல - கொல்லுதற்குச் செல்ல. வடு - பழியாம். அவளை இன்னுயிர் காத்தான் - அவளை உயிர் தப்புவித்தான். இன்னது - இது.

நீண்மைக்கண் நின்று வந்த
நிதியெலாம தருவல் என்றான். உஅக

இதனுடைமையாது, வேட்டுவரை வெந்நிட்டோடச் செய்து அவர் கவர்ந்து சென்ற ஆனிரைகளை மீட்டு அரசற்கு நிகழவிருந்த வடுவைச் சீவகன் மாற்றியதையும் கந்துகன் விதந்தோதினன்.

கட்டியங்காரன் சினம் தணியாது செய்வது கூறல்

ஆய்களிற் றசனி வேகம் அதன்மருப் பூசி யாகச்
சீவகன் அகலம மார்பம ஓலையாத் திசைகள் கேட்பக்
காய்பவன் கள்வ ரென்ன எழுதுவித் திடுவல்; இன்னே
நீபரி வொழிந்து போய்நின் அகமபுகு; நினையல; என்றான்.

இச் சொற்களால் மனம் புண்பட்டு ஆற்றாணய்க் கந்துகன் தன் மனைக்கு மீண்டான். அவன் முயற்சி பயன் தாராமை கண்டு சுநந்தையும் ஆருத் துயருறுவாளாயினள். அப்போழ்தில், கந்துகன் பண்டு நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சியைக் கூறலுற்று, “சுநந்தாய், பண்டு உனக்குப் பல குழந்தைகள் பிறந்து பிறந்து இறந்தன; ஒருகால், யான் கருக்கொண்டிருக்கும் இம் மகவு இறப்பின் யான் உயிர்தரியேன் என்று உட்கொண்டனை; அப்போது ஒரு முனிவன் வந்தான்; அவற்குப் பசி தீர உணவளித்து உற்ற குறையைத் தெரிவிக்க அவன், ‘நீவிர் கவலல் வேண்டா; நீவிர் ஒரு மகனைப் பெறுவீர். அவனை ஒரு காலத்தே அருளிலான்

உஅக. நாண்மெயக கொணடு சுட்டப்பட்டார - நாணம முதலாகிய வறறால மெயயும உருவுமாகச சமைககபபட்ட மகளிர, நவை - துனபம். எண்ணி - களிறறிந்த தான பெயாத்த ஆனிரைபோலக கருதி. அறிவினமை - அறியாமையால், மெயககொண்டு - மெயயிலே யணிநது. நீண்மைககண் நினறு வநத நிதி - தொனறுதொட்டு வநத நிதியனைத்தும்.

உஅஉ. ஆய் களிறு - வருந்திய யானை. ஊசி - எழுத்தாணி. திசைகள் கேட்ப - எலலாத்திசையினு முளள அரசரும் வெள்ளிமலையி லுள்ளாரும் கேட்குமாறு. கள்ளரெனனக காய்பவன - களவர் கொலலபபடுமாறுபோல எனறால் கொல்லப்படுவோனுவன். பரிவு - வருத்தம். நினையல - இதனை நினையாதே. “கொலலுதலை எழுதுவிப்பேன் என்றான், இதனால் தனக்குப் புகழ் நெடுங்காலம் நிறகுமெனறு கருதி.”

ஒருவன் கைக்கொண்டு செல்வன்; அதுகண்டு ஊரவர் அஞ்சுவர்; நீவிரும் வருந்துவிர்; ஆனால், அவனை ஓர் இயக்கன் கொண்டு சென்று காப்பான்; சில பகல் கழிந்தபின் அவனைக் காண்பீர் என்று கூறினன். ஆதலால், நின் மனக்கவலை நீங்குவாயாக" என்று சொன்னான்.

பதுமுகன் முதலிய தோழர் செய்தியறிந்து செய்வது சூழ்தல்

நட்டவற் குற்ற கேட்டே பதுமுகன் நக்கு மற்றோர்
குட்டியைத் தின்ன லாமே கோட்புலி புறத்த தாக,
கட்டியங் கார னெனனும் கழுதைநம் புலியைப் பாய
ஒட்டியிஃ துணர லாமே யுரைவலலை அறிக என்றான். உஅ௩

சென்ற ஒற்றன் முன்பு சீவகற்கு நிகழ்ந்த வனைத்தும் ஒன்றுவிடாது அறிந்துவந் துரைத்தான். சீவகன் வீரர் கைப்படுதற்குக் கந்துக்கடனும் ஒராற்றால் துணையானான் என்றறிந்து மதிமயங்குகையில், புத்திசேனன் என்பான் ஒரு சூழ்ச்சி சொல்லுற்றான்.

புத்திசேனன் கூறல்

நிறைத்திங்கள் ஒளியொ டொப்பான்
புத்திசேன நினைந்து சொல்லும்;
மறைத்திங்கண நகரை வல்லே
சுடுதுமநாம; சுடுத லோடும்,
இறைக்குற்றேல் செய்த லின்றி
எரியின்வாய்ச் சனங்கள் நீஙகச்

உஅ௩. நட்டவற்கு உற்ற-நட்புச் செய்தவனாகிய சீவகனுக்கு நேர்ந்த வற்றை. நக்கு - சிரித்து. புலிபுறத்ததாக, கழுதை, புலிக்குட்டியைத் தின்னல் ஆமே என்க. புறத்ததாக - புறத்தேயிருக்க. ஆமே-ஆகாது என்க. மற்று, வினைமாற்று. தான் பாதுகாக்கும் தொழிலுடைமையின் சீவகனைக் குட்டி யென்றான். நம் புலியைப் பாய - நம் புலியைப் பாய்தற்கு. இஃது ஒட்டியுணரலாமே - சீவகன் வீரர்கைப்பட்டான் என்னும் இச்சொல் உண்மையாகாது. இதனை ஒற்றினால் ஒற்றியறியலாம். வலலை யறிக - இது ஒற்றற்குக் கூறுவது. விரைவில் இவ்வுரையின் உண்மையை யறிந்து வருக.

சிறைக்குற்றம் நீக்கிச் செற்ருற்
செகுத்துக்கொண் டெழுதும என்ருன். உஅச

இவன் இவ்வாறு கூற, இதனைத் தக்கதெனத் துணிந்த ஏனையோரும் மேலே செய்யக் கடவவற்றைப் பேசிக்கொண் டிருக்குமளவையில், நந்தட்டனும் நபுல விபுலர்களும், குபேர மித்திரனும், அவன் பகுதியினரும் பிறரும் வந்து ஈண்டினர். பதுமுகன் அவரவர் இருக்கவேண்டும் இருப்பும் வகுப்பும் காட்ட, எல்லோரும் அவ்வாறே இருந்தனர். இச் செய்தி காந்தருவதத்தைக்குத் தெரிந்தது.

தத்தை தனக்குப் பாதுகாவலாகத் தெய்வங்களை வருவித்தல்

பொன்னணி மணிசெ யோடை நீரின்வெண சாந்து பூசித்
தன்னுடை விஞ்சை யெல்லாம் தளிரியல் ஓத லோடும்,
மின்னுடை வாளும் வேலும கல்லொடு தீயும் காற்றும
மன்னுட னேந்தித் தெய்வம் மாதரைச் சூழ்ந்த வனறே.

தத்தை தன் விஞ்சையால் சீவகனைச் சிறைமீட்பின் வரும் பழி நினைந்து இரங்குதல்

மன்னன் செய்த சிறைமா கடலுட் குளித்தாழ்வுழித்
தன்னை யெய்திச் சிறைமீட்டனள் தனமனை யாள்எனின,

உஅச. சிறைத் திங்கள - களங்கமபிய திஙகள. ஒபபான புத்தி சேனன - ஒபபவனுகிய புததிசேனன. இஙகண் மறைநது - இஙகே மறைநதிருநது. சுடுதும - சுடுவேம, இறைககுறறேவல செயதலினறி - இறைவனுககுக் குறறேவல செயவதை விடுத்து. எரியினவாய - எரியி னிடம அதனை அவித்தறகு. செறருன - சிறையாகபபறறிய மதனன. செகுத்து - கொனறு. சிறைககுறறம நீககிக கொணடெழுதும என முடிக்க, மறைநது, மறைத்தென விகாரம்.

உஅரு. பொன் அணிமணி செய ஓடை-பொன்னுலும அழகிய மணியா லும் செயத சாநது மடல. நீரின - நீருடன். தளிரியல் - தளிரினது இயலை (அழகை) யுடைய காநதருவதத்தை. மின் அடு வாள் - மினனலை யும் தகர்ககும வாள். கல - ஆலஙகட்டி. மன் - மிகுதி. தெயவம - தெய்வங்கள்.

என்னை யாவது இவன்ஆற்றலும் கல்வியு மென்றுடன்
கொன்னும் வையம கொழிக்கும் பழிகளனசெயகோ, தெயவமே.

ஆவ தாக ; புகழும பழியும் எழுநாள்அவை
தேவர்மாட் டும்உள ; மக்களுள் இல்வழித் தோகலேன ;
நோம்என் நெஞ்சம எனநோக்கி னாருள் சிறைப்பட்டதன்
காவற் கன்றின் புனிற்றுவன கார்மயிற் சாயலே. உஎ

சீவகன் நினைவு

இனி, வீரர் குழாத்திடையே மதனனுடன் செல்லும் சீவகன தன் உள்ளத்தே வெகுளித் தீப் பொங்கப் பல பொருள்களை நினைக்கலுற்றான்.

மாநகர் சுடுத லொன்றோ, மதனனை யழித்த லொன்றோ,
வானிக ரில்லா மைந்தர் கருதியது; அதுவும நிற்க
வேய்நிக ரில்ல தோளி விஞ்சையால விடுத்துக் கொள்ளப்
போயுயிர் வாழ்தல வேணடேன எனபபொருள சிந்திக கினறான.

கட்டியங்காரனைக் கோறற்கு இது காலமன்றெனத் தெளிந்து சுதஞ்சணனை நினைத்தல்

மின்னிலங் கெயிற்று வேழம
வேழத்தாற புடைத்துத் திண்தேர்
பொன்னிலங கிவுளித் தேரால்
புடைத்துவெங் குருதி பொஙக

உசு. சிறைமாகடல - கைபபடுதலாகிய பெரிய கடல. முறறவும் பறறபபடுதலின, ''குளித்தாழ்வுழி'' யெனறார. எயதி - சேர்நது. தன மனையாள - ஈனறுக காநதருவததததை. எனனையாவது எனபதனைத் தனிததனியே கூட்டி ஆறறல எனனையாவது, கலவி யென்னையாவது என முடிகக. எனனை, ஐ அசை. எனறு வையம கொனனும கொழிககும - என்று உலகததார பெரிதும தூறறும. செயகோ - செயவேன.

உஎ. இலவழித் தோகலேன - இலலாதாரைக காண்கிலேன. சிறைப பட்ட காவறகனறின புனிறறு - ஒரு சிறையிலேயுளள தன காவலையுடைய கனறை ஈனறிளமை தீராத ஆ. அனகார மயிறசாயல - அந்த ஆவின நோககினைப் போனற நோககினையுடைய, சாயலால மயிலொத்த காநதருவ தத்தை. ஆ விடுவிகக நோக்கினாறற போல நினறாள. இது பயவுவமம.

உஅ. வான நிகா இலலா மைநதா - வானமும நிகர்ககமாட்டாத வீரரான தோழனமாா. நிறக - தாழவில்லை. வேய - மூங்கில. இலல- இலலாத. போய - பிழைததுப போய. பொருள - வேறே செயயத் தக்கது.

இன்னுயி ரவனை யுண்ணும்
  எல்லைநாள் வந்த தில்லை;
"என்னை இக் கிருமி கொன்று?" என்
  தோழனை நினைப்ப லென்றான். உஅகூ

இடியும் மின்னும் முழக்கமும் கலந்த பெரு மழையுடன் சுதஞ்சணன் வந்து சீவகனைக் கொண்டேகல்

விண்ணும மண்ணும அறியாது விலங்கொடு மாந்தர்தம்
கண்ணும் வாயும் இழந்தாம கடலகொண்டது காண்கெனப்
பெண்ணும ஆணும இரங்கப்'பெருமான்மகன் சாமியை
அண்ண லேந்தி யகலம புல்லிக்கொணடெழுந் தேகினான்.

அதனைத் தன் விஞ்சையால் காந்தருவதத்தை யுணர்ந்து அவற்கு "நன்றுண்டாக" என வாழ்த்தினளாயினும், அவனை மறுவலும் காணும் நாள் என்றோ எனக் கலக்கமுற்றாள். பின்பு ஒருவாறு தேறி, தனக்குத் துணைசெய்த தெய்வங்கட்கு அவள் விடை கொடுத்தனுப்பினாள்.

சீவகன் மறைந்தது கண்ட மதனன் முதலாயினார் செய்வது சூழ்தல்

மலைத்தொகை யானை மன்னன்
  மைத்துனன மதனன் என்பான
கொலைத்தொகை வேலி னானைக்
  கொல்லிய கொண்டு போந்தான்

உஅகூ. மின இலங்கு எயிறு - ஒளிதிகழும கொம்பு. வேழம வேழத்தால புடைத்து - யானையை யானையால மோதித தாககி. பொன்னிலங்கு இவுளித் தேர் - பொன்னணி யணிந்த குதிரை பூட்டிய தேர். எல்லைநாள - கட்டியங்காரனுக்கு இறுதிக் காலமாகிய நாள். இக கிருமி - சிறு பூச்சிகளையொத்த இப படைவீரர்களை. கொன்று பெறுவது என்னை என முடிக்க. மக்கள் என்கிற கருத்தின்மையின "கிருமி" என்றான். தோழன் - சுதஞ்சணன்.

உகூ0. அறியாது - அறியாதவாறு. இழந்து - இழப்ப. ஆம் கடல - மேல் ஊழிககாலத்தே வரும கடல. விலங்குகள் மேயாமையின, "வாயிழந்தன." காணக என - காணகென. பெருமான - சச்சந்தன். சாமி - சீவகன, சீவகனைச் சீவகசாமியென்றும் வழங்குப. அண்ணல - பெருமையையுடைய சுதஞ்சணன. அகலம புல்லிககொண்டு - மார்பில் தழுவிககொண்டு. எழுந்து - மேலோங்கி யெழுந்து.

நலத்தகை யவனைக் காணான்
நஞ்சுயிர்த் தஞ்சி நோக்கி
சிலைத்தொழில் தடக்கை யன்னாற்கு
இற்றெனச் செப்பு கின்றான். ௨௯௧

மன்னனாற் சீறப் பட்ட
மைந்தனைக் கொல்லப் போந்தாம் ;
என்னினிச் சொல்லிச் சேறும்,
என்செய்தும் யாங்க ளெல்லாம் ;
இன்னது பட்ட தென்றால்
எரிவிளக் குறுக்கும் நம்மைத்
துன்னுபு சூழ்ந்து தோன்றச்
சொல்லுமின் செய்வ தென்றான். ௨௯௨

அவர்கள் தங்களுள் ஒருவனைக் கொன்று, கட்டியங்காரனிடம் சீவகனைக் கொன்றதாகப் பொய்யே சொல்லிவிடத் துணிந்து சென்றனர்.

மதனன் அரசற்குக் கூறல்

காய்சின வெகுளி வேந்தே
களிறெறிந்த பொருத காளை,
மாசனம் பெரிது மொய்த்து
மழையிரே டிருளும் காற்றும்
பேசிறான் பெரிதும் தோன்றப்
பிழைத்துய்யப் போத லஞ்சி

---

௨௯௧. கொலைத் தொகை வேலினான் - பல கொலைகளைச் செய்து சிறந்த வேலையுடைய சீவகன். கொல்லிய - கொல்லுதற்கு. நலத்தகையவன் - நல்ல அழகையுடைய சீவகன். நஞ்சுயிர்த்து - வெய்துயிர்த்து. சிலைத்தொழில் தடக்கை - விற்றொழிலில் வல்ல பெரிய கை. இற்று - இத்தன்மைத்து.

௨௯௨. மைந்தனை - சீவகனை. போந்தாம் - கைக்கொண்டு போந்தநாம். சொல்லிச் சேறும் - சொல்லிச் செல்வேம். பட்டது இன்னது - நேர்ந்தது இது; பட்ட துன்பம் இது என்றுமாம். எரி விளக்கு உறுக்கும் - நடைவிளக்கு நம்மை எரிக்கும். நடைவிளக்கு - தலையிலும் தோளிலும் விளக்கேற்றிவைத்து, கைகளிலே துகிலைச் சுற்றி நெய்யில் தோய்த்து எரித்தல். இது கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவது. துன்னுபு - நெருங்கி. சூழ்ந்து - ஆராய்ந்து. தோன்ற - சூழ்ச்சி விளங்க.

வாசங்கொள் தாரி னானை
மார்புபோழ்ந் துருட்டி யிட்டேம். ௨௬௩

அரசன் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து சிறப்புச் செய்தல்

அருள்வலி யாண்மை கல்வி
அழகறி விளமை யூக்கம்
திருமலி ஈகை போகம்
திண்புகழ் நணபு சுற்றம்
ஒருவர்இவ் வுலகில யாரே
சீவகன் ஒக்கும் நீரார் ;
பெரிதரிது இவனைக் கொன்றாய்
பெறுகளனச் சிறபபுச் செய்தான். ௨௬௪

குணமாலையார் இலம்பகம்

முற்றும்.

---

௨௬௩. மாசனம் - மிகக மககள் கூட்டம. மொயதது - மொயத்த அளவிலே. பெரிதும் தோனற - மிகத தோனறுதலாலே, பிழைத்து உய யப்போதல அஞ்சி - எஙகளைத் தபபி அவன உயயபபோய விடுவனென்று அஞ்சி. போழ்நது - பிளநது. உருட்டியிடடோம - தளளி விட்டோம.

௨௬௪. வலி - மெயவலி. ஆண்மை-ஆளுநதனமை. அறிவு-இயறகை யறிவு. திருமலி யீகை - செலவம மிகுகினற கொடை. போகம - எல்லாவறறையும் நுகரவல்லனுதல. ஒககும் நீரார் ஒருவர் யாரே எனக. ஏகாரம் எதிர்மறை. பெரிது அரிது - சீவகனைக கொலவது மிகவும் அரிது. பெறுக - யான் தரும் இவறறைப பெறுக.

ரு. பதுமையார் இலம்பகம்

[**பதுமையார் இலம்பகம்:** சீவகன் பதுமையை மணந்து கொண்ட செய்தியைக் கூறும் இலம்பகம். இதன்கண், சீவகன் தேவனுடன் சில நாளிருந்து பின் பல நாடுகளையும் காண்டற்கு விரும்பி, அவன் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடித்துப் பல்லவ தேயத்தையடைந்து அரச குமரனான உலோகபாலனைக் கண்டதும், அவன் தங்கை பதுமையென்பாள் பூக் கொய்யுமிடத்து அரவு தீண்டப்பெற்று உயிர் சோர்ந்ததும், அரசன் மகள் விடந் தீர்த்தார்க்கு அவளை மணம் செய்து கொடுப்பேனெனத் தெரிவித்ததும், சீவகன் விடந் தீர்த்ததும், அவளை மணந்து சின்னாள் தங்கியிருந்து, அவட்கு அறிவியாமலே நீங்கிச் சென்றதும், பதுமை தோழியொருத்தி தேற்றத் தேறியிருந்ததும், பிறவும் உரைக்கப்படுகின்றன.]

சுதஞ்சணனால் சிறை வீடு பெற்ற சீவகனது மன நிலை

விலங்கிவில் லுமிழும் பூணான்
விழுச்சிறைப் பட்ட போழ்தும்
அலங்கலந் தாரி னான்வந்
தருஞ்சிறை விடுத்த போழ்தும்
புலம்பலும் மகிழ்வு நெஞ்சிற்
பொலிதலும் இன்றிப் பொன்னார்ந்
துலம்கலந் துயர்ந்த தோளான்
ஊழ்வினை யென்று விட்டான். உகரு

சுதஞ்சணன் சீவகனைச் சுமந்துகொண்டு தன் மலைக்குக் கொண்டு சென்று, தூய நீராட்டி, மங்கலவணியணிந்து தன்

உகரு. விலங்கி வில் உமிழும் பூண் - ஒளி குறுக்கிட்டு ஒளிரும் ஆணி. விழுச்சிறை - நீக்குதற்கரிய சிறை. சீவகன் முற்பிறவியில் அன்னத்தைச் சிறைசெய்தது நிகழ்ச்சியை யுட்கொண்டு, இது "விழுச்சிறை" எனப்பட்டது என்பர். அலங்கலாகிய தாரினான். அம், அலவழிக்கண் வந்தது. தாரினான் - சுதஞ்சணன். பொலிதலும் இன்றி - தோன்றுதல் இன்றி. உலம் கலந்து - தூண் போன்று. என்று விட்டான் - என்றே கருதி மனத்தில் கொள்ளாதாயினான்.

னுரிமை மகளிர் முன் நிறுத்தி, "இவன் ஒரு பவித்திர குமரன்" என்று கூறிப் பாராட்டினன். அவர்களும் சீவகன்பால் பேரன்பு காட்டி அவனை மகிழ்வித்தனர். இந் நிலையில், அவர்கள் சுதஞ்சணனை நோக்கி, "நினக்கும் இவற்கும் எவ்வாறு தொடர்புண்டாயிற்று?" என்று வினவ, அவன் தான் கொண்டிருந்த நாயுடம்பு நீங்குதற்குச் சீவகன் செய்த மந்திரவுதவியைச் சொல்லிப் பாராட்டினன்.

தெய்வ மகளிர் கூறல்

கடற்சுற வுயரிய காளை யன்னவன
அடற்கரும் பகைகெடுத் தகன்ற நீணில
மடத்தகை யவளொடும வதுவை நாட்டிநாம்
கொடுக்குவம் எனத்தெய்வ மகளிர் கூறினா. உகூசு

சீவகன் அம் மகளிர்க்குக் கூறல்

செருநிலத் தவனுயிர் செகுத்து மற்றெனக்கு
இருநிலம் இயைவதற் கெண்ணல வேணடுமோ?
திருநிலக் கிழமையும் தேவா தேயமும்
தரும்நிலத் தெமகெனில தருகும தன்மையீா. உகூஎ

அவன் சுதஞ்சணற்குத் தன் கருத்தையுரைத்தல்

மண்மிசைக் கிடந்தன மலையும கானமும்,
நண்ணுதற் கரியன நாடும பொய்கையும்,

உகூசு. கடறசுறவு உயரிய காளை - கடலிடததே வாழும சுறுமீனின கொடியையுடைய காமன. அடறகு அருமபகை - வெலலுதறகு அரிய பகைவனை கடடியஙகாரனை. நீள நில மடத தகையவள - நிலமாகிய பெணணை. நிலத்தை மகளாக உருவகம செயயலின, மடததகையவள என்றா. மடம், இளமை; தகை - அழகு. வதுவை நாட்டி - திருமணம செயது. இனி, நிலததோடும, திருமகளாகிய மடததகையளொடும எனறும கூறலாம்.

உகூஎ. நிலககிழமையும, தேயமும் நிலததே தாரும் எனனில் தரத் தக்கதன்மை யுடையீா, விளி. செருநிலம - போாக்களம. அவன கட்டியங காரன். இருநிலம - ஏமாங்கதநாட்டு அரசியல. அரிதாயினனறே எணணல் வேணடும்; அரிதன்று எனபான, "எணணல வேணடுமோ" எனறுன். தாரும எனபது தரும் எனறும, தரும் எனறது தருகும் எனறும வநதது விகாரம்.

கண்மனம் குளிர்ப்பன ஆறும காண்பதற்கு
எண்ணமொன் றுளதெனக்கு, இலங்கு பூணிறுய்! உகூஅ

"ஊற்றுநீர்க் கூவலுள் உறையும் மீனஞர்
வேற்றுநா டதன்சுவை விடுத்தல் மேயினர்:
போற்றுநீ; போவல்யான்" என்று கூறிஞற்கு
ஆறறின தமைதியங் கறியக் கூறிஞன். உகூகூ

சீவகன் செல்லுதற்கு நெறி கூறலுற்ற சுதஞ்சணன், "இம்மலைக்கு இரண்டு காதம் செல்லின் அரணபாதமென் ஞெரு மலை தோன்றும்; அதனடிவாரத்தில் சாரணர் பலர் உளர்; அவரை வழிபடின், இயக்கி யொருத்தி தோன்றி இனிய விருந்தூட்டுவள், உண்டபின், அச் சாரலிலே செல்க; இருபத்தைந் காதம் மிக்க யானை செறிந்த காடொன்று கங் கைக் கரையில் உண்டு. அதன்கண் இரண்டு காதம் சென்றால் பேய்வனம் ஒன்று காணப்படும். அங்கே பேய்கள் அழகிய மகளிர் உருக்கொண்டு போந்து வஞ்சம் செய்யும்; அவ் வஞ் சனைக்கு இடந்தராது மேலே ஒரு காதம் செல்லின், பல்லவ தேயம் காணப்படும். அந்நாட்டில் வழி வருத்தம் தீர இரு திங்கள் இருந்து பின், போகலுறின் நெடுஞ்சுரம் கடத்தல் வேண்டும். அதன் கொடுமை பெரிது; அங்கே நெறியின் நீங்கிய தாபதரும் இருப்பர். அதனைக் கடந்து செல்லின், சித்திரகூட மலையைக் காணலாம். அதனருகே அஞ்சனமா நதி யோடுகின்றது. அது மிக இனிய இடமாகும். அங்கே,

இதுபள் ளி;இடம் பனிமால வரைதான்;
அதுதெள் ளறலயாறு; உவைதே மரமாக்;

உகூஅ. கிடநதன-உள்ளனவாகிய, கண மனம் குளிாப்பன ஆறும - காணபார் கண்ணும் மனமும் குளிரச் செயயும் யாறுகளும். எண்ணம - விருப்பம.

உகூகூ. ஊற்று நீர்க் கூவல - பிறிதோரிடத்தே ஊறி வநதலால நிரமபுதலினறி நிலையூறலால நிரமபிய நீரையுடைய குளம. நாடது - 'அது' பகுதிபபொருள் விகுதி. விடுத்தல் மேயினா - விருமபுவதிலர். போறறு - இவவிடத்தே காத்துககொண்டிரு. ஆறு - வழி. அமைதி- இயல்பு. அறிய - விளங்க.

கதிதள் ளியிரா துகடைப் பிடிநீ ;
மதிதள் ளியிடும வழைசூழ் பொழிலே. ௩௦௦

இவ்விடத்தின் நீங்கிச் சென்றால் பன்னிரு காதப் பரப்பும் விளைநிலமேயாம். அந்த நாடு தக்க நாடு எனப்படும். அதற்குப் பின் பேர் யாறு ஒன்று காண்பாய் அதனை நீங்கிச் செல்லின் கானவர் வாழும் பெருங் காடு ஒன்று தோன்றும்; அதனுள்ளே நான்கு வாவிகள் உள்ளன. அவற்றைப் பொருள் செய்து நோக்காது, மேலும் ஓர் ஐங்காதம் மிக்க மலர் செறிந்த இனிய காடொன்றைக் காணலாம். அதனைக் கண்டு செல்லின் எதிரே வனகிரி என்னும் மலை தோன்றும்; அதனைக் கடத்தற்கு வேண்டிய வழிகள் மிக அரியன வாகும்; ஆயினும் கடந்தேகின், கவர்த்த வழிகள் பல காணப்படும். அங்கே, ஒரு சுனை தோன்றும்; அதனருகே ஒரு சிலாவட்டம் உண்டு; அதன் மருங்கே வேங்கை மரம் நிற்கும்; அதன் பக்கத்தே ஒரு செவ்விய நெறி செல்கின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து சென்றால் பத்திம தேயத்தையடைவாய். அவ்வரசன் நினக்குத் தன் மகளைத் தந்து "இங்கே உறைக" என விழைவன்; நின் தோழர்களும் அங்கே வந்து சேர்வர். இவ்வாறு நெறியும், நெறிக்கண் நிகழ்வனவும் கூறிய அத்தேவன், இனிய இசைக்குரிய குரல் தருவதும், பாம்பு முதலியவற்றின் விட மொழிப்பதும், வேற்றுடம்பு தருவதுமாகிய மூன்று மறைமொழிகளை யோதிக் கொடுத்தான். அவன்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு சீவகனும் புறப்பட்டான். புறப்படும்போது அவன் மனத்தே தன் மனைவியரைக் கூடுங் காலம் என்றோ என ஓர் எண்ணந் தோன்ற, அத்தேவன் அதனையுணர்ந்து "பன்னிரண்டு திங்களுள் அவர்களை நீ சேர்வை; பகைவனை வென்று அரசுரிமையும் எய்துவை" என்றான்.

---

௩௦௦. பளளி - தவபபள்ளி. இடம - இடப்பககம. மாலவரை - பெரிய மலை. தெள அறல - தெளிநத நீா. உவை - முனனும் பினனும். கதி - செல்கை. தள்ளியிராது - தாமதிக்காது. மதி தள்ளியிடும் - அறிவைக கெடுத்துவிடும். வழை - சுரபுனனைமரம்.

தேவன் சீவகனை மலையடிக்குக் கொணர்தல்

அழல்பொதிந்த நீளெஃகின்
அலர்தார் மார்பன் றிம்மலைமேல்
கழல்பொதிந்த சேவடியால்
கடக்க லாகா தெனவெண்ணிக்
குழல்பொதிந்த திருச்சொல்லார்
குழாத்தின் நீங்கிக் கொண்டேந்தி
நிழல்பொதிந்த நீண்முடியான்
நினைப்பிற் போகி நிலத்திழிந்தான். ௲௦௧

அவன்பால் சீவகன் விடைகொண்டேகுதல்

வண்தளிர்ச் சந்தனமும்
வாழையு மாவும் வான்திண்டி
விண்டொழுகு தீங்கனிகள்
பலவு மார்ந்த வியன்சோலை
மண்கருதும் வேலானை
"மறித்தும் காண்க" எனப்புல்லிக்
கொண்டெழுந்தான் வானவனும்
குரிசில் தானே செலவயர்ந்தான். ௲௦௨

சீவகன் மலைச்சாரலில் செல்லுதல்

தோடேந்து பூங்கோதை வேண்டேம் ;
கூந்தல், தொடேல் ; எம்மில்
பீடேந் தரிவையர்இல் பெயர்கென்
றூடு மடவார்போல

௲௦௧. அழல் பொதிந்த நீள் எஃகின் - நெருப்பின் வெம்மை நிரம்பப் பொதிந்த நீண்ட வாளையுடைய. கழல்பொதிந்த சேவடி - வீர கண்டை யணிந்த சேவடி. குழல் பொதிந்த திருச்சொல்லார் - குழல்போலும் இனிமை பொருந்திய மகளிர். நிழல் - ஒளி. நினைப்பின் போகி - நினைவு போல விரைந்து சென்று.

௲௦௨. வண்தளிர்ச் சந்தனம் - வளவிய தளிர்களையுடைய சந்தனம். வான்தீண்டி - வானளாவ. விண்டு - விரிந்து. ஒழுகு தீங்கனி - தேனொழுகும் கனிகள். ஆர்ந்த - நிறைந்த. மண்கருதும் வேலானை - ஏமாங்கத நாட்டை யெய்துதற்குரிய வேற்படையுடைய சீவகனை. மறித்தும் - மீட்டும். சீவகன் வீடுபெற்ற காலத்தே சுதஞ்சணனைக் காண்பது முத்தி யிலம்பகத்தே காண்க. கொண்டு - விடைகொண்டு. எழுந்தான் - வானத்தே சென்றான். இதற்குமுன் சீவகன் தனியே போனது இன்மையின், "தானே செலவயர்ந்தான்" எனத் தேவர் இரங்கிக் கூறுகின்றார்.

கோடேந்து குஞ்சரங்கள் தெருட்டக்
கூடா பிடிநிற்கும
காடேந்து பூஞ்சாரல் கடந்தான்
காலில் கழலானே." ௩௦௩

சீவகன் வேட்டுவர் தலைவனைக் காண்டல்

காழகக் மூட்டப் பட்ட
காரிருள் துணியு மொப்பான்
ஆழனை யுடும்பு பறறிப்
பறித்துமார் பொடுங்கி யுள்ளான்
வாழ்மயிர்க் கரடி யொபபான்
வாய்க்கிலை யறிதல இல்லான்
மேழகக் குரலி ஞனோர்
வேட்டுவன் தலைபபட் டானே. ௩௦௪

அவன், தழையுடுதத பெண்களோடு மரவுரியாடை யுடுத்து, காலிற் செருப்பும் தோளில் வில்லும் அம்புக் கூடும் சுமந்துவரக் கண்டு அவனை "நீ எம் மலையில் உறைகின்றாய்?" என வினவினன்.

வேடன் விடை

மாலைவெள் ளருவி சூடி மற்றிதா தோன்று கின்ற
சோலைசூழ் வரையின் நெறறிச் சூழ்கிளி சுமக்க லாற்று

௩௦௩. தோடு - பூவிதழ். தொடேல - கிணடாதே. பீடு - பெருமை. அரிவையா இல பெயாக - மகளிா வீட்டிறகுச செலக. கோடு - கொமபு. குஞசரம் - களிறு. தெருட்ட - ஊடல் தணிவிககு. கூடா - கூடாவாய. பிடி - பெண யானைகள். நிறகும - ஊடிநிறகும். காடேநது பூஞசாரல் - காடு செறிநத அழகிய மலைசசாரல. காலில - காலகளால நடநது.

௩௦௪. காழகம் - கருமை. காரிருள் துணி - கரிய இருள்துண்டம. ஆழ அளை - ஆழநத வளையிலே வாழும். பறித்து - பறிததலால. ஒடுஙகி - உட்குழிநது. இலையறிதல இலலான - வெறறிலை மெனறறியாதான. மேழகக குரலினை - ஆட்டின குரல போலும் குரல உடையவன. தலைப்பட்டான - எதிர்ப்பட்டான.

மாலையந் தினைகள் காய்க்கும் வணபுன மதற்குத் தென்மேன்
மூலையங் குவட்டுள் வாழும குறவருள் தலைவன் எனறான்.

வேடன் ஊனும் கள்ளுமே தனக்கும் இனத்தவர்க்கும் உணவென்றும், அவை யில்வழித் தாம் வாழ்தல் அரிதென்றும் கூறக் கேட்டுச் சீவகன், ஊனுணவை விலக்குமாறு கூற லுற்றான்.

ஊன்சுவைத் துடம்பு வீக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ?
ஊனறிந் துடம்பு வாட்டித் தேவராய உறைதல் நனறோ?
ஊன்றி இவ் விரண்டி னுள்ளும் உறுதிநீ யுரைத்தி டென்ன,
ஊன்றின் றொழிந்து புத்தே ளாவதே உறுதி யென்றான்.

சீவகன் வேடற்கு உறுதி கூறல்

உறுதிநீ யுணர்ந்து சொன்னாய்
  உயர்கதிச் சேறி ; ஏடா !
குறுகினாய் இன்ப வெள்ளம
  கிழங்குணக் காட்டுள் இன்றே ;
இறைவனூற காட்சி கொல்லா
  ஒழுக்கொடுனை துறத்தல் கண்டாய் ;
இறுதிக்கண இன்பந் தூங்கும்
  இருங்கனி இவைகொள் என்றான. ௧0௭

வேடன் விடைபெற்று நீங்கியபின், சீவகன் அரண பாதம் என்ற மலையையடைந்து, அதன் அடிக்கண் உறைந்த

௧0௫. வெள்ளருவி மாலை நுடி - தெளிந்த நீர சொரியும அருவியை மாலைபோலக கொணடு. இதா - எதிரிலே. நெறறி - உசசி. சுமககலாறறா - சுமககமாட்டாதவாறு கனககக காயதத. வணபுனம - வளவிய தினைப புனம. மூலையங் குவடு - மூலையிலுள்ள உச்சியில.

௧0௬. சுவைதது - உணடு. வீககி - பெருககவைத்து. வாட்டி - மெலிவிதது. ஊனறி - நனகு ஆராயநது. உறுதி - தககது. புததேள் - தேவா.

௧0௭. சொனனாய - சொனனாயாதலால. சேறி - செலவாய். காட்டுள் கிழங்கு உண, இனறே இன்ப வெளளம் குறுகினாய - காட்டிலுள்ளகிழங்கு முதலியவற்றை உணணத் தலைப்படவே, இனறே இனபவெள்ளத்தைச் சோநதாயாம. இறைவன் நூல காட்சி - இறைவனாகிய அருகன கூறிய நூல முடிவு. ஒழுககு - ஒழுககம. இவை இன்பம தூங்கும இருங்கனி - இவவொழுக்கங்களே பேரினபம செறியும் பெரிய கனிகளாகும்.

மாதவர் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கினன். பின்பு அங்குள்ள கோயிலுக்குட் சென்று வலம் வந்து கடவுளைப் பரவிப் பாடலுற்றான்.

சீவகன் பாட்டு, இறைவனைப் பாடியது.

தேவபாணிக் கொச்சக ஒருபோகு

ஆதி வேதம் பயந்தோய்நீ
அலர்பெய்ம் மாரி யமைந்தோய்நீ
நீதி நெறியை யுணர்ந்தோய்நீ
நிகரில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
நாத னென்னப் படுவோய்நீ
நவைசெய் பிறவிக் கடலகத்துன்
பாத கமலம தொழுவேங்கள்
பசையாப் பவிழப் பணியாயே. ௩௦௮

இன்னாப் பிறவி யிகந்தோய்நீ
இணையி லின்ப முடையோய்நீ
மன்னு வுலக மறுத்தோய்நீ
வரம்பில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
பொன்னார் இஞ்சிப் புகழ்வேந்தே
பொறியின் வேட்கைக் கடலழுந்தி
ஒன்னா வினையி னுழல்வேங்கள்
உயப்போம் வண்ண முரையாயே. ௩௦௯

உலக மூன்று முடையோய்நீ
ஒணபொ னிஞ்சி யெயிலோய்நீ
திலக மாய திறலோய்நீ
தேவ ரேத்தப் படுவோய்நீ

௩௦௮. ஆதிவேதம - கொலை முதலியன இலலாத வேதம. அலாமாரி - பூமழை. நீதிநெறி - சனமார்க்கம. காடசி - ஞானம். பசையாபபு அவிழ - பறறுகிய கட்டு நீஙக. பணியாய - அருளவாய.

௩௦௯. இகநதோய் - கடந்தோய், இணையில் இன்பம் - கடையிலாவின்பம். மறுத்தல - அதில பெறும் இன்ப நுகர்ச்சியைத் தவிர்த்தல. பொனனா இஞ்சி - பொன்னெயில வட்டம். பொறியின - ஐமபொறிகளால. ஒனனவினை - பொருநதாத தீவினை. உய - உயய. மன்னு - நிலைபெறற.

அலகை யில்லாக் குணக்கடலே
யாரு மறியப் படாயாதி;
கொலையி லாழி வலனுயர்த்த
குளிர்முக் குடையி னிழலோய்நீ. ௩௧௦

சாரணரைப் பாடியது

அடியுலக மேத்தி யலர்மாரி தூவ
முடியுலக மூர்த்தி யுறநிமிர்ந்தோன் யாரே;
முடியுலக மூர்த்தி யுறநிமிர்ந்தோன் மூன்று
கடிமதிலும் கட்டழித்த காவலன்நீ யன்றே. ௩௧௧

முரணவிய வென்றுலக மூன்றினையு மூன்றில்
தரணிமேல தந்தளித்த தத்துவந்தான் யாரே?
தரணிமேல் தந்தளித்தான் தண்மதிபோல் நேமி
அரணுலகிற் காய அறிவரனீ யன்றே. ௩௧௨

தீரா வினைதீர்த்துத் தீர்த்தம் தெரிந்துய்த்து
வாராக் கதியுரைத்த வாமன்தான் யாரே?
வாராக் கதியுரைத்த வாமன் மலர்ததைந்த
காரார்பூம் பிண்டிக் கடவுள்நீ யன்றே. ௩௧௩

பின்பு, அங்கே இருந்த இயக்கி அவனுக்கு விருந்து செய்ய, அதனையேற்றுண்டு விடைபெற் றெழுந்த சீவகன் விரையச்சென்று பல்லவதேயத்தை யடைந்தான். அதன் தலைநகரம் சந்திராபம என்பது. வழியில் வயலில் களை

௩௧௦. திலகமாய திறல் - கடையிலா வீரம். அலகை - அளவு. அறியப்படா யாதி - அறியப்படுவாயாக. "செய்யா யென்னும் சொல் செய யென இளவியாய் நின்றது." கொலையில் ஆழி - அறவாழி. வலனுயர்த்த - கொடியாக உயர்த்திய.

௩௧௧. முடியுலகமூர்த்தி - முடிந்த உலகத்தின் மூர்த்தி. உற - உறும்படி. நிமிர்ந்தோன் - முத்தியடைந்தவன். மூன்று கடிமதில் - காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற மூன்று மதில். கட்டு - காவல்

௩௧௨. முரண் - காமம் முதலியவற்றின் மாறுபாடு. மூன்றில் - அங்கம், பூர்வம், ஆதியென்ற மூன்று ஆகமத்தாலும். தரணி - நிலவுலகம். நேமி - அறவாழி, உலகிற்கு அரணாய அறிவரன் என்க. அறிவரன் அறிவுக்கு வரனா யுள்ளவன்.

௩௧௩. தீராவினை - நீங்காத தீவினை. தீர்த்தம் - ஆகமம். வாராக்கதி - மேல் வருதல் இல்லாத வீடு. காரார் பிண்டி - கார்காலத்தே மலரும் அசோக மரம்.

பறித்துக்கொண் டிருந்த கடைசியர் இருவரை நெறிவினவிச் சீவகன் அந் நகர்க்கண் நுழைந்தான். அங்கே, அழகிய தொரு சோலையிலே அமைந்திருந்த நாடகவரங்கில் ஆடவரும் மகளிரும் குழுமியிருந்தனர். உலோகபாலன் என்னும் அரசகுமரன் அவ்வரங்கில் வீற்றிருந்தான். தேசிகப்பாவை யென்னும் நாடக மகள் ஆடலுற்றாள்.

தேசிகப்பாவை கூத்தாடல்

பாடலொ டியைந்த வாடல பண்ணமை கருவி மூன்றும்
கூடுபு சிவணி நின்று குழைந்திழைந் தமிர்த மூற
ஓடரி நெடுங்க ணம்பால் உளங்கிழிந் துருவ வெய்யா
ஈடமை பசும்பொற் சாந்தம இலயமா ஆடு கின்றாள். ௩௬௪

அப் பாவை சீவகனைக் கண்டு மனம் திரிதல்

கருஞ்சிறைப் பறவை யூர்திக்
காமரு காளை தான்கொல்;
இருஞ்சுற வுயர்த்த தோன்றல்
ஏத்தருங் குரிசில தான்கொல்;
அரும்பெறற் குமரன் என்றாங்
கறிவயா வுற்று நின்றாள்,
திருந்திழை யணங்கு மென்றோள்
தேசிகப் பாவை யன்னாள். ௩௬௫

உலோகபாலன் சீவகனைக் காண்டல்

போதெனக் கிடந்த வாட்கண
புடைபெயர்ந் திமைத்தல் செல்லாது
யாதிவள் கணட தென்றாங
கரசனும் அமர்ந்து நோக்கி

---

௩௬௪. பணணமை கருவி - பாடலாடலகட்கு அமைநத இசைககருவி. கூடுபு சிவணி - கூடிப் பொருநதி. குழைநது இசைநது அமிர்தம் ஊற - மெலகிக கலங்கி இனிமை மிக. ஓடரி நெடுங்கண - அரிபரநத நெடியகண். உருவ எய்யா - ஊடுருவிச் செலலுமாறு எயது. ஈடு அமை - இடுதல் அமைநத. இலயமா - அழிய.

௩௬௫. கருஞ்சிறைப் பறவை - கரிய சிறகுகளையுடைய மயில். சுற வுயிர்த்த தோனறல - சுறாமீன கொடியையுடைய காமன தோன்றலாகிய குரிசில. குமரன - இளையனாகிய சீவகன். அயர்வுறறு - சோர்நது. அன னாள் - அத்தன்மையையுடையவள். தேசிகப் பாவை - பெயர்.

மீதுவண் டரற்றும் கண்ணி
விடலையைத் தானும் கண்டான்
காதலில் களித்த துள்ளம;
காளையைக் கொணர்மின் என்றான். ஙகசு

இருவரும் தோழராதல்

மந்திரம மறந்து வீழ்நது மாநிலத் தியங்கு கின்ற
அநதர குமர னென்றாஙகு யாவரு மமர்நது நோக்கி,
இந்திர திருவற குய்ததாக் கிறைவனு மெதிர்கொண டோமபி
மைந்தனை மகிழ்வ கூறி மைத்துனத் தோழ னென்றான். ஙகஎ

தவறிய இலயம் மீட்டும் பொருந்தத் தேசிகப்பாவை யாடல்

போதவிழ் தெரிய லானும்
பூஙகமழ் காலி னானும்
காதலி னொருவ ராகிக்
கலந்துட னிருநத பொழ்தில்
ஊதுவண் டுடுத்த மாலை
யுணர்வுபெற் றிலயம தாங்கிப்
போதுகண் டனைய வாட்கண
புருவத்தால் கலக்கு கினறாள். ஙகஅ

அப்போது, காவலன் ஒருவன் போந்து, அரசன் மகள் பதுமை யென்பாள் தான் பேணி வளர்த்த முல்லைக்கொடி அரும்பினைக் கண்டு, அதற்குச் சிறப்புச் செய்யச் சென்று,

---

ஙகசு. போது எனக கிடநத வாடகண - பூபபோல உள்ள பொருநதிய கண. இமைததல செலலா - இமைபபதிலலை. கணணிவிடலை - கணணியணிந்த விடலையாகிய சீவகன. காதலில - அனபினால. உளளம - அரசன உளளம்.

ஙகஎ. மநதிரம - வானததிலே இயங்கும மநதிரம். அந்தர குமரன விஞ்சையன. அமாநது நோககி - பொருநதிப பாரத்து. இநதிர திருவறகு இநதிரன திருவைபபோனற திருவையுடைய உலோகபாலனுககு. உயத்தாககு - தெரிவிபப என்றறகு. இறைவன - அவ வுலோகபாலன. மைந்தனை - சீவகனுககு. மைத்துனத் தோழன - விளையாடும் முறைமையை யுடைய தோழன.

ஙகஅ. போதவிழ தெரியல - அலாநத பூககளால தொடுககபபட்ட மாலை. ஊது வணடு உடுதத மாலை - ஒலிககினற வணடு சூழநத தேசிகப் பாவை. மாலை - பெண். இலயம தாங்கி - நீங்கின இலயததைத் தப்பாமல் தாஙகி. வாட்கண் புருவத்தால - வாட்கணணாலும் புருவத்தாலும்.

சோலையில் விளையாட்டயரும் காலத்தில், புதரொன்றில் பூத்திருந்த பூவைப் பறிக்கக் கையை நீட்ட, ஆங்கிருந்த விடநாகமொன்று அவளைத் தீண்டியதனால், அறிவு மயங்கி வீழ்ந்தாள் என்று சொன்னான். அதுகேட்ட அரசகுமரன் திடுக்கிட்டுச் சீவகனை இருக்கப் பணித்துவிட்டுத் தான் தனியே சென்று விடம் தீருதற்குரிய மந்திரம் பலவும் செய்தான்.

விடம் நீருதல்

வள்ளல்தான் வல்ல வெல்லாம்
மாட்டினன் ; மற்று மாங்கண்
உள்ளவ ரொன்ற லாத
செயச்செய ஊறு கேளாது
அள்ளிலைப் பூணி னுளுக்கு
ஆவிஉண் டிலலை யென்ன
வெள்ளெயிற் றரவு கான்ற
வேகம்மிக் கிட்ட தன்றே. கஙகக

விடம் தீர்த்தாற்கு மகள் தருவேன் என வேந்தன் முரசறைவிக்க வள்ளுவன் முரசறைதல்

பைங்கதிர் மதிய மென்று
பகையடு வெகுளி நாகம
நங்கையைச் செற்றது ; ஈஙகுத
தீர்த்துநீர் கொணமின : நாடும்
வங்கமா நிதியும் நலகி
மகள்தரும ; மணிசெய் மான்தேர்
எங்களுக் கிறைவன் என்றுங
கிடிமுர செருக்கி னனே. கஙஉ0

கஙகக. வள்ளல - உலோக பாலன. மாட்டினன - செலுததினை. ஒன்றலாத செயச் செய - பொருநதாதவற்றைச செய்யசசெய்ய. ஊறு - விட நோயககு இடையூறுகிய மந்திரமும் மருநதும, அளளிலைப் பூணினுள - கூரிய இலைத்தொழிலமைநத பூணகளையணிநத பதுமை. வெள்ளெயிற்றரவு - வெள்ளிய பறகளையுடைய பாமபு. வேகம - நஞசு.

கஙஉ0. பைங்கதிர்...சென்றது : நங்கையின் முகத்தை மதியமெனறு கருதி, அம மதி தனககுப பகையாதலின, அதனைத் தாககறககக கொண்ட வெகுளியால நாகம் இவளைத் திணடிறறு. வங்கமாநிதி - மரககலஙகளில வநத பெருநிதி. மான தேர் - குதிரை பூட்டிய தேர். எருககினன் - முழககினை.

விடந்தீர்ப்பான் வந்தோர் தம் முயற்சி பயன் படாமை கண்டு கூறுதல்

மண்டலி மற்றி தென்பார்,
இராசமா நாக மென்பார்;
கொண்டது நாக மென்பார்
குறைவளி பித்தொடு ஐயின்
பிண்டித்துப் பெருகிற் றென்பார்,
பெருநவை யறுக்கும் விஞ்சை
எண்தவப் பலவும் செய்தாம்
ஏன்றுகே ளாதி தென்பார். ௩௨௧

உறவினர் கையற்றுப் புலம்பல்

கையொடு கண்டம் கோப்பார்,
கனைசுடர் உறுப்பின் வைப்பார்,
தெய்வதம் பரவி யெல்லாத்
திசைதொறும் தொழுது நிற்பார்,
உய்வகை யின்றி யின்னே
யுலகுடன் கவிழும் என்பார்,
மையலங் கோயில் மாக்கள்
மடைதிறந் திட்ட தொத்தார். ௩௨௨

ஒருவன் கணி கூறியது

நங்கைக்கின் றிறத்தல் இல்லை
நரபதி நீயும் கேண்மோ:
கொங்கலர் கோங்கின் நெற்றிக்
குவிமுகிழ் முகட்டி னங்கண

---

௩௨௧. மண்டலி - சீதமண்டலி. இராசமாநாகம் - கருவழலை யென்னும் பாம்பு. வளிபித்தொடு ஐயில் பிண்டித்துப் பெருகிற்று - வாதமும் பித்தமும் சிலேத்துமத்தினும் திரண்டு பெருகின. பெருநவை - பெருந் துன்பம். அறுக்கும் என்று - நீக்குமென்று கருதி. எண் தவ-எண் இறக்க. இது கேளாது - இது நீங்காது.

௩௨௨. இதன் பொருள்; கையையும் கண்டத்தையும் உழலை கோப்பார்; மருமங்களிலே விளக்கையெரிப்பார்; தொழுது நிற்பார்; இது காரணத்தான் அரசன் இறந்துபடின் உலகு இன்னே கவிழுமென்பாராய், மாக்கள் ஆரவாரத்தாலே மடைதிறந்த தன்மையை யொத்தாரென்க. மக்கட்கு உரிய மன்னின்றி அறிவுகெட்டமையின், ஐயறிவுடையாரென்று மாக்கள் என்றார்.

தங்குதேன் அரவ யாழின்
தான்இருந் தாந்தை பாடும்,
இங்குநம் இடரைத் தீர்ப்பான்
இளையவன் உளன்மற் றென்றான். ௩௨௩

இதுகேட்டதும், தனபதியின் மகனாகிய உலோகபாலன் சீவகன் வந்திருந்ததை நினைவுகூர்ந்து, ஏவலரை விடுத்துக் கடுக வருவித்தான்; அவனும் அவ்விடம் வந்து பதுமையுணர் வின்றிக் கிடப்பது கண்டான். கண்டவன் சித்தராரூடம் என்னும் நூலிற் கண்டவண்ணம் பாம்பின் சாதி, கடிக்கும் திறம், எயிறுகளின் வகை முதலிய பலவும் கூறி, பதுமை யைக் கடித்த நாகம் கன்னி யென்றும், அஃது அரசர் மரபிற் றென்றும், தைத்தழுந்திய பல் யமதூதி யொழிந்த காளி, காளத்திரி, யமன் என்ற மூன்றுமே யென்றும் பிறவும் கூறி னன்.

சீவகன் மந்திரம் செய்தல்

குன்றிரண் டனைய தோளான்
கொழுமலர்க் குவளைப் போதங்கு
ஒன்றிரண் டுருவ மோதி
யுறக்கிடை மயிலன் னாள்தன்
சென்றிருண் டமைந்த கோலச்
சிகழிகை யழுத்திச் செல்வன்
நின்றிரண் டுருவ மோதி
நேர்முகம் நோக்கி னானே. ௩௨௪

---

௩௨௩. நங்கைககு - பதுமைககு. நரபதி - அரசே; விளி. கொங் கலர் கோங்கு - தேன சொரிகின்ற மலரையுடைய கோங்கமரம். நெற்றி- உசசி. முகிழகட்டில-அரும்பின தலையில. அரவயாழ-இசையினைச் செயயும் யாழ. ஈணடு மிதுனராசிமேறறு. ஆந்தையாடும - ஆநதை யலறுகிறது. மிதுனராசி யுசசமுறறிருககும இந்நேரததே ஆநதை அலறுகிறது எனபது. இளையவன உளன - இளையவன ஒருவன இங்கு உளன.

௩௨௪. குவளைப்போது - குவளைப்பூ. ஒனறிரண்டு உருவமோதி - ஒனறும் இரண்டுமாகிய உருவோதி. உறக்கு இடை - உறககத்திடததே. இருணடு அமைந்த கோலச் சிகழிகை - கரிதாய் அமைந்த அழகிய முடி. அழுத்தி - வைத்து. நின்று - சிறிது நீங்கிநின்று. முகம் நோ நோக்கினான் எனக.

பதுமை விடம் நீங்கத் தெளிந்து சீவகனைக் கண்ணுறுதல்

நெடுந்தகை நின்று நோக்க
நீள்கடல் பிறந்த கோலக்
கடுங்கதிர்க் கனலி கோப்பக்
காரிருள் உடைந்த தேபோல
உடம்பிடை நஞ்சு நீங்கிற்று;
ஒண்டொடி யுருவ மார்ந்து
குடங்கையின் நெடிய கண்ணாள்
குமரன்மேல் நோக்கி னாளே. ௧௨௫

இவ்வாறு நோக்கிய பதுமைக்கு விட நோய் நீங்கலும் சீவகன் பொருட்டு வேட்கை நோய் எழுந்து வருத்துவதாயிற்று. அதனால் அவள் உள்ளமுடைந்து மறுபடியும் மெலிவுற்றாள். தோழியர் அவனை நோக்கி, "ஐயனே, நீ நின் கையால் இவள் மேனியைத் தீண்டித் தைவருவையேல், இவ்விட மயக்கம் இனிது தெளியும்" என்ன, அவன் அவ்வாறே செய்தல்.

கண்ணிற் காணினும் கட்டுரை கேட்பினும்
நண்ணித் தீண்டினும் நல்லுயிர் நிற்குமென்று
எண்ணி யேந்திழை தன்னை யுடம்பெலாம்
தண்ணென் சாந்தமவைத் தாலொப்பத் தைவந்தான். ௧௨௬

இச் செய்கையால் சீவகனுக்கும் பதுமைபால் காதல் பிறந்தது. இருவரும் தம் காதற் குறிப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்வார்போல, ஒருவரையொருவர் சிறப்புற நோக்கி வேட்கையால் வெய்துறலாயினர். சீவகன் விட நோய் நீக்கிய சிறப்புக் கண்டு தனபதி அவனைத் தன் மனைக்கண்ணே கொண்டு சென்று அங்கே இருக்கச் செய்து, உண்டி

---

௧௨௫. நெடுந்தகை - சீவகன். கோலக் கடுங்கதிர்க் கனலி - அழகிய மிக்க கதிர்களையுடைய ஞாயிறு. கோப்ப - கதிர்களைச் செலுத்தியெதிர்க்க. உருவம் ஆர்ந்து - அழகைக் கண்டோர்க் கண்டு மகிழ. குடங்கையின் - உள்ளங்கை போல. குமரன் - சீவகன்.

௧௨௬. கண்ணிற் காணினும் - காதலித்தோரைக் கண்ணிற் காணினும். ஏந்திழை தன்னை - பதுமையை. தைவந்தான் - தடவிக் கொடுத்தான்.

முதலிய தந்து ஓம்பிவந்தான். சீவகனது சொல்லும் செய லும் கண்ட தனபதி, “இச் சீவகன் கலை பலவும் கற்றுத் துறைபோகியவன்; இவனுக்கு நிகராவார் இந் நிலவுலகில் எவரும் இல்லை” என்று தேர்ந்து அவன்பால் பேரன்பு காட் டினன். இது நிற்க, சீவகனுக்குப் பதுமை பொருட்டுப் பிறந்த காதல சிறந்து மிகுவதாயிற்று. இரவுப்போது வந் தது; இருவர்க்கும் வேட்கை நோய் எலலையின்றிப் பெரு கிற்று.

சீவகன் வேட்கை நிலை

போது லாமசிலை யோபொரு வேறகணோ
மாது லாமொழி யோமட நோக்கமோ
யாதும் நான்அறி யேன:அணங கனனவள
காத லால்கடை கின்றது காமமே. ௩௨௭

அண்ணல் அவ்வழி ஆழதுயர் நோயுற
வணண மாமலாக் கோதையும அவ்வழி,
வெண்ணெய வெஙகனல மீமிசை வைத்தது ஒத்து
உன்னை யாஉரு காஉள ளாயினாள். ௩௨௮

பதுமை வாய் வெருவுதல்

வணங்கு நோன்சிலை வாாகணைக் காமனே
மணஙகொள் பூமிசை மைவரை மைநதனே
பிணநதென் நெஞ்சம நிறைகொணட களவனை
அணஙகு காள் !அறி யேனஉரை யீாகளே. ௩௨௯

---

௩௨௭. சிலை - காமன விலபோலும நுதல. வேறகண - வேல போன்ற கண். மாது உலாம மொழி - பதுமை சொலலும் சொல. மட நோககம - மடபபம பொருநதிய பார்வை. அணஙகனனவள - கணடார்க்கு வருததம் செயயும அணஙகு போலபவள. கடைகினறது - மிகுகினறது.

௩௨௮. அணணல - சீவகன. ஆழ துயா நோய உற - அழுநதுதல் உறுகினற வருத்த நோய மிகுதிப்பட. கோதை - பதுமை. மீமிசை - மேலே. உள ளையா - உள்ளம வருநதி, உருகா - உருகி.

௩௨௯. வணங்கு நோன் சிலை - எல்லாரும் மனம் குழைதறகுக காரணமான வலிய சிலை. மைவரை மைநதன - முருகன். பிணநது - பிணித்து. அணஙகுகாள - தெய்வங்களே. ஏகாரம், விளி.

சீவகன், தான் முதலில் பதுமையை விடம் தீர்த்த போது கண்ட பூங்காவிற்குச் சென்று, அஃது அவள் பயின்றவிடமாதலின், அதனைக் காணின், அவளைக் கண்டாற் போல்வதோர் இன்பம் செய்யும் என்று கருதினன்; அவ் வாறே எழுந்து, ஒரு நாள் மாலைப்போதில் அக் காவிற்குட் சென்று உலவலானன்.

சோலைக் காட்சி

மயிலி னாடலும மந்தியின் னூடலும்
குயிலின் பாடலும் கூடி மலிந்துஅவண்
வெயிலின் நீங்கிய வெண்மணல் தணநிழல்
பயிலும் மாதவிப் பந்தரொன் றெய்தினன். ௩௩௦

சீவகனைப்போலவே பதுமையும் வேட்கைத் தீயால் வெந்து ஆற்றாளாய் அச் சோலையில் அவ்விடத்தே வந்திருந் தாள். இருவர் வரவும் ஒருவரொருவர்க்குத் தெரியாமே நிகழ்ந்தது. வந்தவள், தோழியர் விளையாட்டுக் குறித்து வேறு வேறிடம் செல்ல, மாதவிப் பந்தர் அருகே தனியே நின்றுகொண்டிருந்தாள். சீவகன் அவளைக் காண்கின்றான்.

காட்சி

கறந்த பாலினுட் காசில் திருமணி
நிறம்கி ளர்ந்துதன் நீர்மைகெட் டாங்கவண்
மறைந்த மாதவி மாமை நிழற்றலின்,
சிறந்த செலவனும் சிந்தையின நோக்கினன். ௩௩௧

௩௩௦. கூடி மலிந்து - கூடிமிகுந்து. வெயிலின - வெயிலினின்று. நிழல் பயிலும் மாதவிப பந்தா - நிழல பரந்த குருக்கத்திக கொடி படர்ந்த பந்தா.

௩௩௧. கறந்த பால - ஆனிடத்தே கறந்து கொண்ட ஆனபால். காசு - குற்றம. திருமணி - அழகிய நீலமணி, கிளர்ந்து - கிளர. கெட் டாங்கு - கெட்டாறபோல. மாமை நிழற்றலின - மாமை நிறம ஒளிவிடு தலால, மாதவி - மாதவிப் பூ. சிந்தையின நோக்கினன் - மனத்தால் ஆராயச்சியோடே பார்த்தான.

முன்பே அவளைக் கண்டுளானாயினும், வேட்கை மிகுதியால், சீவகன் அவளைக் கண்டு ஐயுறுதல்

வரையின் மங்கைகொல், வாங்கிருந் தூங்குநீர்த்
திரையின் செல்விகொல், தேமலர்ப் பாவைகொல்,
உரையின் சாயல் இயக்கிகொல், யார்கொல்இவ்
விரைசெய் கோலத்து வெள்வளைத் தோளியே. ககஉ

பதுமையே எனத் தெளிதல்

மாலை வாடின ; வாட்கண் இமைத்தன ;
காலும் பூமியைத் தோய்ந்தன ; காரிகை,
பாலின் இன்சொல் பதுமைஇந் நின்றவள்
சோலை வேய்மருள் சூழ்வளைத் தோளியே. ககங

இவ்வாறு தெளிந்தவன், அவளையடைந்து தந்தருவ மணம் செய்துகொள்ளக் கருதி, அவளை நீங்கிச் சென்று, குறிப் பறிந்து, வண்டோச்சுவான்போல மருங்கணைந்து, தன் பெருநயப்புரைந்துக் கூடினான்.

சீவகன் அவளது கோலம் திருத்தித் தன் அன்பை வற்புறுத்துதல்

கண்ணி வேய்ந்து கருங்குழல் கைசெய்து,
வண்ண மாலை நடுச்சிகை யுள்வளைஇச்
செண்ண அஞ்சிலம் பேறு துகளவித்து
அண்ணல் இடைபுறந் தாழ்தலின் ஆற்றினாள். ககச

ககஉ. வரையின் மங்கை - வரையரமகள். வாங்கு இரும் தூங்கு நீர்த் திரையின் செல்வி - வளைந்த பெரிய அசைகின்ற நீர் பொருந்திய கடலில் வாழும் நீரரமகள். மலர்ப்பாவை - திருமகள். உரையின் சாயல் - உரைத்தற்கினிய சாயலையுடைய. விரை செய் கோலம் - மணம் கமழும் கோலம்.

ககங. காரிகை - அழகு. பாலின் இன்சொல் பதுமை - பால் போல இனிய இனிய சொற்களையுடைய பதுமை. மருள் - உவமவுருபு. வேய், தோளிற்கு உவமம்.

ககச. கைசெய்து - ஒப்பனை செய்து. மாலை - பூமாலை. நடுச் சிகையுள் - பின்னிய கொண்டை நடுவே. வளைஇ - வளையமாக வைத்து. செண்ண அஞ்சிலம்பு - நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த சிலம்பு. ஏறு துகள் அவித்து - படிந்த பூந்தாதுகளாகிய துகளைத் துடைத்து.

திங்க ளும்மறு வும்எனச் சேர்ந்தது
நங்கள் அன்புஎன நாட்டி வலிப்புறீஇ
இங்கொ ளித்திடு வேன், நுமர் எய்தினர்,
கொங்கொ ளிக்குழ லாய்! எனக் கூறினான். ௧௧௫

சீவகன் அவளைச் செல்லவிடுத்துத் தான் ஒருபுறத்தே மறைந்தான். பதுமையும், தன்னைத் தனிப்பவிட்டுச் சென்ற ஆயத்தோர் வந்து சேர அவருடன் கூடிச் சிறிது போது விளையாட்டயர்ந்தபின் தத்தம் இருக்கையடைந்தனர். சீவகன் சென்று தன் தோழனை உலோகபாலனையடைந்தான்.

இஃது இங்ஙனமாக, பதுமையின் தந்தையான தனபதி, மதிதரன் என்னும் தன் அமைச்சனை நோக்கித் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தல்

பூமியை யாடற் கொத்த பொறியினா னாத லானும்
மாமக ளுயிரை மீட்ட வலத்தினா னாத லானும்
நேமியான் சிறுவ னன்ன நெடுந்தகை நேரு மாயின்,
நாம்அவற்கு அழகி தாக நங்கையைக் கொடுத்தும் என்றான். ௧௧௬

மந்திரி உடன்பட்டுரைத்தல்

மதிதரன் என்னும் மாசில் மந்திரி சொல்லக் கேட்டே
உதிதர வுணர்வல் யானும் ஒப்பினும் உருவி னானும்
விதிதர வந்த தொன்றே விளங்குபூண் முலையி னாளைக்
கொதிதரு வேலி னாற்கே கொடுப்பது கருமம் என்றான். ௧௧௭

---

௧௧௫. திங்களும் அதன்பாலுள்ள மறுவும்போல அன்பு சேர்ந்தது; எனவே, வாழ வாழ்தலும், சாவச் சாதலும் செய்யும் உழுவலன்பு கூறி வற்புறுத்தியவாறு. எய்தினராகலின் ஒளித்திடுவேன்; நீ செல்க என்றானும். ஒளிக்குழல் - ஒளியையுடைய கூந்தல்.

௧௧௬. ஆடற்கொத்த - ஆளுதற்குரிய. பொறி - உயரிய இலக்கணம். வலத்தினான் - வெற்றியுடையான். நேமியான் - திருமால். சிறுவன் - காமன். நேருமாயின் - உடன்படுவானாயின். அழகிது - நன்று.

௧௧௭. மாசில் மந்திரி - குற்றமில்லாத மந்திரி. குற்றம் - அமைச்சர்க்கு ஆகாவென விலக்கிய குற்றங்கள். உதிதர வுணர்வல் - விளங்க வுணர்வென். உதிதரல் - அறிவில் தோன்றல். ஒப்பு - பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, யாண்டு, உரு முதலியன. "உரு - உட்கு; அது விடாநீர்த் தார்க்குக் கொடுப்பேம் என்ற மொழி பிறழாமல் காக்க வேண்டுமென்னும் அச்சம். கொதிதருவேல் - வெம்மையால் பகைவரை வெதுப்பும் வேல்.

பின்பு, மந்திரி சீவகனைக் கண்டு அவன் கருத்தறிந்து போந்து, தனபதிக்குக் கூற அவன் மனைவி திலோத்தமையின் இசைவு கண்டு மகிழ்ந்து திருமணத்துக்குரிய நாள் குறிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தான்.

திருமணம்

கணிபுனைந் துரைத்த நாளால்
    கண்ணிய கோயில் தன்னுள்
மணிபுனை மகளிர் நல்லார்
    மங்கல மரபு கூறி
அணியுடைக் கமல மன்ன
    அங்கைசேர் முன்கை தன்மேல்
துணிவுடைக் காப்புக் கட்டிச்
    சுற்றுபு தொழுது காத்தார். ௧௧௮

மழகளிற் றெருத்திற் றந்த
    மணிக்குட மண்ணு நீரால்
அழகனை மண்ணுப் பெய்தாங்
    கருங்கடிக் கொத்த கோலம்
தொழுதகத் தோன்றச் செய்தார்
    தூமணிப் பாவை யன்னார்
விழுமணிக் கொடிய னாளும்
    விண்ணவர் மடந்தை யொத்தாள். ௧௧௯

கயற்க ணாளையும் காமனன் னானையும்
இயற்றி னார்மண மேத்தரும தன்மையார்

---

௧௧௮. கணி - சோதிடன். கண்ணிய கோயில் - நன்றென்று கருதிய கோயில். மங்கல மரபு - மங்கலவாழ்த்து முறை. அணியுடைக் கமலம் - வளை முதலிய அணிபுனைந்த தாமரை. துணிவுடைக் காப்பு - மணநூலுள் துணிபாகக் கூறப்படுதலையுடைய காப்புநாண். கட்டி - கட்ட.

௧௧௯. மழகளிற்றெருத்தின் - இளங்களிற்றின் கழுத்தின்மேல் ஏற்ற. மண்ணுநீர் - மங்கலநீர். நீராட்டற்கு வேண்டியது. மண்ணுப் பெய்து - நீரால் குளிப்பாட்டி. கடி - திருமணம். தொழுதக - கண்டோர் நன்கு மதிக்குமாறு. தூமணிப் பாவையன்னார் - தூயமணியாற் செய்த பாவை யொத்த மகளிர். விழுமணி - உயரிய மணி. விண்ணவர் மடந்தை - தேவர் மகள்.

மயற்கை யில்லவர் மன்றலில் மன்னிய
இயற்கை யன்புடை யார்இயைந் தார்களே. ௩௪௦

மணம் முடிந்தபின், சீவகன் பதுமையுடன் இனிதுறைந்து வருகையில், அவன்பால் தன் கருத்தையிழந்து வேட்கை நோய் மிகுந்து மெலிந்துவந்த தேசிகப் பாவையென்னும் பரத்தை ஒருநாள் பூங்காவையடைந்து தன் தனிமை தீர்வது குறித்து இன்பமுறப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சீவகன் அவளைத் தலைப்படல்

வார்தளிர் ததைந்து போது
மல்கிவண் டுறங்கு காவில்
சீர்கெழு குரிசில் புக்கான்,
தேசிகப் பாவை யென்னும்
கார்கெழு மின்னு வென்ற
நுடங்கிடைக் கமழ்தண் கோதை
ஏர்கெழு மயில னாளை
இடைவயின் எதிர்ப்பட் டானே. ௩௪௧

தீரா வேட்கையால் மெலிந்து வருந்திய தேசிகப் பாவைக்கும் இன்பம் தந்து மகிழ்வித்து ஒழுகிய சீவகன், பதுமையுடன் இரண்டு திங்கள் கழித்தான்.

சீவகன் பிரிந்து போதல்

தயங்கிணர்க் கோதை தன்மேல் தண்ணென வைத்த மென்றோள்
வயங்கிணர் மலிந்த தாரான் வருத்துறு வகையின் நீக்கி

---

௩௪௦. கயற்கண் - கயல்மீன் போலும் கண். மணம் இயற்றினர் - திருமணம் செய்தனர். ஏத்தரும் தன்மை - யாவரும் பாராட்டும் தன்மை; இவர், பெற்றோர் முதலாயினார். மயற்கையில்லவர் - மயக்கமில்லாத இருவரும். மன்னிய - முன்பே நிலைபெற்று கொண்ட. இயற்கை யன்பு - இயற்கைப் புணர்ச்சியால் கொண்ட அன்பு.

௩௪௧. ததைந்து - நிறைந்து. போது - பூக்கள். கா - சோலை. சீர்கெழு குரிசில் - சீவகன். நுடங்கு இடை - நுணியதாய் அசையும் இடை. ஏர்கெழு - அழகு திகழும். இடைவயின் - சோலையிடத்தே. பாவை யென்னும் இடையும் கோதையுமுடைய மயிலன்னாள் என்க.

நயங்கிளர் உடம்பு நீங்கி நல்லுயிர் போவ தேபோல்
இயங்கிடை யறுத்த கங்குல் இருளிடை யேகி ஞனே. ௩௪௨

கண் விழித்த பதுமை சீவகனைக் காணுது, தான் வளர்த்த கிளி, பூவை, அன்னம், மயில் முதலியவற்றை வினவி விடையொன்றும் பெருது மிகு துயர் உற்றனள். பிறகு, பள்ளியறையில் எரிந்த விளக்கை வினவினுள்.

விளக்கை வினவி நொந்துரைத்தல்

வளர்த்த செம்மையை ;•வாலியை ; வான்பொருள்
விளக்கு வாய்விளக் கே !விளக் காய்;இவண்
அளித்த காதலொ டாடுமன ஆருயிர்
ஒளித்தது எஙகு ?என ஒணசுடர் நண்ணினுள். ௩௪௩

பருகிப் பாயிருள் நிற்பின் அருதெனக்
கருகி யவ்விருள் கான்றுநின் மெய்யெலாம
எரிய நின்று நடுஙகுகின ருய்எனக்கு
உரிய தொனறுரைக் கிற்றியென் ருடினுள். ௩௪௪

---

௩௪௨. தயஙகிணாககோதை - விளஙகுகினற பூஙகொததுககளால தொடுககபபட்ட மாலையணிநத பதுமை. தனமேல - சீவகன தோள் மேல, மெனருள - மெலலிய கை ; ஆகுபெயர். கோதையெனறதற கேறபத் தாரான என்ரு. வருததுரு வகை - பிணஙகி வருநதா வணணம. நயங்கிளா உடம்பு - விருபபம செயயும் உடமபு. "துனபம உழத் தொறும் காதறறுயிா" (குறள.) நலலுயிா - ஆனமா. "அது கன விடைப்போய நுகாநது மீணடும அவவுடமபினகண வருமாறுபோல, இவனும பலரையும நுகாநது பினபு கூடுவன எனறு உணாக." இயங்கு இடையறுதத - இயங்குதலைச செயயாதபடி கெடுதத.

௩௪௩. பிள்ளைகளுககு விளககைக காவலாக இடுபவாதலின, 'எங்களை வளாத்த மனககோட்டம இனமையுடைய' எனபாள, வளாத்த செமமையை எனருள. செமமை - செபபம. வாலியை - தூயமையுடையை. வானபொருள் - நலலபொருள. விளககாய - கணணிற காணக காட்டுவாய். ஆடும் - நடநது திரியும. ஆருயிர் - பெறறகரிய உயிராகிய சீவகன். நண்ணினுள் - நெருங்கி வினவினுள்.

௩௪௪. பாயிருள பருகி - பரந்த இருளைப் பருகி. நிறபின - வயிறறிலே நிறபின. அருது என - அருது எனறு கருதி. கருகி - முகம் கருகி. நடுங்குகினருய் - அசைகினருய். உரைககிறறி - உரைகக மாட்டுவை. ஊடினுள் - சினந்தாள்,

விளககாமையின அதனை இழித்துக கூறுகினருள் ; உரைககிற்றி, இகழ்ச்சி.

பிரிவாற்றுத பதுமை மேலும் வாய்விட்டுப் புலம்புதல்

நிரைவீ ழருவிந் நிமிர்பொன் சொரியும்
வரையே! புனலே! வழையே! தழையே!
விரையார் பொழிலே! விரிவெண் ணிலவே!
உரையீர் உயிர்கா வலன்உள் வழியே. கூசரு

அமரரை நோக்கிப் புலம்புதல்

எரிபொன் னுலகின் உறைவீர்! இதனைத்
தெரிவீர், தெரிவில் சிறுமா' னிடரின்
பரிவொன் றிலிரால், படர்நோய் மிகுமால்,
அரிதால உயிர்காப் பமரீர்! அருளீர். கூசசா

அமரர் மகளிர்க்குச் சொல்லி யரற்றுதல்

புணர்வின் இனிய புலவிப் பொழுதும்
கணவன் அகலின் உயிர்கை யகறல
உணர்வீர், அமரர் மகளீர்! அருளிக்
கொணர்வீர், கொடியேன் உயிரைக் கொணர்வீர். கூசஎ

சீவகனையே நினைந்து அரற்றுதல்

அருள்தேர் வழிநின் றறனே மொழிவாய்;
பொருளதேர் புலன்எய் தியபூங் கழலாய்!
இருள்தோ வழிநின் றினைவேற் கருளாய்;
உருள்தேர் உயாகொற றவன்மைத் துனனே. கூசஅ

கூசரு. நிரை - வரிசை. உயிா காவலன - உயிரை நீஙகாமற காக்கும சீவகன. அவன உயிாநீங்கின இவள உயிா நீஙகுமாதலின, "உயிர் காவல" னென.

கூசசா. எரி - விளங்குகினற. உறைவீர் - உறையும் தேவர்களே. தெரிவீா - தெரிநதிருபபீா. பரிவொன றிலிரால - அருளின றியுள்ளீா. உயிாகாபபு - உயிரைக காததுககொளவது. அமரீா - காவாத தனமையுடைய தேவாகளே.

கூஎ. புணாவின இனிய - புணாதலினும இனிய. உயிா கையகறல உணாவீா - உயிர் கைவிட்டு நீங்குவதை யறிவீா. புலவியால கணவன் சிறிது நீங்கினும், உயிா நீஙகுவதுபோலக் கொள்வா நனமகளிர் எனபது.

கூசஅ. பொருள் தோ புலன் எயதிய நின்று - தத்துவத்தை யாராயுமறிவைப் பெறவேணடி நினறு. அறனே மொழிவாய - வேணடி நினற அவாகட்கு அறத்தையுரைப்பாய். எய்திய - செயயியவெனனும் வினையெச்சம. அருள்தோ வழி - தனபதி, உலகபாலன் எனபாரிடத்து நின் அருள இருக்கும திறத்தை ஆராயுமிடத்து. இருள தேர் வழி - இருள் செறிநதவிடத்தே. கொறறவன - தனபதி; உலோகபாலனுமாம்.

மிகவா யதொர்மீ ளிமைசெய் தனளோ ?
உகவா வுனதுள் ளமுவர்த் ததுவோ ?
இகவா விடர்என் வயின்நீத் திடநீ
தகவா ; தகவல் லதுசெய் தனையே. ௧௪௯

இவ்வாறு மிக அரற்றிச் சோர்ந்த பதுமையின் நிலையினைத் தோழியறிந்து போந்து, நிகழ்ந்தது உணர்ந்து அவளைத் தெளிவித்தற் பொருட்டுச் சில கூறலானாள்.

மக்கட் பிறப்பின் சிறுமை கூறித் தேற்றல்

பேதைமை யென்னும் வித்திற பிறந்துபின் வினைகளென்னும்
வேதனை மரங்கள் நாறி வேட்கைவோ வீழ்த்து முற்றிக்
காதலும் களிப்பு மென்னும் கவடுவிட் டவலம் பூத்து
மாதுயர் இடும்பை காயத்து மரணமே கனிந்து நிற்கும். ௧௫௦

காதலன் பொருட்டுக் கவலலாகாமை கூறித் தேற்றல்

பிரிந்தவற் கிரங்கிப் பேதுற்
றழுதநம் கணணின் நீர்கள்
சொரிநதவை தொகுத்து நோக்கின்
தொடுகடல் வெள்ள மாற்று ;
முரிந்தநம் பிறவி மேனாள் ;
முற்றிழை இன்னும் நோக்காய் :
பரிந்தழு வதற்குப் பாவாய் !
அடியிட்ட வாறு கண்டாய். ௧௫௧

---

௧௪௯. மிகவாயதோா மீளிமை - பிறரிடத்துச செலலாதே எனனிடத்தே மிகச செயய வேணடி மிக்கதொரு வனமை. உகவா - அனபு மிகுநது. உவாத்தது - வெறுத்தது. இகவா இடர் - பொறுககலாகாத இடா. நீததிட - பெருகிட, தக - தகுமபடி. வா - வநது முயங்குக.

௧௫௦. வேதனை மரங்கள் - துன்பமாகிய மரங்கள். நாறி - தோன்றி. மாதுயர் இடும்பை - மிகக வருத்ததைதச் செய்யும் துன்பம்.

௧௫௧. நீர்கள் - கள், அசை. மாறறு - உறையிடவும் ஆற்றது. முரிந்த - கெட்ட. முறறு இழை - தொழிறபாடு முறறவுமுடைய இழையுடையாய். பரிநது - வருந்தி. அடியிட்டவாறு - தொடங்கினவாறு.

அன்பினின் அவலித் தாற்று
தழுவதும் எளிது ; நங்கள்
என்பினின் ஆவி நீங்க
இறுவதும் எளிது ; சேர்ந்த
துன்பத்தால் துகைக்கப் பட்டார்
துகைத்தவத் துன்பம் தாங்கி
இன்பமென் றிருத்தல போலும்
அரியதிவ் வுலகில் என்றாள். கருஉ

மேலும் தோழி நிமித்தம் கண்டு தெளிவித்தல்

முத்திலங் காகம் தோய்ந்த
மொய்ம்மலர்த் தாரி னான்நம்
கைத்தலத் தகன்ற பந்தின்
கைப்படும் ; கவல வேண்டா ;
பொத்திலத் துறையு மாந்தை
புணர்ந்திருந் துரைக்கும் பொன்னே
நித்தில முறுவ லுண்டான்
நீங்கினான் அல்லன் கண்டாய். கருங

வடிமலர்க் காவின் அன்று
வண்தளிர்ப் பிண்டி நீழல்
முடிபொருள் பறவை கூற
முற்றிழை நின்னை நோக்கிக்
கடியதோர் கௌவை செய்யும்
கட்டெயிற் றரவி னென்றேன்,
கொடியனாய் ! பிழைப்புக் கூறேன் ;
குழையலென் றெடுத்துக் கொண்டாள். கருச

கருஉ. என்பினின் - உடம்பிலிருந்து. இறுவதும் - இறப்பதும். துகைக்கப்பட்டார் - வருத்தப்பட்டவர், இன்பம் என்று - இவ்வருத்தம் நமக்கு இன்பமாம் என்று கருதி.

கருங. பந்தின் - பந்துபோல. பொத்து இலம் - பொந்தாகிய இலவம். ஆந்தை புணர்ந்து இருந்து - ஆந்தை பெடையொடு கூடியிருந்து. உரைக்கும் - அவன் வரவைக் கூறும்.

கருச. முடிபொருள் - முடியும் செய்கை. முற்றிழை - விளி. கடியதோர் கௌவை செய்யும் - அச்சந்தரும் ஒரு கௌவையைச் செய்யும், கட்டெயிறு - வலிய பற்கள். பிழைப்பு - பொய். குழையல் - வருந்தாதே.

பதுமை ஒருவாறு தேறியிருந்தாளாக, பொழுது விடிந்தது. அவள் தாயாகிய திலோத்தமையும் பிறரும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு உற்றது கேட்டு வருந்தினர். திலோத்தமை, "நெருநல் இரவில் சீவகன் கூறியது என்னை?" என்று வினவப், பதுமை நிகழ்ந்தது கூறல்.

விளைக்கும் செய்பொருட் கும்வெயில் வெஞ்சுரம்
நினைத்து நீங்குதல் ஆண்கடன் ; நீங்கினல்,
கனைத்து வண்டுணும் கோதையர் தமகடன்
மனைக்கண வைகுதல் மாண்பொடு எனச்சொனன். ௩௫௫

விரைசெய் தாமரை மேல்விளை யாடிய
அரைச வன்னம் அமர்ந்துள வாயினும்
நிரைசெய் நீலம் நினைப்பில என்றனன்
வரைசெய் கோல மணங்கமழ் மார்பினன். ௩௫௬

இவ்வாறு பதுமை கூறக் கேட்டுத் திலோத்தமை மகிழ்ந்து தேற்றுதல்

அன்னம் தான்அவன் ; தாமரைப் போதுநீ ;
நின்னை நீங்கினன், நீங்கலன் காதலான ;
இன்ன தாலவன் கூறிற்று எனச்சொனள்,
மன்ன னுருயிர் மாபெருந் தேவியே. ௩௫௭

---

௩௫௫. வெயில வெஞ்சுரம் நீஙகுதல - வெயில மிககு வருததும் கொடிய சுரத்தைக கடநது போகுதல, நினைத்து - பிரிவருமை நினைத்து வருநதிப பின விளை மாண்பும், செய்பொருட் சிறபபும நினைத்து. கனைத்து - ஒலித்து. வைகுதல - இறநதுபடாது இருத்தல.

௩௫௬. அரைசவன்னம் - அரச அன்னம். அமாந்து உளவாயினும் - நீல மலர்கள் பயினறு உளவாயினும. நினைபபில - நினையா. வரை மார்பினன் - மலைபோனற மார்பன. செய்கோலம் - செயறகையழகு. தாமரை குலமகளிரையும், நீலம பரத்தையரையும் உளளுறுதது நினறன. எனவே, குலமகளிரையே நுகாவேன எனச் சீவகன கூறினன என்றுளாயிறறு.

௩௫௭. நீங்கினன - செய்விளையுணமையால் இப்போது நீங்கினன் நீங்கலான் - நின்பால் குன்றுக் காதல உண்மையான அற நீங்குவா னலலன். மாபெருந் தேவி - பதுமையின நற்றுயாகிய திலோத்தமை. "இவன் இறந்துபடுவள் என்று திலோத்தமை நீலத்தின் கருத்தைக் கூறவிலலை."

இது சொல்லித் தேற்றிய திலோத்தமை சொல்லால், "சீவகன் வருவன்" என்று உட்கொண்ட பதுமை உள்ளத்தே உவகை மிகுந்து தனக்குள்ளே கூறிக்கொள்ளுகிறாள்.

பதுமையின் உட்கோள்

நஞ்சினை யமுத மென்று
　　நக்கினும் அமுத மாகாது,
அஞ்சிறைக் கலாப மஞ்ஞை
　　யணங்கர வட்ட தேனும்
அஞ்சிறைக் கலுழ னுகும்
　　ஆட்சியொன் றுறு மினதே ;
மஞ்சனுக் கினைய நீரேன்
　　வாடுவ தென்னை யென்றாள். கடுஅ

ஞாயிறு தோன்றுதல்

பொய்கையுள் கமலத் தங்கண்
　　புள்ளொனும் முரச மார்ப்ப
வெய்யவன் கதிர்க ளென்னும
　　விளங்கொளித் தடக்கை நீட்டி
மையிருட் போர்வை நீக்கி
　　மணமக மடந்தை கோலம
பையவே பரந்து நோக்கிப்
　　பணிவரை நெற்றி சேர்ந்தான். கடுக

இரவு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி முற்றும் அரசன் அறிந்து மிக்க வருத்தமுற்று ஏவலர் பலரை விடுத்துச் சீவகனைத் தேடியறிந்து வருமாறு விடுத்தான்.

கடுஅ. நக்கினும் - உண்டாலும. அணங்கு அரவு - வருத்தும் பாம்பு. கலுழனுகும் மாட்சி - கருடனுகும் தனமை, ஒன்றுனும - சிறிதும், மஞ்சன - மைந்தன ; சீவகன. மைந்து - வலிமை, இனைய நீரேன - நஞ்சும் மயிலுமபோலும் நீரமையை யுடைய யான,

கடுக. கமலத தஙகண - தாமரைப்பூவிடததே. புள - வண்டு. தடக்கை - பெரிய கை. மையிருட் போரவை - மிகக் கரிய இருளாகிய போர்வை. பனிவரை நெறறி - ஞாயிறெழும கிழககு மலையுச்சி. சேர்ந்தான் - தோனறினன்.

சீவகன் புதுவடிவு கொண்டு வடதிசை நோக்கிச் செல்வானை, அரசன் ஏவலர் கண்டு வினவல்

வேந்தனால் விடுக்கப் பட்டார்
விடலையைக் கண்டு சொன்னார்
ஏந்தலே பெரிதும் ஒக்கும்
இளமையும் வடிவும இஃதே,
போந்ததும் போய கங்குல்
போமவழிக் கடை துணடேல்
யாம்தலைப் படுதும் ஐய,
அறியின்ஈங் குரைக்க' என்றார். ௩௬௦

சீவகன் விடை பிறுத்தல்

நெய்கனிந் திருண்ட வைம்பால்
நெடுங்கணாள் காத லானை
ஐயிரு திங்க ளெல்லை
யகப்படக் காணபிர் ; இப்பால்,
பொய்யுரை யன்று, காணீர் ;
போமினம, போகி நுஙகள்
மையலங் களிற்று வேந்தன்
மைந்தனுக் குரைமின் என்றான். ௩௬௧

பதுமையார் இலம்பகம்

முற்றும்

---

௩௬௦. விடுககப்பட்டார - தேடுமாறு விட்ட ஏவலா. விடலை - காளையாகிய சீவகனை. ஏநதலே - ஏநதலாகிய நினனையே. இஃதேயென பதை இளமைக்கும் கூட்டுக. போய கங்குல - போன இரவே. ஈங்கு - இவ்விடததே எமககு.

௩௬௧. நெடுங்கணாள் - பதுமை. ஐயிரு திங்கள எலலை யகப்பட - பததுத் திங்களுள் ஒனறு குறைய ஒன்பதாந திஙகளிலே. இன்பால் காணீர் ; இது பொயயுரையனறு எனக. போமின் - அம் சாரியை. மையல் அங் களிறு - மதம்பட்ட யானை. வேந்தன மைந்தனுக்கு - வேந்த னுக்கும் மைநதனுக்கும்.

௬. கேமசரியார் இலம்பகம்

6. கேமசரியாரிலம்பகம்—*கேமசரியென்பவளைச் சீவகன் மணந்துகொண்ட செய்தியைக் கூறும் இலம்பகம்.*

[சீவகன் பலவிடங்கட்கும் சென்று சித்திரகூடம் அணைந்து தாபதர் சிலரைக் கண்டு அவர்கட்கு நன்னெறி காட்டித் திருத்திய தும், தக்கநாடு சென்றதும் கேமமாபுரத்துச் சுபத்திரனென்னும் வணிகன் மகள் கேமசரியென்பவள் நலம் கனிந்திருந்ததும், அவ் வணிகன் தன் மகட்குரிய கணவனைப் பெறும்பொருட்டு நாளும் விருந்தாற்றிவந்ததும், சீவகன் அவளைக் கண்டு வேட்கைகொண் டதும், அவளை மணந்து இரு திங்கள் தங்கியிருந்து வேறிடம் செல்லக் கருதி அவள்பால் சொல்லாது பிரிந்ததும், எதிரே போந்த ஒருவனுக்குச் சீவகன் அறவுரை கூறித் தான் அணிந்திருந்த கலன்களை ஈந்து அப்பாற் சென்றதும், பிறவும் கூறப்படுகின்றன.]

வடக்கு நோக்கித் தனியே காலால் நடந்தேகும் சீவ கன் சுதஞ்சணன் முன்பு கூறிய சித்திரகூடத்தைக் குறித் துச் சென்றுகொண்டிருந்தான். வழியில், காடுகளும் குன்று களும் அவனுக்கு இனிய காட்சி வழங்கின. அவற்றைக் கண்டு செல்பவன், எதிரில் நின்ற குன்றில், சுனை நீராடி, இனிய பூக்களைக் கொண்டு, அங்கேயிருந்த அருகன் கோயிலை யடைந்து வழிபட்டு, அதற்கு முன்னே இருந்த சித்திர கூடத்தையடைந்தான். அங்கே வாழ்ந்த தாபதர் அவனை வரவேற்றனர்.

சித்திரகூடத் தாபதர் இயல்பு

அரிய கொள்கையர் ஆரழ லோந்தினுள்
மருவி வீடு வலைக்குறு மாட்சியர் ;
விரிய வேதம் விளம்பிய நாவினர் ;
தெரிவில் தீத்தொழில் சிந்தையில் மேயினர். ௲௬௨

௲௯௨. அரிய கொளகையா - பிறரால கொள்ளற்கரிய எண் வகைத் தாபத ஒழுக்கம. அவை நீர் பலகால் மூழகல, நிலத்திருத்தல, தோலு டுத்தல முதலாக வரும் எட்டு. அழல ஐநது - ஐவகை வேள்வி ; அவை, தெனபுலத்தாா முதலாகவுள்ள ஐவரையும ஓமபுதல். மருவி - பொருந்தி. வீடு வலைக்குறு மாட்சியா - வீடுபெறுதறகு முயலும் முயறசியினா. தீத் தொழில் - காமவேட்கை.

விருந்தோம்பல்

வள்ளி யின்னமு தும்வரை வாழையின்
தெள்ளு தீங்கனி யும்சில தந்தபின்
வெள்ள மாரிய ணய்விருந் தார்கென
உள்ள மாட்சியி னுருவந் தோம்பினார். ௩௬௩

தாபதர் சீவகனை அளக்கக் கருதுதல்

பாங்கின் மாதவா, "பான்மதி போன்றிவன்
வீங்கு கல்வியன்; மெய்ப்பொருட் கேள்வியின்
ஆங்கு நாமும அளக்குவம்" என்றுதம்
ஓங்கு கட்டுரை ஒன்றிரண் டோதினா. ௩௬௪

சீவகன் கூறுதல்

ஐயர் கூறலும் அண்ணலும் கூறுவான்:
சையம் பூண்டு சமுத்திரம் நீந்துவான்
உய்யு மேல்தொடர்ப் பாட்டின் இங்கு யாவையும்
எய்தி னாகளும் உய்ப்பஎன் றேதினன். ௩௬௫

தாபதர் வினவல்

ஏம நன்னெறி எம்நெறி; அல்நெறி
தூய்மை யிலநெறி; யாமும துணிகுவம;
காமன் தாதை நெறியின்கட் காளைநீ
தீமை யுண்டெனில் செப்பெனச செப்பினன். ௩௬௬

---

௩௬௩. வள்ளி இன்னமுது - வளளிக கிழங்கு. தெளளிய - முதிரக கனிநத. வெளள மாரியனை - பெருநீா பொழியும மழைபோலப பலாககும பயனபடுகினறவனே. ஆாக - உணக.

௩௬௪. பாங்கு - நல்லிடம. பாலமதி - முழுமதி. வீங்கு - விரிந்த. மெயபபொருள - தத்துவம. அளககுவம - அறிவின திட்பத்தைக காண்பேம்.

௩௬௫. சையம் பூணடு - கல்லைக கட்டிககொண்டு. தொடர்ப்பாட்டின் - காம நுகாசசியாகிய கட்டுடன. யாவையும - எலலா நுகாச்சிகளையும்.

௩௬௬. ஏம நனனெறி - அழிவில் இன்பந்தரும் நலவழி. அல் நெறி - யாம கொண்டுளளதலலாத நீ கூறிய நெறி. துணிகுவர் - தெளிந்துள்ளோம். காமன் தாதை நெறியின்கண - காமனுககுத் தநதையாகிய திருமால கூறிய இந நெறியின்கண். செபபு என - கூறுக எனறு கேட்க.

சீவகன் அவர்களைத் தெருட்டுதல்

நீட்டிய சடைய மாகி
　　நீர்மூழ்கி நிலத்திற் சேர்ந்து
வாட்டிய வுடம்பின் யாங்கள்
　　வரகதி விளைத்து மென்னிற்
காட்டிடைக் கரடி போகிக்
　　கயமூழ்கிக் காட்டி னின்று
வீட்டினை விளைக்க வேண்டும் ;
　　வெளிற்றுரை விடுமின் என்றான். ௩௬௭

நோய்முதிர் குரங்கு போல
　　நுகர்ச்சிநீர் நோக்கல் வேண்டா
காய்முதிர் கனியி னாழ்த்து
　　வீழுமிவ் யாக்கை யின்னே
வேய்முதிர் வனத்தின் வென்றான்
　　உருவொடு விளங்க நோற்றுப்
போய்முதிர் துறக்கத் தின்பம
　　பருகுவ புரிமின என்றான். ௩௬௮

மெய்வகை தெரிதல் ஞானம்
　　விளங்கிய பொருள்கள் தம்மைப்
பொய்வகை யின்றித் தேறல்
　　காட்சியைம பொறியும் வாட்டி
உய்வகை யுயிரைத் தேயா
　　தொழுகுதல ஒழுக்க மூன்றும்
இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே
　　யிருவினை கழியு மென்றான். ௩௬௯

---

௩௬௭. வாட்டிய உடமபின - வருத்திய உடமபினாலே. வர கதி - மேலான கதி. விளைததும - பெறமுயலகினறேம். வீட்டினை விளைகக - வீடுபேறு எயத. வெளிற்றுரை - பயனிலலாத சொல.

௩௬௮. நுகர்ச்சி - காம நுகாச்சி. காய் முதிா கனியின் - காய முற றிப பழுதது விழும பழம்போல. வேய் முதிா வனம - மூங்கிறகாடு. வெனறான - அருகன். உருவொடு - வேடத்தை மேறகொண்டு. பருகுவ - நுகாதறகுரிய தவஙகளை.

௩௬௯. ஞானம் - உண்மையறிதல்; காட்சி - பொயயின்றுகத் தெளிதல். ஒழுககம் - உயிர் உய்யும்வகையொழுகுதல. தேயா - கெடாமலே.

இது கேட்டுத் தெளிவுகொண்ட அத் தாபதர் மகிழ்ந்து அவ்வாறே யொழுகி மேம்படலாயினர். சீவகனும் அன் றிரவு அவர் பள்ளியிடத்தே தங்கி மறுநாட்காலேயே புறப்பட் டுச் சென்று தக்க நாட்டை யடைந்தான். அந்நாட்டின் தலைநகரமான கேமமாபுரத்தைச் சீவகன் சென்று சேர்ந் தான். அந்த நாட்டை நரபதி தேவன் என்பவன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

கேமசரி வரலாறு

அந்நகர்க் கரசனே யனைய ஆண்டகை
மெய்ந்நிக ரிலாதவன் ; வேத வாணிகன் ;
கைந்நிக ரமைந்தவேல் கமழுந் தாரினன் ;
மைந்நிகர் மழைக்கணார் மருட்ட வைகுவான். ௩௭௦

வார்சிலை வடிப்ப வீங்கி
வரையெனத் திரண்ட தோளான்
சோர்புயல் தொலைத்த வண்கைச்
சுபத்திரன மனைவி பெற்ற
சீாநலம கடந்த கேம
சரியெனத் திசைக ளெல்லாம்
பேர்நலம பொறித்த பெண்மைப்
பெருவிளக் காகி நின்றாள். ௩௭௧

கேமசரியின் தந்தையான சுபத்திரன் விருந்தோம்பும் கடமை மேற்கொள்ளுதல்

மாசிலாள் பிறந்த ஞானறே
மதிவலான் விதியின் எண்ணிக்
காசிலாள் கண்ட போழ்தே
கதுமென நாணப் பட்டான்

---

௩௭௦. மெய நிகா இலலாதவன - வடிவால ஒபபிலலாதவன. வேத வாணிகன் - வேததததையுடைய வாணிகன. கைநிகா அமைநத வேல - கைககு ஒபபு அமைநத வேல்.

௩௭௧. வடிபப - பயிலுவதால, வரையென - மலைபோல. சோர் புயல் தொலைத்த - பெயயும் முகிலை யொத்த. தோளான - சுபத்திரன். மனைவி - நிப்புதி. நலம கடந்த - நலம மிகுநத. பேர்...நினறாள் - பெயரையும் அழகையும எழுதினதொரு பெணமையையுடைய விளக்கென வாகி நினறாள்.

தூசுலாம் அல்கு லாட்குத்
துணைவனும் ; புணர்மின் என்று
பேசினன் ; அன்று கொண்டு
பெருவிருந் தோம்பு கின்றான். ௩௭௨

கேமசரி தன்னை மணத்தற்குரிய காதலனை நோக்கி நிற்றல்

தாழ்தரு பைம்பொன் மாலைத்
தடமலர்த் தாம மாலை
வீழ்தரு மணிசெய் மாலை
இவற்றிடை மின்னின் நின்று
சூழ்வளைத் தோளி செம்பொன்
தூணையே சார்ந்து நோக்கும்
ஊழ்படு காத லானை
யொருபிடி நுசுப்பி னாளே. ௩௭௩

இவ்வாறு பன்னிரண்டு யாண்டுகள் கழிந்தன. கேமசரியும் மணத்துக்குரிய செவ்வி யெய்தி நலம் கனிந்து விளங்குவாளாயினள். அவளைப் பெற்ற தாயாகிய நிப்புதி யென்பாள், தன் மகட்குரிய கணவன் வந்திலனே எனக் கவன்றாளாக, அவளைச் சுபத்திரன் தேற்றி வந்தான். கேமசரியின் கண்ணெதிரே விருந்துண்ணப் போந்த ஆடவரனைவரும் பேடிகளாகவே தோன்றி நின்றனர்.

---

௩௭௨. மதிவலான் - சோதிடன. விதியின - நூல்களைகொண்டு. காசு - குறறம. கதுமென நாணப்பட்டான - சட்டென இவள் நாணமெய்தப் பணணுவோன. நாணப்பட்டவன எவன அவன் துணைவனும் எனக. துணைவன - கணவன. புணாமின - அவனுககு மணம்செயமமின.

தனககுக கணவராகும் பானமையில்லாதாா அவளுககு ஆடவராயத் தோனறுர் ; அதனால அவள் பலரையும காண்பள ; அக காட்சியால குறறமிலள் என்றறகு, '' மாசிலாள '' '' காசிலாள '' எனறு கூறினா.

௩௭௩. தாமம - மாலை. பொன்மாலை, பூமாலை, மணிமாலை என்ற இவறறிடை என இயையும். ஊழபடு காதலானை - தனக்குத் தொன்று பட்டு வருகின்ற காதலானை, பிடி நுசுப்பு - பிடியளவிற்றாகிய இடை.

சீவகன் இக் கேமமாபுரத்தைச் சேரவந்து ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் இருத்தல்

பொன்னிலத் தெழுந்ததோர் பொருவில் பூங்கொடி
மின்னுவிட் டெரிவதோர் நலத்தள் வீங்கிருள்
பின்னிவிட் டனகுழல் பெருங்கண் பேதையூர்
துன்னினன் தொடுகழல் குரிசில் என்பவே. ௩௭௪

தென்றிசை முளைத்ததோர் கோலச் செஞ்சுடர்
ஒன்றிமற் றுத்தரம் வருவ தொத்தவண்
மன்றல்கொள் மார்பினன் வந்துஓர் ஆல்நிழல
நன்றுவந் திருந்தனன் நாதற சிந்தியா. ௩௭௫

சீவகனை நெடுந் தொலைவிலே கண்டான் சுபத்திரன். அவனது வடிவழகு கண்டு முதற்கண் திருமாலோ என ஐயுற்று, அருகே சென்று, மகனெனத் தெளிந்து இன் சொற்கள் பல சொல்லி, அவனைத் தன் தேர்மீதுகொண்டு தன் பெருமனை நோக்கி வரலானன். அதுபோழ்து, கேமசரி வீணையை யிசைத்துக் கடவுளைப் பரவத் தொடங்கினள்.

கேமசரி பாட்டு

வீங்கோத வண்ணன் விரைததுமபு பூம்பிண்டித்
தேங்கோத முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமானைத்
தேவர் பெருமானைத் தேனூர் மலர்சிதறி
நாவின் நவிற்ருதார் வீட்டுலகம் நண்ணுரே. ௩௭௬

---

௩௭௪. பொனநிலம - பொன்னுலகம. பொருவில பூங்கொடி - ஒப்பில்லாத காமவலலிக கொடி. மினனுவிட்டு - ஒளிவிட்டு. வீங்கிருள் பின்னு விட்டு அனகுழல - மிக்க இருளைப பினனிவிட்டது போலும் குழல. பேதையூர் - பேதையாகிய இக கேமசரி வாழும ஊா. எனப - அசை.

௩௭௫. கோலச் செஞ்சுடா - அழகிய ஞாயிறு. உத்தரம் - வடதிசை. மனறல - நறுமணம, ஆல நிழல - ஆலமரத்தின நீழலில. நன்று உவந்து - மிக மகிழ்ந்து. நாதன - அருகன். சிநதியா - நமோ அரஹந்தாணம் என்று கூறி மநதிரத்தைச் சிநதித்து.

௩௭௬. ஓதவண்ணன - கடல் நிறம் கொண்ட நேமிநாதசாமி, விரை - நறுமணம். தேங்கு ஓதம் - தேங்கிநிறகும் கடல்போல.

அடல்வண்ண வைம்பொறியும் அட்டுயர்ந்தோர் கோமான்
கடல்வண்ணன் முக்குடைக்கீழ்க் காசின் றுணர்ந்தான் ;
காசின் றுணர்ந்தான் கமல மலரடியை
மாசின்றிப் பாடாதார் வானுலகம் நண்ணாரே. நஎஎ

பூத்தொழியாப் பிண்டிப் பொங்கோத வண்ணனை
நாத்தழும்ப வேத்தாதார் வீட்டுலகம் நண்ணாரே ;
வீட்டுலகம் நண்ணார் வினைக்கள்வர் ஆறலைப்ப
ஓட்டிடுப எண்குணனும் கோட்பட் டுயிராவே. நஎஅ

இப்பாட்டிசை கேட்டுப் பரிவுமிக்க நிப்புதி, "இத் துணைக்கடவுட்பற்றும் இயல்நலமும் உடைய இவட்கு ஏற்ற கணவன் வந்திலனே" என ஏங்கி, அந்நகையோன் ஒருவன் விரைய வருதல் வேண்டுமெனத் தானும் கடவுளைப் பரவி னாள். அக்காலையில் சுபத்திரன் சீவகனுடன் தன் மனைக் கண் வந்தடைந்தான்.

கேமசரியும் சீவகனும் ஒருவரை யொருவர் நோக்குதல்

நிலந்தினக் கிடந்தன நிதிய நீள்நகர்ப்
புலம்பறப் பொலிவொடு புக்க காலையே,
இலங்குபூங் கொடியன ஏழை நோக்கமும்
உலங்கொள்தோ ளுறுவலி நோக்கும் ஒத்தவே. நஎகூ

நஎஎ. அடலவணண ஐம்பொறி - உயிரை வருததுவதே இயல்பாக வுடைய பொறிகள் ஐநது. அட்டு - வென்று. காசினறு - குறறமினறி. மாசு - நெஞசில் அழுககு.

நஎஅ. பூததுஒழியா - பூத்து மாறாத. தழும்ப - தழுமபேறும்படி. ஆறலைபப - வழிபறித்தலாலே. எண்குணம - கடையிலா அறிவு முதலிய எண்குணம்.

"இவனை வணஙகாதார்க்கு நுகரப் பெருமையால் உளதாம் பறறு ஒழிவின்றாய வருவதன்றி நுகர்சசி யெயதிப் பறறறறு வீடுபெறுதல கூடா தாயிருந்தது எனபது கருத்து."

நஎகூ. நிலம் தினக்கிடநத நிதி - மண தினககிடந்தனவாகிய நிதி. புலமபு அற - தனிமை வருத்தம நீங்கும்படி. ஏழை - கேமசரி. உறுவலி - மிக்க வலியுடையனான சீவகன.

கேமசரியின் காதல் நிகழ்ச்சி

கண்ணுறக் காளையைக் காண்டலும் கைவளை
மண்ணுறத் தோய்ந்தடி வீழ்ந்தன மாமையும்
உண்ணிறை நாணும் உடைந்தன வேட்கையும்
ஒண்ணிறத் தீவிளைத் தாள், உருக் குற்றாள். ௩௮௦

சீவகன் மன நிகழ்ச்சி

வாக்கணங் காமணி வீணைவல் லாற்கவள்
நோக்கணங் காய்மனம் நோய்செய நொந்தவன்
வீக்கணங கார்முலை வெய்நெடுந் தோளியொர்
தாக்கணங கோ? மக ளோ? எனத் தாழ்ந்தான். ௩௮௧

கேமசரியின் காதற் குறிப்பறிந்த தோழியர் சீவகனது மெய் வனப்பு நோக்கி அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். இது தெரிந்து நிப்புதி ஆங்கே போந்து அவனது அழகு கண்டு மனமகிழ்ந்தாள்.

நிப்புதி சீவகனைக் காண்டல்

நினைப்பரு நீணிறை நிப்புதி சேர்ந்தாஙகு
இனத்திடை யேறனை யான்எழில் நோக்கிப்
புனக்கொடி பொற்பொடு பண்ணிய நமபி
வனப்பிடை யேகண்டு வாட்கண் அகன்றாள். ௩௮௨

---

௩௮௦. கணணுறக காணடலும - கண நோககம் பொருநதப் பார்த்ததும். தோயநது - செறிநது. ஒணணிறத் தீ விளைத்தாள் - ஒளளிய நிறம கோணட வேட்கைத் தீயும வளாததுககொணடாள. உருககுறறாள் - அத தீயினால உருகலானாள.

௩௮௧. வாககு அணங்கா மணி வீணை வலலான - திருத்தததை யுடைய தெயவத் தனமை நிறைநத அழகிய யாழ வல்லுநனான சீவகன. நோககு அணங்காய - நோககம வருததம செயவதாய். நொநது - நோய் செய்வதால. வீககு - கச்சணிநத. தாககணஙகோ - தனனைக் காணப்பட்டாரைத் தீணடி வருத்தும தெயவமகளோ. மகளோ-மணணவா மகளோ.

௩௮௨. நினைப்பரும் நீள்நிறை . நினைத்தறகரிய மிக்க நிறையை யுடைய. நிப்புதி - நிஸ்ப்ருதி என்னும வடசொற சிதைவு. இனத்திடை ஏறு - சிங்ககககூட்டத்தின இடையே நினற ஆண சிங்கம். புனக்கொடி - முல்லைக்கொடி போலும் கேமசரி. பொறபொடு ஏறனையான எழில் நோக்கி என்று இயைகக. வனபபு - அழகு மிகுதி. கண் அகன்றாள் - உடம்பெல்லாம் கண்ணாயினாள்.

பின்பு நிப்புதியும் சுபத்திரனும் சீவகனுக்கு இனிய விருந்தூட்டி மகிழ்வித்தனர். விருந்துண்டு தனித்திருந்த சீவகற்குக் கேமசரியின்பொருட் டெழுந்த வேட்கை அவனுள்ளத்தை மிகுதியும் அலைக்கத் தொடங்கிற்று. அவன் அவளை நினைந்து பெரிதும் வருந்தலுற்றான்.

சீவகன் வேட்கையுற் றுரைத்தல்

காதன்மை கண்ணுளே யடக்கிக் கண்ணெனும்
தூதினால் துணிபொரு ளுணர்த்தித் தான்தமர்க்கு
ஏதின்மை படக்கரந் திட்ட வாட்கணோக்கு
ஓதநீ ரமுதமும் உலகும் விற்குமே. ௩௮௩

திருவிற்கும் கற்பகத் தெரியல் மாலையார்
உருவிற்கோர் விளக்கமாம் ஒண்பொற் பூங்கொடி
முருகற்கும் அனங்கற்கும் எனக்கும் மொய்சடை
ஒருவற்கும் பகைத்தியால் ஒருத்தி வண்ணமே. ௩௮௪

கேமசரிக்கும் சீவகற்கும் திருமணம் செய்விக்கக் கருதிய சுபத்திரன் தன் கருத்தை அரசற்குத் தெரிவிக்க நினைத்தான்.

சுபத்திரன் அரசர்க்குத் தெரிவித்தல்

கலைத்தொகை நலம்பல கடந்த காளைதான்
நலத்தகை யவள்நலம் நினைப்ப, நாய்கனும்

---

௩௮௩. காதன்மை - காதல். துணிபொருள் - காதற்கருத்து. ஏதின்மை படக் கரந்திட்ட - மனத்தே காதற்குறிப்பு இல்லாதாள் போல மறைத்துக்கொண்டு. ஏதின்மை - அயலாந்தன்மை. ஓதநீர் அமுதம் - கடலிடத்தைக் கடைந்துபெற்ற அமுதம்.

நோக்கத்துக்கு அமுதமும் உலகும் விலையாம் என்பது கருத்து.

௩௮௪. திருவிற்கும் - திருமகட்கும். தெரியல் மாலையார் - மாலை சூடிய தேவர் மகளிர். உருவிற்கு - உருவத்துக்கும். பூங்கொடி - பூங்கொடிபோலும் கேமசரி. முருகனது வேலையும், காமனது வில்லையும், எனது அறிவையும், ஒருவனது பிறையையும் முறையே கண்ணும் புருவமும், நுதலுமாக வாங்கிக்கொண்டமையின் "பகைத்தி" என்றான். பகைவன் × பகைத்தி. ஒருத்தி வண்ணம் இருந்தவாறு!

மலைத்தொகை மதம்தவழ் யானை மன்னவன்
நிலத்தவர்க் கறிவுற நெறியிற் செப்பினான். ௩அரு

திருமணம்

இடியுமிழ் எறிதிரை முழக்கிற் பல்லியம்
கொடியணி வியனகர்க் குழுமி யார்த்தெழக்
கடிமணம் இயற்றினார் கடவுள் நாளினால்
வடிமலர்க் கோதையை மைந்தற் கென்பவே. ௩அசு

திருமணம் புணர்ந்த சீவகன் கேமசரியுடன் இரண்டு திங்கள் இன்பத்துறையில் எளியனாய் இனிதிருந்து, இனி அவளைவிட்டு நீங்கிச் செல்லக் கருதினான். இக்கருத்தை அவட்கோ பிறர்க்கோ வெளிப்படக் கூறல் தகாது என்று நினைந்து குறிப்பாக அவள்பால் தன் பிரிவுக் குறிப்பை வெளியிட நினைத்தான்.

சீவகன் தன் பிரிவை வண்டிற்குரைப்பான்போலக் கேமசரி கேட்கக் கூறல்

திங்களங் குழவி செவ்வான் இடைக்கிடந் திமைப்ப தேபோல
குங்கும மார்பிற் பூண்ட குளிர்கதிர் ஆர மினன,
மங்கையோ டிருந்த போழ்தோர் மணிவண்டு கண்டு சொனனான ;
கங்குல்தான் நீங்க லுற்றுக் கமழ்மல ரணிந்த தாரான்.

மணிவண்டு! இம் மாதர் கோதை
மதுவுண வந்த போழ்துஅங்கு
இணைவண்டங் கிறந்து பாடின்
றிருக்குமே இரங்க லினாய்த்

௩அரு. கலைத்தொகை - கலைகளின தொகுதி. நலத்தகையவள் - பெண்மை நலமும் அழகும் உடைய கேமசரி. மலைத்தொகை - மலைபோலத தொகக. மன்னவனுக்கும் நிலத்தவாக்கும செப்பினான என்க.

௩அசு. இடியுமிழ முழககின - இடியிடித்த முழககம்போல. பலலியம் - பலவாய இசைக்கருவி. கடவுள் நாள் - மணத்திறகுரிய நனனாள். வடிமலர் - அழகிய பூ.

௩அஎ. திங்களஙகுழவி - பிறைத்திங்கள. இமைப்பது - விளங்குவது. குளிர்கதிர் ஆரம - குளிர்ந்த கதிர்களையுடைய முத்துமாலை.

துணைவண்டு துஞ்சின் நீயும்
துஞ்சுவை யென்று நின்கண்
பணிகொண்ட திண்மை யாற்றன்
பரிவொடும் இருக்கு மன்றே. ருஅஅ

இவ்வண்ணம் இனிய சொல்லாட்டுக்களால் கேமசரியை மகிழ்வித்த சீவகன் அவள் அயர்ந்து உறங்குவது கண்டான். உடனே அவன் மெல்ல எழுந்து பவழத் தாழையுடைய பள்ளியறையின் மணிக்கதவைத் திறந்துகொண்டு இரவில் தனியே போகலுற்றான்.

சீவகன் கேமசரியை விட்டுப் போதல்

அல்லியுட் பாவை யன்னாள்
அறிவுறா வகையின் ஒற்றி
மெல்லவே திறந்து நீக்கி
மின்னுவிட் டிலங்கு பைம்பூண்
கொலசின மடங்க லன்னான்
கொழுநிதி மாடம் நீந்திப்
பல்கதிர்ப் பருதி போலப்
பாயிரு ளேகி னானே. ருஅக

அவன் நீங்கினதும் ஏதோ கனவுகண்ட கேமசரி அக் கனவின்கண் தன் காதற் கேள்வனைக் காணாளாய்த் திடுகிட் டெழுந்தாள். அருகிருந்த சீவகனைப் பார்த்தாள். அவன் இன்மையை யுணர்ந்தாள். அவ்வறையிலிருந்த மணிவிளக் கின் ஒளி பரவிய எல்லையளவும் அவனைத் தேடிக் காணா யினாள்.

ருஅஅ. இணைவண்டு-பெடைவண்டு, இறந்துபாடு இன்று - இறவா மல. இருக்குமே - ஏகாரம வினா. துஞ்சின - இறந்தால். பணிகொண்ட திண்மையால் - நீ மேற்கொண்டிருக்கும பணியறியும் அறிவு வன்மையால, பரிவு - அன்பு, இருக்கும - ஆற்றியிருக்கும. பணியாவது, மகளிர் மனைக்கண் இருந்து இல்லறத்தை நிகழ்த்துதற்கு வேண்டியன தேடிவருதல் ஆடவர்க்குப் பணியாம் என்பது.

ருஅக. அல்லியுட்பாவை - தாமரைப் பூவில் உள்ள திருமகள். ஒற்றி - தேர்ந்து, கொல்சினமடங்கல் அன்னான் - கொல்லுகின்ற சினத்தை யுடைய சிங்கம்போன்ற சீவகன். கொழுநிதி - மிக்க செல்வம். பருதி - ஞாயிறு. பாயிருள் - பரந்த இருள்.

கேமசரி சீவகனைத் தேடிக் காண்டல்

திருமணி குயின்ற செம்பொன்
  திருந்துபூங் கொம்ப னாள்தன்
கருமணிப் பாவை யன்னான்
  கரந்துழிக் காண்டல் செல்லாள்
எரிமணி விளக்க மாடத்
  திருளறு காறு மோடி
அருமணி யிழந்தோர் நாகம
  அலமரு கின்ற தொத்தாள். ௩௯௦

கேமசரி புலம்புதல்

யாண்டை யாயைய! அஞ்சினென் ஆருயிர்
ஈண்டு டம்பொழித் தேக வலிக்குமால்;
நீண்ட தோளவ னேநிறை யானிலேன்;
தீண்டு வந்துஎனத் தேனின் மிழற்றினாள். ௩௯௧

கழலும் நெஞ்சொடு கைவளை சோருமால்;
சுழலும் கண்களும்; சூடுறு பொன்னென,
அழலும் மேனியும்; ஆற்றலென் ஐயவோ!
நிழலின் நீப்பரும காதலும் நீத்தியோ? ௩௯௨

திருந்து மல்லிகைத் தேங்கமழ் மாலையான்
புரிந்து சூடினும், "பூங்கொடி நுணணிடை

---

௩௯௦. மணிகுயினற - மணிவைத்திழைத்த. திருநது - செயயப்பட்ட. கருமணிப் பாவையனனான் - கணணிலுளள கருமணியில் காணும் பாவையொத்த சீவகன. கரந்துழி - மறைநதவிடம். காண்டல செல்லாள் - காணாளாய. விளககம அறுகாறும இருள ஓடி - விளககின ஒளியுள்ளளவும இருளில ஓடி. அலமருகினறது - வருநதுவது.

௩௯௧. யாணடையாய - எவவிடததே உளளாய. யான நிறையிலேன - யான நிறையழிநதேன. வநது தீண்டு - உடனே வந்து என்னைத் தீணடுக. தீண்டு வநது எனறாள், கணடேன சீதையை எனறாறபோல. 'ஒளிக்கிறேன், கணடுகொள்' எனறு முனபெலலாம் விளையாடுபவாகலின் இப்பொழுதும் அதுவாக நினைந்து, "யாணடையாய்" எனறும், "அஞசினேன்" என்றும் கூறினாள். உயிா உடம்பினீங்க முற்படுகிறது என்க.

௩௯௨. கழலும் நெஞ்சு - நிறையழிந்து மெலிநது செயலுறும் நெஞ்சம். சூடு உறுபொன் என - உருகுகின்ற பொன்போல, அழலும - வெதும்பும. ஆறறலென - ஆறறேனாயினேன. நிழலின நீப்பரும் - நிழல்போல நீக்குதற்கரிய.

வருந்து மால்,மட வாய் !'' எனும் வஞ்சம்நீ
கரிந்து யான்நையக் காணடலும் வலலையோ ? ௩௯௩

இவ்வாறு பலவாறு வாய்வெருவிப் பெருந்துயருழந்து வருந்திய கேமசரி உயிர்விடத் துணிந்தாள். துணிந்தவழி, அவள் இருந்த மனைத்தெய்வம் சீவகன் வண்டின் செய்தியை நினைப்பித்தது. அதனை நினைத்து அவள் உயிர்விடாது தாங்கி யிருத்தற்கு நினைத்தனள்.

கேமசரி இறந்து பாடுதவிர்தல்

முயங்கினன சொன்ன வண்டாய்
முகிழ்முலைத் தெய்வம சேர
உயங்குவாள் உணாநது கேள்வற
கூனமும பிரிவு மஞ்சி
இயங்குவான் நின்று ஆவி
தாங்கினள் என்ப போலும்
வயங்குபொன் ஈன்ற நீல
மாமணி முலையி னாளே. ௩௯௪

கேமசரி வண்டுகட் குரைத்தல்

"வஞ்சவாய்க் காமன் சொன்ன
மணிநிற வணடு காள்! நீா
துஞ்சுவேன துயரம் தீரத்
தொழுதகு தெய்வ மாவீா ;
மஞ்சுதோய் செம்பொன் மாடத்
தென்மனை தன்னுள்'' என்றாள்

---

௩௯௩. திருநது - அழகிய. யானபுரிநது சூடினும - யான விருமபி யணிநது கொளளினும. நுண்ணிடைவருநதுமால - நுண்ணிய இடையானது முரிநதுவிடும். எனும வஞசம - எனறு பொயயாகப பாராட்டும் வஞ்சனை. கரிநது நைய - கருகிவருநத.

௩௯௪. முயங்கினன் - முயங்கியவனை சீவகனை. முகிழ - கோங்கரும்பு. உயங்குவாள் - வருநதுபவள். உணாநது - ' துணை வணடு துஞ்சின் நீயும துஞ்சுவை ' என்று முன கூறியதை நினைத்து. ஊனம - பழி. பிரிவு - இறந்துபாடு. இயஙகுவான் நினற - போவதறகு ஒருப்பட்டு நினற. தாங்கினள் - போகாதே தடுத்துக கொணடாள். பொன் - பசலை.

பஞ்சிமேல் மிதிக்கும் போதும்
பனிக்கும்சீ றடியி னளே. ௩௬௫

இவ்வண்ணம் புலம்புவதும், சோர்வதும், தெளிவதுமாய்க் கேமசரி உழந்துகொண்டிருக்கையில், வெள்ளி முளைத்தது. கேமசரியின் அழுகுரலைக் கேட்ட அம் மனையகத்து மகளிர் பலரும் திரண்டுவந்து கேமசரியை யடைந்தனர். அவள் நற்றாயாகிய நிப்புதியும் அங்கே வந்துசேர்ந்து மகட்குற்றது கேட்டு மிகவருந்தி, ஒருவாறு தெளிந்து தக்க ஆறுதல் கூறலுற்றாள்.

நிப்புதி தேற்றுதல்

விழுத்திணைப் பிறந்து வெய்ய வேட்கைவே ரரிந்து மெய்ந்நின்று
இழுக்கமொன் றானு மின்றி யெய்திய தவத்தின் வந்து
பழுக்குத லின்றி விண்ணோன் வச்சிர நுதியின் இட்ட
எழுத்தனான் தந்த இன்பம இன்னும்நீ பெறுதி யென்றாள்.

எரிதலைக் கொண்ட காமத் தின்பநீர்ப் புள்ளி யற்றால்;
பிரிவின்கண் பிறந்த துன்பம் பெருங்கட லனைய தொன்றால்;
உருகிநைந் துடம்பு நீங்கின் இம்மையோ டும்மையின்றி
இருதலைப் பயனும் எய்தார் என்றியாம் கேட்டு மன்றே.

---

௩௬௫. வஞ்சவாயக காமன - வஞ்சம் கலந்த சொல்லையுடைய காமன, மணிநிறம் - நீல மணியின நிறம. ஆவீர - ஆவீர்களாக. மஞ்சு - மேகம். பனிக்கும - வருந்தும். சீறடி - சிறிய அடி.

௩௬௬. விழுத்திணை - உயர்ந்த குடி. வேட்கைவேர் - ஆசையாகிய பிறவியின் வேரை. மெய - ஞானமாகக நெறி. இழுக்கம் - தப்பு. எய்திய தவம் - முற்பிறவியில செய்த தவம். விண்ணோன் - அயன. வச்சிரநுதி - வச்சிர ஊசி. எழுத்தனை - எழுத்துப்போலத் தவறாதவன.

௩௬௭. எரிதலைக் கொண்ட - வெதுப்புதலையுடைய. நீர்ப்புள்ளி - நீர்த்துளி. அற்று - போல்வதாம். காமத்தின்பம் - கூட்டத்தால் பிறக்கும் இன்பம். உருகிநைந்து - பிரிவாற்றாது நெஞ்சுருகி வருந்தி. இம்மையோடு உம்மையின்றி - இம்மை மறுமை யின்பம் இன்றி. இருதலைப்பயனும் - இரண்டன் உறுதிப் பயனும்.

மனனுநீர் மேயர்க்கு ளொக்கும் மானிட ரிளமை யின்பம்;
மின்னின் ஒத்து இறக்கும் செல்வம்; வெயி லுறு பனியின் நீங்கும்;
இன்னிசை கறங்கும் நல்யாழ் இளியினும் இனிய சொல்லாய்!
அன்னதால் வினையி னாக்கம; அழுங்குவ தென்னை யென்றாள்.

கேமசரி தேறியிருத்தல்

வாசமிக் குடைய தாரான் வண்டினுக் குரைத்த மாற்றப்
பாசத்தா லாக்கப் பட்ட ஆவியள் : அல்ல தெல்லாம்
பேசின்ஓர் பிணையல் மாலை பிசைந்திடப் பட்ட தொத்தாள்;
தூசுலாம பரவை யலகுல் தூமணிப் பாவை யன்றாள். ௩கக

சீவகனைத் தேடிக் காணமையால் ஒருவாறு தெளிந்திருத்தல்

பையர விழுங்கப் பட்ட பசுங்கதிர் மதிய மொத்து
மெய்யெரி துயரின் மூழ்க விதிர்விதிர்த் துருகி நையும்
மையிருங் குழலி னாள்தன் மைந்தனை வலையிற் சூழ்ந்து
கையரிக் கொண்டும் காணாள்; காளையும் காலிற் சென்றான்.

நள்ளிருளில் சீவகன் சென்று கொண்டிருக்கையில், அவ்விருள் புலந்து கெடுமாறு திங்கள் வானத்தில் தோன்றிற்று. அதன் ஒளியால் இனிதே அவன் நெறியறிந்து சென்றான். பின்பு சில நாழிகை கழிந்ததும் பொழுது விடிந்தது; ஞாயிறு எழுந்து தன் ஒள்ளொளியைப் பரப்பிற்று.

௩கஅ. மனனுமம் - மிகவும். இறககும - கெடும். வெயில உறு பனியின் - வெயிலைக கணட பனி போல. இசைகறங்கும நலயாழ இளியினும - இசையைச செயயும் நலலயாழின இளியெனனும நரமபினும். வினையின் ஆககம் - தீவினையின செயலவனமை. அழுங்குவது - வருந்துவது.

௩கக. வாசம் - நறுமணம். மாறறப பாசத்தால் - சொல்லாகிய பிணிப்பாலே அனபு மிகுதலால. ஆககப்பட்ட - உண்டாக்கப்பட்ட. அலலதெல்லாம் பேசின - உயிரொழிநத உடம்பின் தனமை யெலலாம் சொலலின், பிணையல் மாலை - பிணையலாகிய மாலை, பூமாலை. பரவை - பரநத.

சOO. பையர - படத்தையுடைய பாம்பு; அரா என்பதன் விகாரம். எரி துயரின மூழ்க - எரியுந் துயரத்திலே மூழகி. வலையிற சூழ்ந்து - வலையால் வளைத்துக்கொணடு. கையரிக் கொண்டும் - கையால் அலைத்து அரித்துத் தேடியும்.

சீவகனை வழிப்போவான் ஒருவன் கண்டு வினவுதல்

எவ்வூரீர் எப்பதிக்குப் போந்தீர் நும்
மனைவியர்தாம் எனைவர்? மக்கள்
ஒவ்வாதார் தாம்எனைவர் ? ஒப்பார்மற்
றெனைவர் ? நீர உரைமின் என்றாற்கு
இவ்வூரேன், இப்பதிக்குப் போந்தேன்என்
மனைவியரும் நால்வர், மக்கள்,
ஒவ்வாதார் தாம்இல்லை ; ஒப்பான்
ஒருவன்என உரைத்தான் சான்றோன். ௪0௧

அது கேட்ட அவன் மனைவியர் நால்வர் வயிற்றில் ஒரு மகன் பிறந்துளான் என்ற சொல்லால் வியப்புக்கொண்டு, அஃது எங்ஙனம் கூடுமென்று கேட்டான்.

சீவகன் தனக்கு மனைவியர் முதலாயினர் இவர் என வுரைத்தல்

நல்தானம் சீலம் நடுங்காத்
தவமஅறிவா சிறப்பு இந்நான்கும்
மற்றாங்குச் சொனன மனைவியா ;இந்
நால்வர்அவர் வயிற்றுள் தோன்றி
உற்றான் ஒருமகனே ; மேற்கதிக்குக்
கொணடுபோம் உரவோன் தன்னைப்
பெற்றா மகப்பெறறார் ; அல்லாதார்
பிறர்;மக்கள் பிறரே கண்டீர். ௪0௨

தானம், சீலம், தவம், இறைவர் வழிபாடு என்ற நான்குமே மனைவியர் என்றும், நலவினையே மகன் என்றும்

---

௪0௧. போநதீா - வநதீா. எனைவா - எததுணைபோ. ஒவவாதாா- ஒழுககமிலலாதவா. ஒபபர் - ஒழுககமுடையவா. சீவகன தன உடம்பை ஊர் என்றும பதியெனறும குறிதது, இவவுடமபிடததே தன - இவவுடம் பெடுத்தறகுப் போந்தேன எனறும கூறினன. சானறோன - உணா வுடைய சீவகன்.

௪0௨. அறிவர் சிறப்பு - இறைவர் பூசனை, நடுங்காத் தவம் - அசை வில்லாத் தவம், தானம் முதலிய நானகும மனைவியா. உறறான - உறற வனாகிய நலவினை. ஒருமகன - ஒபபறற மகன. உரவோன - திண்ணி யோன. அலலாதார் பிறா - நலவினையாகிய மகனைப பெறாதாா மகப் பெறாராவர். மககள் பிறரே - நலவினையில்லாதாா பெறற மககளும் மககளாகார்.

சொல்லி, சீவகன் மேலும் தானம் முதலிய நான்கினையும் அவ்வழிப்போக்கனுக்கு எடுத்து விளக்கினன். அதன்பின் அவனுக்கே, மகன் என்றுரைத்த நல்வினையின் இயல்பினைச் சீவகன் எடுத்து மொழியலுற்றான்.

சீவகன் வழிப்போக்கனுக்கு நல்வினையின் இன்றியமையாமை கூறித் தெருட்டுதல்

மட்டார் பூம்பிண்டி வளங்கெழு
முக்குடைக்கீழ் மாலே கண்டீர்
முட்டாத இன்பப் புதாத்திறக்கும்
தாளுடைய மூர்த்தி பாதம்,
எட்டாறும் பத்தானும் இல்லாதார்க்
கிவ்வுலகில் இன்ப மேபோல
ஒட்டாவே கண்டீர் வினை,அவனைத்
தேறுநார்க் குணர்ந்தீ ரன்றே. ௪௦௩

வேற்றுவ ரில்லா நுமரூர்க்கே
செல்லினும், வெகுண்டீர் போல
ஆற்றுணக் கொள்ளா தடிபுறத்து
வைப்பீரே ? அல்லீர் போலும்;
கூற்றம்கொண் டோடத் தமியே
கொடுநெறிக்கண் செல்லும் போழ்தில்
ஆற்றுணக் கொள்ளீர் அழகலால்
அறிவொன்றும் இலிரே போலும். ௪௦௪

---

௪௦௩. மட்டார் பூ - தேன் பொருந்திய பூ. பிண்டி - அசோகமரம். மால - அருகன. முட்டாத - குறையாத. இன்பப் புதா - இன்பக் கதிக்குச் செல்லும் கதவு. தாள் பாதம் உடைய மூர்த்தி - தாளாகிய திருவடியையுடைய மூர்த்தி.

மூர்த்தி, மாலே கண்டீர் என்று முடிக்க. இன்பமேபோல - இன்பமில்லாதவாறுபோல. "பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை" என்பர் திருவள்ளுவரும். தேறுநார்க்கு வினை ஒட்டாவே - இம் மூர்த்தியைத் தெளியாதார்க்கு நல்வினைகள் வந்து கூடா.

௪௦௪. வெகுண்டீர்போல - அவருடனே வெகுண்டு அவர்பால் செல்லாதீர் போல. ஆற்றுண - வழிச்சோறு. வைப்பீரே - வைப்பீரோ. அல்லீர் - வைக்கமாட்டீர். தமியே - சுற்றத்தாரில்லாத நமனுடைய ஊர்க்கு நல்வினையாகிய துணையின்றித் தனியாக. அழகு அல்லால் - அழகு ஒன்றன்றி.

அறங்கேளாதாரது புன்மை யறிவு கூறல்

இழுதன்ன வெண்ணிணத்த செந்தடிக்கே
ஏட்டைப்பட் டிரும்பிற் போர்த்த
பழுதெண்ணும் வன்மனத்தார் ஓட்டை
மரச்செவியர் கேளார் பால்போன்று
ஒழுகி யமுதூறும் நலலறத்தை
யோாகிலாஊன் செய்கோட் டக்குக்
கழுகுண்ண வள்ளூர மேசுமந்து
புள்ளிற்கே புறம்செய் கின்றார். சு0ரு

சாக்காட்டின் கொடுமை காட்டி அறஞ் செய்யுமாறு வற்புறுத்தல்

கையாற் பொதித்துணையே காட்டக்
கயற்கணாள் அதனைக் காட்டாள்,
"ஐயா விளாம்பழமே யென்கின்றீா ;
ஆஙகுஅதற்குப் பருவ மன்று ;என்
செய்கோ ! எனச்சிறந்தாள் போல்சிறவாக்
கட்டுரையால் குறித்த எல்லாம
பொய்யோ, பொருளுரையா முன்னே
கொடுத்துஉண்டல் புரிமின் கண்டீர். சுOசு

காமம் பிறவிக்கு ஏதுவாம் என்றல்

பனிமதி யின்கதிர் பருகு மாமடல்போல்
முனிமதி முகத்தியர் முறுவல நம்பினா்

சுOரு. வெணணிணத்த செநதடி - வெளளிய நிணமாகிய தசை. ஏட்டைப்பட்டு - இளைததது. பழுது எணணும் - தீது நினைககும. ஓட்டை மரச் செவியா - உள்ளொனறுமில்லாத மரத்துளைபோல உட்கொள்ளாத செவியினையுடையா. ஊன செய கோட்டம - ஊனாலாகிய உடம்பு. கோட்டத்துககு - கோட்டககு என வநதது. வள்ளூரம் - ஊன்.

சுOசு. பொதித்துணை - பொருளின் திரளை. அப் பொருளைக் காட்டற்கு விரும்பாமையின, "காட்டாளாய" என்றார். ஆங்கு - அது நுகர்தற்கு. சிறவாக் கட்டுரை - பொய்யால் புனைந்த உரை. பொய்யே பொருள் உரையா முன்னே - பொய்யே மெய்போலக் கூறுதற்கு முன்பே.

துணிவளர் கதிகளுள் தோன்றி நாடகம
கனியநின் ருடுவர் கடையில் காலமே. ௪0எ

இவ்வண்ணம் வழிப் போவானுக்கு அறமுரைத்த சீவகன் தன் அணிகலன்களை அவற்குக் கொடுத்தல்

இன்னவா றுறுதி கூறி
எரிமணி வயிர மார்ந்த
பொன்னவிர் கலங்க ளெல்லாம்
பொலிவொடு புகன்று நீட்டிச்
"சென்மின்நீர்" என்று கூற
வலங்கொண்டு தொழுது சென்ருன்
வில்மரீஇ நீண்ட தோளான்
வெயிற்கடம் நீந்த லுற்ருன். ௪0அ

கேமசரியார் இலம்பகம்
முற்றும்

௪0எ. முறுவல - முறுவலையுடையவாய, மதி முனி முகத்தியா - திங்களைப்போலும் முகத்தையுடைய மகளிர, நம்பினோ - விரும்பினவா, துனிவளர் கதி - துனபம் தரும் தீக கதிகள். நாடகம் ஆடுவர் - வேறு வேறியாககை கொண்டு தோன்றி மறைதல.

௪0அ. எரிமணிவயிரம் - விளங்குகினற மணியும் வயிரமணியும் ; வயிரமணி என்றுமாம். பொன்னவிர் கலம் - பொன்னுலாகிய அணிகலம். புகன்று - விரும்பி. நீட்டி - கொடுத்து. வில் மரீஇ நீண்டதோளான - வில் கிடநது உயர்நத தோளையுடைய சீவகன. வெயிறகடம - வெயில் வெதுப்பும் சுரம்.

எ. கனகமாலையார் இலம்பகம்

[சீவகன் மத்தியதேயத்து ஏமமாபுரத்தை யடைந்ததும், அங்கு அந்நாட்டு அரசனால் வரவேற்கப்பட்டு அவன் மக்கட்குப் படைக்கலப் பயிற்சி செய்வித்ததும், அவ்வரசன் புதல்வி கனக மாலையை மணந்ததும், இடையே இராசமாபுரத்திலிருந்த காந்தருவ தத்தை தன் விஞ்சையால் சீவகன் இருப்பிடந் தெரிந்து நந்தட்டன் முதலியோரை அனுப்ப அவனும் அவனுக்குப்பின் சீவகன் தோழர்களும் ஏமமாபுரத்தை அடைந்ததும், பின்வந்த தோழர்களால் சீவகன் தன் தாயாகிய விசயையின் இருப்பிடந் தெரிந்து மனமுருகி, அவளைக் காணும்பொருட்டுப் புறப்பட்டதும், பிறவுங் கூறப்படுகின்றன.]

கேமமாபுரத்தை விட்டு நீங்கிய சீவகன் அதன் எல்லைக்கு அப்பால் குறிஞ்சியும் முல்லையும் விரவிக்கிடந்த நாட்டை அடைந்தான்.

அந்நிலத்து வழியியல்பு

யானை வெண்மருப் புலக்கை
    யறையுரல் ஐவனம் இடித்த
தேனெய் வாசவற் குவவித்
    தீங்கனி வாழையின் பழனும்
ஊனை யுண்டவர் உருகும்
    பசுந்தினைப் பிண்டியு மொருங்கே
மானின் நோக்கியர் நோக்கி
    வழிதொறும் ஈவதவ் வழியே. ௨௦௧

குறிஞ்சி யெல்லையின் நீங்கிக்
    கொடிமுல்லை மகள்மொழிந் தாடச்
செறிந்த பொன்னிதழ்ப் பைந்தார்க்
    கொன்றையஞ் செல்வற்குக் குரவம்

௨௦௧. மருப்புலக்கை - மருப்பாகிய உலக்கை. அறை - பாறை. ஐவனம் - மலைநெல். வாசவல் - பசிய அவல். குவவி - தொகுத்து. தினைப்பிண்டி - தினைமா. உருகும் - ஊனுருகும். கனிவாழை - ஒருபெயர். ஊனை - ஐ, அசை. பாசவல், விகாரம். வழியிடத்தவர் தொழில் வழிமேல் நின்றது.

அறிந்து பாவையைக் கொடுப்பத்
தோன்றி யஞ்சுட ரேந்த
நிறைந்த பூங்குருந் துகுதேன்
நீர்பெய் தார்த்தன சுரும்பே. ௪௧0

சீவகன் இக்காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி மிகுந்து செல்ல, அவனெதிரே, வானுலகிற்குச் செல்லும் வழி காட்டுவதுபோல, வனகிரி யென்றொரு மலை தோன்றிற்று. அதனடியில், தாமரையும், குழுநீருடம், நீலமும், ஆம்பலும் நிறைந்த நீர்நிலையொன்றை அகத்தேயுடைய பொழிலொன் றிருந்தது. சீவகன் அதனகட் சென்று தங்கினான்.

அநங்கமாவீணை அவ்விடத்திற்கு வருதல்

கானத்தி னேகு கின்றான்
கடிபொழில் கவின்கண் டெய்தித்
தானத்தி லிருந்த லோடும
தையலாள் ஒருத்தி தானே
வானத்தின் இழிந்து வந்த
வானவர் மகளு மெய்பாள்
நானமும பூவும் சாந்தும்
நாறவந் தருகுநின்றாள். ௪௧௧

சீவகன் அவளைக் காண்டல்

அணிகல வரவத் தாலும்
அமிழ்துறழ் நாறறத் தாலும்
பணிவரும் சிங்க நோக்கின்
பணையெருத் துறழ நோக்கி,

---

௪௧0. மகள மொழிநதாட - மகடபேசிச செலலுதலால. பைந் தார்ககொனறை - கொனறை மாலைபோல மலாவதால, பைநதார்க் கொனறையெனறா. குராமரததின பூநதுணா பாவையெனப்படுதலின், "பாவை கொடுபப" என்றார். தோனறி - தோனறிமரத்தின ஒளிதிகழும் வெண்பூ. குருநது - குருநதமரம். தேனநீா - தேனாகிய நீர். சுரும்பு தேனீாபெய்து ஆர்ததன எனக.

௪௧௧. கானததி னேகுகின்றான-சீவகன. தானத்தில - ஓரிடத்தே. மகளும் - உமமை, இசைநிறை. நானம - புழுகு. நாற - மணம் கமழ.

மணிமலர் நாகம் சாந்து
வழையொடு மரவ நீழல்
துணிவருஞ் சாயல் நின்றாள்
தோன்றல்தன் கண்ணிற் கண்டான். ௪௧௨

அநங்கமாவீணை அவன்மேல் வேட்கை கொளல்

முறுவல்முன் சிறிய தோற்றா
முகைநெறித் தனைய வுண்கண்
குறுநெறி பயின்ற கூந்தல்
குறும்பல்கா லாவிக் கொள்ளாச்
சிறுநுதற் புருவ மேற்றாச்
சோதுகில் தானை சோர
அறியுநர் ஆவி போழும்
அனங்கன்ஐங் கணையு மெய்தாள். ௪௧௩

சீவகன் அவள் செயலைக் கண்டு மனத்தே அருவருப் புற்றுப் பெண்பிறப்பின் இயல்பையே வெறுத்தவனாய், மகளிர் மனம் வேறுபடுந் திறத்தைத் தனக்குள்ளே எண்ணியிருந் தான். அவன் கருத்தை யுணரமாட்டாத அவள், அவன் தன் வரலாற்றை யறியும் கருத்தால் வெளிப்பட வினவமாட் டாது தடுமாறுகின்றான் எனப் பிறழ நினைந்து அதனைக் கூற லுற்றாள்.

அநங்கமாவீணை தன் வரலாறு கூறல்

தோன்றலே, யான் என் தோழியருடன் வனத்திலே விளையாடுகையில், விஞ்சைய னொருவன் போந்து என்னைத்

௪௧௨. அரவம் - ஓசை, பணிவரும - பிறரால வணங்குதறகரிய. நோக்கின் - நோககுவதைபபோல. பணையெருதது உறழ - பருதத கழுத்து மாறுபட. மணிமலா - மணிபோலும பூ. வழை - சுரபுனனை, மரவம - கடம்புமரம. துணிவரும சாயல - வானவர் மகளோ மண்ணவா மகளோ எனத் தெளிதறகரிய சாயல. உறழநோககி, மரவநீழலில் நாகத தைச் சார்ந்து நின்ற அநங்கவீணையைக் கணடான எனக.

௪௧௩. தோறறு - தோறறி. முகை நெறிததனைய உண்கண - அரும்பை அலாததினுலொத்த மைதீட்டிய கண. குறும்பலகால ஆவிக கொள்ளா-அணுகிப் பலகால ஆவிககொணடு. சோதுகில தானைசோர-மேற போர்த்த துகிலோடு உடுத்த தானை (முந்தானை) நெகிழ. அனங்கன ... எய்தாள் - வேட்கை கிளரச் செய்தாள்.

தன்பாற் படுத்திக்கொண்டு சென்றான். ஆங்கே, அவன் மனைவி என்னைப் போகவிட, யான் இங்கே வந்தடைந்தேன் என் பெயர் அநங்கமாவீணை யென்பது.

தாயிலாக் குழவி போலச்
சாதுய ரெய்து கின்றேன்
வேயுலாம் தோளி னார்தம்
விழுத்துணைக் கேள்வ ! நிற்கண்டு
ஆயினேன் துறக்கம் பெற்றேன் ;
அளித்தரு ளாது விட்டால்
தீயினுள் அமிர்தம் பெய்தாங்
கென்னுயிர் செகுப்ப லென்றாள். ௪௧௪

அது கேட்ட சீவகன் அவள் கருத்தை மாற்றக் கருதி, மக்களுடம்பின் புன்மையைப் பலவகையால் விளக்கிக் கூறி, அவள் செயலில் அவட்கே அருவருப்புப் பிறக்குமாறு பேசினான்.

அந்நிலையில் அவள் கணவனான பவதத்தன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு வருதல்

காதல் மாமன் மடமகளே
கருங்குழல்மேல் வண்டிருப்பினும்
ஏத முற்று முரியும்நுசுப்
பென்றுன்னியல் பேத்துவேன் ;
ஓதம் போல உடன்றுடன்று
நைய நீ,ஒண் தாமரைக்
கோதை போல்வாய், ஒளித்தொழிதல்,
கொம்பே !குண னாகுமே ? ௪௧௫

---

௪௧௪. சாதுயர் - சாதற்குரிய வருத்தம். விழுத்துணைக் கேள்வ - சீரிய துணைவனாகிய கேளவனே. பெய்தாங்கு - சொரிந்து கெடுப்பது போல. செகுப்பல - கெடுப்பேன். வேயுலாம - உலாம்; உவமவுருபு.

௪௧௫. குழல்மேல் வண்டு இருப்பினும் நுசுப்பு முரியும் என்று இயல்பு ஏத்துவேன் என இயைக்க. ஏதம - துன்பம். ஓதம் - கடல். உடன்று உடன்று நைய - மறுகி நையும்படி. நீ ஒளித்தொழிதல் குணனாகுமே எனக. ஏகாரம் வினா. தாமரைக் கோதை - திருமகள்.

இவ்வாறு அழுதுகொண்டு போந்த பவதத்தனை எதிர் சென்று கண்ட சீவகன், "நீ யார்? நினக்கு உற்றது என்னை?" என்று வினவ, அவன் நிகழ்ந்தது கூறலுற்றான்.

பவதத்தன் கூறல்

"என்னை கேளீர்? என்னுற்றீர்?
என்ன பெயரீர்?" என்றாற்குப்
"பொன்னங் குன்றிற் பொலிந்ததோள்
நம்பி! ஒருபொற் பூங்கொடி
யென்னும் நீரா ளைஈங்கே
கெடுத்தேன்என் பாவத்தால்,
பன்னூற் கேள்வி யுடையேன்,யான்
பவதத் தன்என் பேன்"என்றான். சகரு

இப் பவதத்தன், "யான் மத்திமதேயத்துப் பதுமபுரத்தில் கீர்த்திதத்தன் என்பானுக்கும் சினதத்தையென்பாளுக்கும் மகனாவேன்; என் மாமன் சீமானுக்கும் மாமி சித்திரைமாலைக்கும் பிறந்த மகள் என் மனைவி. அவள் தன் ஆயத்தோடு பந்தாடக் கண்டு அவள் அழகில் ஈடுபட்ட யான் அயர்ந்தேன். என் அயர்ச்சி யறிந்த அவளும் உடன்வர இருவேமும் இங்கே வந்தேம். அவள் உண்ணுநீர் வேட்டாள்; கொண்டுவருதற்கு யான் சென்றேன். சென்ற யான் தாமரையிலையை வளைத்து நீர் கொணர்ந்தேன்; அவளைக் காணேன்; என் செய்வேன்" என்று மேலும் கூறினான்.

பன்னூற் கேள்வியுடையேன் யான் என்றதுகொண்டு பவதத்தற்குச் சீவகன் கூறல்

கைப்பொருள் கொடுத்தும் கற்றல்
கற்றபின் கண்ணு மாகும்
மெய்ப்பொருள் விளைக்கும் நெஞ்சின்
மெலிவிற்கோர் துணையு மாகும்;

சகரு. என்றாற்கு - என்று வினவிய சீவகனுக்கு. பொன்னங் குன்றின் - பொற்குன்றுபோல. கொடி யென்னும நீராளை - கொடிபோலும் தன்மை யுடையவளை. பாவத்தால் கெடுத்தேன் எனக.

பொய்ப்பொருள் பிறகள் ; பொன்னும்,
புகழுமாம், துணைவி யாக்கும் ;
இப்பொருள் எய்தி நின்றீர் !
இரங்குவ தென்னை ? என்றான். சகஎ

இவ்வாறு கூறிய சீவகன் தீயமகளிர், நன்மகளிர் என்ற இரு திறத்தாரது இயல்பு கூறி அவளைத் தெருட்ட நினைந்தான்.

தீப்பெண்டிர், இயல்புகூறல்

அன்புநா லாக இன்சொல்
அலர்தொடுத் தமைந்த காதல்
இன்பம்செய் காமச் சாந்தின
கைபுனை ந தேற்ற மாலை
நன்பகற் சூட்டி விள்ளா
தொழுகினும், நங்கை மார்க்குப்
பின்செலும் பிறர்கண் உள்ளம்
பிணையனார்க் கடிய தன்றே. சகஅ

நற்பெண்டிர் இயல்பு கூறல்

சாமெனில் சாதல் ; நோதல் ;
தன்னவன் தணந்த காலைப்
பூமனும் புனைத லின்றிப்
பொற்புடன் புலமப வைகிக்

சகஎ. கைபபொருள் - தனககு இடுககண் நோநதால் உதவும் பொருள். கணணும் ஆகும் - கல்வியறிவால ஞானககண்ணும உணடாகும, மெயபபொருள - தததுவவறிவு. பிறகள் - கலவியலலாத பிறபொருள்கள், பொனனும் - பொருளை எயதுவிககும, புகழுமாம் துணைவி - புகழாகிய திருமகள. எயதி - பெறறு. இரங்குவது - அறியாதாரைப்போல வருந்துவது.

சகஅ. இன்சொல அலா - இனிய சொறகளாகிய பூ. காமச் சாந்தின - காதலாகிய சாந்தாலே. ஏறற இன்பம் செய் மாலை - ஏறற இன்பத்தைச் செய்கினற காமமாகிய மாலை. பகல சூட்டி - பகற காலத்திலும் அணிநது. விள்ளாது - நீங்காது. கண் உள்ளம பிறா பின் செல்லும் - கண்ணும் மனமும் பிறர்பால் செல்லும. பிணை - பெண்மான, அடிய தனறே - மனத்தின் அடியிலே யுள்ளதனறே.

காமனை யென்றும் சொல்லார்
கணவற்கை தொழுது வாழ்வார்
தேமலர்த் திருவோ டொப்பார்
சேர்ந்தவன் செல்லல் தீர்ப்பார். சகக

"இக்கூறிய நற்பெண்டிர் இயல்பே என் மனையாளும் உடையள்; அவளை இழந்து யான் எவ்வாறு வாழ்வேன்?" என்று பவதத்தன் சொல்லிப் புலம்பினான்.

சீவகன் அநங்கமாவீணையைக் காணும் திறம் கூறக்கேட்டு, அவன் அவளைச் சென்று காண்டல்

"இனையல வேண்டா; இமமந்
திரத்தை யொருவில் லேவளவு
அனைய எல்லை சென்றால்
இயக்கி கொணார்ந்த ருளும்; நீ
புனைசெய் கோல்வளை யைக்கைப்
படுதி" என்றுஆங் கவன்போதலும்
அனைய மாதரைக் கண்டாங்கு
அடிபுல்லி வீழ்ந்த ரற்றினான். சஉ௦

சீவகன் கற்பித்த மந்திரத்தை யோதியவதனால் பவதத்தன்பால் அநங்கமாவீணை நீங்காக் காதலுடையளாதல்

பட்ட வெல்லாம் பரியா
துரைத்தான் அவளும் கேட்டாள்
விட்டா ளார்வம் அவன்கண்;
இவன்மேல் மைந்து றவினால்

சகக. தனவைவன் - தன கணவன. தனாந்த காலை - நீஙகினால, பூம னும் - மிகவும் பூவும. புலமப வைகி - தனிப்ப இருந்து. காமனை யென னும் சொலலாா - காமன என்று பெயரும கூறுராய. செலலல் - துன்பம. காமனை - ஐ, அசை.

சஉ௦. இனையல் - வருந்துதல. ஒரு வில ஏ அளவு அனைய எலலை - ஒரு வில்லினது அம்பு சென்ற அளவை யொத்த எலலை. கொணார்ந்தருளும் - கொண்டு வநது தரும. கைப் படுதி - காண்பாய். அனைய மாதரை - சீவ கனைக கண்டு வேட்கை மிக்கு வருநதினை அவளை, கண்டாங்கு - ஆங்குக் கண்டு. மந்திரம் - மகளிர் மனத்தைக் கவர்வதொரு மந்திரம்.

மட்டார் கோதை மனைது
றந்தாள் மைந்தனும் மங்கைமேலே
ஒட்டி விள்ளா ஆர்வத்த
ளுகி யுருவம் ஓதினான். சஉக

பின்பு, சீவகன் வனகிரியை யடைந்து ஆங்குள்ள அருகக் கடவுளின் திருவடியை வணங்கிப் பாடுதல்

முனிமை முகடாய மூவா முதல்வன்
தனிமைத் தலைமை தனதுதான என்ப;
தனிமைத் தலைமை தனதுதான் என்றால்
பனிமலர் தூய்நின்று பழிச்சாவா றென்னே. சஉஉ

இவ்வாறு பாடிப் பரவிய சீவகன் மேலும் செல்லத் தொடங்கி, எதிரே தோன்றிய நெடுஞ்சுரமொன்றைக்கண்டு, அதனையும் விரைவில் கடந்து, மருதவளம் நிறைந்த மத்திம நாட்டு ஏமமாபுரம் என்னும் நகரத்தை முரசறையும் நல்லோசையில் சென்று சேர்ந்து ஒரு பொழிலகத்தையடைந்தான். அங்கே அவன் மணமகனை ஒருவனைக் கண்டு, அந்த நாட்டின் பெயரும் நகரத்தின் பெயரும் அறிந்துகொண்டான். அம் மகன் சீவகனை உண்டற்கழைப்ப, சீவகன் பின்னர்க் காண்ப தாகச்சொல்லி ஆங்கிருந்த பொய்கைக் கரையை யடைந்தான்.

சீவகன் பொய்கையிற் கண்டகாட்சி
பெடையன்னம் ஊடுதல்

வண்சிறைப் பவளச் செவ்வாய்ப்
பெடையன்னம் மடமை கூரத்

சஉக. பட்டவெல்லாம - பட்ட வருத்தமெல்லாம், பரியாது - வருந்தாமல. அவன்கண ஆர்வம் விட்டாள் - சீவகனுகிய வழிப்போக்கனமேல் செலுத்திய வேட்கையை விடுத்தாள், இவன - பவதத்தன். மைந்துற விளை - வலியுறறபடியினுல, மனை துறநதாள - மனைககுரிய அறத்தைக் கெடுத்துக் கொணடவள், ஒட்டி - ஒனறி. விள்ளா - நீங்காத.

மனைதுறந்தாள. ஆர்வம் விட்டாள்; உருவமோதினை உரைத்தான் கேட்டான;

சஉஉ. முனிமை - முனிவனும் தனமை, முகடாய - மேலாகிய, தனிமைத் தலைமை - ஒப்பிலலாத தலைமை. பழிசசாவாறு - துதிக்காத வாறு.

தண்கய நீருட் கண்ட
 தன்னிழல் பிறிதென் றெண்ணிக்
" கண்டனம் கள்வ! மற்றுன்
 காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப்
பண்டைய மல்லம்; வேண்டா
 படுக்க"என்று ஊடிற றனறே. ௪௨௩

சேவலன்னம் ஊடல் தீர்த்தல்

செயிர்ப்பொடு சிவந்து நோக்கிச்
 சேவலின் அகலச் சேவல
" அயிர்ப்பதென்? நின்னை யல்லால்
 அறியலேன்; அன்றி மூக்கின
உயிர்ப்பதுன் பணியி னலே;
 ஊடல்நீ" என்று பல்கால்
பயிர்ப்பறச் சிறகாற் புல்லிப்
 பணிந்துபாண செய்த தன்றே. ௪௨௪

இவ்வன்னங்களைக் கண்ணுற்ற சீவகனுக்கு அவற்றின் செய்கை, அவன் தத்தையை நினைப்பித்தது. அவன் அவளை நினைந்து வேட்கையால் உள்ளம் மெலிந்து பலபட வருந்தலுற்றான்.

வண்டு வாழ்பயில் கோதை மணமுதல்
கணட ஞான்றுதன் கண்ணெனும் கைகளால்
நொண்டு கொண்டு பருகிய நோக்கமொன்று
உண்டெ னுவி யுருக்கி யிடுவதே. ௪௨௫

---

௪௨௩. மடமை கூர - அறியாமை மிகுதலால். பிறிது - வேறொரு பெடையனனம. களவ - (சேவலன்னத்தை நோககிக்) களவனே நீரக கீழ் கண்டனம் எனக. பண்டையயலலம் - யாம் முனபுபோல் தேற்றினும் தேறேம. படுகக வேணடா - அகபபடுகக வேணடா.

௪௨௪. செயிர்ப்பொடு - குற்றத்தோடு. சேவலின் - சேவலன்னத்தின் நீங்கி. அயிாப்பது - ஐயுறுவது. அறியலேன - வேறொனறையறியேன். மூககின உயிர்பபது - மூக்கினல உயிாதது உயிர்தாங்கி யிருப்பது. ஊடல - ஊடுதலைச் செயயாதே. பயிர்பபு - அருவருப்பு. அற - நீங்க. பாண் செய்தது - தாழ்ந்து நின்றது.

௪௨௫. வண்டுவாழ பயிலகோதை - வண்டு வாழ்கைகை பயின்ற கோதையையுடைய காநதருவததததை. மணமுதல - கூடுதறகு முன்னே. நொண்டுகொண்டு - முகர்ந்துகொண்டு. பருகிய நோககம், ஆவியுருக்குவதாகிய நோக்கம் என்க. அந்த நோக்கம இப்பொழுதும் உண்டு.

தத்தை தன் பிரிவாற்றியிருப்பள் எனச் சீவகன் தெளிதல்

காத லாளுடல் உள்ளுயிர் கைவிடின்
ஏத மென்றுயிர் எய்தி யிறக்கும ;மற்று
ஆத லால்,அழி வொன்றிலள் ; அல்லதூஉம்
மாதர் விஞ்சையும் வல்லளு மல்லளோ ? சஉசு

தான் வேட்கை நினைந்து மெலிதல் தகாது என்று தெளிந்து சீவகன் தன் கல்வியறிவை நோதல்

காதல் மிக்குழிக் கற்றவும் கைகொடா
ஆதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால் ;
தாது துற்றுபு தங்கிய வண்டனூர்க்கு
ஏதம் இறறெறன எணணும்என் நெஞ்சரோ. சஉஎ

மெலிந்த தன் நெஞ்சினைச் சீவகன் தன் வயமாக்கிக் கொளல்

வேட்கை யூாதர விம்முற வெய்திய
மாட்சி யுள்ளத்தை மாற்றி மலாமிடை
காட்சிக் கின்பொய்கைக் காமர் நலனுண்டு
மீட்டும் அங்கிருந தான்விடை யேறனுன். சஉஅ

அப்போழ்து அந்நாட்டரசனை தடமித்தனுக்கும் அவன் மனையாட்டி நளினைக்கும் தலைமை நலம் கனியப்

சஉசு. உடல உள உயிா - உடலிடததே யிருககும உயிா. காத லான உயிர் கைவிடின என உயிா ஏதம எயதி இறககும எனக. விஞ்சை - வித்தை. அல்லதூஉம - அனறியும.

சஉஎ. மிக்குழி - மிககவிடத்து, கைகொடாவாதல் - கைகொடுத்து உதவாதொழிதல. கண்ணகதது அஞசனம போலும் - கண்ணிடத்தே கிடந்த அஞ்சனம அதறகுப பயனகொடாதது போல ; (கலவி நெஞசிற கிடநதும் பயன தநததில்லை,) தாது துறறுபு - தாது உணடு. ஏதம் இறறு - காதலால வரும ஏதம. இனறு, இறறெறன விகாரம.

சஉஅ. ஊர்தர - மேலிடுதலால. மாட்சியுள்ளம் - மாய்தலையுடைய உள்ளம். மாறறி - கெடுத்து. பொயகைக காமா நலம - பொய்கையின் அழகிய நலம்.

'' வருததத்திறகுக் காரணமாகினறவிடதது இருத்தலருமை தோன்ற 'மீட்டும்' என்றார்,''

பிறந்த விசயனென்பான், அரண்மனைச் சோலைக்குச் சென்றான். வழியில் பொய்கைக்கரையில் சீவகன் இருக்கக் கண்டு அவன்பால் வந்து நின்றான்.

விசயன் சீவகனை வரலாறு வினவி யறிதல்

" இந்நாட் டிவ்வூர் இவ்விட
மெய்தார இவண்வாழ்வார் ;
எந்நாட் டெவ்வூர் ? எப்பெய
ராய்நீ ; உரை "என்றாற்கு
அந்நாட் டவ்வூர் அப்பெய
ரல்லாப் பெயர்சொன்னான்,
பொய்ந்நாட் டேனும் பொய்யல
வாற்றால் புகழ்வெய்யோன். ௪௨௯

சீவகனது உரையாலும் உடல் வனப்பாலும் விசயன் உள்ளம் கரைப்பட்டான். சீவகனது தோழமையைப் பெறுதற்கு அவனுக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று.

விசயன் சீவகனைத் தோழமை கொள்ளல்

பூங்கழ லானைப் புண்ணிய
நம்பி முகம்நோக்கி
ஈங்கிது நின்னாடு ; இப்பதி
நின்னூர் ; இதுநின் இல் ;
வீங்கிய திண்டோள் வெல்புக
ழாய் !நின் கிளை என்றாற்கு
ஆங்கது எல்லாம் அண்ணலும்
நேர்ந்துஆங்கு அமைக என்றான். ௪௩௦

---

௪௨௯. வாழ்வார் - வாழ்பவர். என்றாற்கு - என்று கேட்ட விசயனுக்கு. பொய்ந் நாட்டேனும் - சொல்லால பொய்யாக நாட்டிக்கொள்ளப்பட்டதாயினும். பொய்யலவாற்றால் பெயரல்லாப் பெயர் சொன்னான் - பொருளால் பொய்யலாததொரு வழியாலே ஏமாங்கத மென்னும் நாட்டில் இராசமாபுரத்தில சீவகனென்னும் பெயரையனறிப் பொருளால் அப்பெயரேயாகக் கூறினான்.

௪௩௦. வீங்கிய திண்தோள் - உயர்ந்த திண்ணிய தோள். அது எல்லாம்-உபசாரம் பலவும். அண்ணல் - சீவகன். " இவனை யெதிர்ப்படுதலின், விசயனைப், புண்ணிய நம்பி யென்றார்."

பின்பு, விசயன் அருகிலிருந்த மாமரத்தில் பழுத்திருந்த கனியொன்றை வீழ்த்த எண்ணி, அம்பு எய்தானாக, அது தவறிவிட்டது; சீவகன் அதனை வாங்கி, தான் இருந்தவிடம் பெயராதே எய்தான். அக் கனியும் தவறின்றி, காம்பு அறுப்புண்டு அவன் கையேயட்டும் எல்லைக்கண் வர, சீவகன் அதனைக் கையில் ஏந்தி விசயன்பால் தந்தான். அவனது விற்றிறத்தைக் கண்ட விசயன் மிக்க வியப்புற்றான்.

விசயன் வியந்து சீவகனைத் தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டேகுதல்

"மராமரம் ஏழும் எய்த
வாங்குவில் தடக்கை வல்வில்
இராமனை வல்லன் என்பது
இசையலால் கண்ட தில்லை
உராமனம் இவன்க ணின்றி
யுவக்குமா செய்வல்" என்று
குராமலர்க் காவின் நீங்கிக்
கோயிலே கொண்டு புக்கான். ௬௩௧

அங்கே, விசயன் தன் தந்தைபால் சீவகன் திறத்தை இனிதெடுத்துக் கூறினன். அரசனும் சீவகனது உருவிலக்கணங்களை உற்று ஆராய்ந்து இவன், "ஏவினுக்கு அரசன்; வில்வன்மையில் துரோணனுக்கு நிகராவார் விஞ்சையருலகத்தும் மண்ணுலகத்தும் ஒருவரும் இலர் என்பார் வாய்மடங்க இவன் வந்துளான்" என்று துணிந்து பெரு மகிழ்வு கொண்டான்.

தடமித்தன் தன் மக்கட்கு விற்பயிற்சி நல்குமாறு சீவகனை வேண்டுதல்

விற்றிறல் நம்பி தேற்றான்
விருந்தினன் இவனும் அன்றி
மற்றுமோர் நால்வ ருள்ளார்
மாண்பினால் வளர்ந்த தில்லை

---

௬௩௧. வாங்கு - தேவி பொருட்டு வளைத்த. இசையலால் சொல்லாலன்றி. உராமனம் - நீங்கிப் போகும் உள்ளம். இன்றி - இலலையாக. குராமலர்க் காவின் நீங்கி - குரவம் பூ நிறைந்த சோலையிலிருந்து நீங்கி.

கொற்றம்நீ கொடுக்கல் வேண்டும்
குறையெனக் குரிசில் நேர்ந்தான்
அற்றைநா ளாதி யாக
அவர்களும் பயிற்று கின்றார். சாகஉ

சீவகன் அரச குமரர்க்கு வில்லாசிரியனாக இருந்து விற் பயிற்சியும், யானை, குதிரை, தேர் முதலிய ஏறும் பயிற்சியும், பிற படைக்கலப் பயிற்சியும் நல்கிவந்தான். வருங்கால், ஒரு நாள், கோயிற் சோலைக்குச் சென்றான். அங்கே, வேங்கை, அழிஞ்சில், புன்கு, மகிழ், சண்பகம், பாதிரி, முல்லை, காந்தள், குரவம், தளவம், பிறவும் இனிது மணங்கமழ மலர்ந் திருந்தன. அவற்றைக் கண்ட சீவகன் அழகியதொரு மாலை தொடுத்தான். அந் தொடுப்பு ஓர் ஓலைப் பாசுர மாலையாக அமைந்தது. அப்போது அங்கே போந்த கூனியொருத்தி அவனை வணங்கினாள். அவனும் அதனை அவட்கு ஈந்தான். அதனைப் பெற்றுச் சென்று, அவள் அரசன் மகளான கனக மாலையிடம் அதனைத் தந்தாள். அவள் அத் தொழிலில் வல்லுநளாதலின், அதனை நோக்கினாள். அதன்கண், "மனக் கினிய மகளிரொடு கூடி இன்புற்று வாழாத வாழ்வு ஆட வர்க்கு வேடர் வாழ்வுபோல்வதாகும்; இவ்வாழ்வைப் பெறா தார், அது பெறுவது குறித்துத் தவம் செய்வதே அவரது ஆண்மைக்கு அழகாம்" என்ற கருத்தமைந்த பாசுரம் அமைந்திருந்தது. அதனைப் படித்தறிந்த அக் கனகமாலை யின் உள்ளம் அவன்பாற் படுவதாயிற்று.

கனகமாலை வேட்கைமிக் கிருத்தல்

பின்னி விட்ட பிடித்தடக்கை
யிரண்டு போன்று திரண்டழகார்
கன்னிக் கலிங்க மகிலார்ந்து
கவவிக் கிடந்த குறங்கினாள்

சாகஉ. விறற்றிறல் - வில்லின் வன்மை. தேற்றான் - அறியான். நம்பி - விசயன். மற்றும் - வேறும். மாண்பினால் - மாட்சியோடு. கொற்றம் - கல்வி. குறை - பொருள். பயிற்றுகின்றார் - பயிலுகின்றார்.

மின்னுக் குழையும் பொற்றோடும்
மிளிர எருத்தம் இடம்கோட்டி
என்னும் இமையாள் நினைத்திருந்தாள்
இயக்கி யிருந்த எழில்ஒத்தாள். ௬௩௩

இந் நிலையில் பொழுது மறைவதாயிற்று. வேனிற்கால மாதலின், தீவிய மணம் விரவித் தென்றல் வந்துலவும் மாலைப் போது வந்தது. வேட்கை நோயுற்றார்க்கு மிக்க துயர் செய்யும் காலம் அதுவாதலால், கனகமாலைக்கு வேட்கை மிகுவதாயிற்று.

கனகமாலை நெஞ்சுகலுழ்ந்து வருந்துதல்

ஒன்றே யெயிற்ற தொருபெரும்பேய்
உலகம் விழுங்க அங்காந்து
நின்றாற் போல, நிலவுமிழ்ந்து
நெடுவெண் திங்கள் எயிறிலங்க
இன்றே குருதி வானவாய்
அங்காந் தென்னை விழுங்குவான்
அன்றே வந்தது இம்மாலை !
அளியேன ஆவி யாதாங்கொல் ? ௬௩௪

குயிலொடு நொந்து கூறல்

வருந்தி யீன்றாள் மறந்தொழிந்தாள
வளர்த்தாள் சொற்கேட் டில்கடிந்தாள்
முருந்தின் காறும் கூழையை
முனிவார் நின்னை யென்முனிவார்

---

௬௩௩. பிணிவிட்ட - சோத்துவிட்ட. பிடித்தடக்கை - பெண யானையினுடைய பெரிய கை. போனறு - ஒதது. கனனிக கலிங்கம - கணவன தீணடாத உடை. கவவி - விருமபி. இடங்கோட்டி - இடப பக்கம் சாயத்து. "இயக்கியும தனககு மேலாய இறைவனைத தியானிதது இமையா திருப்பாளெனறுணாக."

௬௩௪. ஒன்றே எயிறறது ஒரு பெரும் பேய - ஒரே பலலையுடைய தொரு பெரிய பேய. அங்காநது - வாயைத் திறந்துகொணடு. திங்கள் எயிறு - திங்களாகிய பல. குருதி வான வாய - செவவானமாகிய வாய. இம்மாலை, எயிறிலங்க, அங்காந்து, விழுங்குவான வநதது அனறே. அளியேன் - அளிககத்தககவன.

பொருந்திற் றன்றால் இதுஎன்னாய்
    பொன்றும், அளித்து,இவ் வுயிர்என்னாய்
திருந்து சோலைக் கருங்குயிலே !
    சிலம்ப விருந்து கூவுதியால. ௬௩௫

தனக்கு உற்றன கண்டு தானே புலம்புதல்

வேம்என் நெஞ்சம் மெய்வெதுமபும்
    விடுக்கும் ஆவி வெய்துயிர்க்கும்
பூமென குழலார் புறநோக்கி
    நகுவார் நகுவ தாயினேன்
தாம மார்பன் தான்புனைந்த
    தண்ணென் மாலை புணையாக
யாமக் கடலை நீந்துவேன்
    யாரு மில்லாத் தமியேனே. ௬௩௬

இவ்வாறு வருந்தியவள் தன் கிளி தேற்றத் தேறித் தானும் ஒரு மாலை தொடுத்து மறுநாளே தன் தோழியாகிய அனங்கவிலாசினி யென்பாளிடம் கொடுத்தனுப்பினாள். அவள் சென்று அதனைச் சீவகற்கு நீட்டினாள். அவன் அதனை முதற்கண் ஏற்க மறுத்தான். உடனே, "என் தலைவிக்கு மாலை தொடுப்பவனும் நீயே; அவள் தோள் மெலிவிற்கு மருந்தும் நீயே; உயிரும் நீயே; ஏல்" என்று சொன்னாள்.

---

௬௩௫. ஈன்றாள் - ஈன்றெடுத்த தாயக்குயில். மறந்து - உறவைக் கைவிட்டு. வளர்த்தாள் - வளர்த்த காக்கை. சொல் - குயிலின் ஓசை. முருந்து - எலும்பு. கூழையை - மயிர் நிரம்பியுள்ளாய். முனிவார் - வெறுப்பவர். என் - பிறப்பு, வளர்ப்பு. வடிவு - இவற்றுள் எதனை ? பொன்றும் - சாகும். திருந்து - அழகிய. சிலம்ப - முழங்க.

"கருங்குயிலே யென்றது சோலைக்கு மறுவே என்ற தன்மைத்து; இது செற்றினக்கண் திணைமயக்கம்."

௬௩௬. வேம் - வேகும். விடுக்கும் ஆவி - உடம்பைக் கைவிட்டுப் போகும். புறம்நோக்கி - பொல்லாங்கைப் பார்த்து, நகுவதாயினேன் - நகப்படும் பொல்லாங்கின் வடிவேயாயினேன். "அவன் கையால் புனைதலின், அது கொண்டு நீந்தலாமோ என நினைத்து அதனை மறுத்தாள்."

சீவகன் மாலையை ஏற்றல்

"மன்னர் கோயில் உறைவார்
பொறிசெறித்த மாண்பினரே"
என்ன, "அஞ்சினுய்" என்று அவனை
நக்காட்கு "அஃதன்று,கோதாய்!
இன்ன கொள்கையேற்கு ஏலாது"
என்னஇலங் கெயிற்றினுள்,
"அன்னம் அன்ன நடையினுள்
தான்வருந்துமே" எனநோந்தான். ௪௩௭

பின்பு அநங்கவிலாசினி கனகமாலைபாற் சென்று நிகழ்ந்தது கூறி மகிழ்வித்தாள். கனகமாலைக்கு வேட்கை பெருகி அவளை வருத்தத் தொடங்கிற்று. தோழியர் தேற்றத் தேறி, அவள் ஒருவாறு ஆற்றியிருப்பாளாயினள்.

இது நிற்க, அரசனுகிய தடமித்தன் தன் மக்கட்குப் படைக்கலப் பயிற்சி நிரம்பிவிட்டதெனச் சீவகனுல் தெரிந்தான். ஒருநாள் அவரது பயிற்சிச் சிறப்பை அறிய விரும்ப, அவ்வண்ணமே அவர்களும் தங்கள் விற்றிற முதலாய படைப்பயிற்சித் திறத்தை யாவரும் வியப்பக் காட்டினர். அது கண்டோர் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

பாராட்டுரை

"விசயனே விசயன் விற்போர்க்
கதம்பனே முருகன் வேற்போர்த்
திசையெலாம் வணக்கும் வாட்போர்க்
கந்தணன் செமபொனுமன்
அசைவிலான் யானைத் தேர்ப்போர்க்
கசலனே அசல கீர்த்தி

---

௪௩௭. பொறி செறித்த மாண்பினா - ஐம்பொறியையும அடககி யாளவேண்டும. என்ன - என்று சீவகன சொலல. நககாட்கு - இகழ்நது நகைத்த தோழிககு. இன்ன கொள்கையாறகு - இவவாறு ஆசிரியனும் தம்மையில நினற எனககு. எயிறறினுள - தோழி. நடையினுள - கனக மாலை. என - என்று சொலலவே, நோநதான - மாலையை ஏற்றுன். வருந்தும (இறநதுபடும்) எனவே, அதற்கஞ்சி ஏறறுனுயிற்று.

வசையிலான் புரவிச் சேனென்
றியாவரும் புகழப் பட்டார். உ௩அ

இது கண்டு பெருமகிழ்வு கொண்ட வேந்தன், "இவ் வாசிரியன் ஒன்று அரசனாதல் வேண்டும; இன்றேல் அந்தணனாதல் வேண்டும்; ஏனையோர்க்கு இவ்வுண்மை யுண்டாகாது; ஆதலால் இவனை நீங்காச் சிறையிடல் வேண்டும்; இவனைக் கொணர்மின்" என ஏவினான். அவன் கருத்தறியாத அவன் பரிசனத்தாரும் பிறரும் அவன் கூறியது கேட்டு மிகவும் வருத்தமுற்றனர். ஏவலர் சென்று சீவகனை அரசன்பால் கொண்டுவந்தனர். சீவகன் வந்ததும் அவனை அரசன் வரவேற்றுத் தனியே ஓரிடத்திற்குக் கொண்டு சென்றான்.

தடமித்தன் சீவகற்குக் கூறல்

புள்முழு திறைஞ்சுங் கோட்டுப்
பொருகளி றனைய தோன்றல
மணமுழு தன்றி வானும
வந்துகை கூடத் தந்தாய்
கண்முழு துடம்பிற் பெற்றேன்
காளை !கைம் மாறு காணேன்
பண்முழு துடற்றும் தீஞ்சொல்
பாவைநின் பால னென்றான். உ௩௯

சஙஅ. விறபோரககு விசயன விசயனே - விறபோரில இவவிசயனெனபான அருசசுனனை நிகாபபன. கதமபன முருகனை யொப்பன்; அசல கீாததி யெனபான அசலனை நிகாபபன; புரவிசேனன, வசையிலாஙகிய நகுலனை நிகாபபன். யாவரும் - யாவராலும்.

உ௩௯. புள்முழுது இறைஞ்சும கோட்டுப் பொருகளிறு - பறவைகளெலலாம வந்து படியும் கோட்டையுடைய யானை. மண . . . தந்தாய: மண முழுதும் வநது கைகூடுதலேயனறி மறுமையில வானும வந்து கைகூடும்படி ஞான நெறியையும தந்தாய. கண பெறறேன - நல்வினை செயதவருடைய உடம்பிலுள்ள கணபோலக கண முழுதும பெறறேன்; அஃதாவது, இவர் போாத் தொழில காணபதால ஊனககணணும், இவரை நனனெறியில் சேர்வித்தலின ஞானககண்ணும் பெறறேன என்பது. பண்முழுது உடற்றும் - பண்ணெல்லாம் முழுதும் ஒககும்.

சீவகன் மறுப்ப அவன் மேலும் கூறல்

முடிகெழு மன்னன் சொல்ல
 மொய்கொள்வேற் குரிசில தேற்றான்
வடிவமை மனன்ஒன் றாக
 வாக்கொன்றா, மறுத்த லோடும்
தடிசுவைத் தொளிறும் வேலான்
 தன்கையால் முன்கை பற்றி
இடிமுர சனைய சொல்லால்
 இற்றென விளம்பு கின்றான். சசo

கணிகள் கூறியது கூறிச் சீவகனை மணம் நேர்வித்தல்

பூவியல் கோயில் கொண்ட
 பொன்னனாள் அனைய நங்கை
காவியங் கண்ணி வந்து
 பிறந்தலும் கணிகள் ஈண்டி
மூவியல் திரித லின்றிச்
 சாதக முறையிற் செய்தார்
ஏவியல் சிலையி னாய்க்கே
 உரியள்என் றுரைப்ப நேர்ந்தான். சசக

பின்பு சான்றோர் குறித்த நாளில், மண்ணவர் அறிய விண்ணவர் காப்ப, சீவகன் கனகமாலைக்கு மாலை சூட்டி மணம் புரிந்துகொண்டான்.

சசo. மொய்கொள் வேல் குரிசில் தேற்றான் - வலிமை பொருந்திய வேலையுடைய குரிசிலாகிய சீவகனைத் தெளிவிக்காதவனாய். வடிவமை மனன் - கனகமாலையின் வடிவுபொருந்திய மனம். ஒன்றாக - வேட்கை வயத்ததாக. வாக்கு ஒன்றா - வாய்ச்சொல் வேட்கை யில்லாதான் போலாக. தடிசுவைத்து ஒளிறும் வேல் - ஊன் படிந்து விளங்கும் வேல். இடி முரசு - இடி முழக்கத்தையுடைய முரசு.

சசக. பூவியல் கோயில் கொண்ட பொன்னனாள் - தாமரைப் பூவைக் கோயிலாகக் கொண்ட திருமகள். நங்கையாகிய கண்ணி என்க. காவி - நீலமலர். மூவியல் - சிரோதயம், பூபதனம், தெரியுங்காலம். திரிதல் இன்றி - தப்பில்லாதபடி. முறையில் - நினக்கேயுரிய முறைமையால். சாதகம் செய்தார் என்க. ஏவியல் சிலை - அம்பு தொடுக்கும் வில்.

மணமக்களின் இன்ப நிலை

திரையிடைக் கொண்ட இன்னீ
 ரமுதுயிர் பெற்ற தென்னும
உரையுடைக் கோதை மாதர்
 ஒளிநல நுகர்ந்து நாளும்
வரையுடை மார்பன் அங்கண்
 வைகின னென்ப மாதோ
கரைகட லனைய தானைக்
 காவலன் காத லானே. ௪௪௨

இஃது இவ்வாறாக, இராசமாபுரத்தே சீவகனைப் பிரிந்த நந்தட்டன் முதலிய தம்பிமார்கள் அவனைக் காணாமையால் மிகவும் வருந்திக் குணமாலையின் மனைவியை யடைந்து அவளை வினவினர்; அவளால் ஒன்றும் உணர முடியாது போகவே, அவர்கள் காந்தருவதத்தையின் மனையையடைந்து சீவகனைப் பற்றிய குறிப்புக்களை யறிதற்குச் சென்றனர். அப்போது காந்தருவதத்தை தன் வீணையைப் பண்ணிச் சீவகனை நினைந்து பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

காந்தருவதத்தையின் பாட்டு

இறுமருங்குல் போதணியின் என்றினைந்து கையில்
நறுமலர்கள் சிந்துவார் நணுார் துறந்தார;
நண்ணார் துறப்ப நனிவளையும் தோள்துறப்பக்
கண்ணோவா முத்துறைப்பத் தோழி! கழிவேனே. ௪௪௩

இவ்வாறு பாடியிருந்தவள் சீவகன் பிரிவு நோய் தன்னை மிக வருத்த ஆற்றாளாய, இனித் தான் அவனைக் கூடும் நாள் என்றோ என ஏங்கி வாடியிருந்தாள். அவள் மனைக்குப்

---

௪௪௨. திரை - கடல. இனனீர் அமுது - இனிய தனமையுடைய அமிாதம. உயிா பெறறது எனனும உரை - தனககு ஓா உயிரைப் பெறறது என்று உலகம் கூறும் உரை, வரையுடை மாாபன - மலை தோற்கினற மாாபனுன சீவகன. அங்கண - அவவிடத்தே. காதலான - காதலால. காதலால் வைகினன எனக.

௪௪௩. மருங்குல இறும் - இடை முரியும. இணைநது - வருநதி. வளைதோள் துறப்ப - வளைகள கையினினறும் கழன்று நீங்க. கண் ஓவா முத்து உறைப்ப - கண்கள் நீங்காது நீர்த்துளியைச் சொரிய.

போந்த நந்தட்டன் மிக்க அன்பும் நன்மதிப்பும் உடையனாய் மூன்றுவில் தொலைவில் நின்று, வாய்புதைத்துக் கைகட்டிப் பணிவாய், " நம் அடிகளாகிய சீவகனார் எங்குள்ளார் ?" என்று வினவி மேலும் சில மொழிகளை விளம்பலுற்றான்.

நந்தட்டன் விளம்புதல்

" பொறிகுலாய்க் கிடந்த மார்பின்
புண்ணியன் பொன்றி னானேல்
வெறிகுலாய்க் கிடந்த மாலை
வெள்வளை முத்தம் நீக்கி
நெறியினால் நோற்ற லொன்றோ,
நீளெரி புகுத லொன்றோ ;
அறியலென், கொழுநன் மாய்ந்தால்
அணிசுமந் திருப்ப " தென்றான். சசச

அவன் கருத்தை யுய்த்துணர்ந்த காந்தருவதத்தை கூறல்

மதுமுகத் தலர்ந்த கோதை மாற்றம்மைந் தற்கு ரைப்பாள் :
கொதிமுகக் குருதி வைவேல் குரிசிலோ நம்மை யுள்ளான் ;
விதிமுக மணங்கள் எய்தி வீறறிருந் தின்பம் உய்ப்ப
மதிமுக மறியும நாமே வாடுவ தென்னை யென்றாள். சசரு

தத்தை ஒரு விஞ்சையை யோதித் தன் முகத்தைத் தன் கையால் தடவிக்கொண்டு, நந்தட்டன் சீவகனைக் காணுமாறு செய்தாள்.

சசச. பொறிகுலாயக கிடநத மாாபின புண்ணியன - அணிலககண மான மூனறு வரிகள பொருநதிய மார்பினையுடைய சீவகன், பொனறினேல - இறநதுவிட்டானாயின். வெறி - மணம்' மாலையும் வளையும் முத்தமும் நீககி நோறறலோ, எரி புகுதலோ இரணடிலொனறு செயயத் தக்கதாம். அறியலென் — (மகளிர அணிசுமநதிருபபது உண்டு என) யான் கேட்டறியேன,

சசரு. மது...கோதை - தேனை வழிய மலர்ந்த பூவால தொடுககப் பட்ட மாலையணிநத காந்தருவதத்தை, மாறறம - மறுமொழி. கொதி முகக் குருதி வைவேல குரிசில - கொதிக்கின்ற குருதி படிந்த கூரிய வேலை யுடைய சீவகன். உள்ளான் - நினையான். விதிமுக மணம் - விதிபபடி செய்யும் திருமணம். மதிமுகம் அறியும் நாமே - மதிமுகம எனனும் மந்திரத்தை யறிநதிருககின்ற நாமே. வாடுவது - அவனுக்குத் தீங்குண்டா மென்று வருந்துவது.

நந்தட்டன், விஞ்சையால் சீவகனைக் காண்டல்

பொற்புடை யமளி அங்கள் பூவணைப் பள்ளி மேலால்
கற்பக மாலை வேய்ந்து கருங்குழற் கைசெய் வானை,
முற்படக் கண்டு நோக்கி முறுவல்கொள் முகத்த னாகி
விற்படை நிமிர்ந்த தோளான் தொழுதுமெய் குளிர்ந்து நின்றான்.

பின்பு காந்தருவதத்தை தன் விஞ்சையை மாற்றினாள். நந்தட்டன் தெளிந்து "அன்னாய், யான் சீவகன் திருவடியைச் சென்று கூடக் கருதுகின்றேன்; விடைகொள்வேன்" என வேண்டி நின்றான். அதற்கு உடன்பட்ட தத்தை நந்தட்டன் கிடந்த பள்ளியை மெழுகி மாலைநாற்றிப் புகையிட்டு விஞ்சையொன்றை யோதினாள். உடனே ஒரு தெய்வம் போந்து நந்தட்டனை அவன் கிடந்த அப் பள்ளியுடன் கொண்டுசென்று ஏமமாபுரத்து அரசன் கோயிலுக்குள் வைத்தகன்றது. பொழுதுவிடிந்தது; ஞாயிறு வானத்தே கீழ்க்கடலிலே எழுந்தது; இதற்குள் நந்தட்டன் துயிலுணர்ந்தெழுந்தான். அவன் வடிவும் சீவகன் வடிவுபோல் தோன்றக் கண்ட வசுந்தரியென்னும் தோழி, விசயற்குத் தெரிவிப்ப, அவன் போந்து, நந்தட்டனை நோக்கி, "நீ யார்" என்று வினவ, அவன் ஒரு விடையும் கூறானாயினன். இச் செய்தியை விசயன் சென்று சீவகற்குத் தெரிவித்தான். அவன், "வந்தவன் நந்தட்டனே யாகும்" என்று கருதி, நந்தட்டன்பால் வந்தான். நந்தட்டன் சட்டென எழுந்து சீவகன் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினன்.

சீவகன் நந்தட்டனை ஏற்றுக்கோடல்

தாமரைத் தடக்கை கூப்பித்
தாள்முதற் கிடந்த தம்பி

சசசு. பொற்பு - அழகு. பள்ளியாகிய அமளி யென்க. அழகிய கள்ளையுடைய பூவணைப் பள்ளியாகிய பொற்புடையமளியென விசேடித்து நின்ற இருபெயரொட்டு. கற்பகம் - தேவர்நாட்டுக் கற்பகம், மண்ணுலகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது, தேவர் சாபததால பூமலர்வதன்றிப் பிற தன்மைகளை யிழந்தது. இப் பூமாலை, கற்பகமாலை எனப்பட்டது. கைசெய்வான் - ஒப்பனை செய்யும் சீவகனை. விற்படை - வில்லாகிய படை. தோளான் - நந்தட்டன.

தாமரைத் தடத்தை யொத்தான் ;
தமையனும் பருதி யொத்தான் ;
தாமரைக் குணத்தி னானை
முமமுறை தழுவிக் கொண்டு
தாமரைச் செங்க ணானும்
தனனுறு பரிவு தீர்ந்தான். ௨௨௭

சீவகன் சொல்லுதல்

என்னுறு நிலைமை யோராது
எரியுறு தளிரின் வாடிப்
பொன்னுறு மேனி கன்றிப்
போயினீர் ; பொறியி லாதேன்,
முன்னுற இதனை யோரேன் ;
மூரிப்பே ரொக்க லெல்லாம்
பின்னுறு பரிவு செய்தேன்,
பேதையேன், கவலல் என்றான். ௨௨௮

இவ்வாறு சீவகன் வருந்திக் கூறக்கேட்டதும் நந்தட்டன் ஆற்றாது புலம்ப, அவனைத் தேற்றிக் கனகமாலையிடம் கொண்டு சென்று அவனை அவற்குச் சீவகன் காட்டினன். நந்தட்டன் அவள் தாளில் வீழ்ந்து வணங்க, அவள் சீவகனை "இவன் யார்?" என்று வினவ, சீவகன் "இவன் நினக்கு மைத்துனன் அனையன்" என்னலும், அவள் இருவர்க்கும்

௨௨௭. தாமரைத் தடக்கை - தாமரைப் பூப்போலும் பெரிய கை. தாளமுதல - காலடியில. கணணும் வாயும, முகமும கையும் தாமரை யொததலின, "தாமரைத்தடம" எனறார். தாமரைக குணத்தினான - தாமரை யெனனும எணணிய குணம் உடையவன. தாமரைச செங்கணான் - சீவகன. பரிவு - வருததம ; "யான போநத பின்பு இருமுது குரவர் உற்றது என்னென்று தனக்கு உறறுக கிடந்த வருததததை இவன ஆயக கேட்டுத் தீர்ந்தான் எனக."

௨௨௮. என்னுறு . . . ஒராது; யான் தேவனால கொணடுபோகப்பட்ட நிலைமையை யறிந்தும் உண்மையெனறு உணராமல. எரியுறு - நெருப்பில் இட்ட. கன்றிப் போயினீர் - வாடினீர். பொறியிலாதேன் - பிரியாதே இருந்து இருமுது குரவர் முதலாயினாககுத தொணடு செய்யும நலவினை இலலாத யான. முன்னுற - தீவினை வநது முன் நிறறலால. இதனை - கனகமாலையின் ஒருயிர்க்காகப் பல உயிருக்கும் தீங்கு வருகின்ற இதனை. பகல் - உறவினர். பின்னுறு பரிவு - பின்பு முடிய நுகரும் துன்பம். கவலல் - வருந்தாதே.

விருந்து செய்தாள். விருந்துண்டபின் இருவரும் தனித்த தோர் இடத்திலிருந்து, சீவகன் சுதஞ்சணனால் கொண்டு போகப்பட்டபின் இராசமாபுரத்து நிகழ்ந்தவற்றைப்பற்றிப் பேசலாயினர்.

"அண்ணலே, மதனன் வீரர் நின்னைச் சூழ்ந்து கொண்ட அளவில் வந்த பெருங் காற்று மழை யடங்க, பொழுதும் மறைந்தது. பதுமுகன், புத்திசேனன் முதலானோருடன் யாங்கள் அனைவரும் நகர்ப்புறத்தே கூடினோம்; அக்காலை, பதுமுகன் உளங்கொதித்து 'இனிச் செய்வது கூறுமின்' என்னப் புத்திசேனன், 'யாம் சீவகனைக் காணோமாயின், கட்டியங்காரனைக் கொன்று, நகரத்தையும் அழித்துவிட்டுச் சீவகனையடைதல்வேண்டும்' என்றான். தேவதத்தன் எழுந்து, 'இக் கூறியது செய்தல் எளிது; சீவகன் உயிரோடிருப்பதும் இல்லாமையும் முதற்கண் அறிதல்வேண்டும்' என்றானாக, சீதத்தன் 'புத்திசேனன் சொல்லியவாறே செய்க' என்றான். பதுமுகன் என்னை நோக்கி, 'நீ இங்கேயிருந்து நம் குரவர்க்குக் கடன் செய்க; யாங்கள் இம் முயற்சிக்கண் செல்கின்றேம்' என்றான். யான் அதற்குடன்படேனாயினேன். அக்காலை, பருவமன்றென்று தலைவியை யாற்றுவித்துத் தூது செல்கின்ற பாணன் கூற்றாக அமைந்த பாட்டொன்றையொருவன் பாடயாங்கள் அனைவரும் நன்னிமித்தமாகக் கேட்டோம். அதன்பின் தேவதத்தன் கூறியவண்ணமே செய்யக் கருதி நாடெங்கும் தனித்தும் தொக்கும் நின்னைத் தேடிக் காணாது அலமந்தேம். யான் குணமாலை மனைக்குச் சென்றேன். அவள் எனக்கு விருந்து நல்கினபின், 'அடிகளை இன்றி நீரே உண்ணவும் வல்லீரானீர்; கடியிர் நீர்' என்று சொல்லிப் புலம்பினள். பின்பு தத்தை மனைக்குச் சென்றேன். அவள் பிரிவாற்றாமல் வருந்திப் பாடியிருந்ததைப் பிறழக்கொண்டு கடிந்து கூறினேன். அற்றைப்போது மறையவே, அன்றிரவு தன் விஞ்சையால் என்னை இங்கே எய்துவித்தாள்" என்று கூறி முடித்தான். பின்பு சீவகன் தான் சுதஞ்சணனை நினைத்ததும், அவனோடு சென்றதும் முதலாகக் கனகமாலையை மணந்திருப்பதுவரை

நிகழ்ந்தவையனைத்தையும் ஒன்றுவிடாது நிரல்பட உரைத்தான். மேலும், சீவகன் "நாம் நம் குரவரை நெடுநாளாய்க் கண்டிலமே" எனக் கதறி வருந்த, நந்தட்டனும் சீவகன் பொருட்டு அழத் தொடங்கினான்.

சீவகன் நந்தட்டனைத் தேற்றல்

"திண்பொருள் எய்த லாகும்
தெவ்வரைச் செருக்க லாகும்,
நண்பொடு பெணடிா மக்கள்
யாவையும் நண்ண லாகும்
ஒண்பொரு ளாவ தையா
உடன்பிறப்பு ஆக்க லாகா
எம்பியை ஈங்குப் பெற்றேன்
என்னெனக் கரியது?" என்றான். ௪௪௯

இருவர்க்கும் இங்கே நாட்கள் பல கழிந்தன. இராசமாபுரத்தே சீவகனது தோழர் பெரிதும் உளம் வருந்தி, காந்தருவதத்தை வருந்தமுறாது இருத்தலையறிந்து அவள் பாலடைந்து, சீவகன் வேற்றுருக்கொண்டு கனகமாலையுடன் இருத்தலை அறிந்துகொண்டனர்.

அவர்கள், அது கேட்டுச் சீவகனைத் தாம் காண்டல் கூடும் என்ற உவகையால், தத்தையை வணங்கிக் கூறல்

"ஐயனை யாமவண் எய்துவம்; ஆயிழை,
நொய்தின் உரைபொருள் உண்டெனின் நொய்து" என,
மையெழுத் தூசியின் மாண்டதோர் தோட்டிடைக்
கைவளர் கோதை கரந்தெழுத் திட்டாள். ௪௫௦

௪௪௯. திண் பொருள் - அழியாச்செல்வம். தெவ்வர் - பகைவர். ஒண் பொருளாவது உடன்பிறப்பு - ஒள்ளிய பொருளாவது உடன்பிறப்பு. ஆக்கலாகா - வேறே எவ்வாற்றாலும் செய்து கொள்ளலாகாத அவ்வொண் பிறப்பாகிய.

௪௫௦. நொய்தின் - கடிது சென்று கண்டவிடத்து. பொருள் உண்டெனின் நொய்து உரை - யாம் கூறத்தக்க பொருள் உண்டாயின் விரைவிற் கூறுக. என - என்று வேண்ட. மாண்டதோர் தோட்டிடை - அழகியதோர் ஓலையில். கைவளர் கோதை - கையால் புனைந்த மாலையையுடைய தத்தை. கரந்து - எழுத்துத் தெரிந்தாலும் பிறர் படித்தறியலாகாவண்ணம்.

அதன்மேல் அவள் தன் பொறி யொற்றித் தர, அவர்கள் பெற்று ஏகுதல்

ஆங்குருக் காரரக் கிட்டுஅதன் மீமிசைப்
பூங்குழை யாற்பொறி யொற்றுபு நீட்டத்
தேங்குழ லாள்தொழு தாள்திசை ; செல்கெனப்
பாங்கர்அங் குப்படர் குற்றன ரன்றே. ௪௫௧

சீவகன் தாய் விசயமாதேவி தவம் பூண்டிருந்த பொழிலின் சிறப்பு

வண்டுதுயில் கொண்டுகுயி லாலிமயி லகவி
விண்டுமது விட்டுவிரி போதுபல பொதுளிக்
கொண்டுதளிர் வேய்ந்துசினை தாழ்ந்துகனி யார்ந்தொன்று
உண்டுபொழில் இமையவாக ளுலகமுறு வதுவே. ௪௫௨

அப்பொழிலிடத்தே தங்கிய (சீவகன்) தோழர்கள் விசயையைக் காண்டல்

ஐயருறை பள்ளியிடம் ஆண்டுஅழகா காணச்
செய்கழலர் தாரரவர் எங்கும்திரி கின்றார் ;
கொய்தகைய பூம்பொதும்பர்க் குளிருமரப் பலகைச்
செய்யவளிற் சிறிதுமிகை சேயவளைக் கண்டார். ௪௫௩

---

௪௫௧. ஆங்கு - அவவோலையில. உருககு ஆர் அரககு - உருககிய அரக்கு. பொறி ஒறறுபு நீட்ட - குறி (முத்திரை) யிட்டுக் கொடுகக. திசை தொழுதாள் - அவன இருககும திசை நோககித தொழுது. செலக என - இததிசையே நோககிச செலக எனறு ஏவ. பாஙகா - தோழன்மாா. படர்குறறனா - செலலலுறறனா,

௪௫௨. துயிலகொண்டு - உறங்க. ஆலி - கூவ. அகவி - அகவ. விண்டு - சொரிய. விட்டு விரிபோது - முறுககுவிட்டு மலாநத பூக்கள். பொதுளி - செறிநது. தளிர்வேயந்து - தளிாகளைப பரபபி. கனி - அருமபு. உலகம் உறுவது - உலகததைை யொப்பது. இடத்து நிகழ்பொருளின்வினை இடத்தின் மேலும், சினைவினை முதனமேலும நினறன.

௪௫௩. ஐயர் - தாபதர் ; இருடிகள். இடம் காண. அழகராகிய சீவகன் தோழனமாா கழலும தாரும் உடையராய எங்கும திரிகினறனர் என்க. கொய்தகை - கொயயபபடும அழகு. பொதும்பர் - சோலை. குளிரும் - இருககும ; திசைசொல. செயயவளின் சிறிது மிகை - திருமகளினும் சிறிது மேம்பட்டவளான. சேயவள் - விசயை.

விசயையின் நோன்புச் சிறப்பு

மாசொடு மிடைந்துமணி நூற்றனைய வைம்பால்
பூசுதலு மின்றிப்பிணி கொண்டுபுறந் தாழ
வாசமலர் மறைந்தவழி வாமனடிக் கேறறித்
தோசமறத் துதிகள்மனத் தோதித்தொழு திருந்தாள். ௬௫௪

அவளைக் கண்ட தோழர்கள், இன்னாரென அறியாது திகைத்தல்

வரையுடுத்த பள்ளியிட மாகஅதில் மேயோள்
விரையுடுத்த போதுறையும் வேல்நெடுங்க ணாள்கொல்?
உரையுடுத்த நாவுரையும் ஒண்ணுதல்கொல்? அன்றித்
திரையுடுத்த தேமொழிகொல? என்றுதெரி கல்லார்.

விசயையை அண்மி வினவுதல்

"மங்கல மடிந்ததிரு மாமகளை யொப்பீர்!
இங்குவர வென்னை? குலம் யாது? அடிகட்கு?" என்ன
"எங்குலமும் எவ்வரவும் வேண்டில்எளி தன்றே;
நுங்குலமும் நும்வரவும் நீர்உரைமின்" என்றாள். ௬௫௬

அவளுக்குத் தேவதத்தன், தம் வரலாறு கூறத் தொடங்கித் தாம் ஏமாங்கத நாட்டு இராசமாபுரத்தவர் என்று மொழிந்து பின்பு, "இவன் சீதத்தன், சாகரன் என்னும் அமைச்சன் மகன்; சச்சந்த வேந்தனது அந்தணனாகிய அசலன் மகன் இப் புத்திசேனன்; இவன், அரசனுக்குரிய

---

௬௫௪. மாசு - புழுதி. மணி நூற்றனைய ஐம்பால் - நீலமணியைக் கம்பியாகநிறைபோன்ற தலைமயிர். பூசுதல - கழுவுதல். பிணி கொண்டு - சிக்குற்றுச் சடையாகி வாசமலா அடிக்கேறறி, தோசமற, மறைந்த துதிகள் வனத்தே ஓதித் தொழுது இருந்தாள என்க. வாமன - அருகன். வழி - நன்னெறி. தோசம் - குற்றம; சிதைவு. அவள் கருத்து சீவகன் வாழ்வே கருதலின் "மறைந்த" என்றார்.

௬௫௫. உடுத்த - அருகேயுள்ள. மேயோள் - இருந்தவள். விரை - மணம். போது - தாமரைப் பூ. உரை - உரைத்தல. ஒண்ணுதல - கலைமகள். திரை - கடல். தேமொழி - மண்மகள்.

௬௫௬. மடிந்த - கெட்ட. என்ன - என்று தோழன்மார் வினவ. எளிதன்றே - கூறல் எளிதாயினும் இவ்வேடத்தோடு கூறல் ஆகாது. என்றாள் - என்று விசயை கேட்டாள்.

செட்டியாகிய தனபாலன் மகனை பதுமுகன்; சச்சந்தனால் சிறப்புப் பட்டம் பெற்று அவற்கு ஒரு கவசமாக இருந்த விசயதத்தன் மகனை தேவதத்தன் யான்" என்று சொல்லி முடித்தான்.

இவர்கள் சீவகற்குத் தோழரானமை கூறல்

எங்கள்வினை யால்இறைவன் வீடி யவஞ் ஞான்றே
எங்களுயிர் நம்பியொடு யாங்களிபி றந் தேமா
எங்கள்தமர், "நமபிக்கிவர் தோழர்" என ஈந்தார்;
எங்கெழில்என் ஞாயிறென இன்னணம் வளாந்தேம். உருஎ

இவ்வாறு கூறியவர், கந்துக்கடன் மக்களான நந்தட்டன், நபுலவிபுலர்களையும் கூறி உடன்வந்து, கல்வியும் படைக்கலமும் பயின்று தேர்ந்தமை தெரியச் சொல்லி முடிவில் சீவகற்கு நேர்ந்ததும், தாங்கள் வந்த வரலாறும் சொல்லத் தொடங்கினர். சொல்லுகையில், "சீவகனை ஒரு நாள் கட்டியங்காரன் கொல்லற்கெனத் தன் வீரரை யேவி அவனைப் பற்றிக் கொண்டு செல்ல" என்று கூறி முடிப்பதற்குள் விசயை "ஆ" எனக் கதறி வீழ்ந்து அறிவு சோர்ந்தாள். சீதத்தன் முதலியோர் திகைத்து ஒன்றும் அறியாராய் அவளை ஒருவாறு தேற்றினர். ஆனால், அவர் மனத்தே அவளொரு அருள் மிக்கவள் என்றே கொண்டனர்.

விசயை புலம்புதல்

"கைம்மாண் கடற்படையுள் காவலனை யாண்டொழியப்
பொய்ம்மா மயிலூர்ந்து போகிப் புறங்காட்டுள்
விம்மாந்தி யான்வீழ வீழ்ந்தேன் துணையாகி
எம்மானே தோன்றினாய், என்னை யொளித்தியோ! உருஅ

உருஎ. இறைவன - சச்சந்தன. வீடிய - இறந்த. உயிர் நம்பி - உயிர்போன்ற நம்பியாகிய சீவகன். பிறநதேமா - பிறநதேமாக. எங்கு எழில் என் ஞாயிறு என - ஒரு குறையும் கவலையுமின்றி.

உருஅ. கைமமாண் கடறபடை-அணிவகுப்பால் மாட்சிமைப்பட்ட கடல்போலும் படை. காவலனை - ஐ, அசை. ஒழிய - இறந்து படவே. பொய்ம்மயில் - மயிலாகிய எந்திரம். விமமாந்து - பொருமி. துணையாகித் தோன்றினாய் எனக. என்னை - யான் காணதவாறு.

"முன்னொருகால் என்மகனைக்
கண்டேன்என் கண்குளிரப்
பின்னொருகால் காணப்
பிழைத்ததென்? தேவிர்காள்!
என்னொப்பார் பெண்மகளிர்
இவ்வுலகில் தோன்றற்க என்று
அன்னப் பெடைநடையாள்
ஆய்மயில்போல் வீழ்ந்தனளே. ௪௫௯

இவள் அழுகையால், தாம் சீவகன் வரலாறு அறிந்து கொண்டதேயன்றி அவனது தாயையும் காணப்பெற்ற பேறு குறித்து, அவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் கொண்டு, அவளையும் இனிது தேற்றி, சீவகன் தேவனால் காக்கப்பட்டதை விளங்கக் கூறி மகிழ்வித்தனர்.

அவர்கள் மேலும் கூறுதல்

"பூவுடைத் தெரியலான போர்வை நீத்துஇனிக்
கோவுடைப் பெருமக னாதல கொண்டனம்;
சேவடி சேர்ந்தனம தொழுது சென்றுள்ள
மாவடு நோக்கியுள மகிழ்ந்திது சொல்லுவாள். ௪௬0

விசயை சொல்லுதல்

தரணி காவலன் சச்சந்த னெனபவன்
பரணி நாட்பிறந் தான்;பகை யாவையும
அரணி லான்,என்கண் தங்கிய அன்பினால்;
இரணி யன்பட்ட தெம்மிறை யெய்தினான். ௪௬௧

௪௫௯. கண்குளிரக் கண்டேன - கணகுளிரபபெய்தக கணட யான. காணப்பிழைத்ததென - காணாதபடி செயத தீவினை யாது? நடையால அன்னப்பெடை யொப்பவள வருநதின மயிலபோல வீழ்ந்தாள் என்க. ஆய் - வருநதின.

௪௬0. தெரியலான - மாலையையுடைய சீவகன். போர்வை - வணிகனென்று தனனை மறைத்த போர்வை. கோவுடைப் பெருமகன - அரசுரிமையுடைய சச்சந்தன் மகன. தொழுது சென்று - தொழுது செல்வதற்கு. நோக்கி - கண்களையுடைய விசயை.

௪௬௧. சச்சந்தனெனபவன் பரணி நாளிலே பிறந்தவன். அன்பினால் அரணிலான் - அன்பினால் தன்னைக் காவானாய். இரணியன பட்டது - இரணியன், இடிக்கும துணையாராகிய சான்றோர் அமைச்சர முதலாயினார் கூறிய அறிவுரைகளை ஏலாது கெட்டது.

விசயை யென்றுல கோடிய வீறிலேன் ;
பசையி னால்துஞ்சி யான்பட்ட தீதெலாம் ;
இசைய நம்பிக் கெடுத்துரைத் தென்னுழை
அசைவின் றையனைத் தம்மின் எனச்சொனாள். ௪௬௨

இச் செய்தியைச் சீவகற் கன்றிப் பிறர் எவர்க்கும் உரையன்மின் என அவள் விளம்புதல்

கோதை வேல்நம்பிக் கல்லதை யிப்பொருள்
யாதும் கூறனமின ; யாரையும் தேறனமின் ;
ஏதம் இன்னன இன்னணம் எய்தலால்
பேதை யாரொடும பெண்ணொடும் பேசன்மின். ௪௬௩

அவர்கள் விசயைபால் விடைபெற்றுப் போதல்

"வணக்கருஞ் சிலையி னானை
யொருமதி யெல்லை நாளுள்
குணத்தொடு மலிந்த பாதம்
குறுகயாம் கொணர்ந்த பின்றைப்
பணித்ததே செய்து பற்றார்
பகைமுதல அடாத்தும் என்றார் ;
மணிக்கொடி மாசுண டன்னாள்
"மற்றதே துணிமின்" என்றாள். ௪௬௪

பின்பு, அவர்கள் விசயை இட்ட விருந்துண்டு, குன்றும் காடும் மிடைந்த நாடுகளைக் கடந்து சீவகன் இருந்த மத்திம தேசத்துக் கேமமாபுரத்துப் புறத்தேயிருந்த இனியதொரு பொழிலில் தங்கிச் சீவகன் உண்மையை அறிதற்குரிய நெறியை நாடலாயினர். மூன்று ஒற்றர்களை நகர்க்குள்

௪௬௨. வீறு - நலவினை, ஓடிய - பரந்த. பசையினால - பற்றினால. யான் பட்டது ஈதெலாம - யான உற்ற தீஙகெலலாம. அசைவின்று - வருந்தாதபடி. தமமின - அழைதது வருக.

௪௬௩. தேறன்மின - தெளியாதீா. இன்னன - யான் பிறப்புணாத்திய இதனை. இனனணம் - தன நினைவின்றி அரறறியபோது கூறிய அதனை. பேதையார் - அறிவிலாதாா.

௪௬௪. குணத்தொடு மலிந்த பாதம் - குணம் பலவும் நிறைந்த திருவடி. பணித்தது - தாங்கள் அருளிசசெயயும் செய்கை, முதல் அடர்த்தும் - முற்பட அழிப்பேம. மாசுண் டன்னாள் - மாசு படிநதாற்போன்ற விசயை. பறறார் பகை - அடிப்பட்ட பகை, கட்டியங்காரன்.

விடுத்துச் செய்தியறிந்துவர விட்டனர். ஒற்றர் சென்றபின் பதுமுகன் எழுந்து, "முதற்கண் இந் நகரத்துக் கோவலருடைய ஆனிரையை நாம் கவர்வோம்; போர் தொடரும்; அதன்கண் சீவகனைக் காண்டல் கூடும்" என்றான். அது கேட்ட புத்திசேனன், "சீவகன் இல்லையேல், இச் செயல் குற்றமில்லாத பலர் உயிர்க்குக் கேடாய் முடியும்; இதனை ஆராய்ந்து செய்ம்மின்" என்று உரைத்தான். அப்போழ்து ஒற்றர் போந்து, சீவகன் அந் நகரிடத்தே வளையசுந்தரம் என்னும் யானையொன்றை அடக்கிய செய்தியைக் கூறலுற்றனர்.

வளையசுந்தரம் என்னும் யானை மதம் படுதல்

வளையசுந் தரமெனும் வாரணம், மால்வரை
முளையிளந் திங்கள்போல் முத்துடைக் கோட்டது;
கிளையிளம் பிடிகள்ஐந் நூற்றிடை கேழரக்கு
அளையவஞ் சனவரை யனையதுஅக் களிறரோ. ௪௬௫

கடுமதக் களிப்பினால் காரென முழங்கலின்
விடுகலார் பாகரும், வெருவரக் கொன்றிடப்
பிடியொடுங கந்தணை வின்றிநீர் உருள்பிளந்து
அடுகளி றந்தப்போ திகைபரிந் தழனறதே. ௪௬௬

யானையைச் சீவகன் அடக்குதல்

கண்ணுமிழ் தீயினால் சுடநிறங் கரிந்தபோல்
பண்ணுமிழ் வண்டுலாய்ப் பரத்தரா நின்றசீர்
அண்ணலங் களிற்றினை யடக்கினான் சீவகன்
வண்ணமே கலையினார் மனமெனப் படிந்ததே. ௪௬௭

௪௬௫. வாரணம் - யானை. முளையிளந திஙகள் - பிறைத திங்கள். கேழ் அரக்கு அளைய - செவ்வரககுப பூசிய. அஞ்சனவரையனையது - அஞ்சனமலை போன்றது.

௪௬௬. கடுமதக் களிப்பினால் - மதம மிகுநதெழுந்த மயக்கததால். விடுகலார் - விடாராய. பிடியொடும கநது அணைவினறி - பிடியும தூணும் நெருங்காது. நீரிருள் - வட்டமாகப் பண்ணித் தணணீர் ஏறறி யுருட்டுவ தொன்று. அநதப் போதிகை - பினனங்கால சங்கிலி. பரிந்து - அறுத்து.

௪௬௭. கரிநத போல - நிறம் கரிதாயது போல. பண்ணுமிழவண்டு - பண்பாடும் வண்டு. உலாய - உலாவ. பரததராநின்ற சீர் - பரநத சீரையுடைய. மனமென - மனம் தாழ்ந்து படிவது போல.

அது கண்ட அரசன் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் சீவகனை வர வேற்க, சீவகன் தன் தம்பியான நந்தட்டனுடன் அரசன் கோயிலையடைந்தான். பின்பு அரசன் மொழிந்த அன்பு மொழிகளை ஏற்றுத் தங்கட்கென வகுக்கப்பெற்றிருந்த மனையை இருவரும் அடைந்தனர்.

சீவகன் மனையடைந்ததை ஒற்றர் கூறல்

பிண்டமுண் ணும்பெருங் களிறுபூட் டிய்யவண
வண்டரும் மோவரும் பாடமா-நகர்தொழக்
கொண்டதன் தம்பியும் தானும்கோ யில்புகக்
கணடனம் கணணினே யென்றுகண டவர்சொனர். ௪௬௮

சீவகன் இருப்பதையுணர்ந்த அவன் தோழர் நிரை கோடல் குறித்து எழுந்தனர். கோவலரும் தம் ஆனிரை களைக் காத்தற்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்யலுற்றனர். ஒரு பூசல் நிகழ்ந்தது. கோவலர் தம் ஆனிரையைக் காக்க மாட்டாராய் அரசற்குத் தெரிவிக்க ஓடினர். அப்போழ்து, அரசனாகிய நரபதி, நந்தட்டனை யழைத்து, அவனுடைய நாடு முதலியவற்றைக் கேட்டிருந்தான்.

நரபதி நந்தட்டனை வினுதல்

தேர்த்தொகைத் தானை மன்னன்
சீவகற கிளைய நம்பி
வார்த்தொகை முழவம் விம்ம
மல்லுறழ் தோளி ஞனை,
நீர்த்தொகைக் கழனி நாடு
நெடுநகர்ப் பெயரும் நுங்கள்
சீர்த்தொகைக் குலனு மெல்லாம
தெரிந்தெமக் குரைமோ என்முன். ௪௬௯

---

௪௬௮. பிண்டம் - கவளம். பெருஙகளிறு எனவே, பட்டத்துயானை யென்பது பெற்றும். பூட்டி - கம்பத்தில சேர்த்துக் கட்டி. வண்டர் - மடிகையார். ஓவர் - ஏத்தாளிகள். கொண்ட - தனக்கென வகுக்கப்பட்ட, கொண்ட கோயில் எனக. கணடவா - ஒறறுக் கண்டவர், கண்ணினே - கண்ணாலே.

௪௬௯. தேர்த்தொகைத் தானை - எண்ணிறந்த தோமுதல் படை பலவும் தொக்க தானை. வார்த்தொகை முழவம் - வார்க்கட்டமைந்த முழவு. மல் உறழ் தோள் - மறபோரில மேம்படும் தோள். தெரிந்து - தெரிய.

அவன் நரபதிக்குத் தன் ஏமாங்கத நாட்டையும், இராசமாபுரத்தையும் கூறித் தன் குல முறை கூறத் தொடங்குகையில், ஆனிரையிழந்த கோவலர், நிகழ்ந்தது முற்றும் அரசற்கு உரைத்தனர்.

நரபதி நிரை மீட்கவென ஆணையிடல்

நாறகடல் பரப்பும வந்து
　　நன்னகர்க் கணுற் றென்ன
வேற்கடல் தானை பாய்மா
　　விளங்கொளி யிவுளித் திணடேர்
கூற்றென முழுங்கு மோடைக்
　　குஞ்சரக் குழாத்தோ டேகிப்
பாறகடல் பரபபின் வல்லே
　　படுநிரை பெயர்க்க வென்றான். ௪௭0

நந்தட்டனுடன் தேரேறிய சீவகன் வஞ்சினம் கூறல்

மன்னவன் நிரைகொண் டாரை
　　வளநகர்த் தந்து மன்னன்
பொனனவிர் கழலில் தஙகள்
　　புனைமுடி யிடுவி யேனேல்
இன்னிசை யுலகந் தன்னுள்
　　என்பெயர் சேற லின்றாய்க்
கன்னிய மகளிர் நெஞ்சிற்
　　காமமபோல் கரக்க என்றான். ௪௭௧

---

௪௭0. கண் ணுறறெனன - கூடின எனனும்படி. பாய்மா - குதிரை. இவுளித திணடேர் - குதிரை பூட்டிய வலிய தேர், ஓடைக குஞ்சரம - பட்டம அணிநத யானை. பாறகடல......படுநிரை - பாறகடல பரப்புப் போலப் பாலுணடான மிகக ஆனிரை.

௪௭௧. நிரைகொண்டாரை - நிரைகவர்ந்த பகைவரை. தந்து - கொண்டு வநது, இனனிசை யுலகம் - இனிய புகழ் நிலைபெறுதற்கு இடமாகிய. சேறலின்றாய் - நிலைபெறாமல். கனனிய மகளிர் - கனனியராகிய மகளிர். கரகக - மறைக.

இப்பால், நிரை கவர்ந்து கொண்டாருள் பதுமுகன் சிலை யெடுத்தல்

பார்மலி பரவைத் தானைப்
    பரப்பிடைப் பறப்ப தேபோல்
நீர்மலி கடாத்த கொண்மூ
    நெற்றிமேல் மின்னின் நொய்தாத்
தார்மலி மார்பன் திண்டேர்
    தோன்றலும் தறுகண் மைந்தன்
சீர்மலி பகழி யேந்திப்
    பதுமுகன் சிலைதொட் டானே. ௪௭௨

பதுமுகன் தங்கள் வரவு குறிக்கும் குறிப்பெழுதிய ஓலை விடுத்தல்

"குடைநிழற் கொற்ற வேந்தன்
    ஒருமகற் காணக் குன்றா
அடிநிழ லுறைய வந்தேம்;
    அடியமயாம" என்ன எய்த
விடுகணை சென்று தேர்மேல்
    பின்முறு வீழ்த லோடும்
தொடுகழல் குரிசில் நோக்கித்
    தூத்துகில் வீசி னானே. ௪௭௩

போர் நின்றது. சீவகன் பதுமுகன் முதலிய தன் தோழர் பலரையும் கண்டு பெருமகிழ்வு கொண்டு அவரவர் தகுதிக்கேற்பச் சிறப்புச் செய்தான். தோழரும் சீவகனைக் காணாமையால் கொண்டிருந்த அவல நோய் தீர்ந்தனர்.

---

௪௭௨. பார்மலி பரவைத் தானை - நிலத்திலே நிறைந்து பரந்த தானை. நீர்மலி...தோன்றலும் - கடல்போல நிறைந்த மதத்தையுடைய மேகத்தின் தலையில தோன்றுவதொரு மின்னினும் கடிதாகத் தேர் தோன்றிற்று. மேகம் - யானை. பகழி - அம்பு. தொட்டான - எடுத்தான.

௪௭௩. கொற்ற வேந்தன் - சச்சந்தன். ஒருமகற் காண - ஒப்பற்ற மகனாகிய நினைக் காணவே. எய்த விடுகணை - எழுதி விடுத்த ஓலை சென்று சீவகனை எய்துமாறு விட்ட அம்பு. பின்முறு - மாறுக. தூத்துகில் வீசினான் - போரை நிறுத்தவேண்டி வெள்ளிய துகிற்கொடியை வீசிப் படையைப் போர் செய்யாதவாறு விலக்கினான்.

சீவகன் தன் தோழருடன் நரபதியூர்க்குச் செல்லுதல்

கழலவாய்க் கிடந்த நோன்றாட்
 காளைதன் காத லாரை
நிழலவா யிறைஞ்சி நீங்கா
 நெடுங்களிற றெருத்த மேற்றி
அழலவாய்க் கிடந்த வைவேல்
 அரசிளங் குமரர் சூழக்
குழலவாய்க் கிடந்த கோதை
 தாதையூர் கொண்டு புக்கான். சஎச

சீவகனுடன் அரசன் கோயிலை யடைந்த அவன் தோழர் அரசன் முன் சென்று பணிதல்

வல்லான் புனைந்த வயிரக்குழை
 வாரந்து வான்பொன
பல்லூ ணெருத்தின் பரந்தஞ்சுடர்
 கால மன்னன்
மல்லார் திரடோள் மருமான்முக
 நோக்க, " மைந்தர்
எல்லாம அடிகள் ! எனக்கின்னுயிர்த்
 தோழ" ரென்றான். சஎரு

பின்பு, அரசன் பணித்தவாறு தோழர்கள் கனகமாலையை வணங்குதல்

தழுமுற்றும் வாராத் திரள்தாமங்கள்
 தாழ்ந்த கோயில்
முழுமுற்றும் தானே விளக்காய் மணிக்
 கொம்பின் நின்றாள்

சஎச. கழல அவாயக கிடநத நோனறாள காளை - கழல் பொருநதிக் கிடநத வலிய தாளையுடைய சீவகன. நிழல அவாய் இறைஞசி - தன் நிழலைப பகையென்று அவாவித் தாழநது. அழல அவாய்க் கிடந்த வைவேல - கொலலன உலையை விருமபின வேல. குழலவாயக கிடநத கோதை - மொழியை வங்கியமென்னும் இசைககருவி விரும்பிக் கிடத் தற்குக் காரணமான கனகமாலை. தாதை - நரபதி.

சஎரு. வார்ந்து - விளங்க. வான் பொன் பூண் பரந்து சுடர்கால என்க. சுடர்கால - ஒளி திகழ. முகம் நோக்க - இவர் யார் என்னும் குறிப் புப்படப் பார்க்க. மைந்தர் எல்லாம் - இவ் வீரர் எல்லாரும்.

எழுமுற்றும் தோளார் தொழுதார்;
இன்ன ரென்று நோக்கக்
கழுமிறுக் காதல் கதிர்வெள்வளைத்
தோளி னுட்கே. சஎசு

கனகமாலை அவர்கட்கு விருந்து செய்தல்

துறக்கம் இதுவே யெனுமதொன்னகர்
மன்னன் மங்கை
"தொறுக் கொண்ட கள்வர்
இவரோ?" எனச் சொல்லிநக்காங்கு
"ஒறுக்கப் படுவார் இவா" என்று
அசதி யாடி
வெறுக்கைக் கிழவன் மகளென்ன
விருந்து செய்தாள். சஎஎ

பின்பு, சீவகன் தனித்திருப்பது கண்டு புத்திசேனன் தான் காந்தருவதத்தை கொடுப்பக் கொணர்ந்த ஓலையைத் தந்தான். அதனைச் சீவகன் வாங்கிப் படித்தான்.

காந்தருவதத்தையின் ஓலை

மற்றடிகள் கண்டருளிச் செய்க,மல ரடிக்கீழ்ச்
சிற்றடிச்சி, தத்தை,யடி வீழ்ச்சி,திரு வடிகட்கு
உற்றடிசில் மஞ்சனத்தை யுள்ளுறுத்த காப்பும்
பொற்புடைய வாகவெனப் போற்றியடி வீழ்ந்தேன். சஎஅ

சஎசு. முற்றும் தழுவாரா - முற்றவும் தழுவவொண்ணாத. தாமம் - மாலை, தாழ்ந்த - தொங்கவிடப்பட்ட. முழு முற்றும் - முழுதும் முற்றும்; ஒருபொருட் பன்மொழி. இனி, முழுதும் தானே விளக்காய், முற்று மணிக் கொம்புபோல என இயைப்பினுமாம். எழுமுற்றும் - தூண்போலும். கனகமாலை நோக்க, இன்னரென்று சீவகன் குறிக்க, காதல் கழுமிற்று என்க. கழுமிற்று - நிறைந்தது.

சஎஎ. மங்கை - மகளாகிய கனகமாலை, தொறு - ஆனிரை. ஆங்கு - அப்பொழுது. அசதியாடி - நகையாடி. வெறுக்கைக் கிழவன் - அளகைக்கோன் (குபேரன்). என்ன - போல.

சஎஅ. சிற்றடிச்சி - சிறியளாகிய அடியேன். அடிவீழ்ச்சி - அடியிலே வீழ்பவள். உள்ளுறுத்த காப்பு - உள்ளிட்ட ஏனைக் காப்புகளும். நுகருவனவற்றைக் காப்பு என்றல் மரபு. கண்டருளிச் செய்க - நெஞ்சாலே கண்டருளுக.

வெள்ளி மலையிலிருந்து கலுழவேகன் மணிக்கலன், கற்பக மாலை, எலிமயிர்ப் போர்வை முதலியவற்றைத் தரன்பால் வரவிட்டான். அவனுக்கு, "ஏழு திங்கட்குமுன் அடிகள், ஏமமாபுரத்தே அகன்றாய்" என்று கூறினேன். மேலும்,—

பட்டபழி வெள்ளிமலை மேற்பரத்த லஞ்சித்
தொட்டுவிடுத் தேனவனைத் தூதுபிற சொல்லிப்
பட்டபழி காத்துப்புக ழேபரப்பி னல்லால்
விட்டலர்ந்த கோதையவ ரால்விளைவ துண்டோ. ௪௭௯

குணமாலை திறம் கூறல்

அல்லதுவும் எங்கைகுண மாலையவ ளாற்றாள்
செல்லுமதி நோக்கிப்பக லேசிறியை யென்னும்
பல்கதிரை நோக்கிமதி யேபெரியை யென்னும்
எல்லியிது காலையிது என்பதறி கல்லாள். ௪௮0

நாளைவரு நையலென நன்றெனவி ரும்பி
நாளையெனு நாளணிமைத் தோபெரிதும் சேய்த்தோ
நாளையுரை யென்றுகிளி யோடுநகச் சொல்லும்
நாளினுமஇந் நங்கைதுயர் நாளினுமற றிதுவே. ௪௮௧

காந்தருவதத்தை தன் திறம் கூறல்

நோக்கவே தளிர்த்து நோக்கா
திமைப்பினும் நுணுகு நல்லார்

---

௪௭௯. பட்ட பழி - கட்டியங்காரன சிறை செயதான் எனறு பிறந்த பழி. பரத்தல - வெள்ளிமலையில பரவுவதற்கு. தொட்டுவிடுத்தேன் - எவா பாலும் சொலலாதபடி சூளுறவு பெற்றுக்கொணடு விட்டேன். அவன - தான. பழிகாத்து - பழியை மறைத்து. விட்டலாநத - முறுக்கவிழ்நது மலாந்த. கோதையவரால - மகளிரை மணநதுகொண்டு போதலால. விளைவது - விளையககூடியதொரு புகழ்.

௪௮0. அல்லதுவும - அன்றியும். ஆற்றாள - பின்னும் ஒரு பழி விளைப்பாள போல ஆறறாளாயினாள். திஙகளை ஞாயிறென்றும், ஞாயிறறைத் திஙகளென்றும், பகலிது இரவிது எனறறியாமலும திகைககினறாள எனபது.

௪௮௧. வரும் - சீவகன வருவன். என - என்று கிளி சொல்ல. கிளியோடு நகச் சொலலும் - கிளிகேட்டு நகுமாறு வினவுகின்றாள். நாளினும் - நாடோறும்.

பூக்கம ழமளிச் சேக்கும்
புதுமண வாள ஞர்தாம்
நீப்பிலார் நெஞ்சி னுள்ளார் ;
ஆதலால் நினைத்தல செய்யேன் ;
போக்குவல் பொழுதும் தாம்தம்
பொன்னடி போற்றி யென்ருள். ௪௮௨

இவ் வோலையைப் படித்து மகிழ்ச்சி மிக்கவனய்ச் சீவகன் போந்து தோழரொடு கூடினவளவில், அவன் தோழர்களை நோக்கி, "என் திறத்தை எங்கே கேள்வியுற்றீர் ?" என்று கேட்டான்.

தோழர்கள் தாம் விசயையைக் கண்ட செய்தி கூறல்

எங்கோமற் றென்திறம்நீர் கேட்ட
தென்றற் கெரிமணிப்பூட்
செஙகோன் மணிநெடுந்தேர்ச் செல்வன்
காதற் பெருந்தேவி
தஙகாத் தவவுருவம் தாங்கித்
தண்டா ரணியத்துள்
அங்காத் திருந்தாளைத் தலைப்பட்டு,
ஐய ! அறிந்தோமே. ௪௮௩

சீவகன் அது கேட்டுக் கண்ணீர் சிந்தி மனம் வருந்தி மேலும் கூறல்

அஃதேயெம் மடிகளும் உளரோ
என்ருற் கருளுமாறு

---

௪௮௨. நோககாது இமைபபினும - பாாககாதே கணணை இமைத்தாலும்- நுணரும் - மெலிகினற. புதுமணவாளனா - நாளும புது மணம் புணரும் காதலா. நீபபிலா - நீஙகுதலினறி. நெஞசின - நெஞசிடத்தே. தாம் தாம பொனனடி போறறி - தாம தம்மைப பாதுகாபபாராக.

௪௮௩. என்ருற்கு - எனறு வினவிய சீவகறகு. செங்கோலும நெடுந் தேருமுடைய செலவனுகிய சச்சந்தன தேவி யெனக. தங்காத் தவ வுருவம் - தனககு ஏலாத தவவடிவம. அங்கு ஆத்து இருந்தாளை - ஆசையால் பிணிககப்பட்டுத துறவிகள் உறையும அவ்விடததே இருந்த அவளை. இனி. தண்டாரணியத்து உளம் காத்து இருந்தாளை என்றும கூறுப. உளம் - உயிா; " அறிவிகக அன்றி, அறியா உளங்கள் " என்ருற் போல.

இஃதா இருந்தவா றென்றாற்
கென்னைப் பெறவல்லார்க்கு
எய்தா இடருளவே; எங்கெங்
கெனறத் திசைநோக்கி
வெய்தா அடிதொழுது வேந்தன்
கோயிற் கெழுந்தானே. ௪அ௪

அரசன் நந்தட்டனால் சீவகனுடைய நாடும் ஊரும் அறிந்து தோழரால் குலமும் பிறவும் அறிந்து இன்புறச், சீவகன் தன் தாயைக் காணவேண்டியிருத்தலைக் கூறி விடை பெற்றுச் சென்று கனகமாலையைக் கண்டான். அவளும் அவனைப் பிரிய ஆற்றாது வருந்த அவட்குத் தகுவன கூறித் தேற்றிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

கனகமாலையார் இலம்பகம்

முற்றும்

௪அ௪. என்றாற்கு - என்று வினவிய சீவகனுக்கு. அருளுமாறு இஃதா இருந்தவாறு - நல்வினையாகிய தெய்வம் நமக்கு அருளும் நெறி இருந்தவாறு இத் தன்மைத்து என எய்தா இடர் உளவே - அடையாத துன்பம் வேறே இல்லை. வெய்தா - விரைவாக.

௮. விமலையார் இலம்பகம்

[சீவகன் தண்டாரணியஞ் சென்று விசயையைக் கண்டதும், இராசமாபுரஞ் சென்று விமலையை மணந்ததுங் கூறுகின்றது.]

கனகமாலையை நீங்கித் தண்டாரணியத்தை நோக்கிப் புறப்பட்ட சீவகன் சீரியதொரு குதிரையேறிச் செல்ல, அவன் தம்பியாகிய நந்தட்டனும், பதுமுகன் முதலிய தோழர்களும் தாம்தாம் ஒவ்வோர் ஊர்தியில் சென்றனர். அப்போழ்து, நந்தட்டன் பதுமுகனைச் சீவகனுக்கு மெய் காவலனாயிருந்து பாதுகாக்கவேண்டிச் சில கூறலுற்றான்.

சீவகன் வரலாறு வெளியாய் விட்டமையின், அவனைப் பாதுகாக்கும் செயலின் சிறப்புரைத்தல்

விழுமணி மாசு மூழ்கிக்
  கிடந்ததிவ் வுலகம் விறபக்
கழுவினீர் ; பொதிந்து சிக்கக்
  கதிரொளி மறையக் காப்பின்
தழுவினீர் உலக மெலலாம் ;
  தாமரை யுறையும் செய்யாள்
வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் ;
  வாழ்கநும் கண்ணி மாதோ. ௩௮௫

பகைவரைத் தெளியும் அருமை கூறல்

தொழுததம் கையி னுள்ளும்
  துறுமுடி யகத்தும சோர
அழுதகண் ணீரி னுள்ளும்
  அணிகலத் தகத்து மாய்ந்து
பழுதுகண் ணரிந்து கொல்லும்
  படையுட னொடுங்கும் பற்றாது

---

௩௮௫. மணிமாசு மூழ்கி உலகம் விற்பக் கிடந்தது கழுவினீர் - உலகை விலையாகப் பெறுவதொரு பெருமணி மாசுபடிந்து கிடந்தது; அதனைக் கழுவி வெளியாக்கினீர். சிக்கப் பொதிந்து - அகப்படப் பொதிந்து. தழுவினீர் - கைக்கொண்டீராவீர். வழுவினார் - காவாது இகழ்ந்தவர்.

ஒழிகயார் கண்ணும் தேற்றம் ;
தெளிகுற்றார் விளிகுற் றாரே. ௪அகூ

உண்டிக்கண் வேண்டும் பாதுகாவல் கூறல்

வண்ணப்பூ மாலை சாந்தம்
வாலணி கலன்க ளாடை
கண்முகத் துறுத்தித் தூய்மை
கண்டலால கொள்ள வேண்டா ;
அண்ணலம புள்ளோ டெல்லா
ஆயிரம பேடைச் சேவல
உண்ணுநீ ரமிழ்தம காக்க
யூகமோ டாய்க என்றான். ௪அஎ

பகை சிறிதெனக் கண்டு எள்ளலாகாது என்றல்

அஞ்சனக் கோலி னாற்றா
நாகம்ஓர் அருவிக் குன்றிற்
குஞ்சரம் புலம்பி வீழக்
கூர்நுதி எயிற்றிற் கொல்லும் ;
பஞ்சியின் மெல்லி தேனும்
பகைசிறி தென்ன வேண்டா ;
அஞ்சித்தற் காத்தல் வேணடும்
அரும்பொரு ளாக என்றான். ௪அஅ

௪அகூ. கையினுள்ளும, முடியகததும, கண்ணீரினுளளும கலநதகத்தும கொலலும படை உடறெடுஙகும எனக. பழுது ஆயந்து - பழுதுணடோ என ஆராயநது. தேறறம பறறு ஒழிக - தெளிதலைச செய்யா தொழிக. கண அரிந்து - அன்பு அறவேயினறி. விளிகுறறாரே - உயிரிழந் தாரேயாவா.

௪அஎ. பூமாலையைப் புளளின கண்ணிலும், சாநதத்தைச சேவலின் முகத்தும் உறுத்தித தூயமை கணடபின்னனறிக கொள்ளவேணடா எனக. உண்ணும நீரிலும் அமிழ்தத்திலும் நஞ்சுணடாகாதவாறு காக்க வேண்டின கருங்குரங்கிறகு இட்டு ஆராயக. அணணலம்புள் - அரசவன்னம். குற்றமுளதாயின, அனனம் கண குருதி காலும ; சேவல - சக்கரவாகம் ; இது முகம கடுககும் ; கருஙகுரஙகு உணணுது.

௪அஅ. அஞ்சனக்கோலின ஆறறுநாகம் - அஞ்சனககோலால் தாக்கினும் உயிர் தாங்குதலாறறாத சிறு நாகப்பாம்பு. குனறின் - குன்றுபோல. எனன வேணடா - என்று கருதி இகழவேண்டா. அரும் பொருளாக அஞ்சி - வெறற்கரிய பொருளாகக் கருதி யஞ்சி,

பாதுகாத்து ஒழுகும் திறம் கூறுதல்

பொருந்தலால் பல்லி போன்றும்
போற்றலால் தாய ரொத்தும்,
அருந்தவர் போன்று காத்தும்,
அடங்கலால் ஆமை போன்றும்,
திருந்துவேல் தெவ்வர் போலத்
தீதற வெறிந்தும், இன்பம்
அருந்திறல் மனைவி யொத்தும்
மதலையைக் காமின் என்றான். ௪௮௯

அது கேட்டுப் பதுமுகன் இருத்தற்கு ஒருப்பட்டான். சீவகனும் தன் தோழன்மாரை முறைப்படியே நெஞ்சால் ஆராய்ந்து, அப் பதுமுகனையே தனக்கு மெய் காவலனாகக் கொண்டான். அவனும் அவ்வண்ணமே ஒழுகலானான். அனை வரும் வழியில் பல இனிய காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வுற்றுத் தண்டாரணியத்தை யடைந்தனர்.

சீவகன் விசயையைக் காணலாம் செவ்வியறிந்து வரப் பதுமுகனை விடுத்தல்

பொறிமயி லிழியும் பொற்றார்
முருகனிற் பொலிந்து மாவின்
நெறிமையி னிழிந்து மைந்தன்
மணிக்கைமத் திகையை நீக்கி
வெறுமையி னவரைப் போக்கி
வெள்ளிடைப் படாத நீரால்
"அறிமயி லகவுங் கோயில்
அடிகளைச் செவ்வி" யென்றான். ௪௯0

---

௪௮௯. பொருந்தலால - விடாது சேர்ந்திருத்தலால. காத்தும் - இவன்பாலும் சீலம் முதலியன கெடாமல காததும. தீது அற எறிந்தும் - தீதுண்டாயின் அது வேரறக் கெடும்படி இடித்தும். அருந்திறல் - உணவு நுகர்விப்பதில். மதலை - பற்றுக்கோடான சீவகன.

௪௯0. பொறி மயில-புள்ளிகளையுடைய மயில, இழியும்-இறங்கும். முருகனின - முருகன்போல, நெறிமை - இழிதற்குரிய முறைமை, மத்திகை-மாவைச் செலுத்தும் கோல. வெறுமையினவர் - அறிவிலலாதவர். வெள்ளிடைப்படாத நீரால - தான் இன்னானென்பது பிறர்க்குப் புலனாகாத முறையால். அடிகளைச் செவ்வி அறி என்றான.

பதுமுகன் தேவிக்கு உரைத்தல்

' எல்லிருட் கனவிற் கண்டேன்
கண்ணிட னாடும்; இன்னே,
பல்லியும் பட்ட பாங்கர்;
வருங்கொலோ நம்பி" யென்று
சொல்லினள் தேவி நிறபப்,
பதுமுகன் தொழுது சேர்ந்து,
நல்லடி பணிநது, "நம்பி
வந்தனன், அடிகள்!" என்றான். ௪௯௧

சீவகன் விசயையைக் காண்டல்

" எங்கணான் ஐயன்?" என்றாட்கு
" அடியனயான், அடிகள்" என்னப்
பொங்கிவில் லுமிழ்ந்து மின்னும்
புனைமணிக் கடக மார்ந்த
தங்கொளித் தடக்கை கூப்பித்
தொழுதடி தழுவி வீழ்ந்தான்;
அங்கிரண் டற்பு முன்னீர்
அலைகடல் கலந்த தொத்தார். ௪௯௨

விசயை சீவகனைத் தழுவிக் கொள்ளுதல்

காலையாம பருவ மோராள்,
காதல்மீக் கூர்த லாலே,
வாளையா நெடிய கண்ணாள்
மகனைமார் பொடுங்கப் புல்லித்

---

௪௯௧. எல இருள் - விடியறகாலததே. பாங்கர் - நலல இடம். பட்ட - ஒலித்தன. சொலலினள் - முறறெச்சம். சோநது தொழுது அடி பணிந்து எனக. நம்பி - சீவகன. நமபி, நம என்னும முதனிலையாக நமக்கு இன்னானெனனும் பொருள்பட வருவதோா உயாச்சிச சொல.

௪௯௨. எங்கணான் - எவவிடத்தே யுளளான். எனன - என்று சீவகன் சொல்லி. வில - ஒளி. கடகம் - வீரரணியும் கையணி. முன்னீா - முன்னைய தன்மை; அஃதாவது பிறாககு இன்னாரென்பது புலப்படாத வகையில் ஒழுகும் தன்மை. அறபு அலைகடல - அன்பாகிய அலைகடல்.

“ தாளையா முன்பு செய்த
தவத்தது விளைவி லாதேன்,
தோளயாத் தீர்ந்த ” தென்றாள்
தொழுதகு தெய்வ மன்னாள். ௪௱௩

விசயை சீவகற்குக் கூறல்

“ வாட்டிறல் குரிசில் தன்னை
வாளமரகத்துள் நீத்துக்
காட்டகத் தும்மை நீத்த
கயத்தியேற் காண வந்தீர் ;
சேட்டிளம் பரிதி மார்பின்
சீவக சாமி யீரே !
ஊட்டரக் குண்ட செந்தா
மரையடி நோவ” என்றாள். ௪௱௪

சீவகன் உரைத்தல்

“ கெடலருங் குரைய கொற்றம்
கெடப்பிறந் ததுவு மன்றி
நடலையுள் அடிகள் வைக,
நட்புடை யவர்கள் நைய,
இடைமகன் கொளற இன்னா
மரத்தினேன் தந்த துன்பக்

௪௱௩, காதல - மகனபாற செனற அன்பு. வாளை ஆம் நெடிய கண்ணாள - வாளை நிகாககும் நெடிய கணகளையுடைய விசயை. ஐயா - ஐயனே. முனபு தாள் செயத - முறபிறபபிலே முயன்று செய்த, விளைவு - பயன். தோள் அயா - தோளை வருத்தம். “ அரசனைக கோறலின வாளை யொககும் நெடிய கண்ணாள என்று விசயைககுப் பெயராயிறறு. ” வயிற் றிற் சுமநத வருத்தம் உணடு; பெறறபின தோளிற் சுமககும் வருத்தம் நுகராமையின், “ தோள அயாத தீாநதது ” எனறாள்.

௪௱௪, வாள் திறல - வாட்போா வன்மை. குரிசில - சசசந்தன். காட்டகத்து - சுடுகாட்டில். கயத்தியேன் - கொடியேன. சேடு-பெருமை. பருதி மாாபு - பருதிபோலும் மார்பு. ஊட்டாக்கு...தாமரை - இயலபாகவேயுள்ள செம்மை நிரம்பாமையின் செவவரககு ஊட்டப்பட்ட தொரு தாமரைப் பூ. அடிநோவ, கயத்தியேற காணவந்தீர் என இயைக்க.

கடலகத் தழுந்த வேண்டா,
　　கலைகஇக் கவலை" என்றான். ௩௪௫

விசயை நந்தட்டன் முதலியோரைக் குறித்துப் பேசுதல்

"யானலன் ஔவை யாவாள்
　　சுநந்தையே யையற் கென்றும்
கோனலன் தந்தை, கந்துக்
　　கடன்"எனக் குணத்தின் மிக்க
மானிலத் துறையுந் தீந்தேன்
　　அலையவா யமிர்தூற
மானலங் கொண்ட நோக்கி
　　மகன்மன மகிழச் சொன்னாள். ௩௪௬

"எனக்குயிர்ச் சிறுவ னவான்
　　நந்தனே, ஐய னல்லை ;
வனப்புடைக் குமரன் இங்கே
　　வரு"கென மருங்கு சேர்த்திப்
புனக்கொடி மாலை யோடு
　　பூங்குழல் திருத்திப் பொற்றார்
இனத்திடை யேற னுக்
　　கின்னளி விருந்து செய்தாள். ௩௪௭

---

௩௪௫. கெடலருங் குரைய கொற்றம் - கெடாத கொற்றம். (அரசன்). குரைய - அசை. நடலையுள் - மிக்க வருத்தத்திலே. நட்புடையவர்கள் - சச்சந்தன் நண்பரும், சீவகன் தோழன்மார்களுடைய தந்தையருமாகியவர். இடை...மரத்தினேன் - இடையன் தழை கழித்த துன்புற்ற மரத்தின் தன்மையுடைய யான். (பழமொழி, 314 பார்க்க). உயிருடனிருந்தும் பகைமை வென்றேனுமில்லை; உயிரை நீத்தேனுமில்லை என்றற்கு "இன்று மரத்தினேன்" என்றான்.

௩௪௬. ஔவை - அன்னை. பால நிலத்துறையும் தீந்தேன் அனைய வாய - பாலிடத்தே சொரிந்து கலந்த தேன்போன்றனவாகிய. அமிர்தம் ஊற - இனிமையூறும் சொற்களை. நலம் - அழகு. நோக்கி - கண்களையுடைய விசயை.

௩௪௭. சிறுவன் - மகனுவான். ஐயன். அண்மைவிளி. மருங்கு - பக்கம். புனக்கொடி - விசயை. இனத்திடையேறு - ஆனினத்தின் இடையே நின்ற காளை. இன் அளிவிருந்து - இனிய தண்ணளியாகிய விருந்து.

அவரனைவரும் அங்கே விருந்துண்டு இனிதிருந்தனர். ஆறு நாட்கள் சென்றன. அக்காலத்தே விசயை தன் மகனுக்கு அரசநீதிகள் சிலவற்றை உரைக்கலானாள்.

விசயை சீவகனை, "இனி நீ செய்யலுற்றது என்?" என வினவுதல்

நிலத்தி னீங்கி நிதியினும் தேய்ந்துநங்
குலத்திற் குன்றிய கொள்கையம் அல்லதூஉம்
கலைக்க ணாளரு மிங்கில்லை ; காளை நீ
வலித்த துஎன் ?என வள்ளலும் கூறுவான். ௩௬அ

சீவகன் விடை யிறுத்தல்

எரியொடு நிகர்க்கு மாற்றல்
இடிக்குரற் சிங்க மாங்கோர்
நரியொடு பொருவ தென்றால்
சூழ்ச்சிநற் றுணையொ டென்னும் ;
பரிவொடு கவல வேண்டா ;
பாம்பவன், கலுழ னுகும்
சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணிச்
சூழ்கழல் நந்தன் எனறான். ௩௬௯

விசயை நந்தட்டனை வியந்து கூறல்

கெலுழனே நந்த னென்னுக்
கிளரொளி வனப்பி னுனைக்
கலுழத்தன் கையாற் றீண்டிக்
காதலிற் களித்து நோக்கி,

௩௬அ. நிலத்தின் நீங்கி-நமக்குரிய நாட்டிலிருந்து நீங்கி. தேய்ந்து-குறைந்து. குன்றிய - தாழ்ந்த கொள்கையம் - நிலையில உள்ளோம். கலைக்கணாளரும் - அமைச்சரும். வலித்தது - துணிந்த செயல.

௩௬௯. இடிக்குரல் - இடிபோன்ற முழக்கம. பொருவதென்றால - போர் செய்யலுறின. ஆங்கு சூழச்சியும் துணையும் என்னும்? வேண்டா எனபது கருத்து. பரிவு - வருத்தம. அவன பாமபு, கலுழன் நநதட்டனாகும. சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணி - சொரிகின்ற தேனை வண்டுண்ணும் கண்ணி. கண்ணியும் கழலுமுடைய நநதன் எனக.

வலிகெழு வயிரத் தூண்போல்
திரண்டுநீண் டமைந்த திண்டோள்
கலிகெழு நிலத்தைக் காவா
தொழியுமோ காளைக் கென்றாள். ௫00

இவ்வாறு நந்தட்டனைச் சிறப்பித்துரைத்துப் பின் சீவகன் தோழர்கள் அறியுமாறு வீரமொன்றையே பொருளாகக் கொள்ளாது வினை செய்தற்கு வேண்டும் வலி, இடம், காலம் முதலியவற்றை நன்கு அறிந்து செய்தல்வேண்டுமென உரைத்தனன். அதுகேட்ட பதுமுகன் முதலியோர் பிறர் துணையின்றித் தாம் எவ் வினையையும் வென்றியெய்த முடிக்கும் விறலுடையரென விளங்கவுரைத்தனர்.

விசயை சீவகனை அவன் மாமன் கோவிந்தராசன் துணைபெற்று வினை செய்யுமாறு பணித்தல்

கார்தோன்ற வேமலரு முல்லை,
கமலம் வெய்யோன்
தேர்தோன்ற வேமலரும், செம்மல்நின்
மாமன் மற்றுன்
சீர்தோன்ற வேமலரும் ; சென்றவன்
சொல்லி னோடே
பார்தோன்ற நின்றபகை யைச்செறற்
பாலை யென்றாள். ௫0௧

சீவகன் விசயையைத் தன் மாமனிடம் சென்று இருத்தல் வேண்டுமென இரந்து உரைத்தல்

நன்று ;அப் பொருளே வலித்தேன் ;மற்
றடிகள் நாளைச்

௫00. கிளரொளி வனப்பினானை - விட்டு விளங்குகின்ற ஒளி பொருந்திய அழகிய நந்தட்டனை. கலுழ - மனமுருகும்படி. கலிகெழு நிலத்தை - துன்பம் செய்யும் கட்டியங்காரனுளும் ஏமாங்கத நாட்டை (நினக்குத் தந்து). காளை - சீவகன்.

௫0௧. செம்மல் - விளி. உன் சீர் தோன்றவே நின் மாமன் அகம் மலரும் எனக. சொல்லினோடு - சொல்லும் வகைப்படியே. பார் தோன்ற- பார் நின்னாலே விளங்க. நின்ற - நிலைபெற்று நின்ற. செறற்பாலை - கொலலும் பான்மையுடைய ; சொல்வாயாக என்பது.

சென்றப் பதியு ளெமர்க்கேயென
துண்மை காட்டி
யன்றைப் பகலே அடியேன்வந்
தடைவன் ; நீமே
வென்றிக் களிற்ருனுழைச் செல்வது
வேண்டு மென்ருன். ௫௦௨

விசயை அதற்குடன்படலும் சீவகன் அவட்குக் காவலாக ஒரு படையை விடுப்ப, அவளும் தனக்கு மெய் காவலாகத் தன்னேடொப்ப நோற்கும தவ மகளிர் நூற்றுவரோடு சென்ருள். பின்பு சீவகன் குதிரையிவர்ந்து தோழர் உடன்வர இராசமாபுரத்தை நோக்கிச் செல்லாயினன். சென்றவர்கள் ஏமாங்கத நாட்டையடைந்து இராசமாபுரத்துக்கு அருகேயுள்ளதொரு சோலையில் இளைப்பாறி உணவு கொண்டனர். இரவுப்போது வந்தது. சீவகன் தனக்கென அமைந்த இருக்கையில் கண் வளர்ந்தான். பொழுது விடிந்தது.

சீவகன் வழிபாடு செய்தல்

கனைகதிர்க் கடவுள்கண் விழித்த காலையே
நனைமலர்த் தாமரை நக்க வண்கையால்
புனைகதிர்த் திருமுகம் கழுவிப் பூமழை
முனைவனுக் கிறைஞ்சினன் முருக வேளனன். ௫௦௩

வேற்றுருக் கொண்டு நகர்க்குட் செல்லுதல்

நாட்கடன் கழித்தபின் நாம வேலினன்
வாட்கடி யெழினகர் வண்மை காணிய

---

௫௦௨. நனறு - கூறியது நனறு. வலித்தேன - துணிநதேன, அப் பதியுள சென்று - இராசமாபுரததிறகுச சென்று. எமர்க்கு - என சுறறத்திற்கு. உணமை - இருநதபடி. நீம - நீயிர். நும எனனும் சொல நீயிர் என முழுவதும திரியாது மகரம நிறபத திரிநது நீள் என நின்றது ; ஏகாரம, பிரிநிலை. வெனறிக களிறருனுழை - மாமனுகிய கோவிந்தராசனிடத்து.

௫௦௩. கனைகதிர்க் கடவுள் - ஞாயிறு. கண் விழித்த - உலகம் கண் விழித்த. தாமரை நக்க - தாமரைப் பூவை யொத்த. பூ மழை பெயது என்க ; பூவால் அருச்சித்து என்றவாறு. முனைவன் - அருகன்.

தோட்பொலி மணிவளைத் தொய்யின் மாதரார்
வேட்பதோர் வடிவொடு விரைவி னெய்தினான். ௫0௪

சீவகன் நகர் வண்மையை வீதிதோறும் சென்று மகிழ்ந்து வருகையில், அவனது வனப்பைக் கண்டு மகளிர் பலரும் வியப்புற்றனர். அவ்வேளையில் விமலை பந்தாடிக் கொண்டிருந்தாள். சாகரதத்தன் என்னும் வணிகனுக்கு அவ் விமலை இனிய மகளாவாள்.

விமலை பந்தாடுதல்

வேனெடுங் கண்க ளம்பா
  விற்படை சாற்றி யெங்கும்
தேனெடுங் கோதை நல்லார்
  மைந்தனைத் தெருவில் எய்ய
மானெடு மழைக்க ணோக்கி
  வானவர் மகளு மொப்பாள்
பானெடுந் தீஞ்சொ லாளோர்
  பாவைபந் தாடு கின்றாள். ௫0௫

பந்தின் சுழற்சி

மாலை யுட்க ரந்த பந்து
  வந்து கைத்த லத்தவாம்
ஏல நாறி ருங்கு ழற்பு
  றத்த வாண்மு கத்தவாம்

---

௫0௪. நாட்கடன் - நாட்காலத்தே செய்யும் கடன்கள். வாள்கடி - ஒளி மிக்க, வண்மை - வளம். காணிய - காண்பதற்கு. தொய்யில் மாதரார் - தொய்யிலணிந்த மகளிர். வேட்பது - விரும்புவது.

௫0௫. வேல் நெடுங் கண்கள் - வேல்போல நீண்ட கண்கள். விற்படை சாற்றி - புருவமாகிய வில்லை அமைத்து. தேம் - தேன். எய்ய - கண் பார்வையாகிய அம்பை எய்ய; பார்க்க என்றவாறு. மான் நெடும் மழைக் கண் நோக்கி - மான்போன்ற நீண்ட குளிர்ந்த கண்ணும் பார்வையு முடைய விமலை. பால் நெடுந் தீஞ்சொல் - பால்போலும் பெருமை பொருந்திய தீவிய சொல். நோக்கியும், ஒப்பாளும் சொல்லாளுமாகிய ஓர் பாவை யென்க.

நூலி னேர்நு சுப்பு நோவ
    வுச்சி மாலை யுள்ளவாம்
மேலெ ழுந்த, மீநி லத்த,
    விரல, கைய வாருமே. ௫0௬

பந்து ஓடிவர அதன் பின்னே அவள் போந்து ஆங்குவந்த சீவகனைக் கண்டு வேட்கை கொள்ளல்

மந்தார மாலைமலர் வேய்ந்து மகிழ்ந்து தீந்தேன்
கந்தாரஞ் செய்து களிவண்டு முரன்று பாடப்
பந்தார்வஞ் செய்து குவளைக்கண் பரப்பி நின்றாள்
செந்தா மரைமேல் திருவின்னுரு வெய்தி நின்றாள். ௫0௭

விமலை வேட்கையால் வேறுபாடெய்தல்

நீர்தங்கு திங்கண் மணி நீணிலந் தன்னு ளோங்கிச்
சீர்தங்கு கங்கைத் திருநீர்த்தண் துவலை மாந்திக்
கார்தங்கி நின்றகொடி, காளையைக் காண லோடு
பீர்தங்கிப் பெய்யா மலரிற்பிறி தாயி னாளே. ௫0௮

சீவகனும் வேட்கை மிகுதல்

பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச்சிலை கோலி யெய்ய
ஏவுண்ட நெஞ்சிற் கிடுபுண்மருந் தென்கொ லென்னா

---

௫0௬. கரந்த - மறைந்த. கைத்தலத்தவாம் - கையிடத்தவாம் முகத்திடத்தே வந்த பந்து குமிழ் புறத்தவாம். நூலின நேர் நுசுப்பு - நூல் போல நுண்ணிதாகிய இடை. உச்சி மாலையுள்ளவாம் - உச்சியிற் போன பந்து மீண்டும் மாலைக்குள்ளதாம். மீ நிலம் - மேல் நிலம்.

௫0௭. களிவண்டு, மாலையை மொய்த்து, தீந்தேனை யுண்டு மகிழ்ந்து, காந்தாரம் செய்து, முரன்று பாட, பந்திலே ஆர்வம் செய்து, திருவின் உருவெய்தி நின்ற விமலை, சீவகனைக் காண்டலால், கண் பரப்பி நின்றாள் என்க. முரன்று - இசைத்து. திருவின் உரு - திருமகளின் வடிவு.

௫0௮. திங்கள் மணி - சந்திர காந்தக் கல். ஓங்கி - வளர்ந்து. தண் துவலை மாந்தி - குளிர்ந்த நீர்த் துளியையுண்டு. கார் - பசுமை. கொடி - கொடியையொத்த விமலை. காண்டலோடு - கண்டவுடனே. பீர் தங்கி - பசலை பூத்து. பெய்யா மலரின் - பழம் பூப் போல (வாடிய பூ). பிறிதாயினாள் - உள்ளமும் மேனியும் வேறுபட்டாள்.

மாவுண்ட நோக்கின் மடவாளை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற்றல னாயி னானே. ௫௦௯

சீவகன் வேட்கை மிக்கு ஆற்றாய் மேலே செல்ல மாட்டாது சாகரதத்தன் கடையிலே இருந்துகொண்டு, விமலையை நினைந்திருந்தான்.

சீவகனது வேட்கைப் பெருக்கம்

பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கண் முகத்திலங்கச் செவ்வா யெயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழல்தாழக் கோட்டெருத்தம் செய்தநோக்கு
எங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே. ௫௧௦

சாகரதத்தன் சீவகனைக் கண்டு அன்புற்றுத் தன் மனைக்கண் கொண்டேகுதல்

"திருமல்க வந்த திருவே" யெனச்
சேர்ந்து நாய்கன்,
"செருமல்கு வேலாய்க்கிட மாலிது"
என்று செப்ப,
வரிமல்கி வண்டுண் டறைமாமலர்க்
கண்ணி மைந்தன்
எரிமல்கு செம்பொன்னிலம் மாமனொ
டேறி னானே. ௫௧௧

---

௫௦௯. பூவுண்ட கண் - பூப்போலும் கண். எய்ய - கண்ணாகிய அம்பை எய்ய. ஏவுண்ட நெஞ்சு - அம்பால் தைப்புண்டு புண்ணுற்ற நெஞ்சு. மாவுண்ட நோக்கின் - வண்டொத்த கட்பார்வையால். மறித்து - மீண்டும். கோவுண்ட வேல் - பகைவரது தலைமையைக் கெடுத்த வேல். குழைந்து - மனம் கலங்கி.

௫௧௦. மகர குண்டலம் - மகர மீன் வடிவாகச் செய்த குழை. கொங்குண் குழல் - தேன் நிறைந்த கூந்தல். கோட்டெருத்தம் - சாய்ந்த கழுத்து. தோன்றுமே - தோன்றுகிறதே என்றான்.

௫௧௧. திருமல்க வந்த திரு - செல்வம் மிகுமாறு வந்த திரு. சீவகனைத் திருவேயென்றான்; உவப்பினக்கண் வந்த பால் மயக்கம். வேலாய்க்கு - வேலையுடைய நினக்கு. செரு மல்கு வேல் - போரில் வெற்றி நிரம்ப நல்கும் வேல். வரி மல்கி...கண்ணி - வண்டுகள் மதுவையுண்டு வரியென்னும் பண்ணை அறைகின்ற கண்ணி. மாமன் - சாகரதத்தன்.

பின்பு சாகரதத்தன் சீவகனை நோக்கி, "நம்பி, இது கேள்: என் மனைவி கமலைக்குப் பிறந்த மகள் விமலையாவாள். இவள் பிறந்த நாள் போந்த அறிவர், இவட்குக் கணவன் வருநாள் வரையும் நின் பண்டம் விலையாகாது. தூம்பில்லாத குளத்துட்பட்ட நீர்போலத் தேங்கி நிற்கும் என்றனர். அவர் கூறியவாறே இன்று நீ என் கடையேறலும் விலையாகாது கிடந்த பண்டமுற்றும் விலையாகி விட்டன; ஆதலால் நீ என்மகள் விமலையை மணந்துகொள்க. இவட்கும் அகவை பதினான் றற்றுப் பன்னிரண்டாயிற்று" என்றான்.

சீவகன் அவன் சொல்லைத் தேறி மணத்துக்குடன்பட விமலையும் அவனைக் கண்டு தெளிதல்

ஏற்ற கைத்தொடி வீழ்ந்தென, ஏந்தலைத்
தேறி னான்திரு மாநலம் செவ்வனே;
தோற்ற மாதரும் தோன்றலைக் காண்டலும்
ஆற்றி னாள்,தன தாவியும் தாங்கினாள். ருகஉ

சீவகன் விமலையை மணத்தல்

அம்பொற் கொம்பனை யானையும் வார்கழற்
செம்பொற் குன்றனை யானையும் சீர்பெறப்
பைம்பொ னீணகர்ப் பல்லிய மார்த்தெழ
இம்ப ரில்லதொ ரின்ப மியற்றினார். ருகங

திருமண வாழ்க்கை

கட்டி லேறிய காமரு காளையும்
மட்டு வாயவிழ் மாமலர்க் கோதையும்

ருகஉ. ஏற்ற கை......வீழ்ந்தென - எடுத்த கையிலே ஒரு தொடி தானே வந்து வீழ்ந்த தன்மைபோல. திருமா நலம் தேறினான் - நின் வரவு திருநலம் சூழக என்று தேறினான். தோற்ற மாதர் - வேட்கையால உயிர் நீத்தற்கு அமைந்த விமலை. நலம் சூழ்க என்று தந்தை கூறியதைக் கேட்டலின், ஆவியும் தாங்குவாளாயினள்.

ருகங. நீள் நகர் - நெடிய பெருமனை. பல்லியம் - பல்வகை மண வாச்சியங்கள். இம்பர் - இவ்வுலகில். இன்பம் - திருமணம்.

விட்டு நீங்குத லின்மையின் வீவிலார்
ஓட்டி யீருடம் போருயி ராயினர். ருகச

இவ்வாறு சில நாட்களைக் கழித்த சீவகன் விமலைபால் விடைபெற்றுப் பிரிதல்

பூவினுள் தாழ்குழற் பொன்செய் ஏந்தல்குல்
மாவினுள் தாழ்தளிர் மருட்டு மேனியாய் !
காவினுள் தோழமைக் கண்டு போதர்வேன்
ஏவினுள் தாழ்சிலை யெறிந்த கோலினே. ருகரு

பிரியாவிடை பெற்றுப் பிரிதல்

என்றவன் உரைத்தலும் எழுது கண்மலர்
நின்றநீ ரிடைமணிப் பாவை நீந்தலின்
மன்றல்நா றரிவையைத் தெருட்டி மாமணிக்
குன்றனன் கொடியவள் குழைய வேகினன். ருகசு

ருகச. கட்டில - திருமணக கட்டில. காமரு - அழகிய. மட்டு - தேன. வீவிலார - கெடுதல இலலாதவா. ஓட்டி - ஒனறுபட்டு. உயிர ஒன்றெனவே மனமும ஒனறுதல் பெறறும்.

ருகரு. குழலும அலகுலும் மேனியும உடையாய எனக. பொன ஞல செயயபபட்டு உயாநத மேகலை. மாவினுள தாழ தளிர - மாமரத திடத்தே தளிரதத தளிர. மருட்டும - ஒக்கும். போதாவேன - மீள்வேன. " தாழ்சிலையெறிநத கோலின " எனறதனுல, தூரிதனறி, அணியவிடததே போய வருவேன எனறுன என்று அவள் கருதினுள, வலியிலலாத அமபு இலககிற படடுவைதது மீணடும வநததேனும எயதவனிடத்து வாராது மாறிப்போமாறுபோல, யானும நின்னிடத்து வாராது இந்நகரிலே மீண்டு வருவேன் என்று அவன் கருதினுன்.

ருகசு. எழுது கண் - மை தீட்டிய கண். நினற நீா - ததும்பி வீழாது நிறைநது நின்ற கண நீா. தெருட்டி - தேறறி. கொடியவள் - கொடி போலபவளாகிய விமலை.

௯. சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்

[சீவகன் சுரமஞ்சரியை மணந்த வரலாறு கூறுவது]

விமலையிற் பிரிந்து போந்த சீவகன் சோலைக்கண் புத்தி சேனன் முதலிய தோழரைச் சேர்ந்தான். நாட்கள் இரண்டு சென்றன. விமலைக்கு அவன் பிரிவு மிக்க நோய் செய்து வருத்திக்கொண்டிருந்தது. சீவகனது மணக்கோலத்தைக் கண்ட தோழர் "நீ மணந்துகொண்ட நங்கையின் பெயர் யாது?" என்று வினவ, சீவகன், "அவள் பெயர் விமலை யென்பது" என்று அவர்கட்குக் கூறினான்.

புத்திசேனன் நகையாடிக் கூறல்

அம்பொ ரைந்து டைய்ய காம
 னைய்ய னென்ன வந்தணன்
நம்பு நீர ரல்லா நன்கு
 ரங்கு நீர ராயினும்
தங்கு ரவ்வர் தாழவொ டுப்பின்
 நெஞ்சு நேர்ந்து தாழ்வர்தாம்
பொங்க ரவ்வ வல்கு லாரெ
 னப்பு கன்று சொல்லினான். ருகஎ

சீவகன் உரைத்தல்

அற்று மன்று கன்னி யம்ம
 டந்தை மார ணிநலம்
முற்றி னாரை நீடு வைப்பின்
 மூள்கும் வந்து பாவமும்:
குற்ற மற்று மாகு மென்று
 கோதை சூழ்ந்து கூறினார்க்

ருகஎ. உடையய, ஐயயன, குரவவா, அரவவ எனபன விகாரம். ஐயன், அம்பு ஐநதுடைய காமன் என்க. எனன - எனறு வியந்தாராக. அந்தணன - புத்திசேனன. நம்பும் நீரர் - விரும்பும் அழகுடையர். குரங்கு நீரர் - குரங்கின் தன்மையுடையர். குரவர் - பெறறோர். தாழ்வார - வழிபடுவர். அரவ அலகுலார - பாமபின படத்தையொத்த அல்குலை யுடைய மகளிர்.

குற்ற டுத்த யாவுயிர்த்
தொழிதல் யார்க்கு மொக்குமே. ௫௧௮

இவ்வாறு சொல்லி, இதுவே முறையாகத் தான் விமலையை மணந்ததாகச் சீவகன் கூறக்கேட்ட புத்திசேனன் முதலியோர், "நீ செல்லும் ஊர்தொறும் புதுமணம் செய்து வருகின்றனை; ஆயினும், இவ்வூரிடத்தே சுரமஞ்சரி என்றொரு நங்கை யுள்ளாள்" என்று சொல்லினர்.

புத்திசேனன் சுரமஞ்சரியின் இயல் கூறல்

ஆடவர் தனதிடத் தருகு போகினும்
நாடிமற் றவர்பெயர் நயந்து கேட்பினும்
வீடுவ லுயிரென வெகுளும் மற்றவள்
சேடியர் வழிபடச் செலலும் செல்வியே. ௫௧௯

புத்திசேனன் சீவகனை நோக்கி, மேலும் சொல்லத் தொடங்கி, "நீ இச் சுரமஞ்சரியை மணப்பின், நின்னை யாங்கள் அநங்கதிலகன் என்று உரைப்பேம்" என்று கூறல்.

காமனே செல்லினும் கனன்று காண்கிலாள்;
வேம்எனக் குடம்பெனும் வேய்கொள் தோளியை
ஏமுறுத் தவள்நலம் நுகரின், எந்தையை,
யாமெலாம் அநங்கமா திலக னென்றுமே. ௫௨௦

அதுகேட்ட சீவகன், "யான் அவ்வண்ணமே செய்வேன்; அது தப்பின், சிறிதும் அன்பில்லாத ஒருத்தியைக்

௫௧௮. அற்றும் அன்று - அத்தன்மையதும் அன்று. அணிநலம் முற்றினார் - பெண்மை நலம் முற்றும் கனிந்தவர். நீடு வைப்பன - நெடு நாள் மணம்புரியாது செறித்துவைப்பன. மூள்கும் - மூண்டுவிடும். குற்றம் - குடிக்குப் பழி. சூழ்ந்து - மகட்கொள்ள நினைந்து. உற்று அடுத்து - சென்று கொடுத்து. அயாவுயிர்த்தல் - இளைப்பாறுதல். ஒக்கும் - ஒத்ததாம்.

௫௧௯. நயந்து நாடிக் கேட்பினும் - விரும்பி நாடிக் கேட்பினும். வீடுவல் - விடுவேன். செல்வி - செல்வமகள்.

௫௨௦. கனன்று காண்கிலாள் - வெகுண்டு கண்ணெடுத்துப் பாரான். வேம் - வேகும். வேய்கொள் தோளி - மூங்கில்போலும் தோளையுடைய இவளை. ஏமுறுத்து - மயக்கி. எந்தையை - எந்தையாகிய நின்னை, உயர்த்தற்கண் வந்தது. அனங்கனுக்குத் திலகன் என்பேம். மா, அசைநிலை.

கூடிய குற்ற முடையேனுவேன்" என்று சூள் செய்து மேலும் சொல்லலுற்றான்.

சீவகன் உரைத்தல்

" வண்டுதேன சிலைகொ ணுை
மாந்தளிர் மலர்க ளம்பாக்
கொணடவன் கோட்டந தன்னுட்
கொடியினைக் கொணாநது நீல
முண்டது காற்றி யாண்பே
ரூட்டுவ லுருவக் காமன
கண்டபொற படிவன் சார்ந்து
கரநதிரு நாளை" யென்றான். ௫௨௧

சீவகன் சுரமஞ்சரி மனைக்கு ஓர் அந்தண முதியோன் உருவிற் செல்ல நினைத்தல்

" சில்லரிக் கிணகிணி சிலமபுஞ சீறடிச்
செல்விதன் திருநலம சேரும வாயிலதான்
அல்லலங கிழவனு ரந்த ஞளுய்ச்
செல்லல்யான் ; தெளிதக வுடைத்"தென றெணணினுன்.

சீவகன் வேதியனுருக் கொளல்

அணங்கர வுரித்ததோ லனைய மேனியன்
வணஙகுநோன சிலையென வளைந்த யாக்கையன்,

---

௫௨௧. வணடும தேனும் சிலைககு நாணுக, மலாகள அமபாகக கொணடவன எனக ; இவன காமன. கோட்டம - கோயில். கொடி - சுரமஞ்சரி. நீலமுணடது காறறி - நீலமூட்டிய நூல பிறவணணம ஏலா தாயினும ஏறபிதது ; அவள புதிதாககொணட இக கோட்பாட்டை நீககி, ஆணபோ ஊட்டுவல . ஆடவா பெயரை ஏற்கச் செய்வேன, காமன கண்ட பொறபடிவம - காமன வடிவாகச் செயத பொற்சிலை.

௫௨௨. சில அரிக கிணகிணி - சில பரலகளைப பெயத கிணகிணி யென்னும் அணி. சிலமபும் - ஒலிககும. வாயில - வழி. அலலலங கிழவன் - பசித்துன்பம உறறு வருந்தும முதியோன். செலலல - செலவதே. சேரும் வாயில, யான் செலலல ; தெளிதகவு - அவள ஐயுருமல ஏற்றுக்கொள்ளும் தகுதிப்பாடு.

பிணங்குநூல் மார்பினன் பெரிதோர் பொத்தகம்
உணர்ந்துமூப் பெழுதின தொப்பத் தோன்றினான். ௫௨௩

சீவக வேதியன் சுரமஞ்சரி மனையடைதல்

நற்றொடி மகளிரும் நகர மைந்தரும்
எற்றிவன் மூப்பென இரங்கி நோக்கவே,
பொற்றொடி வளநகர் வாயில் புக்கனன்
பற்றிய தண்டொடு பைய வென்பவே. ௫௨௪

காவலர் தடுப்ப அவர்க்குச் சீவகன் கூறல்

தண்டுவலி யாகநனி தாழ்ந்துதளர்ந் தேங்கிக்
கண்டுகடை காவலர்கள் கழறமுகம் நோக்கிப்
“பண்டையிளங் காலுவப்பன் பாலடிசில்; இந்நாள்
கண்டுநயந் தார்தருவ காதலிப்பன்” என்றான். ௫௨௫

இவன் செவி கேளாத முதியோன்; பசி மிகவுடையன் என இரங்கி விடுப்ப, சீவகன், மகளிர் காக்கும் வாயிலை யடைதல்

கோதையொடு தாழ்ந்துகுழல் பொங்கிஞிமி றார்ப்ப
ஓதமணி மாலையொடு பூண்பிறழ வோடி

---

௫௨௩. அணங்கரவு - நஞ்சுடைய பாம்பு. வணங்குவோன் சிலை - வளைந்த வலிய வில். பிணங்கு - மேலாடையுடன் பின்னிக் கிடக்கும். பெரிது ஓர் பொத்தகம் - மூப்பு வடிவம் எழுதுதற்குரிய நெறி முற்றும் எழுதப்பட்டதொரு புத்தகம். மூப்பு எழுதினது ஒப்ப - மூப்பை எழுதியதுபோல.

௫௨௪. (இப்பாட்டு, சில பிரதிகளில் இல்லை.) எற்று - இரக்கப் பொருட்டு. இரங்கி நோக்க - மனமிரங்கிப் பார்க்க. பொற்றொடி - சுரமஞ்சரி. நகர் - கன்னிமாடம். பைய - மெல்ல. என்ப, அசை.

௫௨௫. வலியாக - பற்றுக்கோடாக. ஏங்கி - இளைத்து நின்று. இளங்கால் - இளமைக் காலத்தில். பாலடிசில் - பாற்சோறு ஒன்றையே. நயந்தார் - என்னால் விரும்பப்பட்ட மகளிர். தருவ - தருவனவெல்லாம். கேட்ட காவலர், இவன் தன் பசியையே கூறினன் என்று உணர்ந்தார்; கண்டு...காதலிப்பன் - இப்பொழுது என்னைக் கண்டு நயந்தவர் தரும் உணவைக் கொள்வேன். இது வெளிப்படை.

"ஏதம்இது; போமின்"என என்றுமுரை யீயான்
ஊதவுகு தன்மையினொ டொல்கியுற நின்றான். ௫௨௬

வேறு சில மகளிர் அவனைச் சூழநின்று கடிய சொற்களைச் சொல்லி அச்சுறுத்த, அவருட் சிலர் கூறல்

"பாவமிது, நோவவுரை யன்மின் ;முது பார்ப்பார்
சாவர்தொடி னேகடிது; கண்டவகை வண்ணம
ஓவியர்தம் பாவையினோ டொப்பரிய நங்கை
ஏவல்வகை கண்டறிது" மென்றுசிலர் சொன்னார். ௫௨௭

இச் செய்தியறிந்த சுரமஞ்சரி மேல் மாடத்திலிருந்து இழிந்து சீவகன் எதிரே வருதல்

சீறடிய கிண்கிணி சிலம்பொடு சிலம்ப
வேறுபடு மேகலைகள் மெல்லென மிழற்றச்
சேறுபடு கோதைமிசை வண்டுஇசை பாட
நாறுமலர்க் கொம்பர்நடை கற்பதென வந்தாள். ௫௨௮

இருவரும் சொல்லாடல்

"வந்தவர வென்னை"யென, "வாட்கண்மட வாய்,கேள் :
சிந்தைநலி கின்றதிரு நீர்க்குமரி யாட"

---

௫௨௬. ஞிமிறு பொங்கி யாாபப - வணடுகள எழுநது ஒலிகக. ஓத மணிமாலை - கடலிற பிறநத முத்துமாலை. ஓடிவநது, என, உரையீயான என முடிகக. இது ஏதம - இவ வரவு குறறம, என - எனறு சொலலி விலக்க. எனனும - சிறிதும. உரை - மறு மொழி. ஊத உகு தனமை - வாயால ஊதிய வழி ஆறறாது கீழே விழும மெனமை. ஒல்கி - தளாந்து. உற - மிக நெருங்கி.

௫௨௭. இது பாவம - நோவவுரைககும இது பாவமாதலால. தொடின - தீண்டித தள்ளுவேமாயின. ஓவியா தம் பாவை - ஓவியர் அரிது முயன்று எழுதிய பாவை. ஒப்பரிய - ஒபபாகமாட்டாத.

௫௨௮. அடிய - அடியிடத்தனவாகிய; குறிப்புப பெயரெச்சம். சிலம்ப - ஒலிகக. மிழற்ற - கலீா என ஒலிகக. சேறு - தேன். இசை பாட - திசைதோறும் எழுநது பாட. நாறும - மணம கமழும. கொமபர் - கொம்பு. கறபதென - கறகினறதுபோல. துகிலின் உள்ளும் புறமும் கிடந்து அசைதலின், "வேறுபடு மேகலை" யென்றார்.

"அந்திலதி ஞயபய னென்னைமொழி" கென்றாள்;
"முந்திநலி கின்றமுது மூப்பொழிய" மென்றான். ௫௨௯

நறவிரிய நாறுகுழ லாள்பெரிது நக்குப்
"பிறருமுள ரோபெறுநர்? பேணிமொழி" கென்னத்
"துறையறிந்து சேர்ந்துதொழு தாடுநரில்" என்றாற்கு
"அறிதிர்பிற நீவிர்" என, "ஐயமிலை" யென்றான். ௫௩௦

சுரமஞ்சரி சீவகனையொரு பித்தனெனக் கருதி மேன்மாடம் கொண்டு சென்று, அடிசில் கொணருமாறு தோழியர்க்குப் பணித்தல்

"வடிவமிது, மூப்பளிது, வார்பவள வல்லிக்
கடிகைதுவர் வாய்கமலங் கணொடடி வண்ணம்;
கொடிது; பசி கூர்ந்துளது; கோல்வளையி னீரே!
அடிசில்கடி தாக்கியிவ ணேகொணர்மி" னென்றாள்.

பின்பு சீவக வேதியனை நறிய நீர்கொண்டு நீராட்டி, நல்ல வெள்ளிய உடை தந்து, புதிய பூணூலணிவித்து ஓர் ஆசனத்தில் இருத்தினர். அடிசில் கொணர்ந்ததும், அவனுக்குப் பொற்கலத்தையும் பக்கத் தட்டும் பரப்பி அறுசுவை

---

௫௨௯. என - என்று சுரமஞ்சரி கேட்ப, திருநீராட - அழகிய தன்மையையுடைய நின்னைக் கூட, அழகிய நீரையுடைய குமரியாற்றில நீராட (இரு பொருள்). அந்தில - அசை நிலை. ஆய பயன - குமரியாற்றில நீராடலால உண்டாகும பயன. முந்தி நலிகின்ற - வருங் காலத்து வாராது முன்பே வந்து வருத்துகின்ற; முந்தி - நின்கண முனனுக - (வேறு பொருள்). முது மூப்பு - மிகக முதுமை.

௫௩௦. நறவு இரிய - பூமணங்களெல்லாம தோறக. பெரிது - மிகவும். பெறுநர் பிறரும உளரோ - இவவாறு குமரியாடி இளமையைப பெறுவார பிறர்தாமும உண்டோ. பேணி - ஆராயந்தறிந்து. துறையறிந்து - மூப்பைப போக்கும் நெறி; நீ கொண்ட கொளகையைக கெடுத்துககூடும துறை இம் மூப்பு வடிவந் தாங்கிவந்து கூடுவது எனபதை யறிந்து - இது சீவகன கருதும் பொருள். என - நீவிர்தான இதனை அறிவீரோ லும் என்று இகழ்ந்து கூற,

௫௩௧. வடிவம இது மூப்பு அளிது - இம் முதுமை வடிவம் நம்மால் அளிக்கததக்கது. வார பவள வல்லிக் கடிகை-ஒழுகிய பவளககொடியினது துண்டம். துவர் - சிவப்பு. வாய, கடிகை எனவும், கண்ணும அடியும் கமலம் எனவும இயைகக. கொடிது - நாம் அளி செயயாவிடின கொடிதாம். கோல - திரட்சி. கடிது - விரைய.

யுண்டி வட்டிக்க, அவன், "இத்தகைய சுவைமிக்க உணவு எங்கும் இல்லை" என்று சொல்லி அயின்று, வாய்பூசி யமர்ந்து அவர் தந்த வெற்றிலைச் சுருளை மென்று வாயில் ஒரு பக்கத்தே அடக்கிக் கொண்டான்.

மேலும் சிறிது சொல்லாடல்

"வல்லதெனை" யென்ன, "மறை
வலலன்,மட வாய் !யான் ;
"எல்லையெவ" னென்னைப், "பொரு
ளெய்திமுடி காறும ;"
"சொல்லுமினு நீவிர்கற்ற
கால"மெனத் "தேன்சோர்
சில்லெனகிளிக் கிளவி !யது
சிந்தையில" னென்றான். ௫௬௨

சீவகன் தன்னை வெளியே போமாறு அவர்கள் கூறுதபடி உறங்கி விழுதல்

"இன்னவர்க ளில்லைநிலத்" தென்றுவியந் தேத்தி
அன்னமென மென்னடையி னாளமர்ந்து நோக்கப்,
பின்னையிவள் போகுதிறம் பேசு"மென வெண்ணித்
தன்னஞ்சிறி தேதுயின்று தாழஅவள் நக்காள். ௫௬௩

நகைத்த சுரமஞ்சரிக்குச் சீவகன் மொழிதல்

கோலமணி வாய்க்குவளை வாட்கண்மட வாளைச்
சாலமுது மூப்புடைய சாமிமுக நோக்கிக்

---

௫௬௨. வலலது - கற்று வலலது. எனன - எனறு சுரமஞ்சரி வினவ, மறை - வேதம; மறைநது உருமாறி வருதல, யான எனருகை என முடிகக. எலலை - கறறதன எலலை எனன - எனறு மேலும வினவ. பொருள் எயதி முடிகாறும - நினைத்த பொருள முடியுமவரை, மறை கூறும முடி பொருள் முறறவுணர்த்த உணரும எலலை - இது சுரமஞ்சரி கொணட பொருள். சொலலும-எவற பொருணமைககணவநத உமமீறறு முனனிலை முறறு வினை. காலம - காலவெலலை, சிலவென கிளிக கிளவி - சிலவாகிய கிளிபோலும் சொறகளையுடையாய. சிநதை - நினைவு.

௫௬௩. இனனவாகள் - இத் தனமையையுடையவர்கள். அமர்ந்து - விரும்பி, போகு திறம பேசும - மனையினினறும போயவிடுமாறு சொலலுவள். தனனம் சிறிது - மிகவும சிறிது. துயினறு தாழ - தூங்கினேன்போலத் தலை தாழநது விழ.

"காலும்மிக நோம்;சிறிது கண்ணும்துயில் குற்றேன்;
ஏலங்கமழ் கோதையிதற கென்செய்குரை" யென்ருன்.

அதுகேட்ட சுரமஞ்சரி தான் கிடந்துறங்கும் கட்டிலிலே அவனைக் கிடந்து உறங்குமாறு பணித்தாள். அவனும் அதன் மேல் கிடந்து மெல்ல உறங்குவான் போன்ருன். இரவுப் போது வந்தது. மகளிர் நாமும் உணவுண்டு இனிய பாட்டுக் களைப் பாடி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

சீவகன் பாடுதல்

பொன்னறையுள் இன்னமளிப் பூவணையின் மேலான்,
முன்னியதன் மனறலது முநதுற முடிப்பான்,
மன்னுமொரு கீதமது ரப்பட முரன்ருற்கு,
இன்னமிர்த மாகஇனி யாருமது கேட்டார். ௫௬௫

கேட்ட மகளிர் அவனது இசைச் சிறப்பை நினைந்து வியப்பெய்தி, "இது சீவகன் இசைபோலுளது" என எண்ணி மகிழ, சீவகன் மேலும் ஒரு பாட்டை இனிது பாடினன்.

மகளிர் அவன்பால் ஓடி வருதல்

கள்ள மூப்பின் அந்தணன்
கனிந்த கீத வீதியே
வள்ளி வென்ற நுண்ணிடை
மழைம லாத்த டங்கணர்
புள்ளு வம்ப திமமகன்
புணர்த்த வோசை மேற்புகன்று,

௫௬௪. கோல மணி - அழகிய முதது. சாமி - சீவகன. முகம - சுரமஞ்சரியின முகத்தை. காலும மிக - வாடைககாறறு மிகுவதால. நோம - நெஞ்சு வருந்துகின்றது. கண் - பொழுது. துயிலகுறறேன - சாக காடு எயதியுள்ளேன. காலும-நோகும; கணணும துயிலகொள்ளும எனறு சீவகன கூறியதாக அவள கருதினள். என செயகு - என செயவேன.

௫௬௫. அமளிப்பூவணை-அமளியாகிய பூம படுககை. முனனிய - கருதி யிருநத. மனறல் - கந்தருவ மணம. மன்னும - நிலைபெற்ற. முரன்ருன் - பாடினன்.

உள்ளம் வைத்த மாமயிற்
குழாத்தின் ஓடி எய்தினர். ௫௬௬

அவருடன் சுரமஞ்சரியும் ஓடிவரக் கண்ட சீவக வேதியன், "பெரிதும் மூப்புடைய என்பால் போந்து நீவிர் பெறுவது என்னை ?" என்று சொல்ல, சுரமஞ்சரி நாணித் தன் தோழியின் பின்னே மறைந்து நின்றாள்.

சீவகன் சொல்லாடல்

"இளையவற் காணின் மன்னோ
என்செய்வீர், நீவிர்" என்ன,
"விளைமதுக் கண்ணி மைந்தா
விளி"கெனத் தோழி கூற,
"முளையெயிற் றிவளை யாரும்
மொழிந்தன ரிலலை யென்றோ,
உளைவது பிறிது முண்டோ
ஒண்டொடி மாதர்க்" கெனறான். ௫௬௭

தோழியர் விடைவிளம்பல்

"வாய்ந்தஇம் மாதர் சுண்ணம்
சீவகன் பழித்த பின்றைக்
காய்ந்தன" ளென்று கூற,
"காளைமற் றிவட்குத் தீயான்

---

௫௬௬. கள்ள மூப்பின் - பொய்யான முதுமை வடிவையுடைய. வீதியே - வழியாக. வள்ளி - கொடி. தடங்கண் - பெரிய கண். புள்ளுவ மகன் - புட்களைப்போல ஓசையெழுப்பி அவற்றைப் பிடிக்கும் பறவை வேட்டுவன். மதி புணர்த்த - அறிவால் எழுப்பிய. புகன்று - விரும்பி. குழாத்தின் - கூட்டத்தைப்போல.

௫௬௭. இளையவற் காணின் - முதியோனாகிய என்பால இவ்வண்ணம் ஓடி வரும் நீவிர் இளமை நலம் மிகவுடையான ஒருவன் வரக் காண்பீராயின். என்ன - என்று சீவகன் சொல்ல. மது விளை கண்ணி - தேன் சொரியும் கண்ணி (தலையிலணியும் பூத்தொடை). விளிக - கெடுக; அவர் பெயர் இங்கே நிலவாது கெடுக. முளையெயிற்றிவளை - முளைபோலும் பற்களையுடைய இச் சுரமஞ்சரியை. பிறிது - அவ் வினையோர் செய்த வேறு தீங்கு. உளைவது - வருந்துவது.

மாய்ந்தனன் போலு" மென்ன,
மாதரா ரொருங்கு வாழ்த்தி
"ஆய்ந்தனம் ஐய னுய்ந்தான்
அறிந்தனம் அதனை" யென்றார். ௫௩அ

பின்னர், அவர்கள் சீவகன் உயிருய்ந்த செய்தியைத் தத்தையால் கிளியைத் தூதனுப்பித் தெரிந்தவற்றைச் செப்பினர்.

தோழியர் சீவகனைப் பாடுமாறு வேண்டல்

"அன்பொட்டி யெமக்கோர் கீதம்
பாடுமின், அடிகதி யாரும்
முன்பட்ட தொழிந்து நுங்கண்
முகவியர் முனிவு தீர்ந்தார்;
பொன்தொட்டேம்: யாமும் நும்மைப்
போகொட்டேம் பாடல் கேளாது
என்பட்டு விடினு" மென்றார்
இலங்குபூங் கொம்பொ டொப்பார். ௫௩௯

சீவகன், "யாம் பாவை பொற்பையே பாடுவேம்; அவளை நமக்கு நல்குவதாக ஒட்டுமின்" என்னும் கருத்தை யுள்ளுறுத்துக் கவர்பொரு ளெய்தப் பேசினன். அதற்கு உடன்பாடாக அப் பேதையர் "பொற்பாவை தருதும்" என ஒட்டினர். பின்பு அவன் சுரமஞ்சரி முகநோக்கி, மாலைப் போது கண்டு ஆற்றாத தலைவி கூற்றாகத் தாழிசைகள் மூன்று பாடினன்.

௫௩அ. மாய்ந்தன - மாய்ந்தது, விகாரம், செய்த என்பது பொருள் தீயாகிய அக காலை. என்ன - என்று சீவகன் சொல்ல. அறிந்தனம் - தெளிந்துகொண்டோம்.

௫௩௯. ஒட்டி - பொருந்தி. அடிகதி - சுரமஞ்சரி. மூத்த அந்தணனாதலின், தலைவியை "அடிகதி" என்றனர். முன்பட்டது - ஆடவரைக் காணேன் என்று கொண்டிருந்த கொள்கை. முகவியர் - முகங்கொடுத்துப் பேசி. முனிவு - ஆடவர்பால் இருந்த வெறுப்பு. பொன் தொட்டேன் - தலைவிபேரால் ஆணையிட்டேம். போகொட்டேம் - போகவிடேம். இலங்கு - விளங்குகின்ற.

பாட்டிசையால் சீவகனை நினைந்த சுரமஞ்சரி காமனை வணங்கி வரம்பெறக் கருதுதல்

பாடினான் தேவ கீதம்
பண்ணினுக் கரசன்; பாடக்
கூடக மகளிர் சோர்ந்து
செருக்கிய மஞ்ஞை யொத்தார்;
ஆடகச் செம்பொற் பாவை
அந்தணற் புகழ்ந்து "செம்பொன்
மாடமுக் கநுகற் பேணி
வரங்கொள்வல் நரனை" யென்றாள். ௫௪0

இதற்குள் இரவுப்போது நெடிது கழிந்தது. திங்கள் எழுந்து மிக்க ஒளியைச் செய்யலாயிற்று. சுரமஞ்சரி காமன் கோட்டம் செல்ல எழுந்தாள்.

சுரமஞ்சரி வண்டி யேறுதல்

பொன்னியன் மணியுந் தாரும்
கண்ணியும் புனைந்து, செம்பொன்
மின்னியற் பட்டஞ் சேர்த்தி,
ஆனெய்யால் வெறுப்ப வூட்டி,
மன்னியற் பாண்டில் பண்ணி
மடந்தைகோல் கொள்ள, வையம்
இன்னியற் பாவை யேற்பத்
தோழியோ டேறி னாளே. ௫௪௧

---

௫௪0. தேவகீதம் - தேவனால் கற்பிக்கப்பெற்ற பாட்டு. **அரசன் - சீவகன்.** கூடகம் - கைவளை. செருக்கிய - மயங்கிய. மஞ்ஞை - மயில். **ஆடகம்** - நால்வகைப் பொன்னில் ஒருவகை. மாடம் - **காமன் கோயில்.** **வரம்** - இப்பாட்டையுடைய சீவகனைப் பெறுதற்குரிய **வரம்.**

௫௪௧. ஒரு மடந்தை, மணியும் தாரும் கண்ணியும் புனைந்து, பட்டம் சேர்த்தி, பால் ஊட்டி, பாண்டில் பண்ணிக் கோல் கொள்ள எனக். வெறுப்ப - மிகவும். பாண்டில் - வண்டி. இன்னியல் பாவை - இனிய இயல்பையுடைய பாவை போன்ற சுரமஞ்சரி. ஏற்ப - ஆடவர் காணாமல் போவதற்கு ஏற்ப.

உடன் வந்த சீவகனை அக் கோட்டத்தில் ஒருபுறத்தே மறையவைத்துத் தான் உள்ளே செல்லுதல்

ஆடவ ரிரிய ஏகி யஞ்சொலலார் சூழக் காமன்
மாடத்து ளிழிந்து மற்றவ் வள்ளலை மறைய வைத்துச்
சூடமை மாலை சாந்தம விளக்கொடு தூப மேந்திச்
சேடியர் தொழுது நிறபத் திருமகள் பரவு மன்றே. ௫௪உ

சுரமஞ்சரி காமனை வழிபட்டு, இடமுழந்தாளை நிலத்தே ஊன்றி, தன் தலையை வலந்தோள் சாய்ந்து, இருகையும் கூப்பி வணங்கி நின்றாள்.

சுரமஞ்சரி வரம் வேண்டல்

"தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியக் குழையி னாய்!ஓா
காமமிங் குடையேனை ; காளை சீவக னகலம் சேர்த்தின்
மாமணி மகர மம்பு வணசிலைக் கரும்பு மான்றேர்
பூமலி மார்ப! ஈவ்லூரொடும் பொலிய" என்றாள். ௫௪௩

புத்திசேனன் உள்ளிருந் துரைத்தல்

"மட்டவிழ் கோதை ! பெற்றாய் மனமகிழ் காத லானை ;
இட்டிடை நோவ நில்லா தெழு"கென வேந்தல் தோழன்
பட்டிமை யுரைத்த தோராள்; பரவிய தெய்வந் தான்,வாய்
விட்டுரைத் திட்ட தென்றே வேற்கணாள் பரவி மீண்டாள்.

மீண்டவள் எதிரே சீவகன் தன் உண்மைவடிவுடன் நிற்கக் காண்டல்

அடியிறை கொண்ட செம்பொ னடகச் சிலம்பி னாள்அக்
கடியறை மருங்கி னின்ற மைந்தனைக் கண்டு நாணி

௫௪உ. இரிய - நீங்க. வள்ளலை - சீவக வேதியனை. சூடு அமை மாலை - சூடுதறகமைந்த மாலை. திருமகள - சுரமஞ்சரி.

௫௪௩. தாமரை போலும கணணும வாயும பொற குழையு முடையாய காமம - வரம. அகலம - மாரபு. மணி மகரம - மணி புனைந்த மகரகொடி. ஈவல - தருவேன.

௫௪௪. மட்டவிழ கோதை - தேன சொரியும பூமாலையை யுடையாய். இட்டிடை - நுணுகிய இடை. தோழன - புத்திசேனன. பட்டிமை - வஞ்சனை. பரவி - பினனும தொழுது.

வடியுறு கடைக்க ணேக்க நெஞ்சுதுட் டென்ன வார்பூங்
கொடியுற ஒசிந்து நின்றாள் குழைமுகத் திருவோ டொப்பாள்.

சுரமஞ்சரி வேட்கைமிக்கு உருகி நிற்றல்

இலங்குபொன் ஞேலை மின்ன இனமுகஞ் சிறிது கோட்டி
அலங்கலுங் குழலுந் தாழ அருமணிக் குழையோர் காதிற்
கலந்தொளி கானறு நின்று கதிர்விடு திருவில் வீச
நலங்கனிந் துருகி நின்றாள் நாமவேற் காமர் கணணாள்.

சீவகன் சுரமஞ்சரியை நயந்து கோடல்

"தேறினேன் தெய்வ மென்றே; திண்டிலே னயி னுய்யேன்;
சீரடி பரவ வந்தே னரு"ளெனத் தொழுது சேர்ந்து,
நாறிருங் குழலி னளை நாகணை விடையிற் புல்லிக்
கோல்தொடுத் தநங்க னெய்யக் குழைந்ததார் திவண்ட தன்றே.

சீவகன் சுரமஞ்சரியைத் தேற்றி அவள் மனைக்குச் செல்ல விடுத்தல்

இறங்கிய மாதர் தன்னை யெரிமணிக் கடகக் கையால்
குறங்கின்மேல் தழுவி வைத்துக் கோதையங் குருதி வேலான்
அறந்தலை நீங்கக் காக்கு மரசன்யா ணுக நாளைச்
சிறந்தநின் நலத்தைச் சேரே னுய்விடின்செல்க என்றான்.

---

௫௪௫. அடி இறை கொண்ட - காலிலே அணியப்பட்டுக் கிடக்கின்ற. கடி யறை - மண வறை. வடியுறு கடைக்கண் - மாவடுபோலும் கடைக்கண். துட் டென்ன - துணுக்கென்ன. கொடியுற ஒசிந்து - கொடி போலத் தளர்ந்து.

௫௪௬. கோட்டி - சாய்த்து. அலங்கல் - மாலை. ஒளி கானறு - ஒளி விட்டு. வில் - ஒளி. நலம் - அன்பு. நாம வேல் - அச்சந் தரும் வேல். காமர் - அழகு.

௫௪௭. தேறினேன் - தெளிந்தேன். நாகு - இளம் பசு. விடை - காளை. புல்லி - புல்ல. கோல் - அம்பு. தார் குழைந்து - மாலை குழைந்து. திவண்டது - வாடிற்று.

௫௪அ. இறங்கிய மாதர் - நாணித் தாழ்ந்த சுரமஞ்சரி. எரிமணிக் கடகம் - ஒளிதிகழும் மணிவைத் திழைத்த கடகம். குறங்கு - துடை. அறம் தலை நீங்க - அறம் கெட்டொழிய. சேரேனுய் விடின் - கூடாதொழிவேனாயின். செல்க - இனி நீ செல்வாயாக.

சுரமஞ்சரி செல்லுதல்

வில்லிடு மணிசெய் ஆழி மெலவிரல் விதியிற் கூப்பி
நல்லடி பணிந்து நிற்ப, "நங்கை! நீ நடுங்க வேண்டா;
செல்" எனச் சிலம்பு செம்பொற் கிண்கிணி மிழற்ற ஒல்கி
அல்குற்கா சொலிப்ப ஆயம பாவைசென் றெய்தி னாளே.

சீவகன் சென்று தன் தோழரைக் கூடினன்; அவர்களும் முன்பு மொழிந்தவாறே சீவகனைக் காம திலகன் எனப் பாராட்டினர். பின்பு, மகள் பேசுதற்குரியாரைச் சுரமஞ்சரியின் தந்தையான குபேரதத்தன்பால விடுத்தனர். சென்ற சான்றோரும் அவனைச் சீவகற்கு மகட்கொடை நேருமாறு வேண்டினர். குபேர தத்தனுக்குச் சுரமஞ்சரியின நோன்பு, வருத்தம் செய்யலுற்றது.

குபேரதத்தன் சுரமஞ்சரியின் கருத்தறிய நினைத்தல்

ஐயற்கென் றுரைத்த மாற்றங்
கேட்டலு மலங்க ணய்கன்
வெய்யதேன் வாய்க்கொண் டாற்போல்
விழுங்கலோ டுமிழ்தல் தேற்றான்,
"செய்வதென் நோற்றி லாதேன்
நோற்றிலாள் திறத்தின்" என்று
மையலகொண் டிருப்ப அப்பாற்
குமரிதன் மதியிற் சூழ்ந்தாள். ௫௫௦

---

௫௪௯. மணி செய் ஆழி மெல விரல - மணி யிழைத்த ஆழியணிந்த மெலலிய விரல. விதியின - விதியாதலால. நிறப - சுரமஞ்சரி பணிநது நிறப. மிழற்ற - ஒலிக்க. ஒலகி - அசைநது. அலகுற காசு - மேகலை. ஆயம- தோழியர் கூட்டம.

௫௫௦. ஐயறகு - சீவகனுக்கு. உரைத்த மாறறம - சீவகன்பொருட்டு, மகள கேட்க வநத சானறோா சொலலிய சொல. நாயகன - வணிகனான குபேரதத்தன். வெயய......தேறறான - வெய்ய தேனை வாயிடத்தில் கொணடால நஞ்சென்று விழுங்காமலும், இனிமையால் உமிழாமலும் இருப்பதுபோல இவன விரதத்தால உடம்படாமலும் சீவகனுதலின் மறு மலும் இருந்தான். நோறறிலாதேன் - நலவினையிலலாத யான். மையல் கொண்டு - மயங்கி. மதியில் சூழ்ந்தாள் - அறத்தொடு நிற்க நினைத்தாள்.

இஃது இங்ஙனமிருக்கச் சுரமஞ்சரி தான் சீவகனை மணக்க விரும்பிய விருப்பத்தைத் தன் தோழிக்குரைத்தாள்; அவள் அதனைத் தன் அன்னைக்குச் சொன்னாள். அவ்வன்னையாகிய செவிலித்தாய், சுரமஞ்சரியின் நற்றாயாகிய சுமதிக்கு உரைத்தாள்; அவள் குபேரதத்தனுக்குக் கூற, அவனும் உளம் மகிழ்ந்து சீவகற்கு மகட்கொடை நேர்ந்தான்.

திருமணம் செய்தல்

கேட்பது விரும்பி நாப்கன
கிளைக்கெலா முணர்த்தி யார்க்கும்
வேட்பன அடிசி லாடை
விழுக்கலன் மாலை சாந்தம்
கோட்குறை வின்றி யாக்கிக்
குழுமியங் கறங்கி யார்ப்ப
நாட்கடி மாலை யாற்கு
நங்கையை நல்கி னானே. ருருக

சீவகன் சுரமஞ்சரியுடன் இன்புற்றிருக்கையில் ஒரு நாள் தான் அவளிற் பிரிந்து செல்லவேண்டி யிருத்தலைத் தெரிவித்தான்.

சுரமஞ்சரி பிரிவிற்குடன்படல்

"கருமம்நீ கவல வேண்டா
கயற்கணாய்! பிரிவல் சின்னாள்
அருமைநின் கவினைத் தாஙக
லதுபொருள்" என்று கூறப்
"பெரும,நீ வேண்டிற் றல்லால்
வேண்டுவ பிறிதொன் றுண்டோ?
ஒருமைநின் மனத்திற் சென்றே
னுவப்பதே யுவப்ப" தென்றாள். ருருஉ

ருருக. கிளைகெலாம - சுறறததாாகெலலாம. வேட்பன - விரும்பப்படுவனவாகிய, கோள குறைவினறி - கொளளக் குறைவின்றி. குழும் இயம - பலவாகிய வாசசியம. நாட் கடி - நலல நாளில மணம் செய்து.

ருருஉ. தாங்கல - தாங்குவாயாக. அது பொருள - அஃது அருமையுடைய பொருள, வேண்டிறறு - வேண்டியது எதுவோ அது தவிர. ஒருமை - ஒரு நெறிபபட்ட. செனறேன - ஒழுகினேன்.

சீவகன் பிரிந்து சென்று தன் மனையை யடைதல்

நாவொடு மிடைந்த தேங்கொள்
　　நடுக்குறு கிளவி கேட்டே
பூண்வடுப் பொறிப்பப் புல்லிப்
　　புனைநலம் புலம்ப வைகேன்;
தேன்மிடை கோதை! யென்று
　　திருமக னெழுந்து போகி
வாண்மிடை தோழர் சூழத்
　　தன்மனை மகிழ்ந்து புக்கான். ௫௫௩

சீவகன் வரவு கண்ட சுநந்தை பெரிதும் வருந்தி மெலிந்தாள். கந்துக்கடன் ஒருவாறு ஆற்றினான். சீவகன் பிரிவாலுண்டாய துன்பத்தை நினைந்து சுற்றத்தார் பலரும் புலம்பித் தேறினர். இந்த ஆரவாரத்தால் சீவகன் வரவு அரசனுக்குப் புலனாகிவிடும் என்று அஞ்சிய கந்துக்கடன் "இன்று என் தந்தை இவ்வுலகு நீத்த நாள்" என்று வெளியார்க்குத் தெரிவித்தான். பின்பு அனைவரும் மகிழ்ச்சி யெய்தினர். முதற்கண் சீவகன் காந்தருவதத்தை யிருந்த மனையை யடைந்து அவளைக் கண்டான். அவனுக்கு அவள் குணமாலையின் ஆற்றாமையினை எடுத்து இயம்பினாள். உடனே, சீவகன் குணமாலையைச் சென்று எய்தினான்.

குணமாலை தன்னை நொந்துரைத்தல்

தீவினை யுடைய வென்னைத்
　　தீண்டன்மின் அடிகள் வேண்டா;
பாவியேன் என்று நொந்து
　　பரிந்தழு துருகி நையக்
காவியங் கண்ணி யொன்றுங்
　　கவலல்யான் உய்ந்த தெல்லாம்

---

௫௫௩. மிடைந்த - செறிந்த. தேங் கொள் - இனிமை கொண்ட. வடுப் பொறிப்ப - வடுவைச் செய்ய. புலம்ப - தனிமைப்பட. வைகேன் - பிரிந்திரேன். வாள்மிடை தோழர் - வாளேந்திய தோழர்.

நாவியே நாறு மேனி
நங்கைநின் தவத்தி னென்றான். ருருச

சீவகன் அவளைத் தேற்றிவிட்டுப் பிரிதல்

இளையவள் மகிழ்வ கூறி
இன்றுயி லமர்ந்து பின்னாள்
வினைபொரு ளாய வெல்லாம்
தாதைக்கே வேறு கூறிக்
கிளையவர் சூழ வாமான்
வாணிக னாகிக் கேடில்
தளையவிழ் தாம மார்பன்
தனனகர் நீஙகி னானே. ருருரு

ருருச. பரிநது - அனபுறறு. நையய - வருந்த. ஒனறும கவலல - சிறிதும வருநதாதே. நாவி - கத்தூரி. "இவளைத நீண்டிச சீவகன கொலையுணடான எனறு உலகம கூறலின 'தீவினையுடைய எனனை' என்றாள. தான விலககவும இவன் தீண்டலின் பினனும் 'வேணடா' எனறாள். இவனைப பெறறு வைததும இங்ஙனம நீக்கிக கூறவேணடலின 'பாவியேன்' எனறாள,

ருருரு. இளையவள் - குணமாலை. துயிலமர்ந்து - கூடியிருந்து. வினை பொருள் - மேல முடியத் தகுவனவறறை. வாமான் வாணிகன் - தாவும குதிரை வாணிகன.

௧0. மண்மகள் இலம்பகம்

மண்மகள் இலம்பகம் : ஏமாங்கத நாட்டை விட்டுக் குதிரை வாணிகன் உருக்கொண்டு விதைய நாடு அடைந்து, தன் மாமன் கோவிந்தராசனைக் கண்டு வணங்கி, நிகழ்ந்தது கூறி இனிதிருந்தான். கோவிந்தராசன் தன் மகன் சீதத்தனுக்கு அரசளித்து, தான் எல்லோரோடுமிருந்து, கட்டியங்காரனது சூழ்ச்சி யறிந்து அவனை வஞ்சனையால் விதைய நாட்டிற்கு வருவிக்க எண்ணி, தன்பாலுள்ள திரிபன்றி எந்திரத்தை எய்து வீழ்ப்பவனுக்குத் தன் மகள் இலக்கணையை மணம் செய்து தருவதாக ஓலை போக்கினன். பல நாட்டிலுமிருந்து அரசகுமரர் போந்து அப் பன்றியை எய்ய மாட்டாது இளைத்தனர். கட்டியங்காரனும் அப்போழ்து தன் மக்களுடன் வந்திருந்தான். முடிவில் சீவகனே அப் பன்றியை எய்து யாவரும் புகழும் ஏற்றம் எய்தினன். அவன் இன்னனென்று கோவிந்தராசன் ஆங்கிருந்த அரசர்க்கு அறிவிப்ப, வானில் இயக்கனொருவன் தோன்றி, “கட்டியங்காரனாகிய கரியைச் சீவகனென்னும் கரிமா கொல்லும்” என்றுரைத்துப் போயினன். உடனே கட்டியங்காரன் போருக்கு எழுந்தான். இருதிறத்தார் தானையும் கடும்போர் புரிந்தன; கட்டியங்காரன் சீவகன் அம்பால் உயிர் துறந்தான்; அவன் மக்களும் போரில் பட்டனர். விசயை இச் செய்தி யறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

இராசமாபுரத்தை விட்டு நீங்கிய சீவகனும் அவன் தோழரும் பலவகை நிலங்களையும் கடந்து ஆங்காங்கே தோன்றும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வுற்று விதைய நாட்டை யடைந்து யாற்றங் கரையில் தங்கி இளைப் பாறலாயினர்.

விதையநாட் டரசனான கோவிந்தராசனுக்குச் சீவகன் தன் வரவைத் தெரிவித்தல்

அள்ளிலைப் பலவி னளிந்துவீழ் சுளையும்
கனிந்துவீழ் வாழையின் பழனும்
புள்ளிவா ழலவன் பொறிவரிக் கமஞ்சூல்
நெண்டி னுக் குய்த்துநோய் தணிப்பான்

பள்ளிவாய் நந்து மாமையும் பணித்துப்
பன்மலர் வழிபடக் குறைக்கும
வெள்ளநீர்ப் படப்பை விதையம்வந் தடைந்தே
வேந்தனுக் குணர்த்தமுன் விடுத்தார். ருரு௬

சீவகனது வரவறிந்த கோவிந்தராசன் நகரத்தை அணி செய்து சீவகனைச் சிறப்பாக வரவேற்குமாறு நகரமக்கட்குப் பணித்தான். நகர மக்கள் அவ்வண்ணமே நகரத்தைத் தேவருலகுபோல அணிசெய்து சிறப்பித்தனர்.

நகரமக்கள் சீவகனை வரவேற்றல்

மின்தோய் வரைவென்ற வேலோன் புகுதக;
இன்தேன் கமழ்தார் இயக்கன் புகுதக;
வென்றேன் புகுதக; வீரன் புகுதக,
என்றே நகரம் எதிர்கொண் டதுவே. ருரு௭

சீவகன், யானை யிவர்ந்து சென்று மன்னன் கோயிலை யடைதல்

விளங்குபாற கடலிற பொஙகி
வெணடிரை யெழுவ வேபோல்
துளங்கொளி மாடத் துச்சித்
துகிற்கொடி நுடஙகும வீதி
உளங்கழிந துருவப் பைந்தார்
மன்னவன் கோயில் சேர்ந்தான்
இளங்கதிர்ப் பருதி பௌவத்
திறுவரை யிருந்த தொத்தான. ருரு௮

ருரு௬. அளளிலை - செறிநத இலை. அளிநது - நனகு பழுததது. புளளி வாழ் அலவன் - புள்ளி பொருநதிய நணடு. கமஞ்சூல நெணடு - நிறைநத சூல் கொணட பெடை நணடு. பளளி - இடம. பணிதது - மிதித்து. வழிபட - வழியுணடாகுமாறு. படப்பை - தோட்டம; வயலுமாம. விடுத்தார் - ஆள் விட்டார. அலவன நெண்டுககுச் சுளை முதலியவற்றை உறறு, நோய தணிபபான வழிபடக குறைககும் படப்பையையுடைய விதையம என்க.

ருரு௭. மின் தோய் வரை - முகில் தவழும் மலை. வென்றேன - அருகன். புகுதக - புகுதுக; ஒரு சொல. நகரம் - நகரில உளளவர்.

ருரு௮. துளங்கொளி மாடத்து - ஒளி விளங்குகின்ற மாடங்களின. உளங்கழித் துருவப்பைந்தார் - மார்பிடததே கிடநது அழகு செய்யும பசிய மாலை. இளங்கதிர்ப் பருதி - இளஞாயிறு. இறுவரை - எழுந்து தங்கும் மலை.

சென்ற சீவகன், வழியில் அரசன் மகள் இலக்கணை யிருந்த கன்னி மாடத்தைக் கடந்து வருகையில் அவளைக் கண்டு நீங்கினான். இலக்கணையும் அவனைக் கண்டு கருத்திழந்து நின்றாள்.

இலக்கணை சீவகனைக் காண்டல்

தாமரைப் போதிற் பூத்த தண்ணறுங் குவளைப் பூப்போல்
காமரு முகத்திற் பூத்த கருமழைத் தடங்கண் தம்மால்
தேமலர் மார்பி னானை நோக்கினாள்; செல்வன் மற்றப்
பூமலர்க் கோதை நெஞ்சம் மூழ்கிப்புக் கொளித்திட் டானே.

சீவகன் தன் மாமனைக் கண்டு வணங்குதல்

மைதோய் வரையி னிழியும்புலி போல மைந்தன்
பெய்தாம மாலைப் பிடியின்னிழிந் தேகி மன்னர்
கொய்தாம மாலைக் கொழும்பொன்முடி தேய்த்தி லங்கும்
செய்பூங் கழலைத் தொழுதான் சென்னி சேர்த்தினானே. ௫௬0

கோவிந்தராசன் சீவகனைத் தழீஇக் கோடல்

பொன்னங் குவட்டிற் பொலிவெய்தித் திரண்ட திண்டோள்
மன்னன் மகிழ்ந்து மருமானை விடாது புல்லித்
தன்னன்பு கூரத் தடந்தாமரைச் செங்கண் முத்தம்
மின்னும் மணிப்பூண் விரைமார்பம் நனைப்ப நின்றான். ௫௬௧

கோயிலவர் சச்சந்தனை நினைந்து புலம்பல்

ஆனாது வேந்தன் கலுழ்ந்தானெனக் கோயி லெல்லாம்
தானாது மின்றி மயங்கித்தடங் கண்பெய் மாரி

---

௫௫௯. போது - பூ. கருமழைத் தடங்கண்கள் - கரிய குளிர்ந்த பெரிய கண்கள். பூமலர்க் கோதை - இலக்கணை. மூழ்கிப் புக்கு - புக்கு மூழ்க என இயைக்க. அவள் நெஞ்சிலே புகுந்து மறைய.

௫௬0. மை தோய் வரை - முகில் தவழும் மலை. பெய்தாம மாலைப் பிடியின் - பெய்யப்பட்ட பொன்னரிமாலை யணிந்த பிடியின்மேலிருந்து. கொய் தாம மாலை - கொய்த ஒழுங்குபட்ட மாலை. மன்னர் முடி தேய்த்திலங்கும் கழலைத் தொழுது சென்னி சேர்த்தினான் என்க.

௫௬௧. குவட்டின்—குவடுபோல. செங்கண் முத்தம் - செங்கண்ணில் சொரிந்த நீர்த்துளி. விரை மார்பம் - மணம் கமழும் மார்பு.

தேனூர் மலரீர்த் தொழுகச் சிலம்பிற் சிலம்பும்
காஞர் மயிலின் கணமபோற் கலுழ்வுற்ற தன்றே. ருசுஉ

விசயை போந்து தேற்றுதல்

பகைநரம் பிசையுங் கேளாப்
 பைங்கதிர்ப் பசும்பொன் கோயில்
வகைநலம் வாடி யெங்கும்
 அழுகுரல் மயங்கி முந்நீர்
அகமடை திறந்த தேபோல்
 அலறக்கோக் கிளைய நங்கை
மிகைநலத் தேவி தானே
 விலாவணை நீக்கி னாளே. ருசுங

பின்பு கோவிந்தராசன் தன் அமைச்சருடன் சீவகன் உடனிருப்பத் தன் மகன் சீதத்தனுக்கு முடி சூட்டல்

உலந்தநா ளவர்க்குத் தோன்றா
 தொளிக்குமீன் குளிக்கும் கற்பிற்
புலந்தவே னெடுங்கட் செவ்வாய்ப்
 புதவிநாட் பயந்த நம்பி
சிலம்புநீர்க் கடலந் தானைச்
 சீதத்தற் கரசு நாட்டிக்
குலந்தரு கொற்ற வேலான்
 கொடிநகர் காக்க வென்றான். ருசுச

ருசுஉ. ஆறாது - அமையாது. தானுநு மின்றி - தானென்கிற தன்மை யாதுமின்றி. கண பெய மாரி - கண்களிற் சொரிந்த கண்ணீர். சிலம்பில் சிலம்பும் - மலையிடங்களில் ஒலிக்கும். கணம் - கூட்டம். கலுழ்வுற்றது - அழுதது. கோயிலெல்லாம் கலுழ்வுற்றது எனக.

ருசுங. நரம்பு இசை பகையும கேளா - நரம்பிசையில் பகையும் கேட்டறியாத. நலம் வகை வாடி - நலத்தின் வகை பலவும் வாடி. முந்நீரகம் - கடலிடம். கோக்கு - கோவிந்தராசனுக்கு, மிகை நலத் தேவி - மிகையாகிய குணத்தையுடைய தேவி. விலாவணை - அழுகை.

ருசுச. நாள் உலந்தவர்க்குத் தோன்றாது ஒளிக்கும் மீன் - வாழ்நாள் அற்றவர் கண்ணுக்குத் தோன்றாது மறையும் அருந்ததி மீன். குளிக்கும் - தோற்கும். புலந்த வேல் - சினக்கின்ற வேல். புதவி - கோவிந்தராசன் மனைவி. நம்பி - சீதத்தன். குலந் தருதல் புதல்வரைப் பயந்து மேலும் குலத்தை வளர்த்தல்.

கோவிந்தராசன் சீவகன் தோழர்க்குச் சிறப்புச் செய்தல்

மாற்றவ னொற்ற ரொற்று
வகையினின் மறைய நம்பிக்கு
ஆற்றின தோழர்க் கெல்லா
மணிகல மடிசி லாடை
வேற்றுமை யின்றி வேணடுட்
டமைத்தன னருளி யிப்பால்
ஏற்றுரி முரச நாண
எறிதிரை முழக்கிற் சொனனனை. ௫௬௫

அரசன் பணிப்ப, விரிசிகன் என்னும் அமைச்சன் கட்டியங்காரன் விடுத்திருந்த ஓலையைப் படித்தல்

விதையத்தார் வேந்தன் காண்க,
கட்டியங் கார னோலை ;
புதையவிப் பொழிலைப் போர்த்தோர்
பொய்ப்பழி பரநத தென்மேற்
கதையெனக் கருதல் செய்யான்
மெய்யெனத் தானுங் கண்டான்
சிதையவென் னெஞ்சம் போழ்ந்து
தெளிப்பினும் தெளிநர் யாரே. ௫௬௬

இவ்வாறு முன்னுரை மொழிந்துகொண்ட கட்டியங் காரன், சச்சந்தனைத் தான் கொன்றதை மறைத்து, "அசனி வேகமெனும் அரசுவா மதம்பட்டுப் பாகர் நூற்றுவரைக் கொன்று திரிய, அரசன் சச்சந்தன் அதனை யடக்கிக் கந்திற்

௫௬௫. மாற்றவன் - பகைவனை கட்டியங்காரன. ஒற்றுவகை - ஒற்றியறியாதவாறு. ஆற்றின தோழாகரு - உதவியாகிய தோழனமாாகரு. வேண்டுட்டு அடிசில - தாம தாம் விருமபும பொருள்களையுடைய அடிசில. ஏற்று உரி - ஏற்றினுடைய தோல போாதத. "நீ கொனற சீவகன் தோழாககுக கோவிநதன சிறபபுச செயதானெனறு ஒற்றர் கட்டியங் காரனுககுக கூறினல மேல ஊறவாகி யாம் கொலை குழகினறது தவறு மெனறு கருதி மறையக கொடுத்தான்." சீவகன குதிரை வாணிகன வேடத்தில இருத்தலால அவனை ஒற்றர் அறிவது முடியாது.

௫௬௬. பொய்ப் பழி புதையப் பரந்தது - பொய்யாக ஒரு பழி முழுதும் பரந்தது. பொழில - உலகம. சிதையப் போழ்ந்து - சிதையும்படி பிளந்து. தெளிப்பினும - தெளிவித்தாலும்.

பிணிக்குங்கால் அவனை அது வீழ்த்துக் கொன்றது; இனி, நீயே போந்து இவ் வரசுரிமையை ஏற்று என்மீது படரும் பழியைப் போக்குதல் வேண்டும்; நின் பொருட்டு யான் என் உயிரையும் ஈகுவன்" என்று எழுதி யிருந்தான்.

சீவகன் உரைத்தல்

ஓலையுட் பொருளைக் கேட்டே
யொள்ளெயி றிலங்க நக்குக்
காலனை யளியன் தானே
கையினால் விளிக்கு மென்னா
நூல்வலீர்! இவனைக் கொல்லும்
நுண்மதிச் சூழ்ச்சி யீதே
போல்வதொன் றில்லை யென்றான்
புனைமணிப் பொன்செய் பூணான். ௫௬௭

கோவிந்தராசன் கூறல்

கள்ளத்தால் நம்மைக் கொல்லக்
கருதினான்; நாமும் தன்னைக்
கள்ளத்தா லுயிரை யுண்ணக்
கருதினோம்; இதனை யாரும்
உள்ளத்தா லுமிழ வேண்டா;
வுறுபடை வந்து கூட
வள்ளுவர் முரச மூதூர்
அறைகென அருளி னானே. ௫௬௮

போர்க் குறிப்பின்றி நட்பு முறையில் பெரும்படை திரள்க என்று அரசன் பணித்தவாறே பதினாயிரத் தறுநூறு யானைப் படையும், அறுபதினாயிரம் குதிரைப் படை

---

௫௬௭. அளியன் - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. விளிக்கும் - அழைக்கின்றான். நூல் வலீர் - நூல் பலவும் கற்ற வல்லோர்களே. நுண்மதிச் சூழ்ச்சி - நுண்ணிய மதியால் செய்த வஞ்சம். ஈது - நட்பாயப் போதுகின்ற இது. பூணான் - சீவகன்.

௫௬௮. உள்ளத்தால் உமிழவேண்டா - உள்ளத்திலிருந்து எவரும் வெளியே புலப்படுத்தவேண்டா. உறுபடை - மிக்கபடை. வள்ளுவர் முரசம் - வளவிய வார்க்கட்டமைந்த முரசு; வள்ளுவர் முடிக்கும் முரசு எனினுமாம்.

யும், இருபதினாயிரத் தறுநூறு தேர்ப்படையும், நான்கு நூறாயிரம் காலாட்களுமாகிய பெரும்படை திரண்டது. இங்ஙனம் எழுந்த இக் கடல் போலும் தானை இராசமா புரத்தை நோக்கிச் சென்று, அந் நகர்ப்புறத்தே இறுத்தது. கோவிந்தராசனும் புரிசைப்புறமே தனக்குக் கோயிலாகக் கொண்டான்.

கட்டியங்காரன் கோயிலில் துந்நிமித்தம் தோன்றல்

போக மகளிர் வலக்கண்கள் துடித்த;
பொலலாக் கனாக்கண்டார்;
ஆக மன்னற் கொளிமழுங்கிற்று;
அஞ்சத் தக்க குரலினால்
கூகை கோயிற் பகற்குழறக்
கொற்ற முரசம் பாடவிந்து
மாக நெய்த்தோர் சொரிந்தெங்கும்
மணனும் விணனும் அதிர்ந்தவே. ௫௬௧

இதனை யறியாத கட்டியங்காரன், கோவிந்தன் வரவு கேட்டு இவனையும் கொன்றுவிட்டதாகவே மகிழ்ந்து நட்புக் குறியாக, இருநூறு யானைகளும், ஆயிரம் குதிரைகளும், நூறு தேரும் விடுப்ப, கோவிந்தனும், வாரி மன்னனென் னும் யானையும், விசயமென்னும் தேரும், பவன வேகமென் னும் குதிரையும் கட்டியங்காரனுக்கு விடுத்தான். இவ்வகை யால் இருவரும் நட்புடையராய் இருந்து வரலாயினர்.

கோவிந்தராசன் தன்பாலுள்ள திரிபன்றி வென்றியுற எய்தார்க்கு என் மகள் இலக்கணையுரியள் என முரசறைவித்தல்

"பெருமகன் காதற் பாவைப் பித்திகைப் பிணையல் மாலை
யொருமகள், நோக்கி னுரை யுயிரொடும் போகொ டாத

௫௬௧. போகமகளிர் - உரிமை மகளிர். மன்னற்கு ஆகம ஒளி மழுங் கிற்று - கட்டியங்காரனது மேனி ஒளி கெட்டது. பகற் குழற - பகற் போதிலே கூவ. பாடவிந்து—ஒலி அவிய. மாகம் - விண்ணினின்று. நெய்த் தோர் - குருதி. சொரிந்து - சொரிய.

திருமகள் அவட்குப் பாலான், அருந்திரி பன்றி யெய்த
அருமக னாகு"மென் றாங் கணிமுர சறைவித் தானே.

இச் செய்தி ஏனையரசர் பலர்க்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது. பல்வேறு நாட்டு அரசகுமாரர் அனைவரும் நகரத்திடத்தே வந்து நிறைந்தனர். கட்டியங்காரனும் ஆங்கே வந்திருந்தான். அரசகுமாரர் அனைவரும் அத் திரிபன்றியை எய்வதற்கு முயன்று தம் முயற்சி முற்றாராயினர். இவ்வாறு ஆறுநாட்கள் சென்றன.

சீவகன் யானையிவர்ந்து அங்கே வருதல்

காரின் முழங்குங் களிறும் கடலின் முழங்குந் தேரும்
போரின் முழங்கும் புரவிக் கடலும் புகைவாட் கடலும்
சீரின் முழங்கும் முரசும் அலறுஞ் சிறுவெண் சங்கும்
நீரின் முழங்க முழங்கும் நீல யானை யிவர்ந்தான். ௫௭௧

கட்டியங்காரன் சீவகனைக் கண்டு துணுக்குறல்

கல்லார் மணிப்பூண் மார்பிற் காம னிவனே யென்ன
வில்லார் கடலந் தானை வேந்தர் குழாத்துட் டோன்றப்
புல்லான் கண்ணி னோக்கிப் புலிகாண் கலையிற் புலம்பி
ஒல்லா னொல்லா னாகி யுயிர்போ யிருந்தான் மாதோ. ௫௭௨

சீவகன் திரிபன்றி யெய்து வீழ்த்தல்

அருந்தவக் கிழமை போல இருதவில் லருத நாண்வாய்த்
திருந்தினா சிந்தை போலும் திண்சரம் சுருக்கி மாறாய்

---

௫௭௦. பெருமகன் - கோவிந்தராசன். பிதிகைப் பிணையல் - பிதிகைப் பூவால் தொடுத்த மாலை. பிதிகை - பிச்சியெனனும் ஒரு வகைப் பூ; இது பிதிகம் எனவும் வழங்கும். "பைங்காற் பிதிகத் தாயிதழலரி" (குறிஞ்சி) என வருதல் காண்க. போகொடாத - போக விடாத. பாலான் - கணவனாவான். அருமகன் - அரிய ஆண்மகன்.

௫௭௧. காரின் - மழை முகில்போல. போரின் - போர்த்தொழிலால். புகை வாள் - நெருப்புப் புகையும் வாள். சீரின் - சீரோடு. நீரின் முழங்க - நீர்மையுடன் முழங்க. நீல யானை - கரிய யானை.

௫௭௨. கல்லார் மணி - கல்லிடத்தே பெற்ற மணி. வில்லார் கடலந் தானை - வில்லேந்திய கடல்போலும் தானை. ஒல்லான் - மனம் பொருந்தாமல். புல்லான் - தான் நிற்கும் முறைமையில் நிற்கமாட்டாது. உயிர் - அறிவு. புலம்பி - உளைந்து.

இருந்தவன் பொறியும் பன்றி யியற்றரும் பொறியு மற்றாங்கு
ஒருங்குட னுதிர வெய்தா னூழித்தீ யுருமோ டொப்பான்.

கோவிந்தன் எல்லாருமறியச் சீவகனது குலமுறை எடுத்துக் கூறல்

இலங்கெயிற் றேனமேவுண் டிருநிலத் திடித்துவீழக்
கலங்குதெண் டிரையுங் காருங் கடுவளி முழக்கு மொப்ப
உலம்பபு முரசங் கொட்டி யொய்யெனச் சேனை யார்ப்பக்
குலம்பகர்ந் தறைந்து கோமான் கோவிந்தன் கூறி னானே.

வானிடத்தே இயக்கன் தோன்றிக் கூறல்

வானிடை யொருவன் தோன்றி மழையென முழங்கிச் சொல்லும்:
தேனுடை யலங்கல் வெள்வேல் சீவக னென்னுஞ் சிங்கம்
கானுடை யலங்கல் மார்பிற் கட்டியங் கார னென்னும்
வேன்மிடை சோலை வேழந் தின்னுயிர் விழுங்கு மென்றான்.

கட்டியங்காரன் சினந்து கூறல்

விஞ்சையா வெம்படை கொண்டுவந் தாயென
அஞ்சுவ லோவறி யாயென தாற்றலை
வெஞ்சம மாங்கிடின் வீக்கறுத் தின்றொடு
வஞ்சனை வஞ்ச மறுத்திடு கென்றான். ௫௭௬

---

௫௭௩. இருத - முறியாத. இருந்திறா - முனிவா. சுருக்கி - வில்லுள்ளேயாகும்படி தொடுத்து. மாறிய இருந்தவன பொறி - கட்டியங்காரனது நல்வினை. இயல்தரும பொறி - திரியும பொறி. ஒருங்குடன் - ஒரு சேர. ஊழித தீ யுரும - ஊழித்தீயும இடியும. தவக்கிழமை - தவம் தன பயனைத தரும உரிமை.

௫௭௪. ஏனம - பனறி. ஏவுணடு - அம்பால அறுப்புணடு. தெண திரை - தெளிந்த அலையையுடைய கடல. உலம்புபு - முழக்கஞ்செயது. குலம பகாந்து அறைந்து - சீவகன குலத்தை முதறகண கட்டியங்காரனுக்கு உரைத்துப பின ஏனை யெலலோருக்கும அறிவித்து.

௫௭௫. அலங்கல் - மாலை. கான - மணம. வேல மிடை சோலை வேழதது - வேலாகிய சோலையில நிற்கின்ற யானையினுடைய. இனனுயிர் - தனனை யொழிந்த மற்றையோர்க்குத தீதாய நிற்கும் உயிர். ஒருவன - இயக்கன.

௫௭௬. வெம்படை - கொடும்படை. அறியாய - நீ யறியாய; நின் தந்தை அறிவன என்றவாறு. வீக்கு - பெருமை. வஞ்சனை - வஞ்சனையாக வருவித்த கோவிந்தராசனை. அறுத்திடுகு - அறுத்திடுவேன்.

மதனன் வெகுளுதல்

சூரியற் காண்டலுஞ் சூரிய காந்தமஃது
ஆரழ லெங்ஙனங் கான்றிடும் அங்ஙனம்
பேரிசை யானிசை கேட்டலும் பெய்ம்முகிற்
காரிடி போன்மத னன்கனன் றிட்டான். ருஎஎ

கட்டியங்காரன் மக்கள் நூற்றுவரும் எழுதல்

காற்படை யுங்களி றுங்கலி மாவொடு
நூற்படு தேரும் நொடிப்பினிற் பண்ணி
நாற்படை யுந்தொகுத் தான்மக்கள் நச்சிலை
வேற்படை வீரரோர் நூற்றுவர் தொக்கார். ருஎஅ

சீவகனது படைத் தொகை

பார்நனை மதத்த பல்பேய் பருந்தொடு பரவச் செல்லும்
போர்மதக் களிறு பொற்றேர் நான்கரைக் கச்ச மாகும் ;
ஏர்மணிப் புரவி யேழா மிலக்கமேழ் தேவ கோடி,
கார்மலி கடலங் காலாள் கற்பகத் தாரி னற்கே. ருஎகூ

கட்டியங்காரனது படைத் தொகை

நிழன்மணிப் புரவித் திண்டேர் நிழற்றுழாய்க் குனிந்து குத்தும்
அழல்திகழ் கதத்த யானை யைந்தரைக் கச்ச மாகும்;
எழின்மணிப் புரவி யேழா மிலக்கமேழ் தேவ கோடி
கழன்மலிந் திலங்குங் காலாள் கட்டியங் காரற் கன்றே.

ருஎஎ. சூரிய காந்தம் - சூரிய காந்தக் கல். ஆர் அழல் - அரிய தீ. பேரிசையான் - சீவகன். இசை - வெற்றி. கார் இடி - கார் மழையில் முழங்கும் இடி. கனன்றான் - வெகுண்டான்.

ருஎஅ. கால் படை - காலாட்படை. கலிமா - கலிக்கின்ற குதிரைப் படை. நூல் படு தேர் - நூல்வழிப் பட்ட தேர். நொடிப்பு - ஒரு நொடிப்பொழுதில். நூற்றுவர் - கட்டியங்காரன் மக்கள் நூற்றுவரும்; முற்றுமை தொக்கது.

ருஎகூ. பார் நனை - நிலமெல்லாம் நனைந்து ஈரமாகும். நான்கரைக் கச்சம் - நாலரைக் கச்சம். ஏர் - அழகிய. கற்பகத் தாரினன் - கற்பகமாலை யணிந்த சீவகன். "கச்சம், தேவகோடி யென்பன சில எண்ணுப் பெயர்." கார் - கருமை.

ருஅ0. நிழல் மணி - ஒளி திகழும் மணி, நிழல் துழாய்க் குனிந்து குத்தும் அழல் திகழ் கதத்த யானை - தன் நிழலைப் பகை யென்று மருண்டு கையால் துழாவிக் குனிந்து கோட்டால் குத்திச் சினம் சிறக்கும் யானை. தேரும் யானையும் தனித்தனி ஐந்தரைக் கச்சம் என்க.

விசயனொடு பொருது மதனன் வீழ்தல்

காளமா லிருளைப் போழ்ந்து
கதிர்சொரி கடவுட் டிங்கள்
கோளரா விழுங்க முந்நீர்க்
கொழுந்திரைக் குளித்த தேபோல
நீளம ருழக்கி யானை
நெற்றிமேற் றந்தி வெய்ய
வாளின்வாய் மதனன் பட்டான்
விசயன்போர் விசயம பெற்றான். ௫௮௧

மதனன் தம்பியாகிய மன்மதன் பொருது மடிதல்

தோளினோ லெஃக மேந்தித் தும்பிமே லிவரக் கையால
நீளமாப் புடைப்பப் பொங்கி நிலத்தவன கவிழ்ந்து வீழக்
கீளிரண் டாகக் குத்தி யெடுத்திடக் கிளர்பொன் மார்பன்
வாளினற் றிருகி வீசி மருப்பின்மேற் றுஞ்சி னானே. ௫௮௨

தேவதத்தன் மகத வேந்தனை வெல்லுதல்

செணபகப் பூங்குன் றொப்பான் தேவமா தத்தன் வெய்தா
விண்புக வுயிரைப் பெயவான் வீழ்தரு கடாத்த வேழ
மண்பக இடிக்குஞ் சிங்க மெனக்கடாய் மகதர் கோமான்
றெணகடற் றானை யோட நாணிவேல் செறித்திட் டானே.

---

௫௮௧. காளமாகு இருள - கருமை மேனமேலும பெருகும இருள். போழநது - கெடுதது. விழுங்க - விழுஙகவர அதறகு அகபபடாதே உயரப போயபபினபு. முநநீர - கடல. நீளமா - நெடிய போர. போர்- போரிலே. விசயம - வெற்றி.

திஙகள அரா விழுஙக உயரபபோயப பினபு முநநீர்ததிரையுள குளித்ததுபோல, மதனன, யானை நெற்றிமேல தந்தி, விசயன வாளின வாயப பட்டான எனக.

௫௮௨. தும்பி - விசயன ஏறியிருநத யானை. இவர - மனமதன பொஙகி வர. நீளமா - சேயமைககட் செலலுமாறு. புடைபப - தணடா லடிகக. இரணடு கீளாக - இரணடு கூறுக. திருகி - உடமபைத திருகி. துஞ்சினன - இறநதான.

௫௮௩. பொனனணிதலால சண்பகம பூத்த மலையை யொபபவனன தேவதத்தன. பெயவான - புகுமபடியாக. வீழதரு கடாதத - பொழி கினற மதததையுடைய. மண பக - நிலம பிளககுமபடி. கடாய - வேழத்தைச செலுததி. தானை ஓட - தானை வீரா முதுகிட்டோட. செலுத்திட்டான - எறியாது மீண்டான.

சீதத்தன் கலிங்கர் கோனை வீழ்த்துதல்

சின்னப்பூ அணிந்த குஞ்சிச் சீதத்தன் சினவு பொன்வாள்
மன்னநட் கலிங்கர் கோமான் மத்தகத் திறுப்ப மன்னன்
பொன்னவிர் குழையும் பூணும் ஆரமும் சுடர வீழ்வான்
மின்னவிர் பருதி முந்நீர்க் கோளொடும் வீழ்வ தொத்தான்.

கோவிந்தன் மாரட்டனென்னும் வேந்தனை வீழ்த்துதல்

கொடுஞ்சிலை யுழவன் மான்தேர்க்
கோவிந்த னெனனும் சிங்கம்
மடங்கருஞ் சீற்றத் துப்பின்
மாரட்ட னென்னும் பொற்குன்று
இடந்துபொற் றாளி பொங்கக்
களிற்றொடு மிரங்கி வீழ
அடர்ந்தெரி பொன்செய் அம்பின்
அழன்றிடித் திட்ட தன்றே. ௫௮௫

இவ்வாறே நபுலன் மகதையார் வேந்தனொடு பொருங்கால், அவன் அஞ்சிக் கண் இமைப்ப, அவனொடு பொருதற்கு நாணி மீண்டான். அது கண்டு வீறுகொண்டு சென்ற விபுலன் தன்னொத்த வீரன் ஒருவனொடு பொருது அவனை விண்ணுலகேற்றினான். பதுமுகன் காமுகன் என்பானொடு போர்செய்து அவனை வீழ்த்தி, அவன் தம்பி கோமுகன் என்பானையும் வென்று மீண்டான். இவ்வண்ணம் சீவகன் தோழரும் தம்பியரும் பிறரும் கட்டியங்காரனுடைய தானைத் தலைவர் முதலாயினாருடன் பொருது வெற்றி யெய்தினர்.

---

௫௮௪. சின்னப்பூ - விடுபூக்கள். பொன் வாள் - இரும்பாலாகிய வாள். மத்தகத்து இறுப்ப - தலையில் தங்கிநிற்க. பொன்னவிர் குழை - பொன்னாலாகிய குழை. வீழ்வான் - வீழ்கின்ற அக் கலிங்கர்கோன், பருதி கோளொடு முந்நீர்க்கண் வீழ்வ தொத்தான். பருதிக்கு அவனும், கோளுக்குக் குழை முதலியனவும் கொள்க.

௫௮௫. கொடுஞ்சிலை யுழவன் - கொடிய வில்வீரன். மான் தேர் - குதிரை பூட்டிய தேர். மடங்கரும் சீற்றத் துப்பின் - மடங்குதற்கு அரிய சினமும் வன்மையுமுடைய; மடக்கரு - விகாரம். இடந்து - பிளந்து. பொற்றாளி - மலையென்றதற்கு ஏற்பப் பொன்துகள் கூறினர். இறங்கி - தாழ்ந்து. அடர்ந்து - மணடிச் சென்று. சிங்கம் இடித்திட்டது என்க.

சீவகன் தேரேறுதல்

எரிமணிக் குப்பை போல இருளற விளங்கு மேனித்
திருமணிச் செம்பொன் மார்பிற் சீவகன் சிலைகை யேந்தி
அருமணி யரச ராவி அழலம்பிற் கொள்ளை சாற்றி
விரிமணி விளங்கு மான்தேர் விண்டொழ ஏறி னானே. ௫௮௬

சீவகன் வில் குனித்துப் போருடற்றல்

அரசர்தம் முடியும் பூணும் ஆரமும் வரன்றி யார்க்கும்
முரசமுங் குடையுந் தாரும் பிச்சமுஞ் சுமந்து மாவும்
விரைபரித் தேரு மீர்த்து வேழங்கொண் டொழுகி வெள்ளக்
குரைபுனற் குருதி செல்லக் குமரன்வில் குனித்த தன்றே.

இதுகண்டு அஞ்சியோடிய வீரர்க்குக் கட்டியங்காரன் அமைச்சனாகிய அரிச்சந்தன் கூறுதல்

தற்புறந் தந்து வைத்த தலைமகற் குதவி வீந்தார்
கற்பக மாலை சூட்டிக் கடியர மகளிர்த் தோய்வர்;
பொற்றசொன் மாலை சூட்டிப் புலவர்கள் புகழக் கன்மேல்
நிற்பர்தம் வீரம் தோன்ற நெடும்புகழ் பரப்பி யென்றான்.

---

௫௮௬. குப்பை - குவியல். செம்பொன் - செம்பொன்னாலாகிய பூண்; திருமகளுமாம். அரிமணியரசர் - அரிய மணி வைத்திழைத்த முடியுடைய மன்னர். கொள்ளை சாற்றி - கொள்ளை கொள்ளும் தன்மையைத் தன் னெஞ்சிலே அமையப்பண்ணி. விண் தொழ - பார்த்து நின்ற விஞ்சையர் கைதொழ.

௫௮௭. குருதியாறு, முடி முதலியவற்றை வரன்றி, முரசு முதலிய வற்றைச் சுமந்து, மாவும் தேரும் ஈர்த்து, வேழம் கொண்டு ஒழுகிச் செல்லும்படி, வில் வளைந்தது. குரை - முழங்குகின்ற. பிச்சம் - பீலியால் அமைந்த குடை.

௫௮௮. தற்புறந் தந்து - தம்மைப் பாதுகாத்து. வைத்த - உற்ற விடத்து உதவுவரென்று வைத்த. வீந்தார் - புகழ் நிறுக இறந்த வீரர். அரமகளிர் - துறக்கத்து மகளிர். தோய்வர் - கூடுவர். பொற்ற - அழகிய. புகழ - வெற்றியை வியந்து பாட. கன்மேல் நிற்பர் - நடுகல்லாய வீரர் பரவ விளங்குவர்.

அதுகேட்டு வீரத் தீ யெரியப்போந்த வீரர் மாண்டொழிய, கட்டியங்காரன் மைந்தர் நூற்றுவரும் போரிடை எதிர்தல்

திங்க ளோடுடன குன்றெலாந்
    துளங்கி மாநிலஞ் சேர்வபோல்
சங்க மத்தகத் தலமரத்
    தரணி மேற்களி றழியவும்
பொங்கு மானிரை புரளவும்
    பொலங்கொள் தேர்பல முறியவும்
சிங்கம் போற்றெழீஇத் தார்த்தவன்
    சிறுவர் தோமிசைத் தோன்றினர். ௫௮௯

நூற்றுவரும் மடிதல்

கங்கை மாக்கடற பாய்வதே போன்று காளைதன் கார்முகம்
மைந்த ரார்த்தவர் வாயெலாம் நிறைய வெஞ்சரம் கான்றபின்
நெஞ்சம் போழ்ந்தழ லம்புண நீங்கி னாருயிர் நீண்முழைச்
சிங்க வேறுகள் கிடந்தபோல சிறுவர் தேர்மிசைத் துஞ்சினர்.

தாமரைப்படை வகுத்திருந்த கட்டியங்காரன்மேல் சீவகன் செல்லுதல்

பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ்
    புலவு வாட்படை புல்லிதழ்
ஐய கொள்களி றகவித
    முரச ரல்லிதன் மக்களா
மையில கொட்டையம் மன்னனா
    மலர்ந்த தாமரை வரிசையால

---

௫௮௯. குன்றெலாம் - குன்றுகளெல்லாம். துளங்கி - நிலை கலங்கி. சங்கம மத்தகத்து அலமர - சங்குகள் மத்தகத்திலே அசைய. மா நிரை - குதிரைப்படை. பொலம - பொன். தொழீஇத்து - வெகுண்டு.

௫௯௦. மாக கடல - கரிய கடல். காளை - சீவகன. கார்முகம - வில. மைந்தர் ஆர்த்தவா வாய - ஆரவாரம் செய்த மைந்தர் வாயெல்லாம். கான்றபின் - செலுத்திய பின்பு. நெஞ்சம் - மார்பு. அம்பு உண - அம்பு உயிரை யுண்பதால. முழை - முழைஞ்சு (Caves). துஞ்சினர் - பட்டுக் கிடந்தனர்.

பைய வுண்டபின் கொட்டைமேல்
பவித்தி ரத்தும்பி பறந்ததே. ௫௧௧

வந்த சீவகனை நோக்கி அசனி வேகத்தின்மே லிருந்த கட்டியங்காரன் கூறல்

நல்வினை யுடைய நீரார் நஞ்சுணி னமுத மாகும்
இல்லையே லமுதும் நஞ்சாம் ; இன்னதால் வினையி னாக்கம்
கொல்வல்யா னிவனை யென்றும இவனகொலலும எனனை யென்றும்
அல்லன நினைத்தல் செல்லா ரறிவினாற் பெரிய நீரார். ௫௧௨

அகப்படு பொறியி னாரை யூக்குவா ரியாவ ரம்மா
மிகப்படு பொறியி னாரை வெ்றியராச் செய்ய லாமோ
நகைக்கதிர் மதியம் வெய்தா நடுங்கச்சுட் டிடுத லுண்டே
பகைக்கதிர்ப் பருதி சந்து மாலியும் பயத்த லுண்டே. ௫௧௩

புரிமுத்த மாலைப் பொற்கோல்
விளக்கினுள் பெய்த நெய்யும்
திரியுஞ்சென் றற்ற போழ்தே
திருச்சுடர் தேமபி னல்லால்
எரிமொய்த்துப் பெருக லுண்டோ ;
இருவினை சென்று தேய்ந்தால்
பிரிவுற்றுக் கெடாமற செல்வம்
பற்றியா ரதனை வைப்பார். ௫௧௪

---

௫௧௧. போாக களம - பொயகை ; புறவிதழ்-வாட்படை ; கொல் களிறு - புலவிதழ ; அரசர், அகவிதழ ; கட்டியங்காரன் மக்கள் - பூவின் அல்லி. அரசன - கொட்டை. இது தாமரைப் பூவணி: (பதுமவியூகம்). பவித்திரத் துமபி - குலனும் குணமும தூயனென்பது தோன்ற, 'பவித் திரத் தும்பி' எனறூா.

௫௧௨. நீராா - தனமையினை யுடையவர். இலலையேல - நல்வினை யில்லையாயின. வினையின ஆககும் - வினையினா லுணடாகும் பெருககம் ; பயன அலலன - பொருளலலாத பேசசுக்களை.

௫௧௩. அகபபடு பொறியினா - பகைவா கைபபடும தீவினையாளர். தீவினை நீக்கி மேமபடுப்பவர். அரியா - இலலை. மிகப்படு பொறியினா - மிக்குள்ள நலவினைப் பயனை எய்துதற்கு உரியவா. வெறியா - வெறறுடம் புடையராவார். மதியம - திங்கள. வெயதா - விரைவாக. பருதி - ஞாயிறு. ஆலி - ஆலங்கட்டி. பயததல - விளைவித்தல.

௫௧௪. புரி - வடம். கோல் - தண்டு. சென்றற்றபோழ்து - எரிந்து போன பிறகு. தேமபினலலால் - தேமபிக கிடப்பதொன்று தவிர. தேய்ந் தால் - மாண்டால். பரிவு - ஆதரவு. கெடாமல - கெடாதபடி. பற்றிவைப் பார் - பிடிததுவைப்பவர்.

இவ்வாறு பேசும் இவற்குச் சினம்பிறத்தல் வேண்டிச் சீவகன் நீ அஞ்சிறுய் என்றல்

நல்லொளிப் பவளச் செவ்வாய்
நன்மணி யெயிறு கோலி
வில்லிட நக்கு வீரன்
" அஞ்சினய் " என்ன, வேந்தன்
"வெல்வது விதியி னுகும் ;
வேல்வரி னிமைப்பயே னுயிற்
சொல்லிநீ நகவும் பெற்ருய்,
தோன்றல்மற் றென்னை" யென்ருன். ௫௬௫

கட்டியங்காரன் வஞ்சின முரைத்தல்

இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின்முகங் கொன்ற நெஞ்சின்
புல்லாள னுக மறந்தோற்பி னெனப்புகைந்து
வில்வா ளழுவம் பிளந்திட்டு வெகுண்டு நோக்கிக்
கொல்யானை யுந்திக் குடைமேலுமோர் கோல்தொ டுத்தான்.

அவ்வம்புகளைச் சீவகன் அறுத்துக்கெடுத்தல்

தொடுத்தாங்க அம்பு தொடைவாங்கி விடாதமுன்ன
மடுத்தாங்க அம்புஞ் சிலையும் மதனுணு மற்றுக்
கடுத்தாங்கு வீழக் கதிர்வான்பிறை அம்பி னெய்தான்
வடித்தாரை வெள்வேல் வயிரம்மணிப் பூணினுனே. ௫௬௭

---

௫௬௫. எயிறு கோலி - பல வரிசை தோன்றி. வில்லிட நக்கு - ஒளி திகழ நகைத்து. வீரன் - சீவகன். வேந்தன் - கட்டியங்காரன். சொலலி - அஞ்சினய் என்ற சொலலைச் சொல்லி. நகவும் பெற்ருய் - சிரிக்கக் கடவாய். பெறருய் கால மயககம.

௫௬௬. இல்லாளையஞ்சி - மனைவிககு அஞ்சி. கொன்ற - மகிழ்வியாது விட்ட. புகைந்து - சினந்து. வில்லாள் அழுவம் - வில் வீரர் கடல. உந்தி - சீவகன் மேல் கடவி. கோல் - அம்பு.

௫௬௭. ஆங்குத் தொடுத்த அம்பு - கட்டியங்காரன் அங்கே தொடுத்த அம்பை. தொடை வாங்கி - அம்பை விசைத்து வாங்கி. மடுத்து - அம்புகளை நிறைத்து. ஆங்க - அசை. கடுத்து - கடுகி. பிறையம்பின்-பிறை போல வாயினையுடைய அம்பினுலே. வடித்தாரை வேல் - கூரிய நீண்ட வேல். பூணினுன் - சீவகன்.

கட்டியங்காரன் சினந்து சீவகன் தேர்மேற் பாய்தல்

அம்புஞ் சிலையு மறுத்தானென் றழன்று பொன்வாள்
வெம்பப் பிடித்து வெகுண்டாங்கவன் தேரின் மேலே
பைம்பொன் முடியான் படப்பாய்ந்திடு கென்று பாய்வான்
செம்பொன் னுலகி னிழிகின்றவொர் தேவ னொத்தான்.

கட்டியங்காரன் வீழ்தல்

மொய்வார் குழலார் முலைப்போர்க்கள மாய மார்பிற்
செய்யோன் செழும்பொற் சரம்சென்றன; சென்ற தாவி;
வெய்தா விழியா வெருவத் தீவர்வாய் மடியா
மையார் விசும்பின் மதிவீழ்வது போல வீழ்ந்தான். ௫௯௯

வெற்றி முரசு முழங்குதல்

கட்டியங் கார னென்னும்
கலியர சழிந்தது; ஆங்குப்
பட்டவிப் பகைமை நீங்கிப்
படைத்தொழி லொழிக வென்னக்
கொட்டினா முரசம்; மள்ளர்
ஆர்த்தனர்; குருதிக் கண்ணீர்
விட்டழு தவன்க ணார்வ
மண்மகள் நீக்கி னாளே. ௬௦௦

வென்றி யெய்திய சீவகன் நிலை

ஒல்லைநீ ருலக மஞ்ச வொளியுமிழ் பருதி தன்னைக்
கல்லெனக் கடலி னெற்றிக் கவுட்படுத் திட்டு நாகம்

---

௫௯௮. அழன்று - சினம் பொங்கி. வெம்ப - வெம்பும்படி. அவன் - சீவகன். பட - பட்டுக கிடககுமபடி. பாய்ந்திடுகு - பாய்ந்திடுவேன். பாய்வான் - பாய்பவனான கட்டியங்காரன். பொன...ஒத்தான் - நலவினை யுலந்து தேவருலகத்திலிருநது வீழுமொரு தேவனை யொததான்.

௫௯௯. முலைப் போர்க்களம் - கொங்கைககுப் போர்க்களம். செய்யோன் - செயபவனாகிய சீவகன். சரம் - அம்புகள். வெய்தா விழியா - வெவ்விதாகப் பார்த்து. வெருவ - கண்டோர் அஞச. மடியா - மடித்து. மை - முகில.

௬௦௦. கலியரசு - கலியாகிய அரசு. படைத்தொழில - போர்த் தொழில். மள்ளர் - வீரர், குருதிக்கண்ணீர் - குருதியாகிய கண்ணீர். மண்மகள் கட்டியங்காரன்பால் ஆர்வம் நீக்கினாள் என்க.

பல்பகல் கழிந்த பின்றைப் பன்மணி நாகந் தன்னை
வல்லைவாய் போழ்ந்து போந்தோர் மழகதிர் நின்ற தொத்தன.

விசயை கண்டு கண் குளிர்தல்

கோட்டுமீன் குழாத்தின் மள்ள
ரீண்டினார் ; மன்னர் சூழ்ந்தா ;
மோட்டுமீன் குழாத்தி னொங்குந்
தீவிகை மொய்த்த ; முத்தம்
ஆட்டுநீர்க் கடலி னார்த்த
தணிநகர் ; வென்றி மாலை
கேட்டுநீர் நிறைந்து கேடில்
விசயைகண் குளிர்ந்த வன்றே. ௬௦௨

---

௬௦௧. ஓலலை - விரைய. பருதி - ஞாயிறு. கடலின் நெற்றி - கடலிடத்தே. கவுட்படுத்திட்டு - விழுங்குவதாலே. நாகம் பல்கலைக் கழித்த பின்பு. பன்மணி நாகந் தன்னை - அதனை. வல்லை - கடுக. போழ்ந்து போந்து - பிளந்து போந்து. நின்றது - நின்ற தனமையை.

௬௦௨. கோட்டுமீன - சுறமீன். மோட்டு மீன் - விணமீன். தீவிகை - விளககு. முத்தம் ஆட்டு நீர்க்கடலின் - முத்தை அலைக்கின்ற நீர் நிரம்பிய கடல்போல. மாலை - ஒழுங்கு. "அவன் புதல்வரைக் கொன்று பின் அவனைக் கொல்லுதலை ஒழுங்கு என்றார்."

கக. பூமகள் இலம்பகம்

[பூமகள் இலம்பகம் : வென்றி யெய்திய சீவகன் தனக்குரிய இராசமாபுரத்தை யடைந்து, கட்டியங்காரன் உரிமை மகளிர்க்கு வேண்டுவன நல்கினன்; அவனுக்குரியார்க்கு அடைக்கலம் உதவிப் பிற உதவிகளும் புரிந்தான். அரசர்க்குரிய முறைப்படி, இடம் பலவற்றிலும் இலச்சினையும் காப்புமிட்டுப் போர் வீரர்க்கு ஓய்வு நல்கி இளைப்பாறுவித்தான். பின்பு வேத்தவை யடைந்து நல்லோரையில் சீவகன் அரசு கட்டில் ஏறினன்; கட்டியங்காரனால் துன்புற்றவர்களை இன்புறுவித்து அரசியலை இனிது நடத்தி வருவானாயினன்.]

கட்டியங்காரனையும் அவன் மக்களையும் கொன்று வென்றி யெய்திய சீவகன் தன் பரிசனங்கள் பின்தொடர, மைத்துனவரசர் உடன்வர நகருக்குட் சென்றான். நகர மக்கள் மிக்க சிறப்புடன் அவனை வரவேற்றனர். அக்காலத்தே கட்டியங்காரனுடைய உரிமை மகளிர் அஞ்சி நடுங்கி, புலியைக் கண்ட மான்போல் மருண்டனர். அவனது பட்டத்தரசியும் இறந்துபட்டாள். இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும் சீவகன், "கட்டியங்காரன் உயிர் போகியதும் என் வெகுளியும் போய்விட்டது; இனி, நீவிர் அஞ்சவேண்டா" என்று அம் மகளிரைத் தேற்றினன்.

சீவகன் அம் மகளிர்க்குக் கூறல்

"என்னுங்கட் குள்ள மிலங்கீர்வளைக் கையி னீரே!
மன்னிங்கு வாழ்வு தருதும்அவற் றானும் வாழ்மின்;
பொன்னிங்குக் கொண்டு புறம்போகியும் வாழ்மி" னென்றான்
வின்னுங்க வீங்கு விழுக்கந்தென நீண்ட தோளான். உ௦௩

உ௦௩. உள்ளம் - கருத்து. ஈர வளை - அரத்தால் அறுக்கப்பட்ட வளை. இலங்கு - விளங்குகின்ற. மன - அசை. வாழ்வு - வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவை. புறம் போகியும் - புறத்தே வேறிடம் சென்றேனும். வில நுங்க வீங்கி விழுக் கந்து எனத் திரண்ட தோள் - வில்லை வலிக்க வீங்கிச் சிறந்த தூண்போலத் திரண்டு நீண்ட தோள்.

அது கேட்ட மகளிர் தம் பதிசென்று கைம்மை வாழ்க்கை மேற்கொள்ளல்

தீத்தும்மு வேலான் திருவாய்மொழி வான்மு ழக்கம்
வாய்த்தங்குக் கேட்டு மடமஞ்ஞைக் குழாத்தி னேகிக்
காய்த்தெங்கு சூழ்ந்த கரும்பார்தம் பதிகள் புக்கார்
சேய்ச்செந் தவிசு நெருப்பென்றெழுஞ் சீற டியார். ௬0௪

காதார் குழையுங் கடற்சங் கழுங்குங் குழமும்
போதா ரலங்கற் பொறையும் பொறையென்று நீக்கித்
தாதார் குவளைத் தடங்கண்முத் துருட்டி விம்மா
மாதார் மயிலன்னவர் சண்பகச் சாம்ப லொத்தார். ௬0௫

இதற்குள் வீரர்கள் அரண்மனையை ஆராய்ந்து தூய்மை செய்து, சீவகற்குப் பள்ளியிடத்தை அணிசெய்து வைத்தனர். சீவகன் பள்ளி புகுவதன் முன் தன் மாமனை வணங்கிப் புண்பட்ட வீரரைப் போற்றுமாறு வேண்டிக் கொண்டான்.

சீவகன் பள்ளி கொள்ளல்

எண்கொண்ட ஞாட்பி னிரும்பேச்சிற்
படுத்த மார்பர்
புண்கொண்டு போற்றிப் புறஞ்செய்கெனப்
பொற்ப நோக்கிப்
பண்கொண்ட சொல்லார் தொழப்பாம்பணை
யண்ணல் போல

---

௬0௪. தீத் தும்மு வேலான - நெருப்பனலைக் கக்கும் வேலையுடைய சீவகன். மொழியாகிய வான் முழக்கம் என்க. அங்கு வாய்த்துக் கேட்டு - அவ்விடத்தே வாய்மையாகக் கேட்டு. மஞ்ஞைக் குழாம் - மயிற் கூட்டம். சேய்ச் செந்தவிசு - மிகச் சிவந்த தவிசு. எழும் - எழுந்து நீங்கும்.

௬0௫. அலங்கல - பூமாலை. பொறை - சுமை. முத்துருட்டி - முத்துப்போலக் கண்ணீரை அழுது சொரிந்து. விம்மி - துயர் மிகுந்து. சண்பகச் சாம்பல் - சண்பகத்தின் வாடிய பூ.

மண்கொண்ட வேலா னடிதைவர
வைகி னானே. ௯௦௬

வீரர் அயாவுயிர்த்தல்

வாள்க ளாலே துகைப்புண்டு
வரைபுண் கூர்ந்த போல்வேழம்
நீள்கால் விசைய நேமித்தேர்
இமைத்தார் நிலத்திற் காண்கலாத்
தாள்வல் புரவி, பண்ணவிழ்த்த
யானை யாவித் தாங்கன்ன
கோள்வா யெஃக மிடம்படுத்த
கொழும்புண் மார்ப ரயாவுயிர்த்தார். ௯௦௭

சீவகன் கண் துயிறல்

கொழுவாய் விழுப்புண் குரைப்பொலியுங்
கூந்தன் மகளிர் குழைசிதறி
அழுவா ரழுகைக் குரலொலியும்
அதிர்கண முரசின் முழக்கொலியும்
குழுவாய்ச் சங்கின் குரலொலியுங்
கொலைவல் யானைச் செவிப்புடையும்

---

௯௦௬. எண் கொண்ட ஞாட்பு - தேவாசுரப் போர், இராமாயணப் போர், பாரதப் போர் என்ற இவற்றோடு வைத்து எண்ணத்தகும் போர். இரும்பு - வேலும் வாளும் பிறவுமாம். எஃகிறப்படுத்த - புண்பட்ட. புண் போற்றிக்கொண்டு புறஞ் செய்க - புண்ணை ஆற்றும் வழியை மேற்கொண்டு காப்பீராக. வியங்கோள் வேண்டிக்கோடற் பொருட்டு. பொற்ப - இனிது. பண்கொண்ட சொல்லார் - மகளிர். பாம்பணை யண்ணல்- திருமால். மண்கொண்ட வேல - மண்ணை வென்றுகொண்ட வேல.

௯௦௭. துகைப்புண்டு - தாக்கப்பட்டு. வரை, துகைப்புண்டு புண் கூர்ந்தபோலும் வேழம். நீள்கால் விசைய நேமித் தேர் - நெடுங் காற்றுப் போலும் விசையையுடைய தேர். நேமி - ஆழி. இமைத்தார் நிலத்திற் காண்கலா தாள்வல் புரவி - நிலத்திருப்பக் கண்டு கண்ணிமைத்தவர். பின்பு காணமாட்டாத நெடுந் தொலைவு சென்று மறையும் தாள் வன்மையுடைய புரவி, ஆவித்தாங்கு - கொட்டாவி விட்டாற்போல. எஃகம் - வாள்.

எழுவார் யாழு மேத்தொலியு
மிறைவன் கேளாத் துயிலேற்றான். கூ0அ

பொழுது விடிந்தது. சீவகன் தம்பியும் தோழரும், கோவிந்தராசனும் நகரத்தவரும் வந்து கோயிலுள் நிறைந்தனர். சிறிது போதில், வெள்ளி மலையில் வாழும் கலுழவேகனொழிய விஞ்சையர் பலரும் வந்து ஈண்டினர்.

சீவகற்குத் திருமுடி சூட்டுதற்கு அமைச்சர் சூழநின்ற அனைவரும் தகுவன செய்தல்

எண்ண மென்னினி யெழில்முடி யணிவது துணிமின்
கண்ண ரொடு கடிகையும் வருகென வரலும்
பண்ணி னார்முடி பழிச்சிய மணிபொனிற் குயிற்றி
அண்ண லாய்கதி ரலம்வரப் புலமகள் நகவே. கூ0கூ

சுதஞ்சணன் வருதல்

விரியு மாலையன் விளங்கொளி முடியினன் துளங்கித்
திருவில மால்வரைக் குலவிய தனையதோர் தேந்தார்
அருவி போல்வதோ ராரமு மார்பிடைத் துயல
எரியும் வார்குழை யிமையவ னொருவன்வந் திழிந்தான்.

பின்னர், அவனுடைய தேவியர் பலரும் வந்து சேர்ந்தனர்; விஞ்சையர் ஆடவரும் பெண்டிருமாய் மிகப் பலர் வந்து நகரத்தை யடைந்தனர். நகர் முழுவதும் பேரணி திகழ்ந்தது.

கூ0அ. விழுப்புண் - துன்பம் தரும் புண். குரைபபொலி - காற்றைப புறப்படவிடும ஒலி. அதிர கண முரசு - அதிரகினற கண்ணையுடைய முரசு. செவிப்புடை - செவியினது அசைப்பொலி. இறைவன - சீவகன. கேளா - கேட்டு.

கூ0கூ. கண்ணரா - புரோகிதா. கடிகை - நனாழிகை யறிந்து கூறும கணக்கர். வருக என - வருவாாகளாக என அழைப்ப. பழிச்சிய - புகழப்பட்ட. அண்ணல - தலைமை. அலமவர - விளங்க. புல மகள் நக - நாமகள் மகிழ. "முடியமைத்தறகுரிய நூலெலலாம முற்ற முடித்தலின் நாமகள் மகிழ எனறார்."

கூகூ0. வானவில் மலையின குறுககே கிடந்தாற போலத் தேன சொரியுந தார் மார்பிடைக் கிடநதது என்க, அருவி - அமமலையிடத்து அருவி. துயல - அசைய. எரியும் - ஒளி வீசும. ஒருவன - ஒப்பறற சுதஞ்சணன். துளங்கி - அசைந்து.

சுதஞ்சணன் சீவகற்கு முடி சூட்டுதல்

வெருவி மாநகர் மாந்தர்கள் வியந்துகை விதிர்ப்பப்
பருதி போல்வன பாற்கட லாற்றெட்டுக் குடத்தாற்
பொருவில் பூமழை பொன்மழை யொடுசொரிந் தாட்டி
எரிபொ னீண்முடி கவித்தனன் பவித்திரற் றொழுதே. ௩௧௧

சுதஞ்சணன் விடைபெற்றுப் போதல்

திருவ மாமணிக் காம்பொடு திரள்வடந் திளைக்கும
உருவ வெண்மதி யிதுவென வெண்குடை யோங்கிப்
பரவை மாநில மளித்தது; களிக்கயல் மழைக்கண்
பொருவில் பூமகட் புணர்ந்தனன்; இமையவ னெழுந்தான்.

முடி சூடிக்கொண்ட சீவகவேந்தன் திருநிலமிதித்தல் வேண்டித் திருவுலா வருதல்

மின்னுங் கடற்றிரையின் மாமணிக்கை
வெண்கவரி விரிந்து வீசப்
பொன்னங் குடைநிழற்றப் பொன்மயமாம்
உழைக்கலங்கள் பொலிந்து தோன்ற
மன்னர் முடியிறைஞ்சி மாமணியங்
கழலேந்தி அடியீ டேத்தச்
சின்ன மலர்க்கோதைத் தீஞ்சொலார்
போற்றிசைப்பத் திருமால் போந்தான். ௩௧௩

---

௩௧௧. வெருவிக் கை விதிர்ப்ப - அஞ்சிக் கை விதிர்க்கும்படி. சொரிந்து - சொரியா நிற்க. பருதி போல்வனவாகிய குடம். பூமழை சொரிய, குடத்தாற் பாற்கடலில் முகந்து வந்து ஆட்டி, விதிர்க்கும்படி, தொழுது முடி கவித்தனன் என்க. பவித்திரன் - சீவகன், தனக்கு ஆசிரியனாதலின், தேவன் தொழுதான்.

௩௧௨. திருவமாமணி - அழகிய மணி; அ, அசை. காம்பும் வடமும் திளைக்கும் மதி - இல்பொருளுவமை. குடை - கொற்றக் குடை. பரவை - பரந்த. பொருவில் பூமகள் - ஒப்பில்லாத நிலமகளை. இமையவன் - சுதஞ்சணன்.

௩௧௩. கடற்றிரையின் - கடலின் அலைபோல. நிழற்ற - நிழலைச் செய்ய. பொன்னங் குடை - உலாவுதற்குரிய குடை. உழைக்கலம் - அரசர் பக்கத்தே இருக்கும் மங்கலங்கள். அடியீடு - அடியிடுதல். "அடுத்து இரண்டு பவனி அரசர்க்கு ஆகாமையின், கலியாணத்திற்குப் பின்பு பவனி கூறுவார். ஈண்டு நன்னிலம் மிதித்து மண்டபத்தே புகுந்தமை தோன்ற அடியீடேத்த" என்றார். சின்ன மலர் - விடுபூ. "காத்தற் றொழிலாலும் வடிவாலும் திருமாலென்றே கூறினார்."

சீவகன் அரியணைக்கண் அமர்ந்திருத்தல்

பைங்கண் உளையெருத்தின் பன்மணி
வாளெயிற்றுப் பவள நாவிற்
சிங்கா சனத்தின்மேல், சிங்கம்போல்
தேர்மன்னர் முடிகள் சூழ,
மங்குல் மணிநிற வண்ணன்போல்,
வார்குழைகள் திருவில் வீசச்
செங்கட் கமழ்பைந்தார்ச் செஞ்சுடர்போல்
தேர்மன்ன னிருந்தா னன்றே. ௬௧௪

வேந்தன் திருவுள்ளத்தே குறித்துரைத்த வண்ணம் நகர்க்கண் முரசறைவித்தல்

"ஒன்றுடைய பதினை யாண்டக்
குறுகட னிறைவன் விட்டான்;
இன்றுளீ ருலகத் தென்று
முடனுளீ ராகி வாழ்மின்;
பொன்றுக பசியும் நோயும்
பொருந்தலில் பகையு" மென்ன
மன்றல மறுகு தோறு
மணிமுர சார்த்த தன்றே. ௬௧௫

---

௬௧௪. உளை - பிடரி மயிர். மங்குல மணி - நீலமணி. செஞ்சுடர் - ஞாயிறு. சீவகன், சிங்காசனத்தின்மேல, மன்னர் முடிகள் சூழ, வண்ணன் போல் குழையில் வீச, செஞ்சுடர்போல இருந்தான என்க. "மங்குல்-திசை; எனவே, தந்தையைப்போல் இருந்தான என்றூர்."

௬௧௫. ஒன்றுடைப் பதினையாண்டு - பதினாறு யாண்டு. விட்டான்-சிறையின்றி விட்டான. இன்றேபோல என்னும் செல்வ நலமுடையீராய் வாழ்மின். பொன்றுக - இல்லையாகுக. மன்றல மறுகு - மனறல் விளங்கும் தெரு. அன்றே - அப்பொழுது.

கஉ. இலக்கணையார் இலம்பகம்

[**இலக்கணையார் இலம்பகம்:** அரசுகட்டிலேறி ஆட்சி புரிய லுற்ற சீவகன், பதுமை முதலிய தன் மனைவியரை வருவித்து அவர்கட்குத் தலையளி செய்தான். கோவிந்தராசன் தன் மகள் இலக்கணையைச் சீவகற்கு மணம் செய்விக்கக் கருதி நல்லோரை தெளிந்து அதன்கண் திருமணம் செய்வித்தான். மணம் முடிந்ததும் சீவகன் ஊருலாப் போந்து ஸ்ரீ கோயிலையடைந்து, அருகனை வணங்கி, அக் கடவுட்கு நூறு ஊர்களை இறையிலியாகத் தந்து தன் மாளிகை யடைந்து தன்னை வளர்த்த கந்துக்கடன், தாயான சுநந்தை முதலியோர்க்கு அரசுரிமை வழங்கிச் சிறப்பித்தான். நந்தட்டனை இளவரசனாக்கி, இவ்வண்ணமே ஏனைத் தோழன் மார்க்கும் தம்பியர்க்கும் அவரவர்க்கேற்ற வரிசையும் சிறப்பும் நன்கு வழங்கினன். தன்னை அளித்து உதவிய சுதஞ்சணனுக்குக் கோயிலெடுத்து, அவன் வரலாற்றை நாடகமாக எழுதி இன்புற்றான். அவன் இளமைப்போதில் விளையாடற்கு நிழல் பயந்த ஆலமரத்திற்கும் மேடையும் ஏனைய சிறப்பும் செய்தான் எனின், வேறு கூறுவது மிகையாம்.]

அரசு கட்டிலேறி இனிதிருந்த சீவகன் தன் தம்பியரையும் தோழரையும் நோக்கி, "நீவிர் விரைந்து சென்று என் ஏனை மனைவியரைக் கொண்டு வருக" எனப் பணித்தனன். அவரும் அவ்வண்ணமே சென்று அவர்களைக் கொணர்ந்தனர்.

மனைவிமார் வந்து அவன் அடிவீழ்ந்து வணங்குதல்

அன்று சூடிய மாலைய ராடிய சாந்தர்
பொன்றி வாடிய மேனியர், பொன்நிறை சுருங்கார் ;
சென்று காதலன் திருவிரி மரைமல ரடிமேல்
ஒன்றி வீழ்ந்தனர் குவளைக்கண் உவகைமுத் துகவே. **ஙுகங**

ஙுகங. அன்று - சீவகன் பிரிந்த அன்று. பொன்றி - கெட்டு. பொன் நிறை - பொன்போல் பெறுதற்கரிய நிறையில கெடாதவர். திருவிரி மரைமலர் - அழகு திகழும் தாமரைப் பூ. உவகை முத்து - உவகைக் கண்ணீர்.

சீவகன் அவர்களது பிரிவுத்துயர் நீக்கி இன்புறக் கூடி யிருத்தல்

நஞ்ச மேய்ந்திளங் களிக்கயன் மதர்ப்பன போல
அஞ்சி வாட்கண்கள் மதர்த்தன அலர்ந்துடன் பிறழப்
பஞ்சு சூழ்மணி மேகலை பரிந்தவை சொரிய
வஞ்சி நுண்ணிடை கவின்பெற வைகினன் மாதோ. கூகஎ

இவ்வாறு சின்னாட்கள் கழிந்ததும், சீவகற்கும் இலக்கணைக்கும் திருமணம் நிகழ்த்தல் வேண்டி, பெருங்கணி போந்து, இற்றை ஏழாம்நாள் மணவினை யாற்றுதல் வேண்டு மெனக் கணித்துரைத்தான். உடனே, இச்செய்தி நகரமாக் கட்கு முரசு முழக்கித் தெரிவிக்கப்பெற்றது. ஏனை நாட்டவர்க்கும் மணவோலை செல்வதாயிற்று. நகரமெங்கும் பெரு விழா பொலிவுற்றது.

ஆறுநாள் கழிதல்

முரச மார்ந்தபின மூவிரு நாள்கள்போய்
விரைவொ டெங்கணும் வெள்வளை விம்மின;
புரையில் பொனமணி யாழ்குழல் தண்ணுமை
அரவ வானி னதிர்ந்த அணிமுழா. கூகஅ

விழாவணி விளங்கும் நகரச் சிறப்பு

சுநத ரத்துகள் பூந்துகள் பொறறுகள்
அந்த ரத்தெழு மின்புகை யாலரோ
இந்தி ரன்னகர் சாறயர்ந் திவ்வுழி
வந்தி ருந்தது போன்மலி வுற்றதே. கூககூ

கூகஎ. மதாபபன போல - செருககுவனவறறைபபோல. மதர்த்தன அலர்ந்து - செருக்கி மலாந்து. பரிநதவை - அறறு. சொரிய - உதிர.

கூகஅ. ஆாநத - ஆர்தத. போய் - போக. வளை - சங்கு. புரையில்- குறறமிலலாத. அரவவானை - முழங்குதலையுடைய முகில.

கூககூ. சுநதரத துகள் - செநதுாரத் தூள். அநதரத்து - வானத்தே. சாறு - திருவிழா. இவ வழி - ஈணடு. மலிவுறறது - மிகுதியுற்றது.

மணவணி திகழும் கோயிற் சிறப்பு

கொடியெழூந் தலமருங் கோயில் வாயில்கள்
மடலெழூந் தலமருங் கமுகும் வாழையும்
மடியிருந் துகிலுடை மாக்க ளுடியும்
புடைதிரள் பூரண குடமும் பூத்தவே. ௬௨௦

கடிமலர் மங்கையர் காய்பொற கிண்கிணி
உடைமணி பொற்சிலம் பொலிக்குங் கோயிலுள்
குடைநிழன் மன்னர்தங் கோதைத் தாதுவேய்ந்து
அடிநிலம் பெறுததோர செல்வ மார்ந்ததே. ௬௨௧

மணவினை தொடங்குதல்

மங்கலப் பெருங்கணி வகுத்த வோரையான்
மங்கல மன்னவன் வாழ்த்த வேறலும்
மங்கல வச்சுதம் தெளித்து வாய்மொழி
மங்கலக் கருவிமுன் னுறுத்தி வாழ்த்தினா. ௬௨௨

இலக்கணையாருக்கு மயிர்வினைத் திருமணம் செய்தல்

பாற்கடன் முளைத்ததோர் பவளப் பூங்கொடி
போற்சுடர்ந் திலங்கொளிப் பொன்செய் கோதையை
நாட்கடி மயிர்வினை நன்பொற ருமரைப்
பூக்கடி கோயிலாள் புலம்ப வாக்கினர். ௬௨௩

---

௬௨௦. அலமரும - அசையும. எழுநது அலமரும - விரிநது அசையும. மடியிருந துகில - மடித்த துகில. புடை திரள் - பககம திரணட. பூத்த - பொலிநதன.

௬௨௧. மணியுடை பொற சிலமபு - மணியைப பரலாகவுடைய பொன்னுலான சிலமபு. தாது - தேன. அடி நிலம் பெறுத - மங்கையா அடி நிலத்தைத் தீண்டாத.

௬௨௨. மங்கலப பெருங் கணி - மங்கல நாளைக கூறும் பெரிய கணி; சோதிடா, மங்கல அச்சுதம் - மங்கலமாகிய அறுகும் அரிசியும் முதலாயின. வாய் மொழி - அபிமந்திரித்த. கருவி - மயிர் குறை கருவி.

௬௨௩. சுடாநது இலங்கு - விட்டு விளங்குகின்ற. கோதை - இலக கணை. மயிர் வினை நாட் கடி - மயிரொதுககும திருமணம். பூக்கடி கோயிலாள் - பூவாகிய சிறநத கோயிலையுடைய திருமகள். புலம்ப - இவட்கு ஒவ்வேமென்று கருதி வருநத. ஆககினர் - செய்தனர்.

சீவகனை நெய் முழுக்காட்டுதல்

இழைத்தபொன் னகரின் வெள்ளி
யிடுமணை மன்ன ரேத்தக்
குழைப்பொலிந் திலங்கு காதிற்
கொற்றவ னிருந்த பின்றை
மழைக்கவின் றெழுந்த வார்கொண்
மணிநிற வறுகை நெய்தோய்த்
தெழிற்குழை திருவில் வீச
மகளிர்நெய் யேற்று கின்றார். கூஉ௪

நெய்யேற்றிய மகளிர் வாழ்த்துதல்

"மின்னுமிழ் வைரக் கோட்டு
விளங்கொளி இமய மென்னும்
பொன்னெடுங் குன்றம் போலப்
பூமிமேல் நிலவி வையம்
நின்னடி நிழலின் வைக
நேமியஞ் செல்வ னாகி
மன்னுவாய் திருவோ" டென்று
வாழ்த்திநெய் யேற்றி னாரே. கூஉ௫

இவ்வாறு சீவகனைத் திருமுழுக்காட்டியபின், மங்கல மணவணி யணிந்து சிறப்பித்தல்

அறுகு வெண்மல ரளாய வாசநீர்
இறைவன் சேவடி கழுவி யேந்திய
மறுவின் மங்கலங் காட்டி னார்மணக்
குறைவில் கைவினைக் கோல மார்ந்ததே. கூஉ௬

கூஉ௪. நகர் - அரணமனை. வெள்ளியிடு மணை - வெள்ளியால் செய்த மணை, கொற்றவன - சீவகன. மழைக கவின்று எழுநத - மழையால் கிளைத்துத் தழைத்த. அறுகை - அறுகம் புல.

கூஉ௫. நேமியம் செல்வனாகி - சககரவாள சக்கரவர்த்தியாய். அடி நிழல் - ஆட்சியின் கீழ். திருவோடு - இலக்கணையோடு.

கூஉ௬. அறுகு வெண்மலர் அளாய - அறுகையும் வெள்ளிய மலரையும் கலந்த. மறுவில - குற்றமில்லாத. கைவினைக் கோலம் - புனைதலமைந்த மணக்கோலம்.

இவ் வண்ணமே மகளிர் யானைமேற் கொணர்ந்த நூனீரும் நறுநெய்யும் கொண்டு இலக்கணையை நெய் முழுக் காட்டினர். மங்கலவணி கொணர்ந்து அழகு திகழ அணிந்து ஒப்பனை செய்தார்.

இலக்கணை வேள்விச் சாலைக்கு வரக்கண்ட வேந்தர் தம்முட் கூறிக் கொள்ளல்

அரத்தக மருளிச் செய்த
சீறடி யளிய தம்மாற்
குரற்சிலம் பொலிப்பச் சென்னிக்
குஞ்சிமேன் மிதிப்ப நோற்றான்
திருக்குலாய்க் கிடந்த மார்பிற்
சீவகன் ; நாங்க ளெல்லாம்
தரித்திலந தவத்தை யென்று
தார்மன்ன ரேமுற் றாரே. ௯௨௭

இலக்கணை வேள்விச் சாலை யடைதல்

கோவிந்த னென்னும் செம்பொற்
குன்றின்மேற் பிறந்து, கூர்வேற்
சீவக னென்னுஞ் செங்கீர்ப்
பவளமா கடலுட் பாய்வான்
பூவுந்தி யமுத யாறு
பூங்கொடி நுடங்கப் போந்து
தாவிரி வேள்விச் சாலை
மடுவினுள் தாழ்ந்த தன்றே. ௯௨௮

வேள்விக்கண் தீயோம்புதல்

தண்டிலத் தகத்திற் சாண்மே
லெண்விரற் சமிதை நான்கு

௯௨௭. அரத்தகம் - செம்பஞ்சி. மருளி - மருள, கண்டோர் மருள என்க. சிலம்பு குரலெடுத்து ஒலிப்ப. திருக்குலாய்க் கிடந்த மார்பின் சீவகன் - திருமேவி வீற்றிருக்கும் மார்பினையுடைய சீவகன். தரித்திலம் - செய்திலேம். ஏமுற்றார் - மயக்கமுற்றனர்.

௯௨௮. செங்கீர் - புதுநீர். பூ உந்தி - பூப்போலும் கொப்பூழ். நுடங்க - அசைய. தாவிரி வேள்வி - கெடாத மணவேள்வி. தாழ்ந்தது - தங்கிற்று. அமுதயாறு குன்றிற் பிறந்து, கடலுட் பாய்வான், பூவுந்தி, கொடி நுடங்கப் போந்து மடுவினுள் சிறிது தங்கிற்று.

எண்டிசை யவரு மேத்தத்
துடுப்புநெய் சொரித லோடும்
கொண்டழற் கடவுள் பொங்கி
வலஞ்சுழன் றெழுந்த தென்ப
தெண்டிரை வேலி யெங்குந்
திருவிளை யாட மாதோ. ௬௨௯

தீயோம்பியபின் நீரேற்றலும் முறையாதலால் சீவகன் நீரேற்றல்

கரையுடைத் துகிலிற் றோன்றுங் காஞ்சன வட்டின் முந்நீர்த்
திரையிடை வியாழந் தோன்றத் திண்பிணி முழவுஞ் சங்கும்
முரசொடு முழங்கி யார்ப்ப மொய்கொள்வேன் மன்ன ரார்ப்ப
அரசரு ளரச னம்பொற் கலசநீ ரங்கை யேற்றான். ௬௩0

இலக்கணையின் கைப்பற்றிச் சீவகன் தீ வலம்வந்து கட்டிலேறல்

குளிர்மதி கண்ட நாகங் கோள்விடுக் கின்ற தேபோல்
தளிர்புரை கோதை மாதர் தாமரை முகத்தைச் சேர்ந்த
ஒளிர்வளைக் கையைச் செல்வன் விடுத்தவ ளிடக்கை பற்றி
வளரெரி வலங்கொண் டாய்பொற் கட்டில்தா னேறி னானே.

---

௬௨௯. சாணமேல் எண்விரல் - ஒருசாண் எண்விரலகமாகப் பரப்பிய. தண்டிலத்தகத்தில் - இங்கு, அரிசியிலே. சமிதை நானான்கு - சமிதை பதினாறு. துடுப்பு - துடுப்பால். கொண்டு - கைக்கொண்டு. வலமாகச் சுழன்றெழுந்தது, நாட்டில் திருமிக்கு விளையாடும் என்றற்கு அறிகுறி. தெண்டிரை - கடல்.

௬௩0. காஞ்சனவட்டின் - பொன் வட்டுப் போல. அரசருள் அரசன் - அரசரின் தலைவனான சீவகன். அங்கை - அகங்கை. வியாழன் - பிருகற்பதி.

௬௩௧. கோள் விடுகின்றதே போல - கொண்டதை விடுகின்றது போல. தளிர் புரை கை - தளிர்போலும் கை. தாமரை முகத்தைச் சேர்ந்த கை. ஒளிர்வளை - விளங்குகின்ற வளை. விடுத்து - விடுக்க. கட்டில் - "விவாகம்பண்ணி யெழுந்திருந்து சாந்தியான கூத்தும் ஆலத்தியும் கண்டு அருந்ததி காணப்போமளவும் இருக்கும் கட்டில்.—இஃது அரசியல்".

அருந்ததி காட்டி மணவறைபுக்கு மணவமளி ஏறியிருத்தல்

விளங்கொளி விசும்பிற் பூத்த அருந்ததி கரட்டி யான்பால்
வளங்கொளப் பூத்த கோல மலரடி கழீஇய பின்றை
இளங்கதிர்க் கலத்தி னேந்த அயினிகண் டமர்ந்தி ருந்தான் ;
துளங்கெயிற் றுழுவை தொலசீாத தோகையோ டிருநத தொத்தான

நாலாம் நாள் சீவகனுக்கு மயிர்வினைத் திருமணம் செய்தல். சீவகன் இலக்கணையோடு இருத்தல்.

பானுரையி ெனய்யவணைப் பைங்கதிர்கள் சிந்தித்
தானிரவி திங்களொடு சார்ந்திருந்த தேபோல்
வேனிரைசெய் கண்ணியொடு மெல்லென விருந்தான்
வானுயர வோங்குகுடை மன்னாபெரு மானே. ௬௩௩

அழகு திகழும் மணக் கூடத்தே சீவகன் இலக்கணை யோடிருப்ப, மங்கல மகளிரும் மங்கலம் கொண்டு தென் மேற்கிலும் தென்கிழக்கிலும் நின்றனர்.

நாவிதனது பழம் பிறப்பு

குளநென் முன்றிற் கனிதேன்சொரி சோலைக் குளிர்மணி
வளமை மல்கி யெரியம்மட மந்திகை காய்த்துவான்
இளமை யாடி யிருக்கும்வனத் தீர்ஞ்சடை மாமுனி
கிளையை நீங்கிக் கிளர்சாபத்தின் நாவித னாயினன். ௬௩௪

அவனது சிறப்பு

ஆய்ந்த கேள்வி யவன்கான் முளையாய்த் தோன்றினன்
தோய்ந்த கேள்வித் துறைபோயலங் காரமும் தோற்றினன்

---

௬௩௨. ஆனபாலால திருவடியைக கழுவிய பினபு. அயினி - பாலடிசில. துளங்கெயிறறுழுவை - விளஙகுகினற பறகளையுடைய புலி. தோகை - மயில. புலிமயிலோ டிருநததுபோல இருநதான எனபது.

௬௩௩. பாலநுரையின நொய்ய அணை - பாலநுரைபோல நொய தாகிய அணை. இரவி கதிாகளைச சிநதித் திஙகளோடு இருநதது போல. வேல நிரை செயகணணி - வேலை நிரையாக வைததது போலும கணணை யுடைய இலககணை.

௬௩௪. குளநெல முன்றில - குளநெல உணங்கும முறறம். சோலை - சோலையிடத்தே. மணி எரிய - மணி ஒளி செயய. கை காயத்து - தீயெனறு கருதிக குளிா காயவதறகு. இளமையாடி - விளையாடி. சாபததின - சாபத தால. கிளை - முனிவர் சுறறம்.

வேந்தன் றன்னுற் களிற்றூர்தி சிறப்பொடு மேயினுன்
வாய்ந்த கோல முடையான் மஞ்சிகர்க் கேறனுன். சுஙரு

அந்த நாவிதன் முதற்கண், ஒரு நங்கை நீர்வார்க்க, அதனுல் தன் வாய்பூசி அரசனை வணங்கினுன்; பின்பும் அறுகும் அரிசியும் கொண்டு அரசன் திருவடியிலும் திருமுடியிலும் தெளித்து வாழ்த்தி, இலக்கணை முடியிலும் தெளித்தான்.

மயிரொதுக்குதல்

வாக்கினிற செய்த பொன்வாளுர் மங்கல விதியி னேந்தி
ஆக்கிய மூர்த்தத் தண்ணல் வலக்கவு ளுறுத்தி யார்ந்த
தேக்கணின் னகிலி னுவி தேக்கிடுங் குழலி னுளை
நோக்கல னுனித்து நொய்தா இடக்கவு ளுறுத்தி னுனே.

சீவகற்கு மயிரொதுக்கு மணம் முடித்தல்

ஆய்ந்தபொன் வாளை நீக்கி
யவிர்மதிப் பாகக் கன்மேற்
காய்ந்தவாள் கலப்பத் தேய்த்துப்
பூநிறீஇக் காமர் பொன்ஞாண்
தோய்ந்ததன் குறங்கில் வைத்துத்
துகிலினிற் றுடைத்துத் தூய்தா
வாய்ந்தகைப் புரட்டி மாதோ
மருடகப் பற்றி னுனே. சுஙஎ

சுஙரு. கேளவியவன - கேளவியிஙனயுடைய அமமுனிவன். கானமுளை - பிளளை. தோயந்த கேளவி - பலவாய்த்த தொகக நூறகேளவி. துறைபோய - முறறக கறறு. அலஙகாரமும தோனறினை - அலங்கார மென்னும ஒரு நூலையும தோறறுவிததான. மேயினுன - பெறறுன். கோலம - அழகு.

சுஙசு. வாககினில செயத - நூலவிதியோடு வாககுணடாக. பொன் வாள - பொனனுற செயத கததி. ஆககிய மூர்ததததது - பொருந்தக் குறித்த நாழிகையில. வலக்கவுள - வலககனனம. தேககண்......குழலி னுன - நெய்யை இடததேயுடைய அகிறபுகையை யுண்டு தேக்கிடும் குழலையுடையாள. நுனித்து - குறிதது. நொயதா நோக்கி - சிறிதே நோககி.

சுஙஎ. காயந்த வாள - இரும்பும் எஃகும் ஒரு நீர்மையாகக காயந்த மயிர்க கத்தி. அவிர்மதிப் பாகக கல - விளங்குகினற திங்களின பிளவு போலும் கல. பூ நிறீஇ - கத்திவாயில் உள்ள பூவைத் தட்டி. குறங்கு-துடை. துகில - துணி. மருள் தக - உற்றது தெரியாதபடி.

சீவகன் முக விளக்கம்

ஏற்றி யுமிழ்த் துமிடை யொற்றியுழ்
போற்றிச் சந்தனம் பூசுகின் றனெனக்
கூற்ற னன்முகக் கோலஞ்செய் தான்கடற்
றேறறுஞ் செஞ்சுடர் போலச சுடாந்ததே. சுாநஅ

இலக்கணை புருவமொதுக்கப் படுதல்

உருவச் செங்கய லொணணிறப் புள்வெரீஇ
இரிய லுறறன போன்றிணைக் கண்மலர்
வெருவி யோட விசும்பிற குலாவிய
திருவிற் போறபுரு வங்கள் திருததினன். சுாநகூ

நாவிதன் போதல்

ஆர மின்னவ ருங்குயந் தான்களைந்து
ஒரு மொண்டிறற கத்திரி கைத்தொழில்
நீரிற் செய்தடி யேத்துபு நீஙகினன்
தாரன் மாலைத் தயஙகிணர்க் கணணியான். சுாசு0

சீவகன் இலக்கணையோடு கூடி இனிது உறைகையில் ஊடலொன்று நிகழ்கின்றது.

இலக்கணை வெகுளுதல்

மாதர்தன் வனப்பு நோக்கி
மகிழ்ந்துகண் ணிமைத்தல செல்லான்
காதலித் திருப்பக் கண்கள்
கரிந்துநீர் வரக்கண் '' டமம

சுாநஅ. பூசுகினறன என-பூசுகினறதுபோல. ஏறறியும... சுறறியும ஏற ஒதுக்கியும் இழிய ஒதுககியும நடுவு திறத்தும். கோலம - அழகு சுடாநதது - விளங்கிறறு.

சுாநகூ. ஒணணிறப் புள் - ஒள்ளிய நிறம படைத்த சிச்சிலிப் பற வைககு. வெரீஇ - அஞ்சி. இரியலுறறன போனறு - நீஙகியோடுவது போனறு. கண வெருவி யோடும்படியாக. திருவில - வானவில. '' கணகள் அஞுசிப் பாாகக விசுமபில வளைதத'' வில.

சுாசு0. குயம் - மயிர் குறை கத்தி. கத்திரிகைத் தொழில - கத்திரிக்கும் தொழில. நீரில - நீாமையுடன. ஏத்துபு - வாழத்தி. தாரும் மாலையும் கணணியுமுடையான். தயங்கிணர் - விளங்குகின்ற பூங்கொத்து.

பேதைமை பிறரை யுள்ளி
யழுபவர்ச் சேர்த"' லென்றாள் ;
வேதனை பெருகி வேற்கண்
தீயுமிழ்ந் திட்ட வன்றே. ௬௪௬

அதுகண்டு ஆற்றாது வணங்கிக் கிடந்த சீவகனைக் கண்ட அவளது கண்களில் நீர் உகுதல்

" இற்றதென் றாவி " யென்று எரிமணி யிமைக்கும் பஞ்சிற்
சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் கிடப்பச், சேந்து
பொற்றதா மரையிற் போந்து கருமுத்தம பொழிய வேபோல
உற்றுமை கலந்து கண்கள் வெம்பனி யுகுத்த வன்றே.

சீவகன் வண்டுகளை இரந்து நிற்றல்

" கொண்டபூ ணின்னைச் சாந்து
குலாய்க்கொழுந் தின்ற கொம்பே
கண்டுகண் கரிந்து நீராய்
உகுவது காக்க லாமே?
பண்டியான் செய்த பாவப
பயத்தையார்க் குரைப்பன ; தேன்காள் !
வண்டுகாள் ! வருடி நங்கை
வரந்தர மொழிமின் " என்றான். ௬௪௫

---

௬௪௩. மாதர் - இலக்கணை இமைத்தல் செல்லான - இமையாளாய. உன்னி - நினைந்து. சேர்தல் பேதைமை என்றாள். வேதனை பெருகி - வருத்தம் மிகுந்ததனால். தீயுமிழ்ந்திட்ட - வெகுளியால் சிவந்தன.

௬௪௪. இற்றது - அழிந்தது. என்று - என்று. இமைக்கும் - விளங்கும். பஞ்சின் சிற்றடி - செம்பஞ்சி யூட்டிய சிறிய அடி. திருமகன் - திருவுக்கு மகனாகிய காமனையொப்பவன் ; சீவகன். சேந்து பொற்ற - சிவந்து பொற்புடைத்தாகிய. தாமரையினின்றும் புறப்பட்டுச் சிறிது கரிய நீர்மையுடைய முத்தம் சிந்துவனபோலே கண்கள் மை கலந்து வெய்யவாகிய பனியை யுகுத்தன. ஊடல் முழுதும் நீர்மையின் வெம்பனியாயிற்று.

௬௪௫. கொண்ட பூண் - நீ அணிந்துகொண்டுள்ள பூணும். சாந்து - அருள் வடிவாகிய நினைச் சார்ந்ததனால். குலாய - தழைத்து. கொழுந்து ஈன்ற - கொழுந்தையீனுவதற்குக் காரணமான. கண்டு - நின்னழகை விடாமல் பார்த்ததனால். காக்கலாமே - மறைக்க முடியாதன்றே. பாவப் பயம் - தீவினையின் விளைவு. வருடி - இந் நங்கையின் காலை வருடி. வரந்தர - வரந் தருமாறு.

பூவையும் கிளியும் தம்முட் கூறிக்கொள்ளல்

பூவையும் கிளியுங் கேட்டுப் புழைமுகம் வைத்து நோக்கிக்
"காவலன் மடந்தை யுள்ளம் கற்கொலோ இரும்பு கொலலோ?
சாவம்யாம் உருகி ; யொன்றும் தவறிலன் ; அருளு, நஙகை,
பாவையென் றிரத்து" மெனற பறவைகள் தம்முள் தாமே.

பூவை கிளியை வாயடக்குதல்

பெற்றகூ ழுணடு நாளும பிணியுழந் திருத்தும ; பேதாய் !
முற்றிமை சொல்லி னங்கை மூனறுநா ளடிசில் காட்டாள் :
பொற்றொடி தத்தை யீரே பொத்துநும வாயை யென்றே
கற்பித்தா பூவை யாாதம் காரணக் கிளவி தமமால். கூசரு

அடங்காது கிளி கூறக் கேட்டுச் சீவகன் அவள் நலம் பாராட்டல்

"ஈன்றதா யானு மாக இதனைக்கண டுயிரை வாழேன் ;
நான்றியான சாவ" லெனறே நலக்கிளி நூலின் யாப்ப
மான்றவள் மருணடு நக்காள வாழிய வரமபெற் றேனென்று
ஆன்றவ ரைப் புலவி யணிநலம் பரவி னானே. கூசகூ

இலக்கணை கூட்டத்துக் கிசைதல்

"பாண்குலாய்ப படுக்கல் வேண்டா ;பைங்கிளி பூவை யெனனு
மாண்பிலா தாரை வைத்தா ரென்னுரர்" என்று நக்கு

கூசச. புழை - கூட்டின வாயிலில. காவலன - கோவிநதராசன. யாம உருகிச சாவம - நம சேவல நமமை இவவாறு ஊடல தீாககலுறின நாம மனமுருகி இறநதுபடுவேவம. ஒனறும தவறிலன் - சிறிதும தவறு இலன. இரத்தும - இரநது வேணடுவேம.

கூசரு. கூழ் - சோறு. பிணியுழநது இருத்தும - பிணிபபுணடு வருநதியிருபபேம. முறறிமை - அறிவுரை. பொறறொடி நஙகை எனக் கூட்டுக. தததையீரே - கிளியாரே. பொத்து - மூடிககொளமின. காரணக கிளவி - காரணத்தோடு கூட்டிச சொலலுமசொல.

கூசகூ. இதனை - இவன இறநதுபட்டால இவட்குளதாம பழியை. யான் - இவட்குப் பிள்ளையாகிய யான. நானறு - தூககிட்டுககொண்டு. நலம - நறகுணம. நூலின யாபப - நூலாலே தன கழுத்தைக கட்டிக் கொள்ள. மானறவள் - உணாப்புவயின வாராவூடலால மயஙகி யிருநத இலககணை. மருணடு - வியந்து. வாழிய - கிளியை வாழ்த்தியது. ஆனறவன் - கூடறகமைந்த சீவகன்.

நாண்குலாய்க் கிடந்த நங்கை நகைமுக வமுத மீந்தாள் ;
பூண்குலாய்க் கிடந்த மார்பிற் பொன்னெடுங் குன்ற னொற்கே.

இவ்வாறு இலக்கணையுடன் இன்புற்றிருந்த சீவகன், சூளாமணி யென்னும் பட்டத்து யானையின்மீதேறி நகர வீதிக்கண் திருவுலாச் செய்யலுற்றான். சிற்றரசர் பலர் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். நால்வகைப் படைகளும் சூழவந்தன. பல்வகை இயங்கள் முழங்கின. தெருக்களிலே மகளிர் கூட்டம் மிகுந்திருந்தது. அவர்களுள் வேட்கை பிறவாதாரும், பிறக்கின்றவரும், பிறந்தவரும் என மூவகைச் செவ்வியையுடையார் இருந்தனர். இவர் பரத்தையரினத்தைச் சேர்ந்தவராவர்.

சீவகனைக் கண்ட மகளிருள் வேட்கை பிறவாத பேதை மகளிரின் நிலைமை கூறல்

வெள்ளைமை கலந்த நோக்கிற் கிண்கிணி மிழற்றி யார்ப்பப்
பிள்ளைமை காதல் கூரப் பிறழ்ந்துபொற் றேரு வீழத்
துள்ளுபு செலீஇய தோற்றந் தொடுகழற் காமன் காமத்து
உள்ளுயி ரறியப் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததோ தோற்ற மொத்தார்.

வேட்கை பிறக்கின்ற மகளிர் நிலைமை

அணிநிலா வீசு மாலை யரங்குபுல் லென்னப் போகித்
துணிநிலா வீசு மாலைப் பிறைநுதல் தோழி சேர்ந்து

௬௪எ. பாண - பாணன் வாயில் நோவிக்கு துறையில கூறும் சொல். குலாய - சொலவி வளைத்து. படுககல - அகபபடுதல. வைததாா - வளர்தது வைத்தவர். என - என்ன இளி வரவு. நகை முக வமுதம - நகைத்த முகத்திடதது வாயமுதம, நகை முகம காட்டி மகிழ்வித்தலுமாம்.

௬௪அ. வெள்ளை மை கலநத நோககின - உள்ளத்தே கள்ளமிலலாத நோககத்தோடு. மிழறறி யாாப்ப - ஒலிகக. பிள்ளைமை - பிள்ளைத் தன்மையால். காதல கூர - காண்டற்குக காதல மிக. துள்ளுபு செலீஇய - துள்ளிச் சென்ற. காமத்து உள்ளுயிர் அறிய - காமத்தின் இன்பத்தை நுகர்ந்தறியும பொருட்டு. நோக்கின் செலீஇய தோறறம் என இயைக்க.

மணிநிலா வீசு மாலை மங்கையர் மயங்கி நின்றார்
பணிநிலா வீசும் பைம்பொற் கொடிமணி மலர்ந்த தொத்தார்.

வேட்கை பிறந்த மகளிர் நிலைமை

குறையணி கொண்ட வாறே
கோதைகால் தொடர வோடிச்
சிறையழி செம்பொ னுந்தித்
தேன்பொழிந் தொழுக வேந்திப்
பறையிசை வண்டு பாடப்
பாகமே மறைய நின்றார்
பிறையணி கொண்ட வண்ணல்
பெண்ணொர்பால் கொண்ட தொத்தார். ௬௫0

கற்புடை மகளிர் பூமழை தூவி வாழ்த்துதல்

பெண்பெற்ற பொலிசை பெற்றார்
பிணையனார் பெரிய யாரும்
கண்பெற்ற பொலிசை பெற்றா
மின்றெனக் கரைந்து முந்நீர்
மண்பெற்ற வாயுள் பெற்று
மன்னுவாய் மன்ன என்றே

---

௬௪௯. அணிநிலா வீசும் மாலை யரங்கு - அழகிய ஒளி வீசும் பல மாலைகளை நாற்றிப் புனைந்த ஆடரங்கு. புலனென்ன - பொலிவிழப்ப. துணி நிலா வீசும் பிறை - தெளிந்த ஒளிவீசும் பிறைத்திங்கள். மாலையில் தோன்றலின், மாலைப்பிறை யென்றார். பிறைபோலும் நெற்றி. மயங்கி - வேட்கையில் கலங்கி. நிலா வீசும் பைம்பொன் பணி கொடி ஒளி-விளங்கும் பசிய பொன்னாலியன்ற பரந்த கொடி ; தாழ்ந்த கொடியுமாம். பொற்கொடி மணியைப் பூத்ததை நிகர்த்தனர்.

௬௫0. குறையணி கொண்டவாறு - பாதி குறையாகப் பூண் அணிந்த அளவில். கால் தொடர - அடியிலே தம்மில் பிணங்க. சிறையழி தேன் - சிறையழிந்த தேன். தேன் உந்தியிலே பொழிந்தொழுக எனக. ஏந்தி - அணியாத மாலையை ஏந்திக் கொண்டு. பறையிசை வண்டு - பறத் தலையுடைய இசைவண்டு. பாதியே யணிந்த நாணத்தால் மறைய நின்றார். அண்ணல் - சிவபெருமான்.

புண்பெற்ற வேலி னன்மேல்
பூமழை தூவி னாரே. ௬௫௧

இவ்வாறு நகரத்து மகளிரும் ஆடவரும் நெருங்கித் தெருவில் உலாவரும் சீவகனைப் பாராட்டியும் வாழ்த்தியும் மகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்தனர்.

சீவகன் பெற்றோரை வியத்தல்

கொழித்திரை யோத வேலிக் குமரனைப் பயந்த நங்கை
விழுத்தவ முலக மெல்லாம் விளக்கிநின் றிட்ட தென்பார்;
பிழிப்பொலி கோதை போலாம் பெண்டிற பெரியள நோற்றுள
சுழித்துநின் றருந கற்பின் சுநந்தையே யாக என்பார்.

அவன் மெய் யழகை வியத்தல்

இடம்பட அகன்று நீண்ட
இருமலர்த் தடங்க ணெனனும்
குடங்கையி னொண்டு கொண்டு
பருகுவார் "குவளைக் கொம்பின
உடம்பெலாங் கண்க ளாயி
னொருவாக்கு மின்றி யேற்ப
அடங்கவாய் வைத்திட் டாரப்
பருகியிட் டீமி" னென்பார். ௬௫௩

௬௫௧. பொலிசை - இலாபம. பிணையனா - மானபிணைபோலும் வீரமகளும திருமகளும. பெரிய யாமும - கறபினால பெருமை மிகக யாங களும. முநநீா மண பெறற ஆயுள பெறறு - கடலுலகும மணணுலகும பெறற வாழநாளைப பெறறு. எனனுக கரைநது - என்று வாயால வாழததி. "உபபும உலகும உளள அளவும வாழவீா" எனனும் உலக வழககு.

௬௫உ. கொழிதது இரை ஓத வேலி - முதது முதலியவறறைக் கொழித்து முழஙகும் கடலை வேலியாகவுடைய நிலவுலகில. நஙகை - விசயை. விழுததவம் - பெரிய தவம. நினறிடடது - நிலைபெறறது. பிழி - வடிதத தேன. ஆக எனபதைப பிரித்துப பெரியள எனபுழிக கூட்டிப் பெரியளாக நோறறுள சுநநதையே எனபாா எனக. சுழித்து நினறு - வேறோரிடம செலலாது நினறு. அருந கறபு - வறறாத அருட் கறபு.

௬௫௩. தடஙகண - பெரிய கண். குடங்கை - அகங்கை. நொணடு - முகநது. குவளைக் கொமபின - முழுதும் குவளையே பூத்த கொம்பு போல. இன்றி - இல்லையாமாறு. ஆர - நிரமப. பருகியிட் டீமின் - பருகுமின், இரணடு கணகள் அமையா எனபதாம.

சீவகனது தவம் நினைந்து வியத்தல்

இந்நகரப் புறங்காட்டி லிவன்பிறந்த வாறும்
தன்னிகரில் வாணிகனில் தான்வளர்ந்த வாறும்
கைந்நிகரில் வேந்தர்தொழப் போந்ததுவும் கண்டால்
என்னை தவம் செய்யா திகழ்ந்திருப்ப! தெனபார். ௬௫௪

மேலைத் தவமுடையார்க்கே செல்வமாம் என்றல்

பெருமுழங்கு திரைவரைக ணீந்திப்பிணி யுறினும்
திருமுயங்க லிலலையெனின இல்லைபொரு ளீட்டம;
ஒருமுழமுஞ் சேறலில ரேனும,பொரு ளூர்க்கே
வரும்வழிவி னையுழந்து வாழ்கதவ மாதோ. ௬௫௫

இவ் வண்ணம் நகரத்தின் மாடவீதியில் உலாப்போந்தவன் அருகன் கோயிலுக்குச் செலலவெழுந்தான். படைகளும் உடன்வந்தனவன்றே. அவற்றைச் சோலையிலே நிறுத்திவிட்டுத் தான் மட்டும் கோயிற்குச் சென்றான்.

சீவகன் அருகனைத் தொழுதல்

திறந்த மணிக்கதவம் ; திசைக
ளெலலாம மணம்தேக்கி
மறைந்த அகிற்புகையான் ; மன்னர்
மன்னன் வலஞ்செய்து
" பிறந்தேன் இனிபபிறவேன் ;
பிறவா தாயைப் பெற்றேன " என்று
இறைஞ்சி முடிதுளக்கி யேத்திக்
கையால தொழுதானே. ௬௫௬

---

௬௫௪. புறஙகாடு - சுடுகாடு. வாணிகன இல - கந்துக்கடன என்னும வணிகன மனையில. கைநிகரில - ஒழுககத்தாலும் ஒப்பிலலாத மேலைத் தவமே இத் திருவுடைமைககு ஏது எனறவாறு.

௬௫௫. முழங்கு பெருந்திரை பொருந்திய கடலும் மலையும கடந்து நீந்தியெனவே, கடத்தறகருமை சுட்டியதாயிறறு. பிணியுறினும - வருந்தினும். திரு முயங்கல - நலவினை வந்து கூடுதல. பொருள் ஈட்டம் - பொருளை மிகுதியாக ஈட்டுதல. சேறலிலரேனும - செனறிலராயினும. பொருள் நலவினையுடைய அவர் உறையும ஊருககு வழி வினை உழநதுவரும என்க. " ஆககம் அதாவினைச் செலலும் " (குறள) எனறார் திருவள்ளுவனார்.

௬௫௬. அரசன் வருஙகாலத்தே பிறர் புகுதாமல கதவடைத்து அவனுக்குத் திறத்தல இயலபாதலால், கதவம திறநதன. அகிறபுகையால் மணம் நிரம்பித் திசைகள் மறைநதன. துளக்கி - அசைத்து.

சீவகன் பாட்டு

மறுவற வுணர்ந்தனே, மலமறு திகிரியை ;
பொறிவரம பாகிய புண்ணிய முதல்வனே ;
பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வ,நின்
நறைவிரி மரைமலா நகுமடி தொழுதும. சுருள

பின்பு அவன் அருகனுக்கு விளக்குப் புறமாக நூறூரையும், பூசனைக்கு நான்குகோடி பொன்னும் கொடுத்துச் சேவித்தற் சிறப்பாக நூறுகளிறும் நூறு தேரும் சேர்த்தினுன்.

சீவகன் அரண்மனையடைந்து திருவோலக்க மிருத்தல்

உலமரு நெஞ்சி னொட்டா மன்னவ ரூர்ந்த யானை
வலமருப் பீரந்து செய்த மணிகிளர் கட்டி லேறி
நிலமகள் கணவ னவேந்தா குழாத்திடை நிவந்தி ருந்தான்
புலமகள் புகழப் பொய்தீர் பூமகட் புணர்ந்து மாதோ.

இங்ஙனம் திருவோலக்க மிருந்த சீவகன் தன்னைப் புறந் தந்து ஓம்பிய கந்துக்கடனுக்கு அரசுரிமை தந்து நாடும் தந்து சிறப்பித்தான் ; அவன் மனைவியும் தன்னை வளர்த்தாளுமாகிய சுநந்தைக்கு அரசமாதேவி யென்னும் பட்டமும் தந்தான். நந்தட்டனை இளவரச னுக்கினன் ; ஏனைத் தம்பியரான நபுல விபுலர்க்குக் குறுநில மன்னர் மகளிரை மணம் செய்வித்து "இனிதுறைக" என நாடு பல நல்கினுன். தன்னோடு உடனுழைத்த தோழர்கட்கும் பழைய அரசையும் ஏனாதி முதலிய பட்டமும் தந்து சீர் செய்தான். ஏனையோர்க்கு நிதியும் நாடும் பிறவும் நிரம்பக்

சுருள. மறுவற - குறறமற முறறும. திகிரி - அறவாழி. பொறி வரமபு - இநதிரியஙகளுககு எலலையாகிய. நறை - தேன. நகும - நிகாக்கும.

சுருஅ. உலமரும் - கலஙகிச சுழலும். ஒட்டா மன்னவா - பகை வேநதா. வலமருபபு - வெறறி தரும் கொம்பு. கட்டில - அரசு கட்டில. நிவநது - உயாந்து. அரசரில மேலாயிருத்தலால நிவநதென்ருா. புல மகள - தலைமகள். பொய் தீா - மெய்யான. (நீததியமான)

கொடுத்தான். இம்முறையே தன் மைத்துனன்மார்க்கும் தக்காங்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்த சீவகன் தன் மாமன் கோவிந்தனுக்குக் கட்டியங்காரனுடைய "செல்வ முழுதும் தந்தான்.

சீவகன் சுதஞ்சணற்குச் சிறப்புச் செய்தல்

பேரிடர் தன்க ணீக்கிப் பெரும்புணை யாய தோழற்கு
ஓரிடஞ் செய்து பொன்னு லவனுரு வியற்றி யூரும்
பாரிடம் பரவ நாட்டி யவனது சரிதை யெல்லாம்
தாருடை மாரபன் கூத்துத் தான்செய்து நடாயி னுனே.

சீவகன் தான் சிறுபோதில் இருந்து விளையாடிய ஆலமரத்திற்குச் சிறப்புச் செய்தல்

ஊன்விளை யாடும் வைவே
　　லுறுவலி சிந்தித் தேறபத்
தான்விளை யாடி மேனு
　　ளிருந்ததோர் தகைநல் லாலைத்
தேன்விளை யாடு மாலை
　　யணிந்துபொற பீடஞ் சேர்த்தி
ஆன்விளை யாடு மைந்தா
　　ரதன்புற மாக்கி னுனே. ௬௬௦

பின்பு தன் மனைவியர் எண்மர்க்கும் அரசமாதேவியர் எனும் பட்டமளித்து நாட்டை இனிதே சீவகன் ஆண்டு வருவானாயினன்.

நாடு நலமெய்திய சிறப்பு

ஆனை மும்மத மாடிய காடெலாம்
மானை நோக்கியர் வாய்மது வாடின ;

---

௬௫௯. பேரிடா - பெரிய இடராகிய கடல. புணை - தெபபம். இடம - கோயில. பாரிடம் - நிலவுலகத்தவா. நடாயினுன் - நடத்தினை.

௬௬௦. உறுவலி - மிகக வலியுடைய சீவகன். தகை - அழகு. ஆலை. ஆலமரததிறகு. தேன் - வணடு. பீடம் சேர்த்தி - மேடையமைத்து. அதன் நிழலிலே பசுககள் கிடததல அதற்கு அறமாகுமெனறும், அவற்றின் பாலை அதறகுச் சொரிதல தகுமென்றும் கருதி, ஆன விளையாடு மைந்தார் என்றுர்."

வேனல் மல்கிவெண் டேர்சென்ற வெநிலம்
பானல் மல்கிவெண் பாலன்னம் பாய்ந்தவே. ௯௯௧

ஆட்சி நலம்

வலையவர் முன்றிற் பொங்கி
வாளென வாளை பாயச்
சிலையவர் குரம்பை யஙகண்
மானினஞ் சென்று சேப்ப
நிலைதிரிந் தாழி நீஙகி
யுத்தர குருவு மாகிக்
கொலைகடிந் திவற லின்றிக்
கோத்தொழில நடத்து மன்றே. ௯௯௨

(பதுமையார் இலம்பகத்தில், சீவகன் தேசிகப்பாவை யென்பாள் கூத்தாடியபோது ஆடரங்கிற்குச் செல்ல, அவள் அவனைக் கண்டு வேட்கைமிகுக் கருத்திழந்தாள் எனக் கண்டோமன்றோ; அவள், சீவகன் தன்னை மறந்தானெனக் கருதி ஈண்டுத் தானே வந்தாள். வந்தவள், கட்டியங்காரனால் வலிதில் நலந்துய்க்கப் பெற்றும், சீவகன்பால் வேட்கை குன்றாது அவனையே நினைந்து சாம்பியிருந்த அநங்கமாலை யென்பாளைக் கணடு அவட்குந் தோழியாகி யிருந்தாள். அவள், சீவகனைக் காண வரும் செய்தி, இனிக் கூறப்படுகிறது.)

தேசிகப்பாவை சீவகனைக் காணக் கோயில் வாயிலில் வந்து நின்று காவலர் வழியாக அவனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் அவளை உடனே வரவிடுக என்றான்.

---

௯௯௧. மான நை நோககியர் - மான் நிகராகாமையால வருநது நின்ற பார்வையுடைய மகளிர். மது ஆடின - தேன கொபபுளிககப் பட்டன. வெண் தேர் - கானல. பானல - செஙகுவளை. பால அன்னம் - பாலபோலும் நிறமுடைய அன்னம.

௯௯௨. வலையவா - செமபடவா. சிலையவா - வில வேட்டுவர். குரம்பை - வீடு. சேப்ப - தஙக. இவறல - பேராசை. "இவவூழியிலே உலகம் தன் நிலை திரிந்து நீங்கி உத்தர குருவுமாக எனத் திரித்து நடாத்தும்" என முடிக்க.

தேசிகப்பாவை அநங்கமாலை தந்த ஓலையைக் கொடுத்தல்

அருவிலைய நன்கலஞ்செய் போர்வை
அன்னநாண அடியொதுங் கிச்சென்று
உருவ மொவ்வா நொசியு நுசுப்
பொல்கிக் கோமா னடிதொழுதபின்
மருவின் சாயல் மணிமெல்விரல்
கூப்பி யோலை மரபினீட்ட
இரவி யென்ன விளங்குமொளி
யிறைவன் கொண்டாங் கதுநோக்குமே. ௩௩௩.

அவ்வோலையில், அநங்கமாலை, தன்னைக் கட்டியங்காரன் வலிதிற் கொண்டு சென்று வைத்திருப்பவும் தான் சீவகனையே நினைந்து புலம்பி வாய்வெருவக் கண்டு அவன் விடுத்தவாறும், தான் சீவகன் திருவுரு வெய்தி வழிபட்டு வந்தவாறும், தான் இப்போது கண் துயிலின்றிக் கலுழ்தலும், வளையிழத்தலும், மேனி பசத்தலு மெய்தி வருந்துமாறும், ஓலை கொணரும் தன் தோழி வாமலேகை (இது தேசிகப்பாவை தானே வைத்துக்கொண்ட பெயர்) வருந்தாமல் இனிது கூறி விடுமாறும் எழுதியிருந்தாள். ஓலையுடன் அது கொணர்ந்த தோழியையும் உணர்ந்துகொண்ட சீவகன் உவகை மிகுந்து தேசிகப்பாவையைத் தன் தோளாற் புல்லிச் சிறப்புச் செய்தான்.

தேசிகப் பாவைக்குச் சீவகன் கூறல்

"அருளுமா றென்னை, யநங்கமாலை
யடித்தி தோழி யன்றோ" என,
"தெருளலான் செல்வக் களிமயக்கினால்,
திசைக்குமென்னறி வளக்கிய கருதி
மருளிற் சொன்னாய், மறப்பேனோ
யானின்னை" யென்ன மகிழ்ழங்கணை

௩௩௩. அருவிலை - மிக்க விலையையுடைய. நன்கலம் செய் போர்வை - நல்ல கலத்தைப் புறத்தே காட்டும் போர்வை. ஒதுங்கி - நடந்து. ஒசியும் - முறியும். நுசுப்பு - இடை. ஒல்கி - வளைந்து. மரபு - முறைமை.

உருளு முத்தார் முகிழ்முலையினு
ளுள்ளத் துவகை தோற்றினுளே. ௬௬௪

சீவகற்கு இன்பந் தந்த தேசிகப்பாவை நாடகத்தாலும இன்பம் தருதல்

நரமபுமீ திறத்தல் செலலா
நல்லிசை முழவும் யாழும்
இரங்குதீங குழலு மேஙகக்
கிண்கிணி சிலம்பொ டார்ப்பப்
பரந்தவா ணெடுங்கட் செவ்வாய்த்
தேசிகப் பாவைக் கோல
அரஙகின்மே லாடல காட்டி
யரசனை மகிழ்வித் தாளே. ௬௬௫

சீவகன் இன்ப வாழ்வு சிறத்தல்

இளமையங கழனிச் சாய
லேருழ தெரிபொன வேலி
வளைமுயங் குருவ மென்றோள்
வரம்புபோய் வனப்பு வித்திக்
கிளைநரம் பிசையுங கூத்துங்
கேழ்த்தெழுந் தீன்ற காம
விளைபய னினிதிற் றுய்த்து
வீணைவேந் துறையு மாதோ. ௬௬௬

---

௬௬௪. அடிததி தோழி - அடியளாகிய தோழி. என - என்று தேசிகப் பாவை சொலல. தெருளலான - தெளியான, செலவக களி மயககினுல - செலவததால பிறநத களி மயககத்தால. திசைககு என அறிவு அளக்கிய - நாறறிசையும என் அறிவை அளநது காட்டவேண்டி. மருளில - பேதைமை யால. எனன - என்று சீவகன சொலல. உருளும முத்தார் - உருளும் முத்துமாலை பொருநதிய.

௬௬௫. மீது இறத்தல செலலா - தபபிச செலலாத, நரம்பு - நரம் போசை. ஏஙக - இசைகக. நரமபோசையின மேறபட்டுச் செலலாத முடிவு முதலியன.

௬௬௬. இளமையாகிய கழனி, வளை முயஙகு - வளையணிநத. உருவ மெனதோள் - அழகிய மெலலிய தோள. கேழ்தது-நிறம்கொண்டு, விளை பயன - விளையும் பயனுகிய காமம. வீணை வேநது - வீணை வேந்தனுகிய சீவகன், "தோளாகிய வரம்பு சூழ் போகா நிறக உழுதென்க. தனது சாயலால் விளைந்த அழகைக கண்ட அளவில காம வேட்கை விளைவித்தற் குக் கூத்தையும் பாட்டையும் நடத்துதலின் பிறந்தது காமம் என்க.

கங. முத்தியிலம்பகம்

[முத்தியிலம்பகம் : சீவகனது ஆட்சிக்காலத்தில், அவன் தாயான விசயை தண்டாரணியத்துத் தவப்பள்ளியிலிருந்து துணை செய்து போந்த தாபத மகளிர்க்குத், தான் அருகன் கோயிலொன்று எடுப்பித்து நல்ல பூசனை செய்து, அதன் பயனை நல்கினள்; சுடு காட்டில் தனக்குத் தோழியாய் வந்து துணைபுரிந்த தெய்வத்துக்கும் ஒரு கோயில் சமைப்பித்தாள்; சுடுகாட்டை அறக்கோட்டமாக்கி நாடோறும் ஐந்நூற்றைந்து பிள்ளைகட்குப் பாலும் சோறும் அளிக்குமாறு செய்தாள். தான் உறையுமிடத்தே மயிற்பொறியின் வடிவமெழுதி மனம் மகிழ்ந்தாள். முடிவில், அவள் துறவு பூணற்கெண்ணி, சீவகன்பால் விடை பெற்றுப் பம்மை யென்னும் அடிகளை யடைந்து, துறவறம் மேற்கொண்டாள். சின்னாள் கழிந்ததும், சீவகன் தன் மனைவியருடன் துறவியாகியவிசயையைக் கண்டு பணிந்து தன் நகரம் போந்து, சோலை நுகர்வு, நீர் விளையாட்டு முதலிய பல இன்பத் துறைகளில் எளியனாய் இனிதிருந்து வந்தான். அவன் மனைவியரும் முறையே சச்சந்தன், சுதஞ்சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தன் என்ற மக்களைப் பெற்று மகிழ்ச்சி மிகுந்தனர்.] :

மேலே கூறியவாறு சீவகன் இனிதே நாடாட்சி செய்து வரும் நாளில் விசயை அவனை, அருகனுக்கு மிகச் சீரியதொரு கோயிலை எடுக்குமாறு பணிக்க, அவனும் அத்தகைய கோயிலொன்றை எடுப்பித்தான்.

அருகன் கோயிற் சிறப்பு

விண்பாற் சுடர்விலக்கி மேகம் போழ்ந்து விசும்பேந்தி
மண்பாற திலகமாய் வான்பூத் தாஙகு மணிமல்கிப்
பண்பால வரிவண்டுந் தேனும் பாடும் பொழிற்பிண்டி
எணபால இகந்துயர்நதாற் கிசைந்த கோயி லியன்றதே.

சுகூஎ. விண்பால சுடா - விணணில உளள ஞாயிறும் திங்களும. விசுமபேந்தி - தேவருலகுககு மேலாய. மண்பால - மணணிலுளள கோயில களுக்கு. வான் பூததாங்கு - வானம் மீன்பூத்தாறபோல, மல்கி - நிறைய விருத்தலால, மேகம் போழநது, சுடா விலககி, பூததாங்கு மல்குதலால், விசுமபேநதி, திலகமாய இயன்றது எனக. பணபால - பணபாடும் பானமையுடைய. எணபால இகந்து உயர்நதாற்கு - எண் குணங்களால் உயர்ந்த அருகனுககு.

கோயிலெடுத்த நல்வினைப்பயனை விசயை தனக்குத் துணைசெய்து உதவிய தவமகளிர்க்கு நல்கல்

அல்லி யரும்பதமும் அடகுங் காயுங் குளநெல்லும்
நல்ல கொழும்பழனுங் கிழங்குந் தந்து நவைதீர்த்தார்க்கு
இல்லையே கைம்மாறென் றின்ப மெல்லா மவர்க்கீந்தாள்
வில்லோன் பெருமாட்டி விளங்கு வேற்கண் விசையையே.

சுடலையில் தனக்குத் துணைசெய்த தெய்வத்துக்கும் தன்னைச் சுமந்து செய்த மயிற்கும் சிறப்புச் செய்தல்

தனியே துயருழந்து தாழ்ந்து வீழ்ந்த சுடுகாட்டுள்
இனியா ளிடம்நீக்கி யேமஞ் சேர்த்தி யுயக்கொண்ட
கனியார் மொழியாட்கு மயிற்குங் காமர் பதிநல்கி
முனியாது தான்காண மொய்கொண் மாடத் தெழுதுவித்தாள்.

சுடுகாட்டை ஆன்பால் அளிக்கும் அறச்சாலை யாக்குதல்

அண்ணல் பிறந்தாங்கு ஐஞ்ஞூற் றைவர்க ளந்தான்பால்
வண்ணச் சுவையமுதம் வைக நாளுங் கோவிந்தன்
வெண்ணெய் உருக்கிநெய் வெள்ள மாகச் சொரிந்தூட்டப்
பண்ணிப் பரிவகன்றுள் பைந்தார் வேந்தற் பயந்தாளே.

பின்பு தன்பால் வந்து அடிபணிந்த சுநந்தையை நோக்கி, "சீவகனைப் பயந்த செல்வியே! வருக" என இனியன கூறிச் சிறப்பித்த விசயை, காந்தருவதத்தை முதலிய

சுசுஅ. அல்லி யரும்பதம் - அல்லி யுணவு; ஆம்பலரிசியாலாகிய உணவு. அடகு - இலைக் கறி. நவை - இடுக்கண். இன்பம் - கோயிலெடுப்பித்த வினைப்பயன். வில்லோன் பெருமாட்டி - சச்சந்தன் தேவியாகிய.

சுசுசு. உழந்து - வருந்தி. இனியாள் - இனியளாகிய விசயை. ஏமம் - பாதுகாப்பான இடம்; தாபதப்பள்ளி. உயக்கொண்ட - பிழைப்பித்துக்கொண்ட. கனியார் மொழியாள் - கனிபோலும் மொழியினையுடைய கூனிவடிவில் வந்த தெய்வம். பதி - கோயில். முனியாது - இடையறவின்றி. தெய்வத்துக்குக் கோயிலும், மயிலுக்குத் தன் மாடமும் நல்கினளாம்.

சுஎ0. பிறந்தாங்கு - பிறந்த விடமாகிய சுடுகாடு. ஆன்பால் அளந்து தோழர் ஐஞ்ஞூற்று நால்வர், சீவகன் ஆக ஐஞ்ஞூற்றைவர் பொருட்டு, நாளும் ஐஞ்ஞூற்றைவர்க்கு அடிசில் அமைதியாம். வண்ணவமுதம் - பருப்புச் சோறு. கோவிந்தன் - நந்தகோன். பரிவு - இவ்வேற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென நினைத்திருந்த வருத்தம்.

எண்மரும் வந்து பணிந்து நிற்க, அவர்களையும் புல்லியருகிருத்தி, "உலகாளும் சிறுவரைப் பயந்து, தெளிவீர்களாக" என்று சிறப்பித்து, முடிவில் சீவகனைத் தன்பால் வருமாறு பணித்தாள்.

சீவகன் வந்து பணிந்து இருத்தல்

சிங்க நடப்பதுபோற் சேர்ந்து பூந்தாய்ப் பயிர்வாழ்த்தத்
தங்கா விருப்பிற்றம பெருமான் பாத முடிதீட்டி
எங்கோ பணியெனனு அஞ்சா' நடுங்கா இருவிற்கண
பொங்க விடுதவிசி லிருந்தான் போரே றனையானே. உஎக

விசயை சீவகனுக்குச் சச்சந்தன் மாண்ட செய்தியைத் தானே தன் வாயாற் கூறலுற்று, அவன் பெண்ணின்பமே பெரிதெனக் கருதி அமைச்சர் சொல்லைக் கேளாதொழிந்ததும், கட்டியங்காரனால் கொடுமை செய்யப் பெற்றதும், மயிற் பொறியில் தன்னை விண்ணிற் போக்கியதும் பிறவும் கூறி முடித்தாள். சீவகன் அது கேட்டு மயங்கி உணர்வற்றுக் கீழே வீழ்ந்தான். அருகிருந்தவர் பின்பு தெளிவிக்கத் தெளிய, அவனுக்கு விசயை செல்வம், இளமை, யாக்கை முதலியவற்றின் நிலையாமையை எடுத்து மொழிந்தாள்.

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுநந்தையும் உள்ளத்தே துறவுணர்வு போதர, இவையனைத்தும் தனக்குக் கூறிய உறுதியாகத் தேர்ந்து துறவுபூணத் துணிந்தாள். இதனைச் சீவகற்கும் அவள் சொல்லிவிட்டாள். சீவகன் உற்ற துயர்க்கு அளவில்லை.

இருவரும் பம்மை யென்னும் துறவி இருந்த சூழலுக்குச் செல்லுதல்

ஒருயி ரொழித்திரண் டுடம்பு போவபோல்
ஆரிய ரொழியவங் கௌவை மார்கடாஞ்

உஎக. சேர்ந்து - நடந்து சென்று. தங்காவிருப்பின - மிகக விருப்பத்துடன். பெருமான் - தாய். "னஃகாறெற்று மகரஉவை யுணர்த்திற்று." முடி சூட்டி - முடி பொருந்த வணங்கி. "அவன் கூறிய அறமெல்லாம தான் செய்து முடித்தலின், இனனும் அவை உளவோ எனபது தோன்ற எங்கோ பணி எனறான்." இருவிற் கண் - இரண்டு விற்கிடைநீளம். ஏறனையான் - சீவகன.

சீரிய துறவொடு சிவிகை யேறினார்
மாரியின் மடந்தைமார் கணகள் வார்ந்தவே. கூஎஉ

விசயை சுநந்தையுடன் பம்மையைப் பணிதல்

அருந்தவக் கொடிக்குழாஞ் சூழ வல்லிபோல்
இருந்தறம பகர்வுழி யிழிநது கைதொழுது
ஒருஙகெமை யுயககொண் மின் அடிகள் என்றனள்,
கருங்கய னெடுந்தடங கண்ணி யென்பவே. கூஎங

பம்மை கூறல்

"ஆரழன் முளரி யன்ன அருந்தவ மரிது; தானஞ்
சீர்கெழு நிலத்து வித்திச் சீலநீா கொடுப்பிற் றீங்தேன்
பார்கெழு நிலதது ளறிப் பலபுக ழீன்று பின்னால்
தார்கெழு தேவ ரினபம தையலாய்! விளைக்கு" மென்றாள்.

இது கேட்ட விசயை மீட்டும் வணங்கி, "யாம் அற வுரை பின்னர்க் கேட்போம்; இப்போது எமக்குத் துறவு தந்தருள்க" என வேண்டினள்; அவளும் அதனை யிசையத் தவமகளிர் துறவுக் குரியன செய்யலுற்று முதற்கண், விசயை, சுநந்தையாகிய இருவருடைமையும் மாற்றி, பாலால் அடி கழுவி நூலாகிய வெண்கோடி யுடுப்பித்தனர்.

கூஎஉ. ஒருடம்பை விட்டு ஒருயிர போதல போலாது, ஒருயிரை விட்டு இரணடு உடமபு செல்வதுபோல. ஆரியன - அரியவனாகிய சீவகன; இது தமிழசசொல; வடசொலலென வாய வதறுவாரு முளா. ஔவை மாா - தாயமாா. துறவொடு - துறவு மேறகொணடு. மடநதைமார் - சீவகன் தேவிமாா. வாாநத - கணணீரைச சொரிநதன.

கூஎங. கொடிககுழாம் - மகளிா கூட்டம். அலலி - பூவின்நடு. இருநது - பமமை அவர் நடுவே யிருநது. பகர் வுழி - கூறும் இடம். ஒருங்கு - சேர. கணணி - விசயை.

தாமரைபபூவின புறவிதழ போல், மகளிா சூழ விருபப, பம்மை அல்லிபோல நடுவே யிருநது அறம் பகாநதாளாம்.

கூஎச. முளரி - விறகு. சீல நீா - சீலமாகிய நீர். பார் கெழு நிலத்துள் - உத்தர குருவில். ஈறி - முளைத்து. தீங்தேன் தார் கெழு தேவர் - தீவிய தேன் நிறைந்த மாலை அணிநத தேவர்.

இருவரும் மயிர் பறிப்புண்டல்

மணியியல் சீப்பிடச் சிவக்கும் வாணுதல்
அணியிருங் கூந்தலே யெளவை மார்கடாம்
பணிவிலர் பரித்தனர் பரமன் சொன்னநூல்
துணிபொருள் சிந்தியாத் துறத்தல் மேயினார். ௬௭௫

தவத்திற்குரிய குணம் பலவும் நிறைதல்

பொற்குடந் திருமணி பொழியப் பெய்தபோல்
எற்புடம் பெண்ணிலாக் குணங்களால்நிறைத்து
உற்றுட னுயிர்க்கருள் பரப்பி யோம்பினார்
முற்றுட னுணர்ந்தவ னமுத மோம்பினார். ௬௭௬

இருவரும் தவத்தால் மேம்படுதல்

புகழ்ந்துரை மகிழ்ச்சியும் பொற்பில் பல்சனம்
இகழ்ந்துரைக் கிரக்கமு மின்றி யங்கநூல்
அகழ்ந்து கொண்டரும் பொருள்பொதிந்த நெஞ்சினார்
திகழ்நதெரி விளக்கெனத் திலக மாயினார். ௬௭௭

இவ்வண்ணம் இவர்கள் தவத்தால் மேம்படவே, இவர்களைக் காண்டல் வேண்டிச் சீவகன் தன் மனைவியர் உடன்வரப் போந்து இவர்கள் அடிவீழ்ந்து வணங்கினன். இவர்கள் அவனுடைய வணக்கத்தையோ வாழ்த்தையோ பொருள் செய்திலர். விசயை பாவைபோன் றிருந்தாள்.

---

௬ ௫. மணியியல சீப்பு - மணியால செயத சீப்பு. நுதல அணி - நெற்றியைச் சேர்ந்துளள. பணிவு - தாழவு. பரமன - இறைவன. நூல - ஆகமம. ந பாருள் - துணியும பொருள்.

௬௭௬. பொழிய - நிரம்பி வழிய. எறபுடம்பை - எலுமபொடு கூடிய இவவுடம்பை. உறறு ..பரப்பி - பலவுயிாககும் வந்த துனபங்களைத் தாமும் உடனேயுறறு அவவுயிாகளுககு அருளைப பரப்பி. அமுதம் - ஆகமப பொருள. '' தவம புரிநது அடங்கத்தகக நலவினையுடைமையின் பொறகுடத்தோடு உவமித்தார்.''

௬௭௭. புகழ்நதுரை - ஒருவர் தம்மைப் புகழ்ந்துரைத்தற்கு. பொற்பில் பலசனம் - தெளிநத அறிவுச சிறபபில்லாத பல மககளும். இரககம் - வருத்தம், அங்க நூல் - பல அங்கங்களையுடைய ஆகமம். அகழநதுகொண்டு - கல்வியெடுத்துககொண்டு. பொதிநத - நிறைநத. திகழ்நது - ஒளிவிட்டு. விளககென - விளககுபபோல.

பம்மை சீவகற்குக் கூறல்

"காதல னல்லை நீயும்; காவல! நினைக்கி யாமும
ஏதிலம் என்று கண்டாய் இருந்தது நங்கை" யென்னத்
தாதலர் தாம மார்ப னுரிமையுந் தானு மாதோ
போதவிழ் கண்ணி யீர்த்துப் புனல்வரப் புலம்பி னானே.

அது கண்டு பம்மை முதலிய தவமகளிர், சீவகனுடன் பேசுமாறு விசயையை வற்புறுத்தினர். அதன்மேல் அவள் கண் திறந்து நோக்கினாள்.

விசயை கூறல்

திரைவளை இப்பி யீன்ற திருமணி யார மார்பின்
வரைவளா சாநத மார்நத வைரக்குன் றனைய திண்டோள்
விரைவளர் கோதை வேலோய் வேண்டிய வேணடி னேம்என்று
உரைவிளை வித்து ரைப்பக் காளையுள் ளகம்கு ளிர்ந்தான்.

சீவகன் சுநந்தைக்குச் சொல்லுதல்

அடிகளோ துறக்க வொன்று முற்றவர் யாது மல்லர்;
சுடுதுய ரென்கட் செய்தாய்; சுநந்தைநீ யெளவை யலலை;
கொடியைநீ கொடிய செய்தாய் கொடியையோ கொடியை யெனறு
இடருற்றோர் சிங்கந் தாய்மு னிருந்தழு கின்ற தொத்தான்.

கூஎஅ. காதலன - காதலிககபபடுபவன. ஏதிலம் - சுற்றமலலேம். எனறு கணடாய - எனறு அறிவாய். எனன - எனறு பமமை கூற. தாதலர் தாமம - தேன் விரியும மாலை. போதவிழ் கணணி - தான் சூடியிருந்த மலர்நத பூககளால தொடுத்த கணணியை. புனலவர - கண்ணில நீர் பெருகி வழிய.

கூஎகூ. திரை - கடல. மணியாரம - மணி கலநது கோத்த முத்து மாலை. வரை - மலை. சாநதம் - சந்தனம. விரை - நறுமணம. வேணடிய வேண்டினேம - நீ விரும்புவனவறறையே யாமும் விரும்பினேம். உரை விளைத்து - உரையைத் தாமே வலிய எழுபபி. வேண்டிய எனறது, அவன் "உறைக" என்றதும், "யான் நும காதலன்" எனறதும் வேண்டிக கூறியவை.

கூஅO. யாது ஒனறும் உற்றவர் அலலா - யாதொரு வருத்தமும் உற்றவரலலா. அடிகள் - விசயமா தேவி. ஔவை - தாய. இடர் - துன்பம.

சுநந்தை விடை யிறுத்தல்

"சென்றதோ செல்க ; விப்பால்
திருமக ளனைய நங்கை
இன்றிவ டுறப்ப யானின்
னரசுவந் திருப்பே னுயின்
என்றெனக் கொழியு மம்மா
பழி"யென விலங்கு செம்பொற்
குன்றனுன் குளிர்ப்பக் கூறிக்
கோயில்புக் கருளு கென்றாள். ௩௭௧

பின்பு நந்தட்டன் அடிபணிந்து வணங்க, அவனை நோக்கி, "நும்மை யாம் துறந்திலம்; அதனுலே நீ மனம் நொந்து வெறுக்க வேண்டா" என்று மொழிய, அவனும் மனம் தேறிச் சென்றான். அனைவரும் கோயிலை யடைந்தனர். இருவரும் தவநெறியில் நின்று இலகுவாராயினர்.

இந் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டிருந்த அமைச்சர், சீவகனும் துறவு மேற்கொள்வானோ என்ற அச்சத்தால், அவன் மனத்தை அரச போகத்திலே அமிழ்த்தற் கெண்ணி, நீர் விளையாடற் கேற்ப, அரசுரிமையும் அரசனும் படிந்தாடற் குரிய இனிய நீர் வாவிகளைப் பண்ணி, அவற்றைக் கண்டருளுமாறு அரசனை வேண்டினர். அவனும் அதற் கிசைந்தான்.

நீர்விளையாட்டு

கணமலை யரசன மங்கை கட்டியங் கார னுகப்
பணைமுலை மகளி ரெல்லாம் பவித்திரன் படையதாக
இணைமலர் மாலை சுண்ண மெரிமணிச் சிவிறி யேந்திப்
புணைபுறந் தழுவித் தாநீர்ப் போர்த்தொழில் தொடங்கி னரே.

௩௭௧. சென்றதோ செல்க - "தன கணவனை யிழந்து புதல்வன் அரசை உவந்திருந்தாளென்று இதற்கு முன்னர் உலகத்து நிகழ்ந்த பழி நிகழ்ந்தே போக." இவள - விசயை. மா பழி - பெரும்பழி.

௩௭௨. கணமலை - கூட்டமான மலை. அரசன - கலுழவேகன், மங்கை - காந்தருவதத்தை. பணை - பருத்த. பவித்திரன - சீவகன். இணைமலா-ஒத்த மலா. புணைபுறம் - தெப்பத்தின் புறத்தை. "வேறொரு பகையரசைத் தாம கேட்டறியாமையாலும், கட்டியங்காரன கொடுமை தம் மனத்து நிகழ்தலாலும கட்டியங்காரனுக" என்றார்.

தந்தையின் போர்த்திறம்

அரக்குநீர்ச் சிவிறி யேந்தி யாயிரந் தாரை செல்லப்
பரப்பினுள் பாவை தந்தை ; பைந்தொடி மகளி ரெல்லாம்
தரிக்கில ராகித் தாழ்ந்து தடமுகிற் குளிக்கு மின்போல்
செருக்கிய நெடுங்கணை சேப்பச் சீதநீர் மூழ்கி னாரே. ௬௮௩

சீவகன் சேனையுடைய அவன் சிவிறியேந்திப் பொருதல்

கூந்தலை யொருகை யேந்திக்
குங்குமத் தாரை பாயப்
பூந்துகி லொருகை யேந்திப்
புகுமிடங் காண்டல் செல்லார்
வேந்தனைச் சரணென் றெய்த
விம்முறு துயரம் நோக்கிக்
காய்ந்துபொற் சிவிறி யேந்திக்
காமழை பொழிவ தொத்தான். ௬௮௪

தந்தையின் சேனையுடைதல்

அன்னங்க ளாகி யம்பூந்
தாமரை யல்லி மேய்வார்
பொன்மயி லாகிக் கூந்தல்
போர்த்தனர் குனிந்து நிற்பார் ;
இன்மலர்க் கமல மாகிப்
பூமுகம் பொருந்த வைப்பார் ;
மின்னுமே கலையுந் தோடும
கொடுத்தடி தொழுது நிற்பார். ௬௮௫

---

௬௮௩. அரககு நீா - இஙகுலிகம கலநத நீா ; தடத்து நீர். சிவிறி-பீச்சுங் குழல. தரிககிலராகி - எதிாநிறக மாட்டாராய. முகிற் குளிக்கும் மின்போல - வெணமுகிலுள் மறையும மினனலைப்போல. செருககிய - மதர்த்த. சேப்ப - சிவகக. சீதம - குளிாசசி.

௬௮௪. குங்குமத் தாரை - குங்குமம் கலநத நீாத்தாரை. காணடல் செல்லார் - காணாராய. விம்முறு துயரம - மிகுகினற வருததம. காய்ந்து-விளையாட்டாயச சினநது. கா - காமுகிலே; நினறு.

௬௮௫. அல்லி மேய்வாா - அலலியில் முகததை மறைப்பார். பொன் மயில் - பொன்னிறமுடைய தொரு மயில. இனமலர்ககமலம் - இனிய பூவாகிய தாமரை. பொருநத - பூவொடு முகம் பொருந்த. மேகலையும் தோடும் கொடுத்தது. கெட்டாா திரையிடுவது போல்வது.

தன் படையுடையக் கண்ட காந்தருவதத்தை சந்தனத் தாரை கொண்டு சீவகன் மேல் பாய்ந்தாள். இடைநின்ற மகளிர் கூட்டம் எதிரே சிவிறி கொண்டு தாரை வீச ஆற்றாராய் உடைந்தோடினர்.

சீவகன் வறிதே நிற்றல்

"மெய்ப்படு தாரை வீழ்நி ஞெமிவட்" டென்ன வஞ்சிக்
கைப்படை மன்ன னிற்பக் கதுப்பயல் மாலை வாஙகிச்
செப்படை முன்கை யாப்பத் திருமகன் தொலைந்து நின்றான்;
பைப்புடை யல்கு லாளைப் பாழியாற் படுக்க லுற்றே. கூஅகூ

தத்தை தோற்றோடிச் சீவகனைத் தழீஇக் கொளல்

அடுத்தசாந் தலஙகல் சுண்ண மரும்புனல் கவர வஞ்சி
உடுத்தபட் டொளிப்ப வொண்பொன மேகலை யொனறும்பேசா
கிடப்பமற் றரச ஞேக்கிக், "கெட்டதுன் துகில்மற் "றென்ன
மடத்தகை நாணிப் புலவி மின்னுச்சேர் பருதி யொத்தான்.

இவ்வாறு நீராட் டயர்ந்து சீவகன் இனிதிருக்கும் நாளில் முதுவேனிற் பருவம் வந்தது. அப்போதில அவன் மகளிரின் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் மகிழ் வெய்தினன். பின்பு கார்ப்பருவம வந்து இனிதே கழிந்தது. அதன்பின் கூதிர் வந்தது. அக்காலத்தே ஒருநாள் குணமாலை சீவகற்கென ஒரு வள்ளத்தே தேறல் கொணர்ந் தாள். அதனுள் அவளது முகந் தோன்ற, அதனைத திங்க ளெனக் கருதியதோடு நில்லாமல் தன் முகத்துக்குப் பகையா

கூஅகூ. மெயபபடு தாரை - மெயயிலே செனறு தாகரும் தாரை. கைப்படை மனனன - கையிலே சிவிறி யேநதிய சீவகன. நிறப - தாரை தூவாமல் வாளா நிற்ப. கதுபபயல மாலை - கூநதலில கிடநத மாலை. செப்பட - செவவிதாக. யாப்ப - கட்ட. தொலைநது - தோறறு. பைப் புடை யல்குல - படத்தின பககததையுடைய அலகுல பாழி - வலி. படுககலுற்று - கைபபடுககக கருதி.

கூஅஎ. சாநதும அலஙகலும சுணணமும கவரும் புனல், அவள் உடுத் திருந்த வெண்பட்டினைக கவர. பேசா - ஒலி செயயாது. கிடபப - புடவை யொடு கிடபப. எனன - எனறு சீவகன் சொல்லிக காட்ட. மடத்தகை - காந்தருவதத்தை. புலவி - அவனைப புல்லிககொள்ள, பருதி - ஞாயிறு.

மென நினைத்துப் பருகிவிட்டாள். பின்னர்த் தன் கண்ணைத் திறந்தவள் வானத்தே திங்கள் இருப்பக் கண்டு ஊடலுற்றாள்.

குணமாலை யூடல்

"பருகினேற கொளித்துநீ பசலை நோயொடும்
உருகிப்போ யின்னுமற் றுளை"யென் றுள்சுடக்
குருதிகண் கொளக்குண மாலை யூடினாள்;
உருவத்தா ருறத்தழீஇ யுடற்றி நீக்குவான்; கூஅஅ

சீவகன் ஊடல் தீர்த்துக் கூடல்

"நங்கைநின் முகவொளி யெறிப்ப நன்மதி
அங்கதோ உள்கறுத் தழுகிற றேய்ந்தது;
மங்கைநின் மனத்தினால் வருந்தல்" என்றவள்
பொங்கிள வனமுலை பொருந்தி னானரோ. கூஅகூ

முன் பனியும் பின் பனியுமாகிய பருவங்களும் இன்பமாகவே கழிந்தன. இவர்களும் கீழ்நிலை மாடத்தேயிருந்து இனிது கழித்தனர்; குளிரும் எலிமயிர்ப் போர்வையால் நீக்கப்பட்டது. முடிவில் இளவேனிற் காலம் வந்தது. எங்கணும் இயற்கை இனிய காட்சி வழங்கத் தொடங்கிற்று. தென்றலும் மலர் மணம் கமழ்ந்து மெல்ல அசைந்து போந்தது.

இயற்கை யழகு

குரவம் பாவை கொப்புளித்துக்
குளிர்சங் கீர்ந்த துகளேபோல
மரவம் பாவை வயிரூரப்
பருகி வாடை யதுநடப்ப

கூஅஅ. பருகினேற்கு - பருகின எனக்கு. நெஞ்சில் தட்டுப்படாமையின் "உருகிப் போய்" என்றாள். உள் - உள்ளம் பொருது. கண் குருதி கொள - கண் சிவப்ப. தார் உற - மாலை பொருந்த. உள்சுட உடற்றி எனக் கூட்டிக்கொள்க.

கூஅகூ. உள் கறுத்து - உள்ளகம் கரிதாகி. (களங்கத்தைச் சுட்டியது). தேய்ந்தது - கலையினது தேய்வு.

விரவித் தென்றல் விடுதூதா
வேனி லாற்கு விருந்தேந்தி
வரவு நோக்கி வயாமரங்க
ளிலையூழ்த் திணரீன் றலர்ந்தனவே. கூகூ௦

இக்காலத்தே சீவகன் மகளிருடன் நாட்டிலுள்ள பல் வேறு இனிய இடங்கட்குச் சென்று இன்பம் நுகர்ந்தான்.

மகளிர் இன்புறுதல்

எண்ணற் கரிய குங்குமச்சேற்
றெழுந்து நான நீர்வளர்ந்து
வண்ணக் குவளைமலரளைஇ
மணிக்கோல் வள்ளத் தவனேந்த
உண்ணற் கினிய மதுமகிழ்ந்தா
ரொலியன் மாலை புறந்தாழக்
கண்ணக் கழுநீர் மெல்விரலாற்
கிழித்து மோந்தார் கனிவாயார். கூகூக

இவ்வண்ணம் சில யாண்டுகள் கழிய மகளிர் அனை வரும் கருவிருந்து ஆண் மக்களைப் பயந்தனர். அவர்கள்

கூகூ௦. கொப்புளித்து - காறறுச சிதற அடித்து. மரவம பாவை - மரவம் பூ. வயிரர - நிரமப. பருகி - கவாநது. தென்றல விரவி வரவு நோக்கி - தென்றல, வாடை போகா நிறக விரவி வருகினற வரவைக் குறித்து. வேனிலான - காமன். "வேனிலானுககு விருநதேநதி இணரீனறு அலாந்தன - காமனுககு விருநதிடுதலை ஏறடடுககொணடு பூஙகொததுககளை யீனறு அலாநது விருநதிடடன. வயா - வேடகை

கூகூக. குஙகுமச சேறு - குஙகுமக குழம்பு. நான நீா - கத்தூரி கமழும நீர். மலா அளைஇ - மலா விரவி. மணிககோல வளளம - மணியமுத்தி விளிமபு பிரமபு கட்டின வட்டில. வளளததில மதுவையேநத. ஒலியல் மாலை - பூமாலையும முததமாலையும. கணண - தம கருத்து இதுவெனபது அவன் கருதும்படி. கனிவாயாா - மகளிா.

"இப பூ வடுபபடுததி மோநதுமம இனிய நாறறததவே யாயினுற்போல எம்மையும உகிா முதலியவறறால சிறிது வடுபபடுத்தி நுகர்தல எமக்கு வருத்தமென்று அஞசினையாயினும அஃது எமககு மிகக இனபமே யாதலின் உனககும இனபம் செயயுமெனபது உணாத்துதறகுக் கிழிதது மோநதார் என்க; இளமைச செவவி மிகக வழி மகளிாககு இங்ஙனம வடுப்படுத்தி நுகாதல இன்பம செயயுமெனறு காம நூலிற கூறுதலின அதனையீண்டுக் கூறினர்."

பிறப்பிற்குரிய சிறப்புக்கள் பலவும் நிகழ்ந்தன. அவர்கட்கு முறையே சச்சந்தணன், சுதஞ்சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தன் எனப் பெயர்கள் இடப்பட்டன.

சீவகன் மக்கள் கலைபயிறல்

ஐயாண் டெய்தி மையாடி
யறிந்தார் கலைகள் படைநவின்றார்
கொய்பூ மாலை குழன்மின்னும்
கொழும்பொ றோடும் குண்டலமும்
ஐயன மார்கள் துளக்கின்றி
யாலுங் கலிமா வெகுண்டூர்ந்தார்
மொய்யா ரலங்கன் மார்பற்கு
முப்ப தாகி நிறைந்ததே. ௬௯௨

இவ்வாறு இன்புற்றிருக்கும் நாளில் வேனிற் காலம் வந்தது. சோலை யெங்கும் பூவும் கனியும் சிறந்து பொற்பு விளங்க நிலவின.

மல்லிகை மாலை யென்னும் தோழி சோலை காண்க என அரசனை வேண்டல்

தடமுலை முகங்கள் சாடிச்
சாந்தகங் கிழிந்த மார்பிற்
குடவரை யனைய கோலக்
குங்குமக் குவவுத் தோளாய் !
தொடைமலர் வெறுக்கை யேந்தித்
துன்னினன் வேனில் வேந்தன்
இடமது காண்க என்றாள் ;
இறைவனு மெழுக என்றான். ௬௯௩

௬௯௨. மையாடி - மையோலை பிடித்து. படை - படைப் பயிற்சி. துளக்கின்றி - அசையாமல் மாலையும் குழலும் தோடும் குண்டலமும் அசையாமல் ஊர்தல் பிறர்க்கு அரிதாகலின் துளங்காமலூர்ந்தார் என்றார். வெகுண்டூர்ந்தார் - அடித்தேறினார். மொய்யார் - செறிந்துள்ள.

௬௯௩. குடவரை - ஞாயிறு மறையும் மேற்கு மலை. குவவு - திரண்ட. தொடை மலர் - கொத்தாகிய பூ. வெறுக்கை - பாற்குடம் ; கை யுறைப் பொருள். இடம் அது - அவனைக் காண்டற்கு இடம் அது.

சீவகன் தன்னுரிமை மகளிருடன் சென்று சோலை யின்பம் நுகர்தல்

இலங்குபொன் னார மார்பி னிந்திர னுரிமை சூழக்
கலந்தபொற் காவு காண்பான் காமுறப் புக்க தேபோல்
அலங்குபொற் கொம்ப னாரு மன்னனு மாட மாதோ
நலங்கவின் கொண்ட காவு நல்லொளி நந்திற் றன்றே. ௬௯௪

அரசன் விரும்பியவாறு மகளிர் வேறு வேறாகச் சென்று விளையாட்டயர்தல்

வானவர் மகளி ரென்ன வார்கயிற் றூச லூர்ந்தும்
கானவர் மகளி ரென்னக் கடிமலர் நல்ல கொய்தும்
தேனிமிர் குன்ற மேறிச் சிலம்பெதிர் சென்று கூவும்
கோனமா மகளிர் கானிற் குழாமயில் பிரிவ தொத்தார்.

சோலைக் காட்சிகளைக் கண்டுவந்த சீவகன் உள்ளம் துறவின்மேற் செல்லுதல்

இன்கனி கவரு மந்தி கடுவனோ டிரிய வாட்டி
நன்கனி சிலத னுண்ண நச்சுவேன் மன்ன னோக்கி
என்பொடு மிடைந்த காம மிழிபொடு வெறுத்து நினைந்தான்
அன்புடை யரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்ட தொத்தே.

"கைப்பழ மிழந்த மந்தி கட்டியங் கார னொத்தது
இப்பழந் துரந்து கொண்ட சிலதனு மென்னை யொத்தான்;
இப்பழ மின்று போகத் தின்பமே போலு" மென்று
மெய்ப்பட வுணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறி னானே. ௬௯௭

---

௬௯௪. பொற்கா - கற்பகச் சோலை. காமுற - விருப்பம் மிக. அலங்கு - அசைகின்ற. ஆட - விளையாட. நந்திற்று - சிறந்தது.

௬௯௫. வார் கயிற்றூசல் - நீண்ட கயிறு கட்டிய ஊசல், கடிமலர் - மணமிக்க பூ. தேன் இமிர் குன்றம் - தேனினம் ஒலிக்கும் குன்றம். சிலம்பு-மலை. கோனமா மகளிர் - அரசன் காதலிக்கும் மகளிர். கானில் - காவில்.

௬௯௬. கடுவன் - ஆண் குரங்கு. இரிய வாட்டி - நீங்குமாறு அலைத்து. சிலதன் - சோலைக் காவலன், நச்சு வேல் - நஞ்சு தீற்றிய வேல், என்பொடு மிடைந்த காமம் - உடம்பொடு உடன் தோன்றிய ஆசை. இழிபு - ஈண்டு மூப்பின் மேலது. அரிவை - மனைவி.

௬௯௭. துரந்து - ஓட்டிவிட்டு. போகத்து இன்பம் - அரசபோகத்து எய்தும் இன்பம். மெய்ப்பட - உண்மையாக. மீட்டு - மீண்டும்.

சீவகன் உள்ளம் துறவின்கண் உறைத்து நிற்றல்

மெலியவர் பெற்ற செல்வம வேரொடுங் கீழ்ந்து வெளவி
வலியவர் கொண்டு மேலை வரம்பிகந் தரம்பு செய்யுங்
கலியது பிறவி கண்டாங் காலத்தா லடங்கி நோற்று
நலிவிலா வுலக மெய்தல் நல்லதே போலு மென்றான். ௬௯௮

இவ்வாறு போகநுகர்ச்சிக்கண் சென்ற தன் உள்ளத்தைச் சீவகன் துறவு நெறியிலே செலுத்தி, வினையின் விளைவும் வேட்கையின் தன்மையும் நினைந்து தனக்கெனச் சமைக்கப்பட்டிருந்த கட்டிலை யடைந்தான்.

சீவகன் துறவு நெறியை வியந்து சென்று கட்டிலை யடைதல்

"வேட்கைமை யென்னு நாவிற காமவெந் தேறல் மாந்தி
மாட்சியொன் றானு மின்றி மயங்கினேற் கிருளை நீங்கக்
காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கதனை" யென்று
தோட்டியாற் றொடக்கப் பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான.

மகளிர் மயக்க அவன் மயங்காது நிற்றல்

மெள்ளவே புருவங் கோலி விலங்கிக்கண் பிறழ நோக்கி
முள்ளெயி றிலங்கச் செவ்வாய் முறுவல்தூ தாதி யாக
அள்ளிக்கொண் டுண்ணக் காமங் கனிவித்தார் பனிவிற் றுழந்த
வள்ளிதழ் மாலை மார்பன் வச்சிர மனத்த னானான். ௭௦௦

---

௬௯௮. கீழ்ந்து - அகழ்ந்துகொண்டு. அரம்பு - குறும்பு. கலி - நுகரும் பொருள் இல்லாமையால் அதன்மேலே செல்லும் ஆசையால் பிறக்கும் வருத்தம். காலத்தால் - துறவுக்குரிய காலத்தே. நலிவிலா வுலகம் - வருந்துதலில்லாத வீட்டுலகம்.

௬௯௯. வேட்கைமை - வேட்கைத் தன்மை. காம வெந்தேறல் - காமமாகிய வெவ்விய கள். மாட்சி - நற்செய்கை. ஒன்றானும் - சிறிதும். இருளை - மயக்கத்திலிருந்து. கைவிளக்கு - கைவிளக்காகிய துறவுநெறி. தோட்டி - அங்குசம்.

௭௦௦. கோலி - நெரித்து. முறுவல் தூது - முறுவல் நகையாகிய தூது; இது காமக் குறிப்பு. கனிவித்தார் - மிகுவித்தார். பனிவில் - முத்துவடம். வளளிதழ் - வள்ளிதழ். வச்சிரமனத்தனானான் - காமத்திற்கு நெகிழாத வைரம் பொருந்திய மனமுடையனானான்.

சீவகன் நூற்றுலா மண்டபம் புகுந்து நீராடி உணவுண் டிருத்தல்

நெய்வளங் கனிந்த வாச நிறைந்துவான் வறைக ளார்ந்து
குய்வளங் கழுமி வெம்மைத் தீஞ்சுவை குன்ற லின்றி
ஐவரு ளொருவ னன்ன அடிசில்நூன் மடைய னேந்த
மைவரை மாலை மார்பன் வானசுவை யமிர்த முண்டான.

உணவுண்டு சந்தனம் பூசி முகவாசம் தின்று இனிதிருந்த சீவகன் அருகன் கோயிற்கு மகளிருடன் சென்று வழிபடுதல். பாட்டு

கடிமலர்ப் பிண்டிக் கடவுள் கமலத்து
அடிமலர் சூடி யவர்உலகில யாரே
அடிமலர் சூடி யவாஉலக மேத்த
வடிமலர் தூவ வருகின்ரு ரன்றே. ௭0௨

அப்போது ஸ்ரீநாதன் கோயிலை வணங்க வந்த சாரணர் பளிங்கின்மேலிருக்கக் கண்ட சீவகன் அவர்களை வணங்கி வாழ்த்துதல்

இலஙகு குங்கும மார்ப னோநதுசீா
நலங்கொள் சாரணா நாதன் கோயிலை
வலங்கொண் டாய்மலர்ப் பிண்டி மாநிழற
கலந்த கன்மிசைக் கண்டு வாழ்த்தினன். ௭0௩

---

௭0௧. வறை - வறுவல. குய - தாளிபபு. கழுமி - நிறைந்து, ஐவரு ளொருவன் - வீமன, மடையன . சோறுகசி. வான் சுவை - மிகக சுவை.

௭0௨: கடிமலர் - எக்காலமும புதிதாகிய மலா, கமலத்து அடிமலர்- கமலத்தே நடந்த அடியாகிய மலா. யாரே - யாவராய் இனபுறுவ ரெனறல், வடிமலா - வடிதத மலர். வருகின்றூர் - இவவுலகில வருகினறவா.

௭0௩. இலங்கு குங்கும மாாபன் - விளங்குகினற குங்குமச சேறு பூசிய மார்பையுடைய சீவகன். ஏநது சீா - உயர்ந்த புகழ். சாரணர் கோயிலை வலங்கொண்டு கனமிசையிருந்தாரை மாாபன் கண்டு வாழ்த்தி னன்.

சாரணர் இருவருள் ஒருவனும் மணிவண்ணனு மாகிய இரத்தினப் பிரபை யென்பான் சீவகற்கு அறமுரைக்கத் தொடங்குதல்

தேனெய் தோய்ந்தன தீவிய திருமணி யனைய
வானி னுய்ப்பன வரகதி தருவன, மதியோர்
ஏனை யாவரு மமுதெனப் பருகுவ, புகல்வ,
மான மிலனுயர் மணிவண்ணன நுவலிய வலித்தான். எ0சு

தொகுத்துக் காட்டல்

அருமையின் எய்தும யாக்கையும யாக்கைய தழிவும்
திருமெய் நீங்கிய துன்பமும தெளிபொருட் டுணிவும்
குருமை யெய்திய குணநிலை கொடைபெறு பயனும்
பெருமை வீட்டொடும் பேசுவல கேளிது பெரியோய். எ0ரு

மக்கள் யாக்கையின் அருமை

பரவை வெண்டிரை வடகடற் படுநுகத் துளையுள்
திரைசெய் தென்கட லிட்டதோர நோன்கழி சிவணி
அரச, அத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதால்
பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறவே. எ0சா

அவ் யாக்கையின் நிலையாமை கூறலுற்றுக் கருவிற் கெடுவது கூறல்

இன்ன தன்மையி னருமையி னெய்திய பொழுதே
பொன்னும் வெள்ளியும் புணர்ந்தென வயிற்றகம் பொருந்தி

எ0சு. தீவிய - இனிய. அருமணி - பெறுதற்கரிய மணி. வரகதி - வீடு. ஏனை யாவரும் - ஏனை அறிவுடையோர யாவரும். புகலவ - தெளிவில லோர தெளிவு கருதி நாளும ஓதுவன. மானம - ஒப்பு. உயர மணிவண் ணன - சாரணர இருவருள ஒருவன, உயர்ந்த மணிபோலும நிறமுடைய இரத்தினப் பிரபை எனபவன.

எ0ரு. அருமையின - அரிதாக. திரு - நலவினை. நீங்கிய - நீங்கப் பட்டனவாகிய. தெளி பொருட் டுணிவு - தெளியபபடும் பொருளும் தெளி யும் தெளிவும். குருமை - நலல நிறம.

எ0சா. பரவை - பரத்தல. படு - உணடான. சிவணி - சென்று சேர்ந்து. அத் துளையகவயின - வட கடலில கிடந்த நுகத்தின் துளையிலே. செறிந்தென - கோத்தாறபோல. நோனகழி - வலிய கழி. பெரிய யோனி கள் - பெரிய பிறப்புகள். பிழைத்து - தபபி.

மின்னு மொக்குளு மெனநனி வீயினும் வீயும
பின்னை வெண்ணெயிற் றிரண்டபின் பிழைக்கவும் பெறுமே.

இளமையிற் கெடுவது கூறல்

கெடுத லவ்வழி யில்லெனிற் கேள்விக டுறைபோய்
வடிகொள் கண்ணியர் மனங்குழைந் தநங்கனென் றிரங்கக்
கொடையுங் கோலமுங குழகுந்தம மழகுஙகண் டேத்த
விடையிற் செல்வுழி விளியினும விளியுமற் றறிநீ. ௭௦௮

முதுமையிற் கெடுவது கூறல்

காமம் பைப்பயக் கழியத்தங கடைப்பிடி சுருங்கி
ஊமர் போலத்தம் உரையவிந் துறுப்பினி லுரையாத்
தூய்மை யிலகுளந் தூம்புவிட் டாமபொரு ளுணர்த்தி
ஈம மேறுத லொருதலை இகலமர் கடந்தோய். ௭௦௯

நிறுத்த முறையே நாற்கதித் துன்பம் கூறலுற்று முதற்கண் நரகதித் துன்பம் கூறுதல்

வெவ்வினை செயயு மாநதர் உயிரெனு நிலத்து வித்தி
அவ்வினை விளையு ளுண்ணு மவ்விடத் தவர்க டுன்பம்

---

௭௦௭. பொன - சுககிலம வெளளி - சுரோணிதம், வயிறறகம்- கருப்பை, வீயினும வீயும - அழியினும அழிநது விடும, கருததோனறிய இருதிங்களில வெணணெயபோல திரண்டிருககும் என்ப. பிழைககவும் பெறும - கெடும.

௭௦௮. கேளவிகள் துறை போய - நூற கேள்வி பலவும் கேட்டும் கறறும் துறைபோகி. வடி கொள - மாவடு போனற. இரங்க - வேட்கை யால மெலிய, குழகு - இளமை, விடையின் - காளை போல, செல் வுழி - செலலுங் காலததே. விளியும - இறக்கும.

௭௦௯. பைப்பய - மெலல. கடைபபிடி - கொள்கை. உரை யவிநது - சொலலுநதன்மை குனறி. உறுபபினில் உரையா - கையால் குறித்து. தூயமையில குளம் - தூயதலலாத உடமபாகிய குளம், தூம்பு விட்டு - ஒன்பதாகிய வாயில்களைத் திறந்து. ஆம பொருள் உணர்த்தி - முடிவில ஆகும் பொருள் இதுவே எனறு அறிவித்து, ஈமம் - சுடுகாடு. இகலமர் - மாறுபாட்டோடு கூடிய போர்.

இவ்வெனவுரைத்து மென்று நினைப்பினும் பனிக்கு முள்ளம்
செவ்விதிற் சிறிது கூறக் கேண்மதி செல்வ வேந்தே. ௭௧௰

ஊழ்வினை துரப்ப வோடி யொன்றுமூழ்த்த தத்தி னுள்ளே
சூழ்குலைப் பெண்ணை நெற்றித் தொடுத்ததீங் கனிக ளூழ்த்து
வீழ்வன போல வீழ்ந்து வெருவரத் தக்க துன்பத்து
ஆழ்துய ருழப்ப; ஊணு மருநவை நஞ்சு கணடாய். ௭௧௧

விலங்குகதித் துன்பம்

எரிநீர வேநரகம்; அந்நரகத் துன்பத்து
ஒருநீர வேவிலங்கு தாமுடைய துன்பம்;
பெருநீர வாட்டடங்கண் பெணணணங்கு பூந்தார்
அருநீர வேந்தடர்த்த வச்சணங்கு வேலோய்! ௭௧௨

மக்கட்கதித் துன்பம்

தம்மை நிழனோக்கித் தாஙகாா மகிழ்தூங்கிச்
செம்மை மலர்மார்ப மட்டித் திளையார்தோள்
கொம்மைக் குழகாடுங் கோல வரைமார்பர்
வெம்மை மிகுதுன்பம் வேந்தே சிலகேளாய். ௭௧௩

௭௧௰. விததி - விதைத்நு, அவவிடதது. நரகததில. இவவெண - இத்தனமையவெண. பனிககும - நடுஙகும.

௭௧௧. துரபப - செலுத்த. ஒனறு மூழ்ததம் - ஒரு விறுடி. பெண்ணை நெறறி - பனை மரததின தலையில. ஊழ்த்து - மிகப பழுத்து. வெருவரத் தகக - அஞசத்தகக. உழப்ப - வருநதுவா. ஊணும் - உயிரை வாழச செயயும நலனுணவும அருநவை நஞ்சு - அதனை இறககப் பணணும கொடிய நஞ்சாம.

௭௧௨. எரிநீர் - எரியினது தனமையையுடையனவாம. ஒருநீரவே - ஒரு தனமையவே. பெருநீர ..... வேலோய - பெரிய நீரவாகிய கண்ணையுடைய பெணகளை வருத்தும தாரினையும். அடர்த்தறகரிய தன்மையனவாகிய வேந்துகளை யடாத்த வலியினையும, வருத்ததைச செயயும் வலியினையுமுடைய அரசே,

௭௧௩. நிழல நோககி - கணணுடியிலே நிழலைப பாரத்து. தாங்கார - தாங்கமாட்டாராய். மகிழ தூங்கி - மகிழ்ச்சி செறிந்து. மட்டித்து - பூசப் படுவனவறறைப பூசி. கொம்மை - பெரிய. குழகாடும் - இளமையால் காமக் களியாட்டயரும். வெமமை - வருத்தம்.

வேட்டன பெருமை துன்பம், விழைநரைப் பிரித றுன்பம்,
மோட்டெழி லிளமை நீங்க மூப்புவந் தடைத றுன்பம்
ஏட்டெழுத் தறித லின்றி யெள்ளற்பா டுள்ளிட் டெல்லாம்
சூட்டணிந் திலங்கும் வேலோய் துன்பமே மாந்தர்க் கென்றார்.

தேவகதித் துன்பம்

தேவரே தாமுமாகித் தேவராற் றொழிக்கப் பட்டும்
ஏவல்செய் திறைஞ்சிக் கேட்டு மணிகமாப் பணிகள் செய்தும்
நோவது பெரிதுந் துன்பம்; நோயினுட் பிறத்த றுன்பம்
யாவதுந் துன்ப மன்று! யாக்கைகொண் டவர்கட் கென்றான்.

திருத்த முறையே நால்வகைக் கதித்துன்பம் கூறியபின் தெளிபொருள் கூறுதல்

மன்றல் நாறு மணிமுடிமேன்
மலிந்த சூளா மணிபோலும்
வென்றோர் பெருமா னறவாழி
வேந்தன் விரிபூந் தாமரைமேல்
சென்ற திருவா ரடியேத்தித்
தெளியும் பொருள்க ளோரைந்தும
அன்றி யாறு மொன்பானு
மாகு மென்பா ரறவோரே. எகசு

எகச. வேட்டன - விரும்பிய பொருள். விழைநா - காதலர். மோட்டெழில் - மிக்க அழகு. ஏட்டெழுதது - ஏட்டி லெழுதப்படும் எழுத்து; கல்வி. எள்ளற்பாடு - இகழ்ச்சி. சூட்டு - மாலை.

எகரு. தொழிககப்பட்டும - வெகுளப் பட்டும. அணிகம்- அணிகள். அணி எனபது திரிநது அணிகமாயிறறு. மாப பணிகள் - பெரிய பூண்கள்; யாவதும் - எத்தகைய பிறப்பை எடுததாலும்.

எகசு. மன்றல - நறுமணம. மலிநத - நிறைநத. போலும் பெருமான என்க. வென்றோர் - முனிவா. செனற - நடநத. திருவா - சிறபபுப பொருந்திய. ஐநதேயனறி ஆறும ஒனபதுமாகும என்று அறவோா கூறுவா; இவை முறையே பஞ்சாத்திகாயம், சட்திரவியம், நவபதார்த்தம் என்பர். ஐந்து - சீலம், புறகலம், தருமம், கருமம், ஆகாசம, ஆறு: சீவன் முதலாக ஐந்துடன் காலம ஒன்றுசேர ஆறு, ஒனபது. சீவம், அசீவம், புண்ணியம், பாவம், ஆசிரவம், சம்வரை, நிர்ச்சரை, பநதம, வீடு,

அப்பொருளைத் துணியுந் துணிவு கூறல்

பெரிய வின்பத் திந்திரனும்
 பெட்ட செய்கைச் சிறுகுரங்கும்
உரிய செய்கை வினைப்பயத்தை
 யுண்ணு மெனவே யுணர்ந்தவனை
அரிய ரென்ன மகிழாது
 மெளிய ரென்ன விகழாதும்
இருசார் வினையுந் தெளிந்தாரே
 யிறைவ னூலுந் தெளிந்தாரே. எகஎ

உறுவர்ப் பேண லுவர்ப்பின்மை
 யுலையா வின்பந் தலைநிற்றல்
அறிவர் சிறப்பிற் கெதிர்விரும்ப
 லழிந்தோர் நிறுத்த லறம்பகர்தல்
சிறியா ரினத்துச் சேர்வின்மை,
 சினங்கை விடுதல் செருக்கவித்தல்
இறைவ னறத்து ளார்க்கெல்லா
 மினிய ராத, லிதுதெளிவே. எகஅ

குணநிலை (சீலம்) கூறல்

ஒழுக்கமே யன்றித் தங்க ளுள்ளுணர் வழிக்கு மட்டும்
புழுப்பயி றேனுமன்றிப் பிறவற்றின் புண்ணு மாந்தி
விழுப்பய னிழக்கு மாந்தர் வெறுவிலங் கென்று **மிக்கார்**
பழித்தன வொழிந்தல் சீலம் பார்மிசை யவர்கட் கென்றான்.

எகஎ. பெரிய இனபததிநதிரன - பெறும இனபததுள பெரிது இஃதெனத தன மனவுணாவாலாராயந்து பெறும் இநதிரன். பெட்ட செயகை - அவவாறினறி மனமபோன போககில செயது திரியும் செய்கை, வினைப பயம் - வினைப பயன. இருசாா வினை - நலவினை தீவினை. இறைவன நூல,—அங்காகமம், பூருவாகமம, பகு - சுருதியாகமம.

எகஅ. உறுவா - மிககோா. உவர்பபு - வெறுபபு. உலையாவினபம் - விட்டினபம். அறிவர் சிறபபு - அறிவாககுச் செயயும சிறப்பு. அழிந் தோர் - தளர்நதவா. அவிததல - கெடுத்தல. இறைவன் அறம் - இச சம யத்தவர் அனைவர்க்கும்.

எககூ. ஒழுககத்தையும உள்ளத்துணர்வையும் அழிக்கும். மட்டு - கள. புழுப பயில தேன் - புழு நிரம்பிய தேன. புண் - ஊன் ; புலால். விழுப பயன - வீடுபேறு. வெறு விலங்கு - உணர்விலலாத விலங்கு. பழித் தன - கூடாவென விலககியவை. பாாமிசையவா - நிலவுலகத்தே அறஞ் செய்பவர்.

கொடைநிலை (தானம்) கூறல்

ஒன்பது வகையி னேதிற் றுத்தமர்க் காகு மார்ந்த
இன்பத மருளியீத விடையென மொழிப யார்க்கும்
துன்புற விலங்கு கொன்று சொரிந்துசோ றூட்டி னோர்க்கும்
நன்பொருள் வழங்கி னோர்க்கும் பயனமக் கறிய லாகா. ௭௨௦

கொடைப் பயன் கூறல்

பூமுற்றுந் தடங்க ளோளும் பொன்னெடுங் குன்ற னோனும்
காமுற்று நினைந்த வெல்லாங் கற்பக மரங்க ளேந்தத்
தாமுற்றுக் கழிப்பர்; தானை மிடையது செய்த நீரார்
ஏமுற்றுக் கரும பூமி யிருநிதிக் கிழமை வேந்தே. ௭௨௧

அடங்கலர்க் கீந்த தானப் பயத்தினா லலறு முந்நீர்த்
தடங்கட னடுவுட் டீவு பலவுள; அவற்றுட் டோன்றி
உடம்பொடு முகங்க ளொவ்வா ரூழ்கனி மாந்தி வாழ்வர்
மடங்கலஞ் சீற்றத் துப்பின் மானவேன் மன்ன ரேறே.

ஏனைச் சீலம் தெளிவு என்ற இரண்டன் பயன் கூறல்

செப்பிய சீல மென்னுந் திருமணி மாலை சூழ்ந்தார்
கப்பத்து ளமர ராவர்; காட்சியி னமிர்த முண்டார்

---

௭௨௦. ஒனபது வகைக் கொடை உததமர்ககாகும். இன் பதம் - இனிய சோறு. இடை - இடை நிலைக கொடை. யாாககும் - இழிநதோாககும்; ஊட்டினோர்ககும் உணடாாககும். வழங்கினோககும் - அவவிருதிறத் தாாக்கும ஊண பொருட்டு நலல பொருளைத் தநதாாககும.

கொடை ஒனபது: "எதிர்கொளல, இடம நனி காட்டல், கால் கழீஇ அதிர்பட அருசசனை அடியில வீழதரல மதுர நனமொழியொடு மனம் மெய் தூயராய உதிாக நம் வினையென உணடி ஏந்தினா."

௭௨௧. பூமுறறும் - பூவைப்போலும. காமுறறு - விருமபி. உற்று - நுகாநது. ஏமுறறு - செலவக களிபபுற்று. கரும பூமி - மணணுலகு. கடை நிலைக கொடைககுப் பயன நரகமாதலின், ஈண்டுக கூறப்படவிலலை.

௭௨௨. அடங்கலர்க்கு - தகுதியிலலாதார்க்கு. அலறும் - முழங்கும். முந்நீர் - ஆககல அளித்தல் அழிததல் மூன்றும் செய்யும் கடல, மக்களுடம்பும், விலங்கு முகமும் உடைய குரங்கு. ஊழ் கனி - உதிரும் பழம். மடங்கல - சிங்கம். துப்பு - வலி.

ஒப்பநீ ருலக மெல்லா மொருகுடை நிழற்றி யின்பம
கைப்படுத் தலங்க லாழிக் காவல ராவர் வேந்தே.

வீடுபேறு கூறல்

உள்பொரு ளிதுவென வுணர்தல் நானமாம்;
தெள்ளிதி னப்பொருள் தெளிதல் காட்சியாம்;
விள்ளற விருமையும் விளங்கத் தன்னுளே
ஒள்ளிதி றரித்தலை யொழுக்க மென்பவே. எ௨௪

கூடிய மும்மையுஞ் சுடர்ந்த கொந்தழல்
நீடிய வினைமர நிரைத்துச் சுட்டிட
வீடெனப் படும்வினை விடுதல பெற்றதங்கு
ஆடெழிற் றோளிறாய் அநந்த நான்மையே. எ௨௫

கடையிலா வறிவொடு காட்சி வீரியம்
கிடையிலா வின்பமுங் கிளந்த வல்லவும்
உடையதங் குணஙகளோ டோங்கி விண்தொழ
அடைதலான் மேலுல கறியப் பட்டதே. எ௨௬

இவ்வாறு கூறப்பெற்ற அறவுரையைக் கேட்டதும் சீவகற்கு எல்லையில்லாத இன்ப முண்டாயிற்று. அதனால் அவன் அம் மெய்ம்மொழிகளைப் பெறலரும் அமுதெனக்

எ௨௩. திருமணி - மாணிக்கமணி. சூழநதாா - அணிநதவர். கப்பத்துள் - கற்பகாலதது. அமிாதம - பயன். உலகமெல்லாம் ஒப்ப - குடை நிழறறி என்க. கைபபடுத்து - கைககொணடு. ஆழிககாவலர் - சக்கரவர்த்தி.

எ௨௪. உள பொருள - உணமைப பொருள். தெள்ளிதின - தெளிவாக. விளளற - நீககமற. இருமை ஞானம், காட்சி எனற இரண்டு. ஒள்ளிதின - ஒட்பமாக. தரிததல - நிலைபெறக கொள்ளுதல.

எ௨௫. மும்மை - ஞானம், காட்சி, சீலம எனற மூனறு. கொந்தழல - மூணட நெருபபு. வினை மரம் - வினையாகிய மரம. நிரைத்து - முறையாக. விடுதல பெறறது - விட்டதாம். ஆடு எழில தோளிறாய் - பகைவரை அடுகினற உயர்நத தோளையுடையாய். அநநத நான்மை - அனநத சதுட்டயம். அவை, கடையிலா ஞானம், கடையிலாக காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா இன்பம்.

எ௨௬. கிடையிலா - ஒப்பிலலாத. ஓங்கி - மிகுந்து. அடைதலால - சேருதலால். மேலுலகு என்பது ஒனறு உண்டென அறியப்பட்டது.

கொண்டு பெரிதும் பேணுவானாயினன். அக்காலை, அவன் தன் பழம் பிறப்பை அறிந்துகொள்ள விரும்பி அச் சாரணர் அடிகளை மீட்டும் வணங்கி வேண்டினன். அவர் அது கூற லுற்று, "நீ முற்பிறப்பில் தாதகி யென்னும் நாட்டின் பூமி திலகமென்ற நகரத்திருந்து ஆட்சிபுரிந்த பவணதேவ னென்பானுக்கும் சயமதி யென்பாட்கும் பிறந்த அசோதரன் என்னும் மகனவாய். நினக்கு மனைவியர் பலருண்டு. ஒரு நாள் அவருடன் நீர் விளையாடச் சென்றபோது, பொய்கைக் கண்ணிருந்த அன்னக் கூட்டம் விண்ணிலே பறக்க, அவற் றுட் சில மேலும் பறக்க மாட்டாவாய் அப் பொய்கைத் தாமரையில் தங்கின. நின் மனைவிமாருள் ஒருத்தி விரும்பி யாங்கு ஒன்றைப் பற்றித் தந்தாய்; அவள் அதனைக் கூட்டி லிட்டு வளர்த்து வந்தாள். இதனை யறிந்த அரசன் நின்னை யழைத்து,

பூவைகிளி தோகைபுண ரன்னமொடு பன்மா
யாவையவை தங்கிளையி னீங்கியடி வாங்கிக்
காவல்செய்து வைத்தவர்கள் தாம்கிளையி னீங்கிப்
போவர்புகழ் நம்பியிது பொற்பிலது கண்டாய். ௭௨௭

என்று சொல்லி மேலும் பல அறங்களையு முரைத்தான். அது கேட்டு நீ துறத்தற் கெண்ணினை; அரசன் ஒருவாறு விடை யீந்தான். நீ மனையினை நீங்கிப் போய்த் தவம் செய்து முடிவில் சாசார னென்னும் இந்திரனாகி யின்புற் றிருந்தனை. நீ பிரிந்தபின், பவணதேவனும் சயமதியும் தவம் நோற்றுத் தேவராயினர்" என்று சொல்லி முடித் தான்.

இதைக் கேட்ட சீவகன் முறுவலித்துச் சாரணர் அடிவீழ்ந்து வணங்குதல்

வாரணி மணித்துடி மருட்டு நுண்ணிடைக்
காரணி மயிலனார் சூழக் காவலன்

---

௭௨௭. பூவை - நாகணவாயப் புள், (மைனா). தோகை - மயில். பல் மா - பல விலங்கு. வாங்கி - பிரித்து. காவல செய்து - கூட்டி லடைத்து. பொற்பிலது - சிறப்புடைத்தன்று.

ஏரணி மணிமுடி யிறைஞ்சி யேத்தினன்
சீரணி மாதவர் செழும்பொற் பாதமே. எ௨அ

அவனுக்கும் பிறர்க்கும் அவர் வாழ்த்துக் கூறிவிட்டு வானத்தே ஞாயிறும் திங்களும் போலச் சென்றனர். எங்கும் அவரது மெய்யொளி விரிந்து விளங்கிற்று. இனி, தம் கணவன் துறவு பூணலுற்றான் என்று காந்தருவதத்தை முதலியோர் மனம் கலங்கி, முகம் பசந்து, கண்கலுழ்ந்து பின்வரச் சீவகன் தன் கோயிலை யடைந்தான். ஆங்கு அவன் மனைவியர் கொண்டிருந்த துயரத் தோற்றம், அவன் மன வுறுதியைச் சிதைக்கும் ஆற்றல் இலதாயிற்று.

சீவகன் அழைப்ப நந்தட்டன் வந்து வணங்குதல்

கொடியணி யலங்கன் மார்பிற்
குங்குமக் குன்ற மன்னன்
அடிபணிந்து, "அருளு, வாழி
யரசரு ளரச" வென்னப்
படுசின வெகுளி நாகப்
பைத்தலை பனித்து மாழ்க
இடியுமிழ் முரச நாண
இன்னண மியம்பி னனே. எ௨௯

நந்தட்டனை நாடாட்சி மேற்கொள்ளுமாறு சீவகன் கூறல்

ஊனுடைக் கோட்டு நாகான்
சுரிமுக வேற்றை யூர்ந்து
தேனுடைக் குவளைச் செங்கேழ்
நாகிளந தேரை புல்லிக்

எ௨அ. வார் அணி மணித் துடி - வார்கட்டிய அழகிய துடி. மட்டும் - ஒக்கும். காரணி மயில - காரமுகிலால அழகு சிறககும மயில். ஏரணி- அழகு. இறைஞ்சி - தாழ்நது.

எ௨௯. கொடியணி - ஒழுங்காக அணிநத. அலங்கல - மாலை. குன்ற மன்னன் - நந்தட்டன். அடிபணிந்து - சீவகன அடியைப் பணிந்து. படுசின......முரசம்; பாமபின தலை நடுங்கி மயங்க இடிக்கும் இடி யோசையைப் பிறப்பிக்கும் முரசம்.

காணுடைக் கழனிச் செந்நெற்
கதிரணைத் துஞ்சு நாட
வேன்மிடை தானைத் தாயம்
வீற்றிருந் தாண்மோ என்றான். ௭௩௦

நந்தட்டன் மறுத்துரைத்தல்

கரும்பலாற காடொன் றிலலாக்
கழனிசூழ் பழன நாடுஞ்
சுரும்புலாங் கண்ணி விண்ணோர்
துறக்கமும் வீடும் வேண்டேன்;
அரும்புலா யலர்ந்த வம்மென்
தாமரை யணைய பாதம்
விரும்பியான் வழிபட் டன்றோ
வாழ்வதென் வாழ்க்கை யென்றான். ௭௩௧

இது கேட்ட சீவகன், காந்தருவதத்தை பயந்த மகனை சச்சந்தனை வருவித்து அவற்கு முடிசூட்டக் கருதினான்; அவனே அவன் மக்களுள் மூத்தவன்.

சீவகன் சச்சந்தற்கு முடிசூட்டி அரசநீதி பலமொழிந்து பொய்யாமையை வற்புறுத்துதல்

குடிபழி யாமை யோமபிற்
கொற்றவேன் மன்னர் மற்றுன்
அடிவழிப் படுவர் கண்டாய்
அரும்புகழ் கெடுத லஞ்சி
நொடியலோ ரெழுத்தும் பொய்யை,
நுண்கலை நீத்த நீந்திக்

---

௭௩௦. சரிமுக வேறறை - சரிந்த முகத்தையுடைய நத்தை. ஊனை யுடைய கொம்பையுடைய இளமைபொருந்திய ஆன். செங்கேழ் நாகு இளந்தேரை - செவவிய நிறமபடைதத மிகக இளமையையுடைய தேரை. காணுடைக் கழனி - காட்டின தனமையையுடைய கழனி, கதிரணை - கதிராகிய அணையில. தாயம - அரசமுறை. ஆண்மோ - ஆளுக.

௭௩௧. கரும்பு - கருப்பங்காடு. பழனநாடு - நீாநில முடைய நாடு. சுரும்பு - வண்டு. அரும்பு உலாய அமர்ந்த - அருமபு நெகிழ்ந்து மலர்ந்த. அணைய - போன்ற. வழிபட்டு வாழவதனறோ என வாழ்கைை என்க.

கொடியெடுத் தவர்க்கு நல்கு
    கொழித்துணர் குமர வென்றான். ௭௩௨

குணமாலை மகனை சுதஞ்சணனை இளவரசாக்குதல்

சேல்நடந் தாங்கு மோடிச்
    சென்றுலாய்ப் பிறழும் வாட்கண்
மான்மட நோக்கின் மாதர்
    மாலைநாட் பயந்த மைந்தன்
கானடந் தனைய மான்றேர்க்
    காளையைக் காவன் மன்னன்
தானுடன் னணிந்து தன்போ
    லிளவர சாக்கி னானே. ௭௩௩

பின்பு சச்சந்தனுக்குப் பின் அரசுரிமை கோவிந்தனுக் காதல் வேண்டுமெனப் பணித்து, ஒழிந்த குமரர்க்கு ஏற்ற வாறு தேரும் யானையும் நிதியும் நாடும் பெருக நல்கினான். தன் தோழர் மக்கள் அனைவரும் சச்சந்தனுக்கு மந்திரச் சுற்றமாக அமைத்தான்.

சீவகன் கோயிற்குட் சென்று, மனைவியரைத் தரு வித்து அவர்கட்குப் பல்வேறு நிலையாமையும், அறநெறியின் உயர்வும், தவத்தின் சிறப்பும் பிறவும் எடுத்தியம்பினான்.

சீவகன் தான் துறவுமேற்கொண்டதை அவர்கட்கு உரைத்தல்

குஞ்சர மயாவுயிர்த் தனைய குய்கமழ்
அஞ்சுவை யடிசிலை யமர்ந்துண் டார்கடாம்

---

௭௩௨. குடி - குடிமக்கள். பழியாமை - பழிக்காமல். ஓம்பின - காவல்புரியின். அடிவழிப்படுவர் - அடியிலே நின்று வாழ்வர். நொடியல - சொல்லற்க. கலை நீத்தம் - கலைகளாய வெள்ளம். கொடி யெடுத்தவர் - வெற்றிக்கொடி யெடுத்த அமைச்சர். நல்கு - அருள் செய்க. கொழித் துணர் - தீங்கு நீக்கி நல்லது தேர்ந்தறியும்.

௭௩௩, சேல் நடந்தாங்கு - சேல்மீன் பிறழ்வது போல, நோக்கின் - நோக்கத்தையுடைய, மாலை - குணமாலை, நாட் பயந்த - முதலில் பெற்ற. கால் நடந்தனைய மான் தேர் - காற்றுவிசை கொண்டு நடந்தாற் போன்ற குதிரை பூட்டிய தேர். காளை - சுதஞ்சணன். உடன் அணிந்து - தந்தை மகனை சச்சந்தனுடன் இருந்து. தன்போல - தான் இளவரசனாயிருந் தது போல.

இஞ்சிமா நகரிடும் பிச்சை யேற்றலால்
அஞ்சினேன் துறப்பல்யான் ஆர்வ மில்லையே. ௭௩௪

இதுகேட்டதும் மகளிர் வாய்விட்டுப் புலம்புதல்

காதலங் கழிந்தநா ளிதனி னிப்புறம்
ஏதில மென்றசொற் செவிச்சென் றெய்தலும்
மாதரார் மழைமலர்த் தடங்கண் மல்குநீர்
போதுலா மார்பின்வாய்ப் பொழிந்து வீழ்ந்தவே. ௭௩௫

பின்பு அம் மகளிர், அவன் அடிமுதல் முடிகாறும் ஒவ்வோருறுப்பினையும் நோக்கி நோக்கிப் பலவாறு நயமொழி கூறிப் புலம்பினர். அவன் நெஞ்சம் துறவு பூண்டமையின் அவரது அழுகுரல் அவற்கு அசைவு பிறப்பிக்கவில்லை.

சீவகன் துறவு கோலம் பூண்டு வெளிவரலும் அவன் தேவியர் ஒருவர் ஒருவரைக் காட்டிப் புலம்புவார், காந்தருவதத்தையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

விண்ணோர் மடமகள்கொல் விஞ்சைமக ளேகொல்
கண்ணார் கழிவனப்பிற் காந்தருவ தத்தையென்று
எண்ணுய வாணெடுங்கண் மெய்கொள்ள வேமுற்றுப்
பண்ணாற் பயின்றீர் ! இனியெனை பயில வீரே. ௭௩௬

---

௭௩௪. அயா வுயிரத் தனைய - இளைப்பால உயிர்த்தாறபோன்ற. குய - தாளிப்பு. உணடார - உணடவாகள. இஞ்சிமா நகா - மதில சூழந்த பெரிய நகரம. ஏறறலால - ஏறகினறதனைக காணகினறே றாதலால. ஆர்வம் இலலை - செலவத்தில ஆசை யிலலை.

௭௩௫. கழிநத நாள் - சென்ற நாட்களில. காதலம் - இலலறத்தில காதல கொணடிருநதேம். இதனின் இப்புறம - அறம் கேட்ட இதற்கு மேல. ஏதிலம - கைவிட்ட தனமையுடையேம். என்ற - எனறு சீவகன சொன்ன. மலகு நீர் - மிகுந்த கணணீர். மாாபின் வாய - மார்பின் கண.

௭௩௬. கணணார் கழி வனப்பு - கணகளைக கவரும் மிகக அழகு. எண்ணுய - எண்ணும தனமையுணடாய. மெய கொள்ள - அறிவைக் கவர்ந்து கொள்ளவே. ஏமுறறு - மயங்கி. பணணால பயின்றீர் - யாழ வித்தையால் வென்று கொண்டீர். என் பயிலவீர் - என்ன உறவு கொண்டாடுவீர்.

குணமாலையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

சொலவே னெடுங்கட் குணமாலை குஞ்சரத்தால்
அல்லனோ யுற்றாளுக் கன்று களிறடர்த்துப்
புல்லிப் புணாமுலையின பூஙகுவட்டின் மேலுறைந்தாய்
எல்லேமற் றெமபெருமாற் கின்றிவளு மின்னாளோ. ௭௩௭

பதுமையைக் காட்டிப் பரிதல்

தூமபுடைய வெள்ளெயிறறுத் துத்தி யழனாகப்
பாம்புடைய நோக்கிப் பதுமை பவழவாய்
தேமபுடைய வின்னமுதாச் சேர்ந்தாய்க் கினியதுவே
ஆம்புடைய நஞ்சடஙகிற றின்றூறிற் றாகாதே. ௭௩௮

கேமசரியைக் காட்டிப் புலம்புதல்

தாழ்ந்துலவி மென்முலைமேற றணாரம் வில்விலங்கப்
போழ்ந்தகன்ற கண்ணினா லேப்பெறறுப் போகலாய்
தாழ்ந்தமர ரினனமிர்தந் தக்கநாட் டாகாதே
வீழ்நததென வீழ்ந்தாய்நீ யின்றதுவும் விட்டாயோ. ௭௩௯

கனகமாலையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

கண்ணோ கயலோ கழுநீரோ காவியோ
பெண்ணோ வமுதோ பிணையோ வெனப்பிதறறித்
துணவெணான் சிலைத்தொழிலுங் காட்டிமுன் னின்புற்றீர்
புண்மேற் கிழிபோற் றுறத்தல் பொருளாமோ. ௭௪௦

---

௭௩௭. கொல வேல - கொலலும வேல. அலலல நோய - மிகக வருத்தம. உறறாளுக்கு - உறற அவள பொருட்டு. அடாதது - அடக்கி. குவடு - உச்சி. எலலே - இரக்கக குறிப்பு.

௭௩௮. தூமபுடைய வெளளெயிறு - உளளே புழையுடைய வெள்ளிய நசசுபபல. துததி - புளளி. பாம்பு - பாமபின நஞசு. உடைய - நீங்குமபடி. தேமபுடைய பதுமை - தேமபுதலையுடைய பதுமை. ஆம... ஆகாதே - "மேல வளரும கூறறினையுடைய நஞசு ஒரு புறத்தே யடங்கித் தீராமல நினறது; அதுவே இனறு ஊறிறறாகாதோ எனக."

௭௩௯. வில விலங்க - ஒளி குறுககிடுமபடி. போழநது - போழ. ஏப் பெறறு - பாரவையமபால தைபபுணடு. அமரர் இனனமிர்தம் - தேவர் கொணடுபோகினற அமுதம்; தாழநது நிலத்தே வீழநதது. வீழ்ந்தாய் - விரும்பினாய. அது - அவவிருபபம்.

௭௪௦. பிணையோ - பெண மானோ. சிலைதொழில - விலவன்மை. புணமேல கிழிபோல - புணமீது பட்ட சீலையை மெலல எடுப்பதுபோல்.

விமலையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

பொன்னகர வீதி புகுந்நீர் பொழிமுகிலின்
மின்னி னிடைநுடங்க நின்றாடன் வேனெடுங்கண்
மன்ன னகரெல்லாம் போர்ப்பவலைப் பட்டீர்க்கு
இன்னே யொளியிழந்த வின்று விடுகினவோ. ௭௪௧

சுரமஞ்சரியைக் காட்டிப் புலம்புதல்

செங்கச் சிளமுலையார் திண்கறையூர் பல்லிறா
மங்கையர்கள் காப்ப மகிழ்ந்தானை நீமகிழ்ந்து
பங்கயமே போல்வாளைப் பார்ப்பாறுய்ப் பண்ணணைத்துத்
தங்கிறுய் கோவே துறத்தலீ தகவாமோ. ௭௪௨

இலக்கணையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

புல்லா ருயிர்செகுத்த பொன்னந் திணிதோளாய்
மல்லா ரகன்மார்ப மட்டேநதி வாய்மடுத்திட்டு
எலலாருங காண விலக்கணையோ டாடிறுய்
அல்லாந தவள் நடுங்க வன்பி னகல்வாயோ. ௭௪௩

கோயில் புலம்புறுதல்

பண்ணுர் பணைமுழவம் பாடவிந்து பன்மணியாழ்
மழலை நீங்கிப்
புண்ணுர் புணைகுழலு மேங்கா புனைபாண்டி
லிரங்கா வான்பூங

---

௭௪௧. பொனனகர வீதி - இராசமாபுரததுத தெரு. மின்னின - மின்னலைப்போல. நுடஙக - அசைய. மனனன - சீவகன தந்தையான சச்சந்தன். வலைப்பட்டீா - அவன் கணவலையில அகபபட்டீா. இனனே - இபபோது. இனறு இடுகினவோ - அவள கணகள் இன்றுவாய ஒளி குறைநதனவோ.

௭௪௨. கறை யூா பல - அழுககுப போகா விளககமாட்டாத பல. பங்கயமே போலவாள - தாமரை ஞாயிறறையே நோககுமாறுபோல நின்னையே நோககிக் கறபுககடம் பூணடவள. பணணணைத்து - பாடடாலே வசபபடுத்திச் சேர்த்து.

௭௪௩. புலலாா - பகைவா. பொன - வெறறித் திருமகள. திணி - வலிமை. மல - மற்போர். மட்டு - தேன். வாய மடுத்திட்டு - வாயிலே உண்பித்து. ஆடிறுய் - இன்புறறுய. அலலாந்து - அறிவு கலங்கி. அன்பின் - அன்பிலிருந்து.

கண்ணா ரொலிகவுள கிணகிணியு மஞ்சிலம்புங்
கலையு மாரா
மண்ணார் வலம்புரியும் வாய்மடங்கிக் கோன்கோயில்
மடிந்த தன்றே. ௭௪௪

இவ்வாறே நகரத்திடத்தும் இன்ப நிகழ்ச்சிகள் இல வாயின. இன்னிசை முழக்கம் எங்கும் கேட்டிலது ; புலம்புகுரலே பொலிந்தது.

சீவகன் துறந்து செல்வது கண்டமகளிரும் துறவுபூண விரும்புதல்

காதலஞ் சேற்றுட் பாய்ந்த மதியெனுங் கலங்கனீரை
ஊதுவண் டுடுத்த தாரா னுவர்ப்பினி னுரிஞ்சித் தேற்ற
மாதரார் நெஞ்சந் தேறி மாதவஞ் செயது மென்றார்,
காதலான காத லென்று நிகளத்தா னெடுங்கணாரே. ௭௪௫

சீவகன் அவர்கட் குரைத்தல்

தூமஞ்சால் கோதை யீரே தொல்வினை நீத்த நீந்தி
நாமஞ்சால் மதியி னீங்கி நன்பொன்மே லுலகி னுச்சி
ஏமஞ்சா லின்பம் வேண்டி னென்னொடும் வம்மி னென்றான்
காமஞ்சாய்த் தடர்த்து வென்ற காஞ்சனக் குன்ற மன்னன்.

---

௭௪௪. பண்ணார் - பாடறகமைநத. பணை முழவம - பெரிய முழவு. பாடு - ஒலிபபு. மழலை - இசை. புண்ணார் - துளையமைநத. ஏங்கா - இசை செய்யா. பாணடில - கஞசதாளம இரங்கா - ஒலி செய்யா பூங்கணணா - பூப்போலும் கணணையுடைய மகளிர. ஆரா - நிரமபா. மணணா வலமபுரி - அரக்கிட்டாடிய வலமபுரி. மணணா கோன என மாறறினுமாம.

௭௪௫. காதலஞ சேறறுள். காமக காதலென்னும் சேறறில, பாய்ந்த - பாயநது நின்ற. மதி - அறிவு. உவர்பபின - வெறுப்புடன். தேறற - தெளிவிகக. தாராணுகிய காதலான் தன மனைவியர்மேல் வைத்த காதலென்னும பிணிப்பினாலே தேறற என்க. காதல - இவா பிறப்பற்று வீடு பெறவேண்டுமென்ற காதல்.

௭௪௬. தூமம் - அகிற்புகை. வினை நீத்தம் - வினைக்கடல. நாமம் - அச்சம். ஏமம் சால் இன்பம் - வீட்டினபம். காஞ்சனக் குன்றம் - பொன்மலை.

துறத்தற்குத் துணிந்தமை சொல்லிய அம்மகளிர் தம் வழிபாடு ஏற்கவேண்டுமெனத் தொழுதல்

சாந்தங் கிழிய முயங்கித் தடமலரால்
கூந்தல் வழிபட்ட கோவேநீ செல்லுலகில்
வாய்ந்தடியேம் வந்துன் வழிபடுநா ளின்றேபோல்
காய்ந்தருளல் கண்டாய் எனத்தொழுதார் காரிகையார்.

சீவகன் அவர்களை விசயையபால் அடைக்கலந் தந்து துறவு நெறி யொழுகச் செய்ய, அவர்களும் தம் அணியும் பட்டுடையும் துறந்து, துறவு கோலம பூண்டு அவ்வற நெறியே யொழுகுவா ராயினர்.

சீவகன் துறவு முற்றல்

பூந்துகில் புனைகல மாலை பூசுசாந்து
ஆய்ந்துல குணவுவந் தருளி மாமணி
காந்திய கற்பகக் கான மாயினன்
ஏந்திய மணிமுடி யிறைவ னென்பவே. எ௪அ

சீவகன் தேவரொடு செல்லுதல்

தேய்பிறை யுருவக் கேணித்
தேறுநீர் மலர்ந்த தேனார்
ஆய்நிறக் குவளை யஞ்சிக்
குறுவிழிக் கொள்ளும் வாட்கண்
வேய்நிறை யழித்த மென்றோள்
விசயையைத் தொழுது வாழ்த்திச்

எ௪எ, வாய்ந்து - தவம் வாயதது. உன் - உனனுடைய அடியை. காயந்து அருளல - வெறுத்து நீககாதருளலவேணடும. சாந்தம்...கோவே-முயக்கத்தால் வருத்தம் நிகழ்நததாகக் கருதி மலரால கூநதலை வழிபட்டு வருத்தம தீர்தத கோவே ; என்றது, எமக்கு வருத்தமில்லாததனை வருத்த மாகக்கொண்ட நீ ஈண்டு வருத்தமுள்ளதனைத் தீர்ககின்றிலை எனறதாம்.

எ௪அ. மாலை - முத்துமாலை. உலகுணவு வந்து - உலகம் நுகரும்படி. காந்திய - ஒளி விளங்குகினற. ஏந்திய - உயர்ந்த.

சேய்நிறச் சிவிகை சேர்ந்தான்
தேவர்கொண் டேகி னாரே. ௭௪௯

சீவகன் தேவருடன் சமவசரணம் என்னும் திருக்கோயிலை யடைதல்

விளங்கொளி விசும்பறுத் திழிந்து மின்னுதார்த்
துளங்கொளி மணிவணந் தொழுது துன்னினான்
வளங்கெழு மணிவரை நெற்றிப் பாற்கடல்
இளங்கதிர்ப் பரிதியொத் திறைவன் தோன்றினான்.

திருக்கோயில் ஆரவாரம்

பிண்டியின் கொழுநிழற் பிறவி நோய்கெட
விண்டலர் கனைகதிர் வீரன் தோன்றினான்
"உண்டிவ ணறவமிர் துண்மி னோ"வெனக்
கொண்டன கோடணை கொற்ற முற்றமே. ௭௫௧

சீவகன் கோயிற்குள் அணைதல்

வானவர் மலர்மழை சொரிய மன்னிய
ஊனிவர் பிறவியை யொழிக்கு முத்தமன்

---

௭௪௯. தேய்பிறை - நுதல். தேறு நீர் - தெளிந்த நீர். ஆய நிறக் குவளை - அழகிய நிறத்தையுடைய குவளை. குறுவிழிக கொள்ளும் - மீண்டும் குவியும். வேய நிறை - மூங்கிலின வடிவழகு. சேய - முருகனையொத்த சீவகன. சேர்ந்தான - ஏறினான்.

சச்சந்தன பட்டபின தனனுறுப்புகக்ள பொலிந்திருத்தல ஆகாதென்று உட்கொண்டு அவற்றின பொலிவினைக கடிந்தமை தோன்ற நிறையாலழிதத என்றார்.

௭௫௦. விசும்பறுதது - விசும்பை ஊடறுதது. மணிவணன் - மாணிக்க மணிபோலும் நிறமுடைய சீவகன். வரை நெற்றி - மலையுச்சி. இறைவன் - ஸ்ரீ வர்த்தமான சுவாமிகள். இவர் இருபத்துநானகாம் தீர்த்தங்கரர்.

௭௫௧. நோய் கெட - நோய் கெடும்படி. விண்டு அலர் - விரிந்து விளங்கும். வீரன் - இறைவன். இவண் - இக் கோயிலிடத்தே. அறவமிர்து - அறமாகிய அமுது. கோடணை - தெய்வ ஆரவாரம். கொற்றம் - கோயில்.

தேனிமிர் தாமரை திளைக்குஞ் சேவடி
கோனமர்ந் தேத்திய குறுகி னனரோ. ௭௫௨

அப்போது பக்கலிருந்தவர் சீவகன் குருகுலத்தான் காசிப கோத்திரத்தான் என்று கூற, அவனும் துதித்துத் தன் துறவுக் கருத்தைச் சொல்லித் துதித்தான். தேவனும், "நீ துறத்தலே மாட்சி" யென்று சொல்லியருளினன். சீவகன் மறுவலும் அவன் திருவடியில் வீழ்ந்து இறைஞ்சித் துறவு குறித்துச் சுதன்மர் என்னும் கணதரரிருந்த இடத்திற்குப் போந்தான்.

சீவகன் உடை முதலியன துறத்தல்

மணியுறை கழிப்பது போல மங்கலப்
பணிவரு பைந்துகி னீக்கிப் பாற்கடல்
அணிபெற வரும்பிய வருக்க ளெனத்
திணிநிலத் தியன்றதோர் திலக மாயினன். ௭௫௩

மயிர் பறித்தல்

திருந்திய கீழ்த்திசை நோக்கிச் செவ்வனே
இருந்ததோ ரிடிகுரற் சிங்கம் பொங்கிமேற்
சுரிந்ததன் உளைமயிர் துறப்ப தொத்தனன்
எரிந்தெழு மிளஞ்சுட ரிலங்கு மார்பினன். ௭௫௪

அவன் பறித்த அளவில் வண்டினம் முரன்றன; சுதஞ்சணன் என்னும் தேவன் அம் மயிரைக் கொண்டு சென்று பாற்கடலில் வீழ்த்திவிட்டுத் தன் கோயிலை யடைந்தான்.

---

௭௫௨. ஊன் இவர் பிறவி - உடம்புகளிலே பரக்கின்ற பிறப்பு. தேன் இமிர் தாமரை திளைக்கும் சேவடி - ஒலிக்கும் தேனினம் தாமரையென்று திளைக்கும் சேவடி. ஏத்திய - ஏத்துதற்கு.

௭௫௩. மணி உறை கழிப்பதுபோல - மணியை மறைத்திருந்த உறையை நீக்குவதுபோல. பணிவரு - குறை கூறுவதற்கரிய. அணிபெற அரும்பிய - அழகுறத் தோன்றிய. அருக்கன் நிலத்து இயன்றதாம் என என்று இயைக்க. என - என்று கூறும்படி.

௭௫௪. செவ்வனே - நேராக. சுரிந்த உளை - சுருண்டு கிடந்த பிடரி மயிர். எரிந்தெழும் இளஞ்சுடர் - ஒளிமிக்குத் தோன்றுதற்குக் காரணமான இளஞாயிறு.

சீவகனுக்கும் சுருதஞானங்கள் வந்து நிறைந்தன. நந்தட்டனும் தோழர்களும் இவ்வண்ணமே சுருதஞானம் நிறைந்தனர்.

சீவகன் முனிவர் குழாத்துட் புகுதல்

கோமா னடிசாரக் குஞ்சரங்கள் செல்வனபோல்
பூமாண் திருக்கோயிற் புங்கவன்ருள் சேர்ந்தேத்தித்
தாமார்ந்த சீலக் கடலாடிச் சஙகினத்துள்
தூமாண் வலம்புரியின் ரேற்றம்போற புக்காரே. ௭௫௫

இவ்வாறிருக்கும் நாளில், மகதநாட்டில் நகரமாகிய இராசகிருகத்தில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்திருந்த சேணிக மன்னன் ஒருநாள் வெண்பட்டுடுத்துப் பூசனைக்குரிய பலி சுமந்து அயிராவணமேறிச் சமவசரணமடைந்து, முனிவர் கூட்டத்தே அழகும் ஒளியும் திகழவிருந்த சீவகமுனிவனைக் கண்டு வியப்புற்றுக் கணதர முனிவரை வினவி, இம் மாதவனுடைய முற்பிறப்பிற் செய்த தவங்களையும், துறந்த வண்ணத்தையும் அறியவிரும்பினன். ஏனை முனிவரும் அதனையே விழைந்தனர். அவரும் அவர் விரும்பியவாறே சீவகனது பெருமையை எடுத்துக் கூறினர். சேணிகன் முதலிய முனிவர்கள் தாமும் அவ்வண்ணமாதல் வேண்டி நாத்தழும்பேற ஏத்திச் சென்றனர்.

சீவகன் குன்றேறி நிற்றல்

முழுது முந்திரி கைப்பழச் சோலைத்தேன்
ஒழுகி நின்றசும் பும்முயர் சந்தனத்
தொழுதிக் குன்றந் துளும்பச்சென் றெய்தினன்
பழுதில் வாய்மொழிப் பண்ணவ னென்பவே. ௭௫௬

---

௭௫௫. கோமான் - பரதராச சககரவாததி. புஙகவன் - வர்த்தமான சுவாமி. சீலககடல - ஒழுககமாகிய கடல. தூமாண் வலம் புரி - தூய மாட்சிமையுடைய வலம்புரிச் சங்கு. சங்கினம் - முனிவர் கூட்டம்.

௭௫௬. முழுதும - முறறவும், அசும்பும - அடிவழுககும. தொழுதி - கூட்டம், துளுமப - தவத்தின் கனத்தால இளக. பழுது - குறறம். பண்ணவன் - சீவகசாமி.

வெயிற்கும் மழைக்கும் பனிக்கும் அஞ்சாது சீவகன் குன்றின் உச்சியில் நின்று தவம் முற்றுதல்

நளிசிலம் பதனி னுச்சி நாட்டிய பொன்செய் கந்தின்
ஒளியொடு சுடர வெம்பி உருத்தெழு கனலி வட்டம
தெளிகடல் சுடுவ தொத்துத் தீயுமிழ் திங்க ணான்கும
விளிவருங் குரைய ஞான வேழமேற் கொண்டு நின்றான்.

இவ்வாறு ஓர் யாண்டு உணவின்றித் தவம் செய்து உயிர்தாங்கிய சீவகன் மேலும் வீடுபேற்றுக்குக் காரண மான தவத்தையும் செய்து முடித்தான். அப்போது தேவர் கள் போந்து அவன் தாளைக் கோயிலாகக் கொண்டு வழி பட்டனர். பின்பு விஞ்சை வேந்தரும் வியனில வேந்தரும் வந்து அவன் திருவடியை வாழ்த்தினர்.

அவனுக்கு ஆசனமும் குடையும் வருதல்

குளித்தெழு வயிர முத்தத் தொத்தெரி கொண்டு மின்ன
அளித்துல கோமபு மாலை யகன்குடை கவித்த தாங்கு
வளிப்பொர வுளருந் திங்கட் கதிரெனக் கவரி பொஙகத்
தெளித்துவில் லுமிழும் செம்பொ னாசனம் சேர்ந்த தன்றே.

இது கண்டு தேவரும் விஞ்சையரும் போந்து முறையே அவன் திருமுன் வணங்கி வாழ்த்தினர்.

தேவியராய்த் துறந்தோர் வாழ்த்துதல்

தீவினைக் குழவி செற்ற மெனும்பெயர்ச் செவிலி கையுள்
வீவினை யின்றிக் காம முலையுண்டு வளர்ந்து வீஙகித்

எ௫எ. நளிசிலம்பு - பெரிய மலை. கநதின - தூணபோல. கனலி வட்டம் - ஞாயிறு, சுடுவ தொத்து - சுவறப பண்ணுவது போல. தீயுமிழ் திங்கள் நானகு - நெருப்பைப பொழியும சித்திரை முதலிய நான்கு திங்களும், விளிவரும் குரைய - கெடாத, குரை - அசை, சீவகனைக் கந்தென்றமையின், அவன மேறகொண்டிருநத ஞானத்தை யானை யென் றார்.

எ௫அ. நீருட் குளித்து எடுபப எழும் முத்துக்கொத்தும வயிரமணி யும கொண்டு ஒளிவிளஙக எனக. உலகை அருள் செய்து புரககும இயல பினையுடைய விரிநத குடை வநது கவித்தது. வளி பொர - காற்று ஒன்றோடொனறு பொருமபடி. உளரும் - அசையும. கதிர் என - கதிர் போல. தெளித்து - தெளிந்து. வில் - ஒளி.

தாவினை யின்றி வெந்நோய்க் கதிகளுள் தவழு மென்ற
கோவினை யன்றி யெந்நாக் கோதையர்க் கூற லுண்டே.

நல்வினைக் குழவி நன்னீர்த்
தயாவெனும் செவிலி நாளும்
புல்லிக்கொண் டெடுப்பப் பொம்மென்
மணிமுலை கவர்ந்து வீங்கிச்
செல்லுமாற் றேவர் கோவா
யெனுமிருள் கழிந்த சொல்லால்
அல்லிமேல் நடந்த கோவே
யச்சத்து ணீங்கி னேமே. ௭௬௦

அவர்கள் பின்னரும், "இறைவ, நின் திருவடி பழ வினையை யறுக்கும் வாளாம்" என்று புகழ்ந்தனர்.

சீவகன் அவர்கட்கு உறுதி கூறல்

இன்பமற் றெனனும் பேரா னெழுந்தபுற் கற்றை தீற்றித்
துன்பத்தைச் சுரக்கு நான்கு கதியெனுந் தொழுவிற் றோன்றி
நின்றபற் றார்வ நீக்கி நிருமலன் பாதஞ் சேரின்
அன்புவிற் றுண்டு போகிச் சிவகதி யடைய லாமே. ௭௬௧

சீவகன் வீடு பெறுதல்

உழவித்தி யுறுதி கொள்வார்
கொண்டுய்யப் போகல் வேண்டித்
தொழுவித்தி யறத்தை வைத்துத்
துளங்கிமி லேறு சேர்ந்த

௭௫௯. வீவினையின்றி - கொடுந்தொழில் இன்றி. காம முலை - காம மாகிய முலை. வீங்கி - பருத்து. தாவினை யின்றி - குதித்துப் போவ தின்றி. கோவினை - இறைவனை. கோதையர் - கோதாகிய பொருளை யுடையவர்.

௭௬௦. நன்னீர்த் தயா - நல்ல நீர்மையுடைய அருள். பொம்மென் மணி முலை - பெருத்த அழகிய முலை. புல்லிக்கொண்டு - தழுவிக்கொண்டு. கோவாயச் செல்லுமால் - இந்திரனாயச் செல்வான. இருள் கழிந்த சொல - குற்றமில்லாத சொல. அல்லி - தாமரைப் பூ.

௭௬௧. மற்று - அசை. பேரான - பெரிய பசு. சுரக்கும - செய்யும். தொழுவில் - மாட்டுத் தொழுவில. தீற்றி - ஊட்டி. பற்றார்வம - பற்றும் ஆர்வமும். புற்கற்றை - மனவெழுச்சியாகிய புற்கற்றை. நிருமலன - மலமற்ற வன். சேரின - நினைந்து அடைவாராயின. அன்பு விற்று உண்டு - அன் பைக் கொடுத்து. சிவகதி - வீட்டுலகு.

குழவித்தண் திங்க ளன்ன
விருக்கைய ளுகிக் கோமான்
விழவித்தாய் வீடு பெற்றான்
விளங்கிநால் வினையும் வென்றே. ௭௬௨

அப்போதில் தேவர்கள் ஊர்திகளிற் போந்து சாந்த ணிந்து பூச்சொரிந்து புகையெழுப்பி வணங்கினர். விண்ணவரும் மண்ணவரும் பரிநிர்வாண மென்னும் திருமணத்தை விதிப்படி செய்து வலஞ்செய்துகொண்டு போயினர்.

வீடுபேற்றின்பம்

கேவல மடந்தை யென்னுங் கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கண்
பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப் பொன்னொரு பாக மாகக்
காவலன் வானோர் கூறக் கண்ணிமை யாது புல்லி
மூவுல குச்சியின்பக் கடலினுள் மூழ்கி னானே. ௭௬௩

சீவகனுடைய தேவிமாராகிய காந்தருவதத்தை முதலியோர் ஓர் எறும்பிற்கும் ஏதம் வாராவகையில் இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் தாம் மேற்கொண்ட தவம் முற்றினார்.

சீவகன் தேவிமார் பெண்பிறப்பு நீங்க நோற்றல்

சூழ்பொற் பாவையைச் சூழ்ந்து புல்லிய
காமுகப் பச்சை போன்று கண்டெறாஉம்
மாழை நோக்கினார் மேனி மாசுகொண்டு
ஏழைப் பெண்பிறப் பிடியச் சிந்தித்தார். ௭௬௪

---

௭௬௨. உழவித்தி - உழவுத் தொழிலைப் பரப்பி. கொண்டுய்யப் போகலவேண்டி - கொள்ள வல்லாா கொணடு பிறவியைத் தப்பப் போகலை விரும்பி. தொழு - சமவசரணம. இமில ஏறு - கொண்டையையுடைய ஏறு. குழவித் தண் திங்கள் - பிறைததிங்கள். விழவிததாய - விழவுககுக காரண மாய், ஏறு சோநத திங்கள் - இடபவிராசியையச சேர்நத திங்கள். உழவு - வழிபாடு, நாலவினை - வேதநீயம், ஆயுசியம, நாமம், கோத்திரம்.

௭௬௩, கேவல மடநதையெனனும், கணணும கணணியுமுடைய பொன், பூவலர் முல்லைக் கணணி - முல்லைப பூவால தொடுத்த கணணி. கேழ் - நிறம். காவலன் - சீவகன். கூறு - பங்கு. புலலி - சேர்நது. இன்பக் கடல் - சிவபோகம எனனும் இன்பக கடல்.

௭௬௪. காமுகப பச்சை - கருஞ்சேற்றையுடைய தோல். கண் தெறும - கண்ணைக கூசும. மாழை - இளமை. ஏழைப்பெண - தாழ்ந்த பெண் பிறப்பு. இடிய - கெடவேண்டுமெனறு.

அவர்கள் இந்திரராய்த் துறக்க மெய்துதல்

ஆசை யார்வமோ டைய மின்றியே
ஓசை போயுல குண்ண நோற்றபின்
ஏசு பெண்ணொழித் திந்தி ரர்களாய்த்
தூய ஞானமாய்த் துறக்க மெய்தினார். ௭௬௫

அவர்கள் துறக்க வின்ப மார்தல்

காம வல்லிகள் கலந்து புல்லிய
பூமென் கற்பகப் பொன்ம ரங்கள்போல்
தாம வார்குழற் றைய லார்முலை
ஏம மாகிய வின்ப மெய்தினார். ௭௬௬

நந்தட்டனும் தோழன்மார்களும் ஐம்பொறியையும் தம் வயமாமாறு நோற்றுத் தவம்செய்தல்

பாவ னைமரீஇப் பட்டி னியொடுந்
தீவி னைகழூஉந் தீர்த்தன் வந்தியாப்
பூவுண் வண்டன கொட்பிற் புண்ணியர்
நாவின் வேட்கையும் நஞ்சி னஞ்சினார். ௭௬௭

இவர்கள் தேவராதல்

கருவிற் கட்டிய காலம் வந்தென
உருவ வெண்பிறைக் கோட்டி னோங்கிய

---

௭௬௫. ஆர்வம் - இரதி கனமம். ஓசை யுலகு - புகழ் பொருந்திய தேவருலகம். உண்ண - அவ்வுலக போகத்தை நுகர. ஏது பெண் - பொல்லாதென்று பேசும் பெண் பிறப்பு. ஞானமாய் - ஞானம் பெற்று.

௭௬௬. காமவல்லி - காமவல்லிக் கொடி. இது தேவருலகத்துக் கற்பக மரத்தில் பற்றிப் படர்வது என்பர். தாம வார் குழல் - மாலையணிந்த நீண்ட கூந்தல். ஏமம் - உயிர்க்கு ஏமமாகச் சிறந்த.

௭௬௭. பாவனை - பதினாறுவகைப் பாவனை; இவை தரிசன விசுத்தி முதலாக, பிரவசனவற்சலத்துவம ஈறாக உள்ளவை. இவற்றின் விரிவை ஸ்ரீபுராணத்துட் காண்க. பட்டினி - உண்ணா நோன்பு. தீர்த்தன் - இறைவனை. கொட்பின் - மனக்கொட்பினால். பூவுண் வண்டன நாவின் வேட்கை - பூவை யுண்கின்ற வண்டையொத்த நாவினால் கொண்ட உணவு: அஃதாவது வண்டுபோலச் சிறிதாகக் கொள்ளும் உணவு. வேட்கை, ஆகுபெயர். நஞ்சின் - நஞ்சுபோல.

அருவிக் குன்றின்மேன் முடித்திட் டைவரும்
திருவின் றோற்றம்போற் றேவ ராயினர். ௭௬௮

தேவரின்பம் நுகர்தல்

மண்கனிந்த பொன்முழவ மழையின் விம்ம
மாமணியாழ் தீங்குழல்க ளிரங்கப் பாண்டில்
பண்கனியப் பாவைமார் பைம்பொற் றோடுங்
குண்டலமுந் தாம்பதைப்ப விருந்து பாட
விண்கனியக் கிண்கிணியுஞ் சிலம்பு மார்ப்ப
முரிபுருவ வேனெடுங்கண் விருந்து செய்யக்
கண்கனிய நாடகங்கண் டமரர் காமக்
கொழுந்தீன்று தந்தவந்தாம் மகிழ்ந்தா ரன்றே.

நூலாசிரியர் அவையடக்கம் கூறல்

செந்தா மரைக்குச் செழுநாற்றங் கொடுத்த தேங்கொள்
அந்தா மரையா ளகலத்தவன் பாத மேத்திச்
சிந்தா மணியின் சரிதஞ் சிதர்ந்தேன் றெருண்டார்
நந்தா விளக்குச் சுடர்நன்மணி நாட்டப் பெற்றே. ௭௭௦

---

௭௬௮. கருவில - கருவில தங்குமபோதே. கட்டிய காலம் - இறத்தற்கு விதித்த காலம. வநதென - வநததாக. உருவ......கோட்டின - உயர்ச்சியால தனனிடததே பிறையையுடைய உச்சியால. முடித்திட்டு - ஏனைத தவங்களையும செயது முடிததுவிட்டு. திருவின தோறறம போல - தீவினை நீங்கி நலவினை வநதால திருமகள நினைவினறித தோனறுமாறு போல. இவரும இவவுடமபினை நீககித தேவர் உடமபு பெறறனர்.

௭௬௯. மண கனிந்த - மண்ணுதல முறறவும் அமைந்த. விம்ம - முழங்க. பாணடில - கஞசதாளம். பணகனிய - பண முற்றுப் பெறப் பாட. பதைபப - அசைய. விண கனிய - விணணவர் மனம உருக. விருந்து - தேவ மகளிர் காமக கொழுநதீனறு செயயும இன்பம்.

௭௭௦. அந் தாமரை - இறைவன் திருவடி. தாமரைக்கு மணம தந்த தாமரை யென்றார். ஆள் அகலத்தவன் - அத் தாமரையை யாளும் விரிந்த ஞானத்தையுடைய சீவகன். சிதர்ந்தேன - பரக்கக் கூறினேன். தெருண்டார் - அறிஞரும் இதனை நன்றெனறு தெளிந்தார். நனமணி - விளி. நந்தா - அவியாத. சுடர் நன்மணி - உள்ளத்தே நின்றெரியும் நனமணி. நனமணி - குருக்கள்.

இது நூலாசிரியர் தம் குருககட்குக் கூறியது.

குருக்கள் வணக்கம்

செய்வினை யென்னு முந்நீர்த்
  திரையிடை முளைத்துத் தேங்கொள்
மைவினை மறுவி லாத
  மதியெனுந் திங்கண் மாதோ
மொய்வினை யிருள்கண் போழு
  முக்குடை மூர்த்தி பாதம்
கைவினை செய்த சொற்பூக்
  கைதொழு தேத்தி னேனே. ௭௭௧

சீவக சிந்தாமணி-சுருக்கம்
முடிந்தது.

---

௭௭௧. செய்வினை - முன்னே செய்த நல்வினை. மைவினை மறு - தீவினையாகிய களங்கம. மதி - அறிவு. மொய்வினை யிருள் - செறிந்த வினையாகிய இருள். கண் போழும் - கட்குப புலனாகாவாறு அறக கெடுக்கும். கைவினை செய்த - ஆராய்ந்த.

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி